வந்துவிட்டார்! திகம்பர சாமியார்

சௌந்தர கோகிலம்

2

வடுவூர் கே.துரைசாமி ஐயங்கார்

சௌந்தர கோகிலம்

இரண்டாம் பாகம்

நூலாசிரியர்

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார், B.A.,

ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்

244, (ப. எண்.) ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,

மயிலாப்பூர், சென்னை – 600 004.

உரிமை பதிப்பு
முதற் பதிப்பு - 2004

விலை: ரூ.115/-

Laser Typeset by - **Print Point Graphics,** Chennai - 20.
Printed by - Jai Ganesh Offset Printers, Chennai - 600 004.

சௌந்தர கோகிலம்

7–வது அதிகாரம் தொடர்ச்சி

விதைக் கோட்டைக்குள் எலி

கட்டிலின்மீது விடப்பட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் தெளிவடைந்து தனது இயற்கை நிலைமைக்கு வர, அன்றைய தினம் மாலைவரையில் பிடித்தது; பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள், புஷ்பாவதி ஆகிய மூவர் மாத்திரமே மாறி மாறி அவ்விடத்திலிருந்து, அந்த அம்மாளுக்குரிய உபசரணைகள் புரிந்து வந்தனர். பாச்சாமியான் என்னும் முரட்டுத் துருக்கனால் பெருத்த அவமானம் ஏற்பட்ட பிறகு பூஞ்சோலையம்மாள், தனது வேலைக்காரிகளும் அந்தச் சம்பவத்தை அறிந்திருப்பார்களோ என்ற நினைவினாலும், அச்சத்தினாலும் அவர்களை அந்த அந்தப்புரத்திற்கு அழைக்காமல், தானே மற்ற இருவரோடு அங்கே இருந்து கற்பகவல்லியம்மாளது மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தனள். நிச்சயதார்த்தத்திற்காக வந்திருந்த பெண்பாலார் அனைவரும் கோகிலாம்பாள் இருந்த இடத்தைவிட்டு வேறொரு மண்டபத்திற்குப் போய் அங்கே இருந்தனரென்று முன்னரே சொன்னோம் அல்லவா? அவர்களும் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு உண்டான பெருத்த கலகத்தையும் ஆரவாரத்தையும் உணர்ந்து, ஜன்னல்களின் வாயிலாகவும், வெளியில் சென்றும், பாச்சாமியான் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு, மிகுந்த ஆச்சரியமும் திகிலும் அடைந்து ஒருவரோடு ஒருவர் வாய்விட்டுப் பேசவும் மாட்டாமல் வெட்கமும் கலக்கமும் அடைந்தவர்களாய், இனி தாங்கள் அந்தப் பங்களாவில் இருப்பது உசிதமன்று என நினைத்து, ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் அந்தச் சாயுங்காலத்திற்குள் அவ்விடத்தைவிட்டுத் தத்தம் வீடுகளிற்குச் சென்றுவிட்டனர். பாச்சாமியான் முதலியோருடன் சென்ற ஆண்பாலரான சகலமான ஜனங்களும் மறுபடியும் பங்களாவிற்குத் திரும்பி வராமலேயே போய்விட்டனர். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் ஒருவர் மாத்திரம் சாயுங்காலத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வந்து தாங்களும்

தங்களது ஜாகைக்குப் போகலாம் என்றும், புறப்பட்டு வரும் படியாகவும் புஷ்பாவதிக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார். புஷ்பாவதி அவ்வாறு செய்தி கொண்டுவந்த மனிதனுக்கு பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவரும் அறியும்படி மறுமொழி சொல்லியனுப்பினாள். கற்பகவல்லி யம்மாள் நிரம்பவும் பரிதாபகரமான நிலைமையில் இருப்பதால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களை விட்டு தாம் தமது பங்களா விற்குப் போக மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்றும், ஆகை யால் தான் அன்றைய இரவு முழுதும் இருந்து மறுநாட் காலையில் புறப்பட்டு வருவதாகவும், அவர் போகலாம் என்றும் புஷ்பாவதி தனது தமயனுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பியது அன்றி, தானும் சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்த் தனது அண்ணனிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்து அவரை அனுப்பி விட்டு வந்து சேர்ந்தாள். அன்றையதினம் ஏற்பட்ட பெருத்த மான ஹானியில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அங்கேயே இருக்க வேண்டும் என்று உபசரிக்க பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு முகம் இல்லை. அந்த அம்மாளது மனம் சுத்தமாக இடிந்து உட்கார்ந்து போய்விட்டது. ஆகையால், தான் என்ன செய்வது என்பதும் தோன்றவில்லை; பிற மனிதரது முகத்தில் விழிப்பதற்கும் மனம் கூசியது. ஆனால் புஷ்பாவதி மாத்திரம் அவர்களுக்கு அநுகூலமா கவே இருந்து இரக்கமும் அநுதாபமும் அந்தரங்க விசுவாசமும் காட்டி வந்ததைக் கருதி, அவளை அனுப்பிவிட மாத்திரம் விரும்பாமல் இருந்தாள். கண்ண பிரானுக்குப் பரிந்து பேசி வாதாட ஒரு வக்கீலை அமர்த்தும் விஷயத்தில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தங்களுக்கு உதவி செய்வார் என்று புஷ்பாவதி காலையில் சொன்ன விஷயம் கோகிலாம்பாளுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. ஆனாலும் கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு ஏற்பட்ட பெருத்த இழிவிற்குப் பிறகு சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது மனநிலைமை எப்படி மாறிப்போயிருக்குமோ என்றும், அவர் தங்களது சம்பந்தத்தை இனி நாடுவாரோ மாட்டாரோ என்றும், தங்களுக்கு உதவி செய்வாரோ மாட்டாரோ என்றும், பலவாறு ஐயமும், அச்சமும், வெட்கமும் அடைந்தவர்களாய் கோகிலாம் பாளும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது புறப்பாட்டிற்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டாள். ஆகவே, அவரும் புறப்பட்டுப்போய்விட்டார். புஷ்பாவதியைத் தவிர மற்ற அயலார் ஒருவர்கூட மிகுதியில்லாமல் எல்லோரும் போய்

விட்டனர். நிரம்பவும் அழகாகவும் உன்னதமாகவும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பிரம்மாண்டமான பங்களா உயிரற்ற வெற்றுடம்பு போலவும், பாழடைந்த மண்டபம் போலவும் பயங்கரமாகத் தோன்றியது. வேலைக்காரர்களும், வேலைக்காரிகளும் அன்றைய தினம் நிகழ்ந்த இரண்டு சம்பவங்களையும் கண்டு, அவைகளை உண்மையென்றே நம்பினார்கள். ஆகையால், தங்களது எஜமானியம்மாளுக்கும் பெண்ணிற்கும் நேர்ந்த பிரமாதமான அவமானத்தையும் தலைகுனிவையும் நினைத்து நினைத்து மட்டுக்கடங்காத் துயரமும், அவமானமும், சோர்வும் அடைந்து தளர்ந்து மூலைக்கு மூலை முட்டு முட்டாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். அன்றைய பகல் முழுதும் பூஞ்சோலையம்மாள் கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவருக்கும் ஆகாரம் முதலிய எந்த தேகபாதையிலும் மனம் நாடவில்லை; புஷ்பாவதி முதலியோரையும் உண்ணும்படி சொல்லி உபசரிக்க வேண்டும் என்பதும் தோன்றவில்லை.

அப்படிப்பட்ட விவரிக்க சாத்தியமில்லாத மகா துக்ககரமான நிலைமையில் இருந்தபடியே, அவர்கள் கற்பகவல்லியம்மாளைத் தெளிவித்தனர். தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அத்தகைய அபாரமான இழிவிலிருந்து நாம் எப்படி விலகுவது என்ற ஒரே கவலை மாத்திரம் அவர்களது மனதைத் துளைத்துச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்ததேயன்றி, கற்பகவல்லியம்மாள் அப்படிப்பட்ட கேவலமான நடத்தை உடையவள் அல்ல என்பதை மாத்திரம் அவர்களது மனம் உறுதியாக நம்பியது. அன்றையதினம், பிள்ளையின் பேரிலும், தாயின் பேரிலும் ஏற்பட்ட இரண்டு அவதூறுகளும், காலகதியினால், போலீசாரால் கற்பிக்கப்பட்ட பொய்க் குற்றங்களாக இருக்கலாம் என்றும், தாயும் பிள்ளையும் மாசுமறுவற்ற நல்ல நடத்தை உடையவர்கள் என்றும், அவர்கள் புஷ்பாவதியிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடியே, கற்பகவல்லியம்மாளது விஷயத்தில் கரைகடந்த இரக்கமும், பச்சாதாபமும், வாஞ்சையும் காண்பித்து அந்த அம்மாளைத் தேற்றி, ஏதாவது ஆகாரம் சாப்பிடும்படி வருந்தி உபசரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கற்பகவல்லியம்மாள் தனது கண்களைத் திறந்து அவர்களது முகத்தில் விழிக்கவும், வாயைத் திறந்து அவர்களோடு பேசவும்

மாட்டாமல் வெட்கி, மிகவும் குன்றிப்போய், உயிரற்ற சவம் போலக் கிடந்தாள் ஆனாலும், அப்படிப்பட்ட மகா சோதனை யான காலத்திலும் அந்தத் தனிகர்களாக புண்ணிவதிகள் தன்னைக் கைவிடாமலும் தன்னைப்பற்றி இழிவான அபிப்பிராயம் கொள்ளாமலும் முன்போலவே, மரியாதை, வாஞ்சை முதலிய வற்றைத் தோற்றுவிப்பதைக் காணக்காண அவள் நன்றியறிதலி னால் உருகிக் கண்ணீர் விடுத்ததன்றி, அவர்களிடத்தில் பேசு வதற்கு ஒரு சிறிது துணிவடைந்தவளாய்ப் பூஞ்சோலையம் மாளை நோக்கி, "அம்மா! உங்கள் இருவரைப் போலத் தங்க மான மனசையுடைய மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. எங்களால் உங்களுக்கு இன் றையதினம் நேர்ந்த விசனமும், அவமானமும் பழியும் கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல. உங்களுடைய நிலைமையில் வேறே யாராவது இருந்தால், இந்நேரம் என்னை அவமானப்படுத்தி வெளியில் துரத்தியிருப்பார்கள். நீங்களோ உங்களுடைய மனசிலுள்ள சஞ்சலங்களையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு, இந்த மகாபாவிக்கு விடாமுயற்சியோடு இன்னமும் உபசாரம் செய்துகொண்டி ருக்கிறீர்கள். என்னவோ, இந்தச் சமயத்தில், உங்களுக்கு எங்களால் இப்படிப்பட்ட இழிவும் அவமானமும் ஏற்பட் டாலும், ஈசுவரன் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டான். நாங்கள் பரம தரித்திரர்கள்; எப்போதும் ஏழ்மையிலும் தாழ்மையிலும் இருந்து கஷ்டப்படப் பிறந்தவர்கள். அப்படிப் பட்ட கருத்தோடு கடவுள் எங்களைப் படைத்திருக்க, அவரு டைய திருவுளத்துக்கு மாறாக நீங்கள் எங்களைத் திடீரென்று இப்படிப்பட்ட மகோன்னத பதவிக்கு உயர்த்தி எங்களையும் உங்களுக்குச் சரிசமானமாகச் செய்ய முயன்றால், அது பலிக்குமா? குபேர பட்டணம் கொள்ளை போனாலும் எங்களைப்போன்ற நித்திய தரித்திரர்களுக்கு அந்த இடத்தில் அடியும் உதையுந்தான் கிடைக்குமன்றி, காதறுந்த ஓர் ஊசி கூடக் கிடைக்காது; எங்கள் தலைப்பொறியை நாங்கள் தொலைத்தே தீரவேண்டும். அதற்கு மாறாக நாங்கள் நடந்தால், மீளாத்துன்பமும் ஆராத்துயரமும் தீரா அவமானமும் சம்பவிப்பது நிச்சயம்; ஆகையால் இனிமேல் ஒரு விநாடி நேரம்கூட நான் இங்கே இருப்பது சரியல்ல; எங்க ளால் உங்களுக்கு இன்றைய தினம் முழுதும் ஏற்பட்ட துக்கமும்

அவமானமும் போதும். நான் இங்கே இருந்தால் இன்னமும் உங்களுக்கு ஏதாவது பெருத்த பொல்லாங்கு வந்து நேரும்; ஆகையால், நான் என்னுடைய ஜாகைக்குப் போய்ச் சேரு கிறேன். என்மேல் கருணை கூர்ந்து, என்னை ஒரு வண்டியில் வைத்து என்னுடைய வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடச் செய்யுங்கள். உங்களுக்கு அந்தக்கோடி புண்ணியமுண்டு; மேகங்கள் கைம்மாறு கருதாமல் அமிர்தம் போன்ற ஜலத்தை உலகத்தாருக்குப் பொழிவது போல, நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில், அன்பையும் ஆதரவையும், மரியாதைகளையும் இதுவரையில் மழைபோலப் பொழிந்ததையெல்லாம் நான் என்றைக்கும் மறக்க மாட்டேன். நீங்கள் சந்தோஷமாகவும் சௌக்கியமாகவும் நீடூழி காலம் இருந்து வாழவேண்டும் என்று நான் சதா காலமும் கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டே இருப்பேன் என்பது உறுதி'' என்று கரைகடந்த உருக்கமும், வாஞ்சையும், விசனமும் தோன்றக் கூறினாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி மாலையாக வழிந்தது. மனவெழுச்சியும், அழுகையும் கிளம்பி நெஞ்சை அடைத்து முகத்தை விகாரப்படுத்தின; உடம்பும் கை கால்களும் காற்றில் நடுங்கும் மாந்தளிர் போலப் பதறுகின்றன. அந்த அம்மாளது நிலைமை மகா பரிதாபகரமாகவும் அதைக் காணும் கல்லும் கரைந்துருகி வாய்விட்டு அழத்தக்கதாகவும் இருந்தது. அந்த அம்மாளது உருக்கமான சொற்களைக் கேட்கவே, பூஞ்சோலையம்மாளுக்கும் கோகிலாம்பாளுக்கும் மனம் கலங்கியது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. தேகம் கிடுகிடென்று ஆடியது. அவர்கள் இருவரும் தங்களது விசனத்தைப் பொறாமல் முன்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டனர். தனது தாய் என்ன மறுமொழி சொல் லுகிறது என்பதை உணராமல் தயங்கியதைக் கண்ட கோகிலாம் பாள், தான் அந்தச் சமயத்தில் பேசியே தீரவேண்டும் என்று நினைத்தவளாய் நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! தாங்கள் இப்படி விசனப்படுவது எங்களுடைய மனதை வாள்கொண்டு அறுக் கிறது. இன்றைய தினம் நேர்ந்த இரண்டு தீமைகளிலிருந்தும் நாங்கள் தங்களை வெறுத்து விலக்கி விடுவோம் என்றாவது, நாங்கள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் மரியாதை மதிப்பு, நல்ல

அபிப்பிராயம் முதலியவைகளுக்குக் கொஞ்சமாவது குறைவு ஏற்படும் என்றாவது தாங்கள் நினைத்துக் கவலையே கொள்ள வேண்டாம். இன்றைய தினம் நேர்ந்த விஷயங்கள் எல்லாம் ஈசுவரனுடைய சோதனையே தவிர வேறல்ல என்பது எங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இப்படிப்பட்ட இழிவான காரியங்களை யெல்லாம் நீங்கள் செய்யக் கூடியவர்களல்ல என்பதும் எங்களு டைய உறுதியான எண்ணம். முன்காலத்தில் சந்திரமதிக்கு நேர்ந்த மகா பயங்கரமான பழியைவிட இது ஒரு பெரிய தீமையா? தன்னுடைய நாடு நகரங்களையும், ராஜ்யத்தையும், சுகபோகங்களையும், சம்பத்தையும், பெருமையையும், இழந்து புருஷனைவிட்டுப் பிரிந்து, குழந்தையை நாகப்பாம்புக்கும் இரை கொடுத்து, அதைக் கொளுத்த ஒரு முழத்துண்டுக்கும், ஒரு பிடி வாய்க்கரிசிக்கும் வகை இல்லாமல் தத்தளித்து நள்ளிரவில் சுடுகாட்டிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து போகையில் காசிராஜனது குழந்தையைக் கொன்று விட்டாள் என்ற அடாப்பழி வந்து லபித்ததே! அப்படிப்பட்ட பேரிடியையும், அபாண்டமான பழியையும்விட அதிகமாக இனி இந்த உலகத்தில் யாருக்காவது துன்பங்கள் நேரப் போகின்றனவா? சந்திரமதியோ ஒரு மகா சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மகஷி. நாமெல் லாம் எந்த மூலை? உலகத்தார் நம்மைப்பற்றி எப்படியாவது நினைத்துக் கொள்ளட்டும். மனசுக்கு மனசே சாட்சி என்று, நாம் திரிகரண சுத்தியாக எவ்விதத் தவறையும் செய்யாது இருக் கையில், நமக்குப் பிறரிடத்திலும் பயமில்லை; கவலைப்பட வாவது லஜ்ஜைப்படவாவது நியாயமும் இல்லை. வருவது வரட்டும் என்று நினைத்து மனதின் தைரியத்தை விடாமல் நம்மாலான முயற்சிகளை நாம் செய்வதே உசிதமான காரியம். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏற்பட இருந்த சொந்தம் ஏற்பட்ட மாதிரியே; இனி நாங்கள் பின்வாங்கப் போகிறதில்லை. எது எப்படியானாலும் இந்தக் கலியாணம் என்றைக்கும் முடிந்தே தீரும். தங்களுடைய குமாரரே என்னுடைய பர்த்தாவென்று நான் எப்போது எண்ணினேனோ, அந்த எண்ணம் இனி என்னு டைய உயிர் இருக்கிற வரையில் மாறப்போகிறதில்லை. ஒரு வரை ஒரு பெண் புருஷராக எண்ணிவிட்டால், அவருக்கு நியாயமாகவோ அநியாயமாகவோ ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை

யெல்லாம் அந்தப் பெண்ணும் அநுபவிக்கக் கடமைப்பட்டவ ளாகி விடுகிறாள். அப்படி அநுபவிக்கப் பின் வாங்கினால், அவள் குடும்ப ஸ்திரீயல்ல; கேவலம் புருஷருடைய நன்மையை மாத்திரம் பங்கு போட்டுக்கொள்ள முன்வரும் தாசிகளுக்கு சமம் ஆவாள். ஆகையால், நாங்கள் இந்த ஏற்பாட்டிலிருந்து விலகிக்கொள்ளப் போகிறதில்லை. சாஸ்திரப்படி இந்தக் கலியாணம் நிறைவேறாது இருந்தாலும் வியவகாரத்திற்கும் நியாயத்திற்கும், அது நிறைவேறிவிட்டதாகவே, நாங்கள் மதிக்கிறோம். நாம் நாளை தினம் காலையில் யாரையாவது மனிதரை அனுப்பி, சாமர்த்தியசாலியான ஒரு வக்கீலை அமர்த்தி வாதாடி தங்களுடைய குமாரரை விடுவிக்கச் செய்வோம். அந்த விஷயத்தில் லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமானாலும், செய்து நாம் செய்யக்கூடிய பிரயத்தனங்களையெல்லாம் செய்து பார்த்துவிடுவோம். அதோடு, இப்போது வந்த துருக்கன் யார் என்பதையும் விசாரித்து அறிந்து, அவனுக்குத் தகுந்த சிக்ஷை நடத்தி வைப்போம். நாங்கள் தங்களுடைய வீட்டுக்குப்போவது நல்லதல்ல. போலீசார் தங்களுடைய வீட்டின் கதவை பலவந்த மாகத் திறந்து உட்புறத்தில் என்னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்தி ருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அதுவும் தவிர வீட்டின் திறவு கோல் இப்போது யாரிடத்தில் இருக்கிறது என்பதும் தெரிய வில்லை. தாங்கள் இப்போது ஆண் துணையில்லாமல் அந்த வீட்டில் தனியாக இருந்தால், இவ்வளவு பெருத்த தீம்பைக் கொண்டு வந்து வைத்தவர்கள் இன்னும் என்னென்ன அக்கிர மங்கள் செய்வார்களோ தெரியவில்லை. இப்போது இங்கே வந்த முரட்டு மனிதர்கள் அங்கேயும் வந்து ஏதாவது கலகம் செய்து அவமானப்படுத்துவார்கள். ஆகையால், தாங்கள் இதையே தங்களுடைய சொந்த கிரகம் போல மதித்து, சௌகரியம்போல இருங்கள். பணத்தின் மூலமாகவும், தேகத்தின் மூலமாகவும், எங்களால் என்னென்ன உதவிகள் செய்ய முடியுமோ, அவைகளை எல்லாம் கொஞ்சமும் லோபமில்லாமல் நாங்கள் சந்தோஷத்தோடு செய்கிறோம்; இனி நீங்கள் வேறு, நாங்கள் வேறு என்ற எண்ணமே தங்களுடைய மனசில் உண்டாகக் கூடாது. இரண்டையும் ஒன்றாகவே பாவிக்க வேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும், வாத்சல்யத்தோடும், இனிமையாகவும் கூறினாள்.

அந்த மடமயிலின் அன்பு ததும்பிய மாதுரியமான மொழிகளைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் ஒரு நிமிஷநேரம் தனது சகலமான துன்பங்களையும் துயரங்களையும் மறந்து ஆநந்த பரவசம் அடைந்து பூரித்துப் புளகாங்கிதம் எய்தினாள். அவள் அதுவரையில் கோகிலாம்பாள் பேசியதைக் கேட்டவளன்று, ஆதலால், அந்த இன்பவல்லி மகா உருக்கமாகவும், பரிவாகவும், பணிவாகவும், பெருந்தன்மையாகவும், அன்பே நிறைவாகவும் பேசிய கனிமொழிகளைக் கேட்க, அப்படிப்பட்ட விலையில்லா மாணிக்கம் தனக்கு மருமகளாக வாய்க்கப்போவது, தானும் தனது முன்னோரும் எத்தனையோ ஜென்மங்களில் செய்த பூஜா பலனே அன்றி வேறல்ல என்று நினைத்துப் பெருமையும் மன வெழுச்சியும் அடைந்து மட்டுக்கடங்காப் பெரு விம்மிதம் எய்தி இரண்டொரு நிமிஷநேரம் பேரின்ப வாரிதியில் தோய்ந்திருந்தபின், கண்கள் ஆநந்த நீர் சொரிய, அவளைப் பார்த்து, "கண்ணே! உன்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்க, என்னுடைய கலியெல்லாம் நீங்கினாற் போன்ற ஒரு திடமும், ஆநந்தமும் பூரிப்பும் என் மனசில் சுரக்கின்றன. ஏதோ எங்களுடைய நல்ல கிரகந்தான் இப்படிப்பட்ட அபாய காலத்தில், எங்களை இங்கே கொண்டு வந்துவிட்டு, உங்களுடைய நட்பையும் எங்களுக்குச் செய்து வைத்தது. இனி நீங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே நான் செய்யத் தடையில்லை. நீ சொன்னபடி, நாங்கள் வேறு நீங்கள் வேறு என்ற நினைவையே நான் விட்டு விட்டேன். இனி எல்லாவற்றையும் உங்களுடைய பிரியப்படியே நடத்துங்கள்" என்று கரை கடந்த வாத்சல்யத்தோடு மனம் நைந்து கனிவாகக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த சந்தோஷமும் பூரிப்பும் அடைந்தவளாய்க் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பார்த்து, "அம்மா! நீங்கள் காலையில்கூட அதிகமாக ஒன்றையும் சாப்பிடவில்லையே; ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் பார்த்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். புஷ்பாவதியம்மாள் முதலியோரும் நெடுநேரமாகப் பட்டினியிருக்கிறார்கள். நாங்கள் போய் அவர்களுக்கு எல்லாம் போஜனம் நடத்தி வைக்கிறோம். எல்லோருக்கும் விருந்து நடத்துவதற்காகத் தயாரித்து மலை

மலையாகக் குவித்து வைத்திருந்த விருந்துப் பொருள்களை எல்லாம் ஜனங்கள் சாப்பிட்டார்களோ என்னவோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைத்தது; எல்லோரும் சந்தோஷப்படும்படி விருந்து செய்ய நினைத்ததற்கு, எல்லோருக்கும் உபவாசமும் துயரமும் அவமானமுமே ஏற்பட்டன. என்ன செய்கிறது? எல்லாம் கால பலன்'' என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாளும் மிகுந்த சஞ்சலம் அடைந்தவளாய்ப் பேசத்தொடங்கி, ''ஆம்; என்ன செய்கிறது? அரச மரத்தைப் பிடித்த சனியன் பிள்ளையாரையும் பிடித்தது என்பார்கள். அதுபோல எங்களுடைய துரதிர்ஷ்டத்தில் மற்ற எல்லாருக்கும் பங்கு கிடைத்தது. எனக்கு இப்போது சாப்பாட்டிலேயே மனம் செல்லவில்லை. பேசாமல் நிம்மதியாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்தால், அதுவே போதுமானது. ஆனால் நான் ஆகாரம் வேண்டியதில்லை என்று சொன்னாலும், நீங்கள் என்னை விடப்போகிறதில்லை. ஆகையால் சொற்பமாக ஏதாவது ஆகாரம் இவ்விடத்துக்கே அனுப்பி விடுங்கள். இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்,'' என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட உடனே கோகிலாம்பாள் தானே நேரில் சென்று ஆகாரம் எடுத்து வந்து தனது மாமியாருக்குப் போஜனம் செய்விப்பதாகக் கூறி, புஷ்பாவதியை அழைத்துக் கொண்டு போய் உண்பிக்கும்படி தனது தாய்க்குச் சொல்ல, பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கினாள். உடனே அவர்கள் இருவரும், கற்பகவல்லியம்மாளை அவ்விடத்திலே இருக்க வைத்துவிட்டு, புஷ்பாவதியை அழைத்துக் கொண்டு அப்பால் போயினர். பங்களாவில் பணிமக்கள் மாத்திரம் இருந்ததையும், விருந்தினர் எல்லோரும் போய்விட்டதையும் கோகிலாம்பாளும் பூஞ்சோலையம்மாளும் அப்போது கண்டு கரைகடந்த துயரமும், சஞ்சலமும் அடைந்தவர்களாய்ச் சிறிது நேரம் வருந்தி இருந்த பின்னர், புஷ்பாவதிக்கு உபசார வார்த்தைகள் கூறி அவளுக்கு இலை போட்டு பரிமாறும்படி உத்தரவு செய்ய, பரிசாரகர் அப்படியே செய்தனர். புஷ்பாவதி, பூஞ்சோலையம்மாளும் உட்கார்ந்தால் அன்றித் தான் மாத்திரம் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்

வதில்லை என்று கூற, அந்த அம்மாளும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். உடனே கோகிலாம்பாள் நல்ல உயர்ந்தவகைப் பதார்த்தங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தனது மாமியாரான கற்பகவல்லியம்மாளைப் பணி வாகவும், அன்பாகவும் உபசரித்து உண்பித்தபின் நிம்மதியாகப் படுத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு அந்த அம்மாளிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்து சேர்ந்தாள். அதற்குள் புஷ்பாவதி தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டாள். பூஞ்சோலையம்மாள் புஷ்பாவதியின் மனம் கோணாமல் இருப் பதற்காகத் தானும் போஜனம் செய்ததாக ஒருவாறு நடித்து சொற்பகமாக ஆகாரம் பார்த்துக்கொண்டாள். அவர்கள் இரு வரும் கோகிலாம்பாளை வற்புறுத்த, அவளும் இலையண்டை உட்கார்ந்து எழுந்தாள்.

அவர்கள் மூவரும் அன்றைய பகல் முழுதும் பட்டினி கிடந்து நிரம்பவும் பாடுபட்டு அலுத்திருந்தமையால் அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்த் தனித்தனியாக மூன்று விடுதிக ளில் இருந்த தத்தம் படுக்கைகளை அடைந்து சயனித்துக் கொண்டனர்.

பூஞ்சோலையம்மாள் அன்றைய தினம் நிகழ்ந்த மகா பயங்கரமான சம்பவங்களைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து இரவு மூன்று மணி வரையில் தூக்கம் பிடியாமல் புரண்டிருந்து கடைசி யில் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டள். கோகிலாம்பாளோ அன்றையதினம் நிகழ்ந்த மகா பயங்கரமான சம்பவங்களை நினைத்தும் கண்ணபிரானை நினைத்தும் உருகிக் கரைந்து அழுது, தனது சயனம் முழுதும் கண்ணீர் ஆறாயப் பெருகும்படி செய்து, அளவிட இயலாத சஞ்சலக் கடலில் ஆழ்ந்து அந்த இரவு முழுதும் இமைகளையே மூடாமல் படுத்துப் புரண்டு புழுங்கித் துவண்டு வாடித் தளர்ந்து துயரமே வடிவாகக் கிடந்தாள்.

மகா உத்தமகுண ஸ்திரீகளான பூஞ்சோலையம்மாள் கோகி லாம்பாள் முதலியோரது நிலைமை இவ்வாறு இருக்க, போஜனம் முடித்துக் கொண்ட பிறகு சயனத்தில் படுத்த புஷ்பாவதி, நித்திரை செய்பவள் போலக் கால் நாழிகை நேரம் வரையில் பாசாங்கு செய்தாள். மற்ற இருவரும் தத்தம்

சயனத்திற் படுத்துக்கொண்டார்கள் என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டவளாய், அந்த யௌவன ஸ்திரீ மெதுவாகத் தனது சயனத்திலிருந்து எழுந்து, சந்தடி செய்யாமல் விரல்களை ஊன்றி நடந்து அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் சென்றாள். சென்றவள், தான் அவ்வாறு போவதை யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார் களே என்ற அச்சம் கொண்டவள்போல அங்கும் இங்கும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, பக்கத்தில் இருந்த சில விடுதிகளைக் கடந்து, சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த அலங் காரமான ஒரு சயன மாளிகையை அடைந்து, அதன் கதவை மெதுவாகத் தட்ட சிறிது நேரத்தில் அந்தக்கதவு திறக்கப்பட்டது. உட்புறத்தில் விளக்கு ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. சகலமான இன்பங்களும் அழகும் நிறைந்து ரதி தேவியின் சயனமாளிகைபோல இருந்த அந்த விடுதிக்குள் இருந்த கதவை திறந்துவிட்ட நமது சௌந்தரவல்லியம்மாள் புஷ்பாவதி வந்திருந்ததைக் கண்டு மகிழ்ச்சியாகப் புன்னகை செய்து, ''வாருங்கள்; வாருங்கள்'' என்று கூறி, அவளை உபசரித்து உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போய் ஒரு ஸோபாவின் மீது உட்காரவைத்துத் தானும், பக்கத்தில் இருந்த ஒரு நாற்காலியின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நிச்சயதார்த்த தினத்திற்கு முதல் நாள் மாலையில், கோகிலாம்பாளும், கண்ணபிரானும் ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பின் புறத்தில் ஒளிந்திருந்த சௌந்தரவல்லியம்மாள் திடீரெனத் தோன்றித் தனது அக்காளை நிரம்பவும் இழிவாகத் தூஷித்ததும், கண்ண பிரான் அவளைச் சாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு சொன்ன சமாதா னங்களைக் கேட்டும், அவள் கோபமாகவும் முறுக்காகவும் பங்களாவை நோக்கிச் சென்றதும் தெரிந்த விஷயங்கள். அவ்வாறு வந்தவள் நேராகத் தனது தாய் இருந்த இடத்திற்குப் போய் மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு பேசத் தொடங்கி கோகிலாம் பாளும் கண்ணபிரானும் பூங்காவிலிருந்த நிலைமையைத் தெரிவித்து, அக்காள் எப்படிப்பட்ட குற்றம் செய்தாலும் தனது தாய் கண்டிப்பதே இல்லை என்றும், தான் எவ்விதத் தவறு செய் யாதிருந்தாலும், தன்னை அநாவசியமாகக் கண்டிக்கிறாள் என்றும் கூறி நிஷ்டூரமாகப் பேச, அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலை

யம்மாள் தனது பெண்ணின் வாயை அடக்கி, "அம்மா சௌந்தரா! என்ன உன்னுடைய புத்தி வர வர இப்படியாகிவிட்டது! நீ குழந்தை போல இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் எல்லாம் தலையிட ஆரம்பித்துவிட்டாயே! இந்தச் சங்கதி வேறே யாருடைய காதிலாவதுபட்டால், உனக்குத்தான் அவமானம் வந்து சேரும். ஆகையால், வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இரு; அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக இருந்ததை ஜனங்கள் குற்றமாக மதிக்கமாட்டார்கள். அதைக்கண்டு அவளுடைய சொந்தத் தங்கையான நீ இப்படிப் பொறாமைப்பட்டு, அந்த ரகசியமான காரியத்தையெல்லாம் வெளியிடுகிறாயே என்று நினைத்து நீ மகா துர்க்குணி என்றும், நல்ல அறிவு இல்லாத பைத்தியக்காரி என்றும் சொல்லி உன்னைப் பற்றி ஏளனமாகப் பேசுவார்கள். ஆகையால், வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இரு; அவளுக்கு அந்தப் பையனை நாம் புருஷனாக ஏற்படுத்திவிட்டோம். ஆனாலும், அவர்கள் இருவரும் அவ்வளவு தூரம் பதற்றமாக எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக் கூடியவர்களல்ல. கோகிலாம்பாளின் குணம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்; அவள் மகா உறுதியான மனம் உடையவள். எப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக இருந்தாலும் அவள் தவறான வழியில் இறங்கக்கூடியவளல்ல. அவள் வந்தவுடனே உண்மை என்ன என்பதை நான் கேட்டறிந்து உனக்குத் தக்க சமாதானம் சொல்லுகிறேன். நீ சொல்லுகிறபடியே ஏதாவது சம்சயமான காரியம் நடந்திருந்தால்கூட, அதைப்பற்றி நாம் கடுமை காட்டக்கூடாது. அந்தப் பையன் அவளுக்குப் புருஷனாக வரிக்கப்பட்டுப் போயிருக்கிறான். அந்த ஏற்பாடு இனி மாறப்போகிறதில்லை. ஆகையால் யௌவனப் பருவத்தினரான அவர்கள் ஆத்திரப்பட்டுத் தங்களை மீறி அப்படி ஏதாவது செய்திருந்தால்கூட அது குற்றமாகாது. உனக்கும் ஒரு புருஷன் நிச்சயப்பட்டுப் போனால் நீ கூட நாளைக்கு அப்படித்தான் செய்வாய், அதையெல்லாம் நாங்கள் கண்டித்தால், அது உன் மனசுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தை வாயில் வைத்தே இனி நீ பேசாதே; அது நல்லதல்ல. கேட்பவர்கள் உன்னைத்தான் தூஷிப்பார்கள்" என்று அன்பாகவும் நயமாகவும் கூறி, அவளை அனுப்பிவிட்டாள். தனது தாய் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளது மனதிற்குச் சமாதானம் உண்டாக்க

வில்லை. தனது தாயும் அக்காளும் எப்போதும் ஒரே கட்சி என்றும், ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசுகிறவர்கள் என்றும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனக்குள் நினைத்து மிகுந்த கோபமும் ஆத்திரமும் அடைந்தவளாய், அவ்விடத்தைவிட்டு முறுக்காக நடந்து தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போய்க் கட்டிலின் மேல் குப்புறப்படுத்துக்கொண்டாள். அதன் பிறகு அவள் அன்றைய ராத்திரி போஜனத்திற்கே வரவில்லை. தனது தாயும் பணிமக்களும் எவ்வளவோ நயந்து வேண்டிய தெல்லாம் பயனற்றுப் போயிற்று. மறுநாட் காலையில், நிச்சய தார்த்தத்திற்கு எல்லோரும் அவளை எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தனர். அவள் எதற்கும் அசையாமல் கல்போலப் படுத்துப் பிணங்கிக் கொண்டிருந்தாள். முகூர்த்தத்திற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டி ருந்த காலம் நெருங்கிப் போனதைக் கருதி பூஞ்சோலையம்மாள் அவளை அதே நிலைமையில் விட்டுப் போக நேர்ந்தது.

அதன் பிறகு கோகிலாம்பாளுக்கு நலங்கு நடந்த காலத்தில் போலீசார் வந்து, திருட்டுக்குற்றம் சுமத்திக் கண்ணபிரானுக்கு விலங்கிட்டு அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்பதைக் கேட்டபிறகே, சௌந்தரவல்லியின் மனம் சிறிது குளிர்ந்தது. அவளது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. மற்ற சகலமான ஜனங்களும் விசனக்கடலில் ஆழ்ந்து அவமானத் தினால் குன்றிப்போயிருந்த காலத்தில் அவள் ஒருத்தியே மிகுந்த உற்சாகமும் குதூகலமும் அடைந்தவளாய்த் தனது படுக்கையை விட்டு எழுந்து சென்று, நீராடித் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, சமையலறைக்குப் போய் எல்லோருக்கும் தயாரிக்கப் பட்டிருந்த விருந்தைச் சம்பிரமமாக உண்டு, தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டு தனது சயன அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் அவ்வாறு திரும்பி வந்தபோது, கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாரரது குமாரரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தற்செயலாக அவளது திருஷ்டியில் பட்டார். அவர் ஒரு மகாராஜன் போல வெகு சொகுஸாக அலங்கரித்துக்கொண்டு யௌவனமும் அழகும் வடி வெடுத்ததுபோல இருந்ததைக்காண, அவளது மனம் முற்றிலும் அவர்மீது சென்று லயித்துவிட்டது. அவர் தன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதாக ஒப்பந்தம் ஆகி இருக்கிறது என்பதை அவள் தனது தாய் மூலமாக முன்னரே அறிந்தவளாதலால், அவரது

விஷயத்தில் அவளது மனத்தில் கட்டிலடங்கா மையலும், மோக விடாயும் ஏற்பட்டுவிட்டன. கண்ணபிரானும் கோகிலாம் பாளும் பூங்காவில் சரஸ ஸல்லாபம் செய்துகொண்டிருந்தது சரியான காரியம் என்றும் அதைத் தாங்கள் கவனிக்கக் கூடாது என்றும் தனது தாய் சொன்னதும் அவளுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவிற்கு வந்தது. தனக்கும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கும் ஒரு மாத காலம் கழித்துக் கலியாணம் நடக்கும் வரையில் தனது மோக வேட்கையை அடக்கி வைப்பது சாத்தியமில்லாத காரிய மாகத் தோன்றியது. ஆகவே தனது அக்காள் செய்ததுபோல, தானும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை எப்படியாவது தனிமையான ஓர் இடத்திற்கு வரவழைத்து அவரோடு பேசிக் கொஞ்சி குலாவி சரஸ ஸல்லாபம் புரியவேண்டுமென்ற ஆசையும் ஆவலும் எழுந்து அவளது மனத்தை வதைத்துப் பெருகிக் கொண்டி ருந்தன. தான் தனது கருத்தை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கு எப்படித் தெரிவிப்பது என்று தத்தளித்திருந்த சமயத்தில் புஷ்பாவதியம்மாள் அவளைப் பார்ப்பதற்காக அன்றைய தினம் பகலில் அங்கே வந்தாள். புஷ்பாவதியம்மாள் தனது புருஷனது தங்கை என்பதை அறிவாள் ஆதலாலும், அவள் தன்னிடத்தில் குதூகலமாகவும், பிரியமாகவும் பேசினாள் ஆதலாலும், சுந்தர மூர்த்தி முதலியார் அவளிடத்தில் தனியாகப் பேசவேண்டு மென்று ஆசைப்படுவதாகச் சொன்னாள் ஆதலாலும், சௌந்தர வல்லியம்மாள் தனது மனத்திலிருந்த ரகசியங்களை எல்லாம் கபடமில்லாக் குழந்தைபோல அப்படியே அவளிடத்தில் வெளி யிட்டுவிட்டாள்; பூங்காவில் தனது அக்காளும் கண்ணபிரானும் செய்த காரியங்களையும், தான் கண்டபடியே வெளியிட்டு விட்டாள்.

அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதியம்மாள் அவளும் தனது அண்ணனும் தனியான இடத்தில் சந்தித்து சந்தோஷமாக இருப்பதற்குத் தேவையான உதவியைத் தான் செய்து வைப்பதாகவும், தனது அண்ணனிடத்தில் கலந்து யோசித்து எவ்விடத்தில் எப்போது அவர்கள் சந்திப்பது என்பதை அறிந்து வந்து சொல்வதாக வாக்குறுதி செய்துவிட்டுப் போயிருந்தாள். அதன்பிறகு சௌந்தரவல்லியம்மாள் புஷ்பாவதியின் வருகையை மிகுந்த ஆவலோடும் மனோசஞ்சலத்தோடும் எதிர் பார்த்தி

ருந்தாள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாச்சாமியான் முதலியோர் வந்து ஆரவாரம் செய்ததையும் சௌந்தர வல்லியம்மாள் தான் இருந்த அறையின் ஜன்னலண்டை நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந் தாள். கண்ணபிரானுக்கும், அவனது தாய்க்கும், கோகிலாம் பாளுக்கும் மேன்மேலும் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் இழிவை யும் காணக்காண சௌந்தரவல்லியின் மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் ஆநந்தமும் ஒன்றுக்கு நூறு மடங்காகப் பெருகின. தான் எப்படியாகிலும் பிரயாசைப்பட்டு அன்றைய தினம் இரவிலேயே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் பலப்பட்டு அவளை ஓயாமல் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தது. ஆகையால், அவள் புஷ்பாவதிக்கு அன் றைய பகல் முழுதும் ஆள் அனுப்பி, தான் உடனே அவளைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டிருப்பதாகவும், தான் கேட்டுக்கொண்ட காரியத்தை அன்றைய இரவிற்குள் புஷ்பாவதி முடித்து வைக்க வேண்டுமென்றும் பல தடவைகளில் செய்தி சொல்லியனுப் பினாள். ஆனால் புஷ்பாவதி, பூஞ்சோலையம்மாள் முதலியா ரோடு கூட இருந்து, கோகிலாம்பாள், கற்பகவல்லியம்மாள் ஆகிய இருவருக்கும் மூர்ச்சை தெளிவிப்பதற்கு உதவியாக இருந்தாளாதலால், மற்றவரிருவரும் படுத்த பிறகு எவருக்கும் தெரியாதபடி புஷ்பாவதி எழுந்து சௌந்தரவல்லியின் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தாள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பங்களாவிலேயே இருக்கிறாரென்றும், புஷ்பாவதியின் மூலமாக அன்றைய இரவிலேயே அவரைத் தனது விடுதிக்கு வருவித்து அவரோடு சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் நினைத்து அவளது வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாளாகையால், அவள் வந்து கதவைத் தட்டிய உடனே மிகுந்த குதூகலமும், அடக்க முடியாத மனவெழுச்சியும் கொண்டவளாய்ப் புன்னகையால் மலர்ந்த இனிய முகத்தோடு வந்து கதவைத் திறந்து, அவளை அன்பாக உபசரித்து உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய் உட்கார வைத்தாள். ஆனால் புஷ்பாவதியின் முகம் எப்போதும்போல இனிமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இல்லாமல் வாட்டமடைந்து மாறிப்போயிருந்தது. அதைக்கண்ட சௌந்தரவல்லி, "அம்மா! உன்னுடைய முகம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறது? எனக்கு நீ சந்தோஷ

சங்கதி கொண்டுவரப் போகிறாய் என்றல்லவா நான் ஆவலோடு காத்திருக்கிறேன். என்ன விசேஷம்? என்மேல் ஏதாவது கோபமுண்டா?'' என்று நயமாகக் கேட்டாள்.

உடனே புஷ்பாவதி வற்புறுத்தித் தனது முகத்தில் புன்னகையை உண்டாக்கிக்கொண்டு பேசத் தொடங்கி, ''ஐயோ பாவம்! உன் மேல் நான் கோபித்துக்கொள்ள நீ என்ன தவறு செய்துவிட்டாய்! அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. நீ இன்று காலையிலிருந்து வெளியில் வரவே இல்லை. வெளியில் அமர்க்களப்பட்டது. உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுபோல இருக்கிறதே'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, ''ஓ! எனக்கு எல்லாம் தெரியுமே! கண்ணபிரானைப் போலீசார் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். யாரோ பாச்சாமியானாம் ஒருவன்; அவன் அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளுடைய ஆசை நாயகனாம். அவன் கற்பகவல்லியம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு போக வந்தான். அவர்களுடைய யோக்கியதையைப் பற்றித்தான் ஊர் முழுதும் சிரிக்கிறதே. அது எனக்குத் தெரியாமல் போய்விடுமா? அக்காள், அம்மாள் இரண்டு பேர்களுடைய கருவமும் கொட்டமும் அடங்கிப் போய் விட்டனவே. அவர்கள் எப்படியாவது போகட்டும்; நமக்கென்ன? நாம் நம்முடைய காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருப்போம். அதைப்பற்றி நீ ஏன் விசனப்படுகிறாய்?'' என்று கூறினாள்.

புஷ்பாபவதி, "நீ சொல்லுகிறது சரிதான். இருந்தாலும், இதில் இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இப்போது இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால், உன்னைக்கூட என்னுடைய தமயனார் கட்டிக்கொள்ள முடியாது போல் இருக்கிறது. அதனாலேதான் எனக்கு நிரம்பவும் விசனமாக இருக்கிறது; எங்களிடத்தில் அளவற்ற பிரியம் வைத்திருப்பவளும், மகா நற்குணவதியுமான உன்னை நாங்கள் கட்டிக்கொள்ள முடியாமல் இவர்கள் செய்துவிட்டார்களே என்பது என் மனசை அறுக்கிறது. அதற்காகத்தான் கடைசி முறையாக உன்னைப் பார்த்துவிட்டு இந்தப் பங்களாவை விட்டுப்போய் விடலாம் என்று நான் வந்தேன்'' என்று மிகவும் விசனமாகவும் கலக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் பேசினாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி திகைப்பும் பிரமிப்பும் ஏக்கமும் அடைந்தவளாய், ''என்ன அப்படிப் பேசுகிறாய்! கடைசி முறையாக என்னைப் பார்க்கிறதாவது? என்னை நீங்கள் கட்டிக் கொள்ளாமல் தடுத்தது யார்? கிழக்கு மேற்காகப் போகும் சூரியன் தெற்கு வடக்காகப் போனால்கூட, நான் உன்னுடைய தமயனாரைக் கட்டிக்கொள்வதைத் தடுக்க யாருக்காவது முடியுமா? விவரத்தை வெளிப்படையாகச் சொல். அதற்குத் தகுந்த வழியை நான் தேடுகிறேன்'' என்று உறுதியாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினாள்.

புஷ்பாவதி கண்கலக்கமும் உருக்கமும் தோன்ற விசனமாகப் பேசத்தொடங்கி, ''குழந்தாய்! உன்னுடைய அக்காளும், அம்மாளும் அவர்கள் விஷயத்தில் ஒரே பிடிவாதமான குருட்டு அபிமானம் வைத்திருக்கிறார்கள். இன்று நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி ஊர் சிரிக்கிறது என்பதை இவர்கள் அறியவே இல்லை; கண்ணபிரான், தண்டனை அடைந்தால்கூட, அவர் ஜெயிலில் கூழ் குடித்து செக்கிழுத்துவிட்டு வந்தபிறகும், உன்னுடைய அக்காள் அவரைத்தான் கட்டிக் கொள்ளப்போகிறாளாம். பாச்சாமியான் என்ற துருக்கனை அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் வைத்திருந்தாள் என்ற மகா பிரமாதமான அவமானம் நேர்ந்ததைக் கண்டும் அவர்களுடைய உறுதி மாறவில்லை. யார் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும் என்றும், நம்முடைய ஒப்பந்தத்தை நாம் நிறைவேற்றியே தீருவோம் என்றும் சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த பாச்சாமியான் கற்பகவல்லியம்மாளை இழுத்துக்கொண்டு போயிருப்பான். அதனால் உங்களுக்கு எல்லாம் அவமானம் ஏற்படுமே என்று நினைத்து என் தமயனார் அவனை நயமாக அழைத்துக் கொண்டுபோய் வெளியில் அனுப்பிவிட்டு வந்தார். இங்கே கலியாணத்துக்கு வந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் எல்லோரும், ''இன்னும் இந்தக் கற்பகவல்லியை இந்தப் பங்களாவில் வைத்திருக்கலாமா! தூ! இவர்கள் சுத்த மானங்கெட்ட இழி ஜாதியார். இவர்கள் வீட்டில் இனி நாய்கூடத் தண்ணீர் குடிக்காது. அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் இனி இந்தப் பங்களாவில் இருந்தால், நீங்கள் சௌந்தரவல்லியைக் கட்டக்கூடாது என்றும், கட்டினால் உங்களை நாங்கள் ஜாதியிலிருந்து விலக்கி விடுவோம் என்றும், என்னுடைய தமய

னாரிடத்தில் சொல்லி அவரை நிரம்பவும் அவமானப்படுத்தி விட்டார்கள். நீ கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்கி உன்னை வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லி இருந்த என்னுடைய தமயனார், அந்தக் கற்பகவல்லியை அவர்கள் இங்கே வைத்திருக்கிற வரையில், அவர் உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள முடியாது என்றும் என்னிடத்தில் சொல்லிவிட்டு எங்களுடைய பங்களாவுக்குப் போய் விட்டார்; ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் தூஷிக்கிறபோது அவர்களை மீறி நாங்கள் இந்தக் காரியத்தை எப்படிச் செய்கிறது? எங்களுக்கு ஏராளமான சொந்தக்காரர்களும் சிநேகிதர்களும், குடியானவர்களும் இருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு எப்போதும் நாலு மனுஷர்கள் வேண்டும். ஊர் ஜனங்களின் பகைமையைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆகையால், நான் போய்விட்டு வருகிறேன். இவர்கள் இந்தக் கற்பகவல்லியின் சம்பந்தத்தை அறவே ஒழித்துவிடுவார்களானால், அதன் பிற்பாடு வேண்டுமானால், நாங்கள் உன்னைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோம்'' என்று விசனமாகவும் இரக்கமாகவும் கூறினாள். அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியின் முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டது. பெருத்த விசனமும், கோபமும், அழுகையும் பொங்கி எழுந்தன. தனது அக்காளும், தாயும் செய்யும் காரியத்தினால், தான் ஆசைப்பட்ட புருஷனைத் தான் இழந்து விடுகிறதா என்ற ஆத்திரமும் உக்கிரமும் அவளது மனதில் கொந்தளித்து எழுந்தன. அவள் உடனே புஷ்பாவதியை நோக்கி, ''அம்மா! நீ சொல்வதெல்லாம் சரியான சங்கதிதான். இப்படிப்பட்ட ஜாதி கெட்ட துருக்கச்சியை இவர்கள் இந்த வீட்டில் வைத்திருந்தால், யார் தான் இவர்களுடைய வீட்டுக்குள் நுழைவார்கள். இருக்கட்டும், நீ கவலைப்பட வேண்டாம். பொழுது விடிவதற்குள் இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் இந்தப் பங்களாவை விட்டு ஓடிப் போகும்படி நான் செய்கிறேன். அப்படி நான் செய்தால், உன்னுடைய தமயனாரை நாளைக்காகவது நான் பார்க்க முடியும்படி நீ செய்வாயா?'' என்றாள்.

புஷ்பாவதி, ''அம்மா! நீ ஏதாவது ஒன்று செய்யப்போக, நாங்கள்தான் உன்னைத் தூண்டிவிட்டோம் என்ற பழி எங்களுக்கு வந்து சேரும். நீ எதைச் செய்வதானாலும், நன்றாக யோசித்து எங்களுக்கு அபவாதம் உண்டாகாதபடி செய்; கற்பக

வல்லியம்மாள் நாளைக்குள் இந்தப் பங்களாவை விட்டுப் போய் விட்டால், நாளைய தினம் ராத்திரி சரியாக 10 மணிக்கு என்னுடைய தமயனார் இதே அறைக்கு வந்து நாளைய ராத்திரி முழுதும் உன்னோடுகூட சந்தோஷமாக இருக்கும்படி நான் செய்கிறேன். இது நிச்சயம்'' என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் கரைகடைந்த களிப்பும் ஆநந்தமும் அடைந்தவளாய் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கி, தான் உடனே கற்பகவல்லியம்மாளைத் துரத்தி விடு கிறது என்றும், புஷ்பாவதி மறுநாள் இரவு பத்து மணிக்கு சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரை அங்கே வரச்செய்கிறது என்றும் அவர்கள் இருவரும் தீர்மானித்து ஒருவருக்கொருவர் கையடித்து உறுதி செய்துகொண்ட பின்னர், புஷ்பாவதி, வெளிப்பட்டு ஓசை செய்யாமல் நடந்து தனது படுக்கையறைக்குச் சென்றாள்.

தனியாக விடப்பட்ட சௌந்தரவல்லி அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு முறுக்காக நடந்து கற்பகவல்லியம்மாள் படுத்திருந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து, பக்கத்தில் இருந்த ஒரு கண்ணாடி விளக்கை கையில் எடுத்துக் கொண்டுபோய், கற்பகவல்லியம்மாள் படுத்திருந்த கட்டிலண்டை நெருங்கி நின்று விளக்கை அந்த அம்மாளது முகத்திற்கு அருகில் பிடிக்க, அதன் வெளிச்சம் பளிச்சென்று அவளது முகத்தில் தாக்கியது. அரை நித்திரையில் உணர்வு கலங்கிப் படுத்திருந்த கற்பக வல்லியம்மாள் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, வந்திருப்பது யார் என்று பார்க்க முயன் றாள்; விளக்கு நிரம்பவும் சமீபத்தில் இருந்தது. ஆகையால், நன்றாகப் பார்க்கமாட்டாமல், கண் கூசியது. சிறிது நேரம் சிரமப்பட்டு அவள் தனது கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த் தாள். சௌந்தரவல்லி கற்பகவல்லியம்மாளிடத்தில் அதுவரையில் நெருங்கிப் பேசியதில்லை ஆகையாலும், கோகிலாம்பாள் சிறிது நேரத்திற்குமுன் தனிமையில் வந்து ஆகாரம் கொடுத்து உபசரித்துவிட்டுப் போனாள் ஆகையாலும், கோகிலாம்பாளது நினைவே கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு உண்டாயிற்று. இரண்டு மடந்தையரும் ஒரே அச்சில் வார்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் போலக் கொஞ்சமும் பேதமின்றி இருந்தமையாலும், கற்பக

ளையடிக்கிற திருட்டுக் கழுதை! மகா யோக்கிய ஸ்திரீபோல, இந்தப் பங்களாவில் எல்லோருக்கும் சரி சமானமாக வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, எல்லோருக்கும் தலைகுனிவையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கி வைக்கிறாய்! இப்படிச் செய்த உன்னுடைய தலையைச் சிரைத்து, சாணியைக் கரைத்து ஊற்றி, துடைப்பக்கட்டைப் பிரயோகம் செய்து, கழுதை மேல் ஏற்றி வைத்து மேளம் பாண்டு வானவேடிக்கைகளோடு ஊர்வலமாகக் கொண்டுபோய், உன்னை உயிரோடு சுடுகாட்டில் வைத்துக் கொளுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், வெறும் வார்த்தையாக உன்னோடு பேசினால், அது மரியாதையாகாது தான். நீ சொல்வது சரியான பேச்சு. எங்களுடைய பங்களாவில் குப்பைக்காரி வேலைசெய்யும் யோக்கியதைகூட உனக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட பெரிய மனுஷியான உன்னோடு பேசு வதற்குக்கூட எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆகையால் நான் ஒரே ஒரு வார்த்தை உனக்குக் கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நாளைக்குப் பொழுது விடிவதற்குள் நீ இந்தப் பங்களாவைவிட்டு வெளியில் போய்விட வேண்டியது. பொழுது விடிந்தபிறகும் நீ இங்கே இருப்பாயானால், நான் மேலே சொன்ன மரியாதைகளெல்லாம் உனக்குக் கட்டாயம் நடந்தே தீரும். நான் ஏதோ விளையாட் டுக்காகச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைத்து நீ அசட்டையாக இருந்தால், அதனால் வருவதை நீ அநுபவிப்பது தவறாது. தெரிகிறதா? ஜாக்கிரதை" என்று முறுக்காகவும் கடுகடுப்பாகவும் கண்டிப்பாகவும் கூறிவிட்டு அவளைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக ஒரு விழி விழித்து நறநறவென்று பல்லைக் கடித்துவிட்டு, ஒரே விரைப்பாக நிமிர்ந்து நின்றபடியே நடந்து அந்த அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் போய்விட்டாள்.

★ ★ ★

அந்த இரவு கழிய, மறுநாட் காலை நேரம் வந்து சேர்ந்தது. இரவு முழுதும் இமைகளை மூடாமல் படுக்கையில் தத்தளித்துத் துவண்டு கிடந்த மடவன்னமான கோகிலாம்பாள் அதிகாலை யில் எழுந்து தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தனது தாய் சயனித்திருந்த இடத்திற்குப் போக அந்த அம்மாளும் எழுந்து கொண்டிருக்க, அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு,

கற்பகவல்லியம்மாளைப் பார்க்கும் பொருட்டு, முதல்நாள் அவளைப் படுக்க வைத்திருந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து பார்க்கக் கட்டில் வெற்றுக் கட்டிலாக இருந்தது. கற்பகவல்லி யம்மாள் அந்த விடுதிக்குள் காணப்படவில்லை. ஒருகால் தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, அந்த அம்மாள் வெளியில் போயிருக்கலாம் என்று சந்தேகித்தவர் களாய் அவர்கள் இருவரும் அவ்விடத்திலேயே இருந்து அவளது வருகையை எதிர்பார்க்க நினைத்து, ஆசனங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த இடத்தில் ஒரு மேஜைக்கு அருகில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியிலேயேதான் எப்போதும் உட்காருவது வழக்கம். அந்த மேஜையில் காகிதம், மை, இறகு முதலிய எழுது கருவிகளும், புஸ்தகங்களும் நிறைந் திருந்தன. அந்த நாற்காலியிலேயே பூஞ்சோலையம்மாள் தனது வழக்கப்படி உட்கார்ந்து தற்செயலாக மேஜை பக்கம் திரும்பிப் பார்க்க, அதன் மேல் ஒரு கடிதம் எழுதி மடித்து வைக்கப்பட் டிருந்தது தென்பட்டது. அது முதல் நாளிரவில் அவ்விடத்தில் இல்லாமல் புதிதாக இருந்தமையால், அது யாருக்கு யாரால் எழுதப்பட்டது என்ற விவரங்களை அறிய ஆவல் கொண்ட வளாய்ப் பூஞ்சோலையம்மாள் தனது கவனத்தைச் செலுத்தி அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த மேல் விலாசத்தைப் படிக்கலானாள்.

ம—ஹா—மஹா—ஸ்ரீ, பூஞ்சோலையம்மாள் அவர்கள் சமூகத் துக்கு என்ற எழுத்துக்கள் மேல்விலாசத்தில் காணப்பட்டன.

அதைக்கண்டு மிகுந்த கலக்கமும், வியப்பும் அடைந்த பூஞ்சோலையம்மாள், "இந்தக் கடிதம் ஏது?" என்று கூறிய வண் ணம் ஆவலாக அதை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினாள். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

கனம் தங்கிய பூஞ்சோலையம்மாள் அவர்களுக்கு, கற்பக வல்லியம்மாள் வணக்கமாக எழுதிக்கொள்வது:— இன்றைய தினம் காலையில் என் மகனாலும், அதன்பிறகு என்னாலும் தங்க ளுக்கும் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் நேர்ந்த துயரமும் அவமானமும் அளவில் அடங்கக்கூடியவை அல்ல. அப்படி இருந்தும், எங்களிடத்தில் கொண்ட கரைகடந்த வாத்சல்யத்தி

னாலும், மதிப்பினாலும் தாங்களும், தங்களுடைய மூத்த குழந்தையான விலையில்லா மாணிக்கமும் அவைகளைப் பாராட்டாமல், கடைசிவரையில் எங்களை மரியாதையாக நடத்தியதன்றி, என் மகனை விடுவிடுப்பதற்குத் தேவையான பிரயத்தனங்களை எல்லாம் செய்து, பையன் திரும்பி வந்தவுடன் இந்தக் கலியாணத்தையும் முடிப்பதாக உறுதிசொல்வதைக் கேட்டு நான் மட்டற்ற ஆநந்தம் அடைந்தேன். ஆனால் தங்களுக்கு இன்னொரு பெண் குழந்தை இருக்கிறது. இவ்வளவு தூரம் பங்கப்பட்டவர்களான எங்களைத் தாங்கள் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதனால், சௌந்தரவல்லியம்மாளின் கலியாணத்துக்கு இடையூறு நேரும் என்பது நிச்சயம். அதுவும் தவிர, அந்தத் துருக்கனால் எனக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை என் மகன் கேள்வியுறுவானானால், அவன் உடனே தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது நிச்சயம்; அதோடு, இவ்வளவு பெருத்த அவமானம் நேர்ந்த பிறகு, உயிர் வைத்துக் கொண்டு மற்ற மனிதருடைய முகத்தில் விழிப்பதற்கு எனக்கே அவமானமாக இருக்கிறது. ஆகையால், இத்தனை துன்பங்களுக்கும் மருந்தாக, நான் என்னுடைய உயிரையே விட்டுவிடத் தீர்மானித்து இன்றைய இரவு 11 மணிக்கு இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன். எவரும் என்னுடைய பிணத்தையும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி நான் இந்த ராத்திரிக்குள் சமுத்திரத்தில் விழுந்து உயிரை விட்டுவிடுவது நிச்சயம். நீங்கள் என்னை அநாவசியமாக எவ்விடத்திலும் போய்த் தேடி வீண் பிரயாசைப்பட வேண்டாம். நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில் செய்த உபசரணைகளையும், காட்டிய அன்பையும் நான் எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் மறக்க மாட்டேன். மாசில்லாத மணியான சௌபாக்கியவதி கோகிலாம்பாளை நான் இந்த ஜென்மத்தில் மருமகளாக அடையும் பாக்கியத்தை அநுபவிக்கா விட்டாலும் அடுத்த ஜென்மத்திலாவது அதற்கு ஈசன் அருள் உண்டாக வேண்டும் என்ற ஒரே ஒரு பிரார்த்தனையோடு நான் இறக்கப் போகிறேன். அதற்கு ஈசன் அருள் உண்டாகும் என்று பூரணமாக நம்பி இருக்கிறேன்.

எனக்குக் கடைசி உதவியாக நான் தங்களிடத்தில் ஒரு மனுச் செய்து கொள்ளுகிறேன். நாளைய தினம் இந்தக் கடி

தத்தை யாரிடத்திலாவது கொடுத்து, என் மகனுக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும். அது சாத்தியப்படா விட்டால், இந்தக் கடிதத்தின் விஷயமாவது அவனுக்கு எட்டும்படிச் செய்ய வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய கடைசி வேண்டுகோள்.

தங்களுக்கும், தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் ஈசன் அருளால் தீர்க்காயுசும், சர்வாபீஷ்டமும் பரிபூரணமாக ஏற்பட வேண்டும்.

இங்ஙனம், தங்களை என்றும் மறவாத
கற்பகவல்லியம்மாள்

என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் பூஞ்சோலையம்மாள் படிக்கும்போதே கோகிலாம்பாளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மாலை மாலையாகப் பொங்கி வழிந்தது. அடிக்கடி அழுகையும், துக்கமும் நெஞ்சையடைத்துக் கிளம்பின. அவர்கள் இருவரது தேகங்களும் பதறின. இருவரும் ஒருவரோடொருவர் என்ன பேசுவது என்பதை அறியாமல் கதிகலங்கி அளவு கடந்த துயரமடைந்து தீயிலிட்ட வெண்ணெய்போல இளகி உருகி ஓய்ந்திருந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரி, "அம்மா அம்மா" என்று வாசலிலிருந்து கூப்பிட்ட குரலைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "யாரது? வா இப்படி" என்று மறுமொழி கூற, உடனே வேலைக்காரி உள்ளே வந்து, "எஜமானே! வாசலில் யாரோ ஒரு மனிதன் வந்திருக்கிறான். அவன் இந்தக் கடிதத்தை மூத்த குழந்தையிடத்தில் கொடுக்கச் சொன்னான்" என்று கூறிய வண்ணம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினாள்.

அது கற்பகவல்லியம்மாள் எழுதப்பட்டதாக இருக்குமோ என்றும், அந்த அம்மாள் ஒரு கால் தனது தீர்மானத்தை மாற்றிக் கொண்டு எங்கேயாவது உயிரோடு இருக்கக் கூடாதா என்றும் அவர்களது மனம் உடனே நினைத்தது. பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த வேலைக்காரியை வெளியில் போயிருக்கும்படி அனுப்பி விட்டு, அந்தக் கடிதத்தின் மேல் விலாசத்தைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! இது உனக்கல்லவா எழுதப்பட்டிருக்கிறது! நீயே பிரித்துப் படி" என்று கூறியவண்ணம் கோகிலாம்பாளிடத்தில் கொடுக்க,

அந்த மடமயிலாள் அதை வாங்கிப் பிரித்து வாய்க்குள்ளாகவே படிக்கலானாள். அந்த ஒரு நிமிஷமும், அவர்களது மனதிற்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது. கோகிலாம்பாள் கட்டிலடங்காத தனது ஆவலில், வெகு சீக்கிரமாக அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, அதைத் தனது தாயிடம் நீட்டி, "இதை நீங்களும் படிக்கலாம். இதில் வித்தியாசம் ஒன்றுமில்லை" என்று கூற, உடனே பூஞ் சோலையம்மாள் ஆவலோடு அதை வாங்கிப் படிக்கலானாள்.

அவ்வாறு படித்த பிறகு அவர்கள் இருவரும் சிறிது நேரம் மௌனமாகவே இருந்து ஏதோ சிந்தனை செய்தனர். உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், "குழந்தாய்! இதற்கு என்ன யோசனை சொல்லுகிறாய்?" என்று கேட்க, கோகிலாம்பாள் நிரம்பவும் பணிவாகவும், பரிதாபகரமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "சரி; நம்முடைய பெட்டி வண்டியைத் தயார் படுத்தச் சொல்லுங்கள். நான் போய்விட்டு சீக்கிரமாக வந்து விடுகிறேன். அப்படியே அவருடைய தாயின் கடிதத்தையும் கொடுத்து விட்டு வருகிறேன்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "கண்ணு! நீ போய் வக்கீல் அமர்த்தும் விஷயமாகவும், இந்தக் கேசை நடத்தும் விஷயமாகவும் அவர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு இதைப்பற்றி பயப்படாமல் தைரியமாக இருக்கும்படி சொல்லி விட்டு வந்து விடு; இந்தக் கடிதத்தை இப்போது கொடுப்பது பிசகு; ஏற்கனவே விசனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனிதர் இதைப் பார்த்தால், ஒரு வேளை தம்முடைய உயிருக்கே ஹானி தேடிக் கொண்டாலும் கொள்வார். அவர் விடுபட்டு வந்த பிறகு நாம் இதைக் காட்டுவோம். அதற்குள் நாம் ஆள்களை விட்டு அந்த அம்மாளைத் தேடிப்பார்க்கச் சொல்வோம். ஒரு வேளை தெய்வச் செயலாக அந்த அம்மாள் உயிரோடு இருந்தால், அது அநுகூலமாகிவிடும். அவரையும் நாம் அநாவசியமான துயரத்தில் ஆழ்த்தவில்லை என்றாவது இருக்குமல்லவா?" என்றாள்.

அது சரியான யோசனை என்று கோகிலாம்பாள் ஒப்புக் கொள்ள, உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளது கடிதத்தை ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்து பூட்டிவிட்டு, அவ்வி டத்தை விட்டு வெளியிற்போய்த் தனது ஆட்களை எல்லாம்

அழைத்து கடற்கரையிலும் மற்ற இடங்களிலும் போய் கற்பக வல்லியம்மாளைத் தேடும்படி அனுப்பிவிட்டு, ஒரு பெட்டி வண்டிக்குக் குதிரையைப் பூட்டச் செய்து, ஆயத்தமாக வைத்து விட்டு உள்ளே வர, அதற்குள் கோகிலாம்பாள், தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, கண்ணபிரானுக்குக் கொடுப்பதற்காக ஏராளமான பழ வகைகளையும், பக்ஷண பலகாரங்களையும் எடுத்துப் பெருத்த மூட்டையாகக் கட்டி வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வெளியில் வந்து, வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்டாள். தின்பண்ட மூட்டையும் உள்ளே வைக்கப்பட்டன. கண்ண பிரானிடத்திலிருந்து கடிதம் கொண்டு வந்த கோவிந்தசாமியும், வண்டிக்காரன் ஒருவரும் முன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ள, வண்டி புறப்பட்டது. வண்டியின் கதவுகள் ஜன்னல்கள் முதலியவை நன்றாக மூடப்பட்டு இருந்தமையால், உட்புறத்தில் யார் இருக்கிறார்கள் என்பது வெளியில் தெரியாதிருந்தது; ஆனால் கோகிலாம்பாள் மாத்திரம் இடுக்குகளால் வெளியில் பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள்.

புரசைப்பாக்கத்திலிருந்து புறப்பட்ட வண்டி, டிராம் வண்டிப் பாதையின் வழியாகவே சென்று ஆனைக்கவுனி யண்டை போயிற்று.

அப்போது அவ்விடத்தில் ஆயத்தமாக நின்ற போலீஸ் ஜெவான் ஒருவன் பெருத்த கூக்குரல் செய்து கொண்டு முன்னால் ஓடிவந்து வழிமறித்துக் குதிரையின் முகத்து வாயைப் பிடித்துக் கொண்டு வண்டிக்காரனை தாறுமாறாக வைது, "வண்டியை இடது பக்கமாக ஓட்டாமல் ஏன் வலது பக்கமாக ஓட்டினாய்? ஓட்டு வண்டியை ஸ்டேஷனுக்கு. இந்த வண்டியை சார்ஜ் செய்திருக்கிறேன்" என்று கூறிப் பிடித்து இழுக்க, உடனே கோவிந்தசாமி அவனைப் பார்த்துக் கெஞ்சி, "ஐயா! ஐயா! என்னவோ தெரியாமல் ஓட்டி விட்டான். கிடக்கிறது விட்டு விடு; உனக்கு ஏதாவது நாஸ்தா செலவுக்குக் கொடுக்கச் சொல்கிறேன். உள்ளே பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளை இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவசரமாக ஓர் இடத்துக்குப் போக வேண்டும். ஒரு நிமிஷம் வண்டி இங்கே நின்றாலும், நாங்கள் போகும் காரியம் கெட்டுப் போகும்;

போகும் வேலை ஆகாது; உபயோகமில்லாமல் திரும்பும்படியாக இருக்கும். விடப்பா, உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும்'' என்று கூறி நயந்து மன்றாடினான். அந்த ஜவான், ''உள்ளே இருக்கிறது யார் வீட்டு மனிதரப்பா?'' என்றான். கோவிந்தசாமி, ''துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியார் வீட்டு அம்மாள்'' என்றான்.

அதைக்கேட்ட ஜெவான், ''அப்படியானால் இந்த வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போய்க்கொண்டே இரு; நான் இந்த வண்டிக்காரனை இதோ பக்கத்தில் இருக்கும் ஸ்டே ஷனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் இவனுடைய பெயரைப் பதிந்து கொண்டு பின்னால் அனுப்புகிறேன். யாராக இருந் தாலும் நான் விடக்கூடாது; இந்த ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருக்கிற சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு சிடுமூஞ்சி நாய். இதை நான் சும்மா விட்டால் அவன் என்னைத் தொலைத்து விடுவான்'' என்றான்.

அதைக்கேட்ட கோவிந்தசாமி தனது பக்கத்தில் இருந்த வண்டிக்காரனைப் பார்த்து, ''ஆமப்பா; அதுதான் நல்ல யோசனை; நீ இறங்கிப் போய் பெயரைப் பதிய வைத்து விட்டு வா; நான் ஓட்டிக்கொண்டு மெல்லப் போகிறேன். உனக்கு கொஞ்சம் நேரமானாலும், நீ தங்கசாலைத் தெரு 2075-ம் நம்பர் வீட்டுக்கு வந்து சேர். அங்கேதான் நாங்கள் போகிறோம்'' என்று நயமாகக் கூற, உடனே அந்த வண்டிக்காரன் கீழே இறங்கினான். ஜெவான் அவனை அழைத்துக்கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த ஸ்டேஷனுக்குள் போய்விட்டான். கோவிந்தசாமி பெட்டி வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு, அந்தப் பாட்டையின் வழியாகப் போய், தங்கசாலைத்தெருவை அடைந்து, அந்தத் தெருவோடு நெடுந்தூரம்போய், அதற்கு அப்பால் இருந்த வேறொரு மறைவான தெருவிற்குள் நுழைந்து அங்கே காணப்பட்ட ஒரு பெருத்த மாளிகையின் வாசலில் வண்டியைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினான்.

அந்த மாளிகை ஒரு பங்களாவைப்போல, நாற்புறங்களிலும் மதிலினால் சூழப்பட்டதாகவும், உட்புறத்தில் பூங்காவனம் உடையதாகவும் இருந்தது. அதன் வாசலில் இரண்டு போலீஸ் காரர்கள் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தனர். கோவிந்தசாமி வண்டியை விட்டுக் கிழே இறங்கி பக்கத்தில் வந்து கதவைத்

திறந்து விட்டு வணக்கமாக ஒதுங்கி நின்று, "அம்மா இதுதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன்; இறங்குங்கள். பலகார மூட்டையை நான் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன். நானும் முதலியார் ஜாதிதான்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள், வாசலில் இரண்டு ஜெவான்கள் நின்றதைக் கண்டு அது போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்று நம்பி வண்டியை விட்டு கீழே இறங்கினாள். கோவிந்தசாமி தின் பண்ட மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு, "வாருங்கள்" என்று கூறி அந்த வடிவழகியையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

கோகிலாம்பாள் கற்பகவல்லியம்மாள் இறந்து போயி ருப்பாளோ என்ற கவலையிலேயே தனது முழு கவனத்தையும் செலுத்தி உலகத்தையே மறந்தபடி நடந்தாள். ஆதலால், உள்ளே இருந்த வஸ்துக்களையாவது, எந்தெந்த இடத்தின் வழியாகப் போனார்கள் என்பதையாவது உணராமல் இருக்க அவளது தேகம் மாத்திரம் தானாகவே சென்றது. கோவிந்தசாமி அவளை மேன்மாடப் படிகளின் வழியாக முதலாவது உப்பரிகைக்கு அழைத்துப்போய் அங்கே இருந்து ஏறிய படிகளின் வழியாக இரண்டாவது உப்பரிகைக்கு நடத்தி அதற்குள் நுழைந்தான். அந்த இடத்தில் பல அழகிய அறைகளும், கூடங்களும் இருந்தன. அவைகளிற்கெல்லாம் நடு மத்தியிலிருந்த ஓர் அறையைக் காட்டி "அதற்குள் முதலியார் இருக்கிறார். உள்ளே போய்ப் பேசுங்கள். இந்த மூட்டையையும் இனி நீங்களே எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் சிற்றுண்டி மூட்டையை மரியாதையாகக் கீழே வைக்க, அதை எடுத்துக் கொண்ட அந்தப் பெண்பேதை, தனது ஆருயிர் மணவாளனைக் காண வேண்டும் என்னும் ஆவலில், எவ்விதச் சந்தேகமும் கொள்ளாதவளாய் அந்த அறைக்குள் நுழைய, அதற்கு அப்பால் ஒரு வாசலும், ஒரு அறையும் இருந்தன. கோகிலாம்பாள் முதல் அறையைக் கடந்து அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தவுடனே கோவிந்தசாமி முதல் அறை யின் கதவை மெதுவாக மூடி வெளியில் தாளிட்டு விட்டான்.

நமது பெண்மணியான கோகிலாம்பாள் இரண்டாவது அறைக்குள் நுழைய, அது சிறைச்சாலைப்போலக் காணப்படா

மல் மகா அற்புதமாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சோபன அறை போலக் காணப்பட்டது. அவ்விடத்தில் ரோஜா, ஜாதி மல்லிகை முதலியவை கூடை கூடையாகப் பரப்பப்பட்டிருந்த ஒரு சொகுசான வில் கட்டிலின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை கோகிலாம்பாளைக் கண்ட வுடனே கட்டுக்கடங்கா மோகாவேசங் கொண்டு கட்டிலை விட்டு இறங்கி, "அடி வாடீ! என் கண்ணாட்டி! உனக்காக நான் எவ்வளவு நாழிகையாகக் காத்திருக்கிறேன். என் தங்கமே! வா இந்தக் கட்டிலுக்கு" என்று கூறிய வண்ணம் புன்னகை செய்த முகத்தோடு ஓடி வந்து, கோகிலாம்பாளை ஆசையோடு கட்டித்தூக்க முயன்றார்.

[முதல் பாகம் நிறைந்தது]

8—வது அதிகாரம்

மதி காணா இரவோ!
மழை காணா இளம்பயிரோ!

கிலாம்பாள் என்ற நமது ஏந்தெழில் மடவன்னம் அமர்ந்து சென்ற பெட்டி வண்டியின் சாரதியும் போலீஸ் ஜெவானும் ஆனைகவுனி போலீஸ் ஸ்டேஷன் சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் போய் ஆஜராயினர். அவர் ஜெவானை நோக்கி கம்பீரமாக நிமிர்ந்து பார்த்து, "யார் இவன்? என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்க, ஜெவான், "எஜமானே! இவன் புரசைப்பாக்கம் துபாஷ் ராஜரத்ன முதலியாருடைய வண்டிக்காரன். அவருடைய வீட்டு ஜனங்களைப் பெட்டி வண்டியில் வைத்து ஓட்டிக்கொண்டு வந்த இவன் இடது பக்கமாக வராமல் வலது பக்கமாக வந்தான். அதற்காக இவனை சார்ஜ் செய்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்" என்று பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் கூறினான்.

உடனே சப் இன்ஸ்பெக்டர், "வண்டி எங்கே?" என்றார். ஜெவான், "எஜமானே! வண்டியில் இருந்த அம்மாள் எங்கேயோ நிரம்பவும் அவசரமாய்ப் போகவேண்டுமாம். அதனால் அவர்கள் இவனை அனுப்பிவிட்டு, வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். நான் வண்டியின் நம்பரைக் குறித்துக் கொண்டு வந்தேன்" என்றான்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர் வண்டிக்காரனை நோக்கி, "ஏனடா! அடேய்! வண்டியை நீ வலது பக்கமாக ஏன் ஓட்டினாய்?"

என்றார். வண்டிக்காரன் சப் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி வணக்கமாகக் கும்பிட்ட வண்ணம் பணிவாய்ப் பேசத் தொடங்கி, "இல்லீங்க சாமி! நானு சரியாத்தான் ஒட்டிக்கினு வந்தேனுங்க. குருதெ புச்சுங்க; அது என்னாத்தையோ கண்டு மெரண்டு இஸுத்துதுங்க. அப்ப, எதிருலே ரெண்டு மூணுவண்டி சேர்ந்தாப்பலே வந்துடுச்சுங்க; அதுங்களேக் கண்டு குருதெ ரவையூண்டு வடக்காலே நவந்து பூட்டுதுங்க. அம்படத்தானுங்க. நானு ஒணும்னு வலது பக்கமாகவே ஒட்டிக்கினு வரல்லீங்க" என்றான்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர், "அதைப்பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லை. வண்டிக்காரனே வேண்டுமென்று வலது பக்கமாக ஒட்டுகிறானா, அல்லது, அவனை மீறி குதிரையே வலது பக்கமாக இழுத்துக் கொண்டு போகிறதா என்பதை நாங்கள் கண்டுபிடிக்கிறது சாத்தியமான காரியமல்ல. எந்த வகையிலும் வண்டி வலதுபக்கம் வந்தால், அதுவே போதுமானது. ஆகையால், உன்மேல் குற்றம் ஏற்படுகிறது. உன் பெயரென்ன? உனக்கு ஜாமீன் கொடுக்க யாராவது வந்திருக்கிறார்களா?" என்றார்.

வண்டிக்காரன், "எம்பேரு முருகேஸனுங்க. எனக்கு சாமீனு குடுக்க சானாபேரு இருக்காங்க. எங்க எசமானரு வங்களாவுக்கு வந்தீங்கன்னா, லெச்ச ரூவாய்க்கி ஒணுமானாலும் அவுங்களே சாமீனு குடுப்பாங்க. வாங்க போவலாம்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் புரளியாக நகைத்து, "ஓகோ! நாங்கள் உன்னோடு அவர்களுடைய பங்களாவுக்கு வர வேண்டுமோ! எங்களுக்கு இங்கே வேறே வேலை இல்லை யென்று நினைத்துக் கொண்டாயா? அடேய் முருகேஸ்! நாங்கள் யாரும் உன்னோடு வரமுடியாது. யாராவது இங்கே வந்து ஜாமீன் கொடுத்தால், உன்னை விடுகிறோம். இல்லா விட்டால், நீ இங்கேயே லாக்காப்பில் இருக்கவேண்டும்" என்றார்.

முருகேசன், "எசமானே! நீங்க வரமுடியாதுன்னா என்னெயாச்சம் வெளியே உடுங்க. நாம் போயி மனிசரெ இட்டாறேனுங்க" என்று பணிவாகக் கூறினான்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் புரளியாக நகைத்து, "உன்னை வெளியில் அனுப்பிவிட்டால், அதன் பிறகு ஜாமீன் எதற்காக? வெளியில் உன்னை விட்டால், நீ மறுபடி திரும்பி வரமாட்டாய் என்ற அவநம்பிக்கையினால்தானே நாங்கள் ஜாமீன் கேட்கிறோம். அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் பேசுகிறாயே" என்றார்.

முருகேசன், "எங்கிளுக்கு என்னாசாமி தெரியும். நாங்க படிக்காத முட்டாளுங்கதானே. எங்கிளுக்கு எல்லாத்தியும் நீங்கதாஞ்சாமி சொல்லிக் குடுக்கணுங்க. ஏஞ்சாமி! நானு பயந்து ஒரு கேவி கேக்கறேனுங்க. எங்க மனிசருக்குத் தெரியாம என்னெ நீங்க நடுப்பாதையிலே புடிச்சிகினீங்க; என்னெயும் உடமாட்டேண்டுறீங்க. நீங்களும் இத்தெ வுட்டு வர மாட்டேண்டுறீங்க. எனக்கு வேண்டிய மனுசரு அவுங்கதான். அவுங்க ஊட்டுலே இருக்காங்களே. எனக்கு சாமீனு குடுக்கணுமின்னு அவுங்களுக்கு சோசியம் தெரியுமா சாமீ! அவுங்களே எப்படி வருவாங்க சாமீ!" என்றான்.

அதைக்கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் கோபங்கொண்டு, "அடேய்! என்ன அதிகப் பிரசங்கித்தனமாய்ப் பேசுகிறாய்! நிறுத்து உன் குறும்பை. உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களாக இந்தச் சங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து ஜாமீன் கொடுத்தால்தான், நாங்கள் உன்னை விடலாமேயன்றி, நாங்கள் ஜாமீனுக்காக உன்னோடு கூட வந்து அலையவும் முடியாது; எங்களுக்கெல்லாம் வேறே முக்கியமான வேலையிருப்பதால், நீ சொல்லும் இடத்திற்குப் போய் உனக்கு ஜாமீன் கொடுக்க மனிதரை அழைத்துவரவும் முடியாது. உன்னுடைய மனிதர்கள் உன்னைத்தேடி, நீ இங்கே இருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு வந்து ஜாமீன் கொடுக்கிறவரையில் நீ லாக்கப்பில் இரு" என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட வண்டிக்காரன் நிரம்பவும் பணிவாகப் பேசத் தொடங்கி, " எசமானே! நானு அப்பிடி நாடோடி சீடோடி இல்லீங்க தக்க பெரிய மனிசரு வூட்டுலே இருக்கறவனுங்க. வண்டி நம்பரே நீங்க தெரிஞ்சுக்கினீங்க.

என்னெப் புடிச்சாந்த இந்த ஐயாவே நான் அந்த ஊட்டுலே ரொம்ப காலமா வேலெயிலே இருக்கறத்தெப் பாத்திருக்காங்க. என்னோடெ ரோக்கியதெப் பத்தி இந்த ஐயாவையே கேட்டுப்பாருங்க. நான் அப்படியெல்லாம் தப்புத் தண்டாவுக்குப் போகப்பட்டவன் இல்லீங்க. இந்தக் குத்தத்துக்கு இண்ணெக்கெல்லாம் போட்டா அஞ்சுரூவா அவராதம் போடப் போறாங்க. அதுக்காவ பயந்துக்கினா நான் இந்த உத்தியோவத்தையும் பொஞ்சாதி புள்ள குட்டிங்களையும் உட்டுப்புட்டு ஓடி ஒளிஞ்சிக்கப் போறேனுங்க? பாதகமில்லீங்க, நானே சொந்த சாமீனு குடுக்கறேனுங்க, எசமானே! தயவு பண்ணுங்க. நானு அவசரமாய் போவணுங்க. எசமானரு ஊட்டுக் கொயந்தே தனியாப் போவுதுங்க. அப்பாலே, ஏதாச்சும் ஒவித்திரியம் வந்திச்சின்னா, அவுங்க என்னெ மாட்டிக்கிவாங்க. சாமீ! சாமீ! கொஞ்சூண்டு தயவு பண்ணுங்க'' என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடினான். அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் அவனைப் பிடித்து வந்த ஜெவானை நோக்கி, ''என்ன ஓய்! இவனை உனக்குத் தெரியுமா? விடலாமா?'' என்றார். ஜெவான், ''இவனும் மினியன் என்ற இன்னொருவனும் வெகுகாலமாய் அந்த ராஜரத்ன முதலியார் வீட்டில்தான் இருந்து வருகிறார்கள். இருவரும் யோக்கியர்கள்தான். இவனுடைய சொந்த ஜாமீனிலேயே இவனை விடலாம்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசனை செய்தபின் வண்டிக்காரனைப் பார்த்து, '' அடே முருகேஸ்! மினியன் என்று இன்னொரு வண்டிக்காரன் இருக்கிறானாமே. அவன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?'' என்றார்.

முருகேசன், ''ஆமாஞ் சாமீ! அவன் இப்ப எங்க எசமானர் வங்களாவுலேதான் இருக்கறானுங்க. அவன் சாதியிலே பறையன். நானு செம்படவனுங்க. இப்ப வண்டியிலே என்னோடே கூட ஒரு மொதலியாரைய்யாவும் ஒக்காந்து வரவேண்டி இருந்திச்சுங்க. அதுக்காவ, மினியனை அனுப்பாமே, என்னெ அனுப்பிச்சாங்க. மொதலிமாருங்க,

பறையருக்குப் பக்கத்துலே இடிச்சிக்கினு ஒக்காரப்பிடாதல்ல. அதுக்காவத்தான் என்னே அனுப்பிச்சாங்க'' என்றான்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர், ''சரி; நீயே இருநூறு ரூபாய்க்கு ஜாமீன் கொடுத்திருப்பதாக முச்சலிக்கை எழுதிக் கையெழுத்துச் செய்து விட்டுப்போ. விசாரணைத் தேதி என்றைக்கென்று உனக்கு நோட்டீஸ் வரும். அப்போது வந்து ஆஜராகவேண்டும்'' என்றார்.

முருகேசன் அதற்கிணங்கி, இருநூறு ரூபாய்க்கு ஜாமீன் கொடுத்திருப்பதாக எழுதப்பட்ட முச்சலிக்கையில் கையெழுத்துச் செய்துவிட்டு சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் ஜெவானுக்கும் கும்பிடு போட்டபின் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் வந்து சேர்ந்தான். அவனைப் பிடித்துச் சென்ற போலீஸ் ஜெவான் மறுபடியும் முன்னிருந்த இடத்திற்குப் போய் நின்றுகொண்டான். ராஜரத்ன முதலியாரது பெட்டி வண்டியில் வரும் வண்டிக்காரனை வண்டியிலிருந்து இறக்கி ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்தில் அரை நாழிகை காலமாவது அவனை நிற்கவைத்து பிறகு விடும்படி போலீஸ் பெரிய இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை முதல்நாளிரவில் அந்த ஜெவானுக்கு உத்தரவு செய்திருந்தார். ஆதலால், அந்த ஜெவான் தான் இன்ஸ்பெக்டரது விருப்பப்படியே காரியத்தை முடித்துவிட்டதாக எண்ணித் தனக்குத்தானே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவனாய்த் தனது அலுவலைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியில் வந்த முருகேசன் தன் எஜமானரது பெட்டி வண்டி ஒருகால் தன் வருகையை எதிர்பார்த்து எங்கேயாவது நிறுத்தப் பட்டிருக்குமோ, அல்லது அது வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் போய்க்கொண்டிருக்குமோ என்ற நினைவினால் தூண்டப் பட்டவனாய், நாற்புறங்களிலும் இரண்டு மூன்று தரம் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, வண்டி செல்லவேண்டிய திக்கில் வெகுதூரம் வரையில் தனது பார்வையைச் செலுத்தி உற்று நோக்கினான். பெட்டி வண்டி எங்கும் காணப்படவில்லை. அவன் உடனே அவ்விடத்தை விட்டுத் தங்கசாலைத் தெருவை நோக்கி விரைவாகச் செல்லலானான். வண்டி தங்கசாலைத்

தெரு 2075 –ம் நம்பர் வீட்டிற்குப் போவதாகக் கோவிந்தசாமி சொல்லியது அவனுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. ஆதலால், தான் விரைவாக அங்கே சென்றால், அவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம் என்ற நினைவு உண்டானது. ஆகையால், முருகேசன் ஓட்டமும் நடையுமாக வேகமாய்ச் சென்று கால் நாழிகை நேரத்தில் தங்கசாலைத் தெருவை அடைந்தான். அந்தத் தெருவோ தெற்கு வடக்கில், ஒன்றேகால் மைல் நீளமிருக்கிறது. அந்தத் தெருவின் இரண்டு பக்கங்களிலும் மொத்தத்தில் சுமார் 520 வீடுகள் இருக்கின்றன. நமது முருகேசன் சென்ற ரஸ்தா தங்கசாலைத் தெருவின் நடுமத்தியில் போய்ச் சேர்ந்தது. ஆகையால், அவன் அந்தத் தெருவின் இரண்டு கோடிகளிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தி, எந்த வீட்டிலாவது தங்கள் பெட்டி வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ வென்று நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்தான். கண்காணும் தூரம் வரையில் அந்தப் பெட்டி வண்டி காணப்படவில்லை. உடனே அவன் அங்கிருந்த வீடுகளின் நம்பர்களை விசாரிக்கத் தொடங்கியதன்றி, 2075–வது நம்பர் வீடு எங்கே இருக்கிறதென்று சிலரிடம் கேட்க, அவர்கள் அந்த வீடு அநேகமாய் வடக்குக் கோடியில்தான் இருக்க வேண்டுமெனக் கூறினர். ஆகவே, அவன் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு அந்தத் தெருவோடு ஓட ஆரம்பித்து, வழி நெடுக்க கவனித்த வண்ணமாய்ச் சென்று அரைநாழிகை சாவகாசத்தில் அந்தத் தெருவின் வடக்கு முடிவை அடைந்து கடைசி வீட்டின் நம்பர் என்னவென்று விசாரித்தான். அது இருநூற்றம்பதுக்குமேல் போகவில்லை. அவன் நிரம்பவும் திகைத்துக் கவலைகொண்டு அங்குள்ள வீடுகளில் காணப்பட்ட சில மனிதனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து, 2075–வது நம்பர் வீடு எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்க, அவர்களும் குழப்பமடைந்து, நிச்சயமான தகவல் எதையும் சொல்ல மாட்டாதவர்களாய், "அந்த வீடு அநேகமாய்த் தெற்குக் கோடியில்தான் இருக்கவேண்டும்; இந்தப்பக்கத்தில் இல்லை" என்றனர். அதைக் கேட்ட முருகேசன் ஏமாற்றமும் கலக்கமுமடைந்து அந்தக் கோடியை விட்டு மறுபடியும் திரும்பித் தெருவோடு தெற்கு திக்கில் ஓடிவரத் தொடங்கினான். அவ்வாறு வந்தவன் வழியில் குறுக்கிட்ட மனிதர்களிடத்தி

லெல்லாம், "2075-ம் நம்பர் வீடு எங்கே இருக்கிறது?" என்ற கேள்வியையே கேட்டு, எவ்வித நிச்சயமான மறுமொழியையும் பெறாமல், ஒன்றேகால் மைல் தூரமிருந்த அந்த நீண்ட வீதியின் தெற்குக் கோடிக்குப் போய்ச்சேர ஏறக்குறைய ஒரு நாழிகை சாவகாசம் பிடித்தது. அவ்விடத்தை அடைந்த வண்டிக்காரன் அங்கிருந்த வீடுகளின் நம்பர்களை விவாரித்தான். ஒரு வரிசை முதலாவது நம்பரின் ஆரம்பமாயிற்று; இன்னொரு வரிசை 513-வது நம்பரில் முடிந்தது. 513-வது நம்பருக்கு மேற்பட்ட நம்பரே அந்தத் தெருவில் இல்லையென்றும், 2075- என்பது 275-ஆக இருக்க வேண்டுமென்றும், அவன் தப்பாகச் சொல்லுகிறான் என்றும் ஜனங்கள் கூறி, 275-வது நம்பர் வீட்டில் போய் விசாரிக்கும்படி அவனுக்கு யோசனை சொன்னார்கள். அவன் மிகுந்த கலக்கமும் கலவரமுமடைந்து அந்த இடத்தை விட்டு வெறிகொண்டவன் போல மறுபடியும் வடக்கு திக்கில் ஓட ஆரம்பித்து, "275-வது நம்பர் எங்கே இருக்கிறது" என்ற கேள்வியையே கேட்டுக்கொண்டு போக அந்த இலக்கமுள்ள வீட்டை அவன் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவன் இன்னொருமுறை அந்தத் தெருவின் பெரும் பாகத்தையும் கடந்து கிட்டத்தட்ட வடக்கு முனைக்கே போக நேர்ந்தது. அவன் 275-ம் நம்பர் வீட்டையடைந்து விசாரிக்க, அந்த வீட்டிலிருந்தவர்கள் அது ஓர் அச்சுக்கூடமென்றும், அவ்விடத்திற் குப் புரசைப்பாக்கத்திலிருந்து யாரும் வரவில்லையென்றும் கூறினர். அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட முருகேசன் விவரிக்க இயலாத கலக்கமும் குழப்பமும் ஏமாற்றமும் விசனமும் அடைந்து, தான் அதற்குமேல் என்ன செய்வதென்பதை அறியாதவனாய்த் திகைத்துக் கால் நாழிகை நேரம் வரையில் அப்படியே நின்றுவிட்டான். சிறிது நேரத்தில் அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. போலீஸ் ஸ்டேஷனண்டை வண்டி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோன இடத்திற்குப் போய், அவ்விடத் தில் உள்ள வண்டிச் சுவடுகளைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து போய்ப் பார்க்கலாமென்ற எண்ணம் உண்டானது. ஆகையால், அவன் அவ்விடத்தை விட்டும் முன்னிலும் அதிக விசையோடு நடந்து கால் நாழிகை காலத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனிருந்த

இடத்திற்கருகில் போய்ச்சேர்ந்து, கீழே குனிந்து வண்டிச் சுவடுகளை ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவ்விடத்தில் தாறுமாறாகவும், குறுக்கு நெடுக்காகவும், ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகவும் ஏராளமான வண்டிச்சுவடுகள் பதிந்து கிடந்தன. ஆதலால், அவைகளிலிருந்து முருகேசன் எவ்வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாதவனாய்ச் சிறிது நேரம் தயங்கிக் கலங்கி அவ்விடத்திலேயே நின்றான். கோகிலாம்பாள் ஏதோ அவசர காரியமாய்ப் போகிறாள் என்பதை மாத்திரம், அவன் தெரிந்து கொண்டிருந்தானேயன்றி, இன்ன இடத்திற்குப் போகவேண்டு மென்ற கருத்துடன் அவள் புறப்பட்டு வந்தாள் என்பதை அவன் தெரிந்து கொண்டவனன்று. தனக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந் திருந்தவனான கோவிந்தசாமி எந்த ரஸ்தாவின் வழியாக வண்டியை ஓட்டச் சொன்னானோ, அந்த வழியாகவே முருகேசன் அதை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தவனாதலால், அவர்கள் இன்ன வேலைக்காக, இன்னாரிடம் போயிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளாத நிலைமையில் இருந்தான். ஆதலால், அவன் அதற்குமேல் அவர்களைத் தேடிப்பிடிப்பது சாத்தியமற்ற காரியமென்றும், தான் வீண்காலதாமதம் செய்வதைவிட, உடனே பங்களாவிற்குப் போய், நிகழ்ந்த விஷயத்தையெல்லாம் பெரிய எஜமானியம்மாளிடம் சொல்வதே சரியான காரியமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டவனாய், உடனே அவ்விடத்தை விட்டுப் புரசைப்பாக்கத்தை நோக்கி நிரம்பவும் அவசரமாக நடக்கத் தொடங்கி அரை நாழிகை சாவகாசத்தில் ராஜரத்ன முதலியாரது பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் சிறிதும் உழைப்பின்றி எப்போதும் வண்டியிலேயே போய் மெலுக்காக இருந்திருந்து பழகிய பட்டணத்து வண்டிக்காரன் ஆதலால், போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து தங்கசாலைத் தெருவிற்கு ஓடி, ஒன்றேகால் மைல் நீளமுள்ள அந்தத் தெருவின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்கு இரண்டு மூன்று தரம் ஓடியலைந்து மறுபடி போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைந்து அங்கிருந்து புரசைப்பாக்கம் பங்களாவிற்கு வந்ததனால் அவன் முற்றிலும் தளர்ந்து சோர்ந்து தவிக்கலானான். அவனது உடம்பு வியர்த்து வெலவெலத்துப் போயிற்று. கால்கள் தள்ளாடி அங்கு

மிங்கும் சென்றன. மேல்மூச்சும் இறைப்பும் தோன்றுகின்றன. நாவறண்டு போய்விட்டது. வறட்சியும் தாகமும் அதிகரித்து அவனை வதைக்க ஆரம்பித்தன. அத்தகைய பரிதாபகரமான நிலைமையில், முருகேசன் பங்களாவிற்குள் நுழைந்து, தான் வந்திருப்பதாகப் பூஞ்சோலையம்மாளுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினான்.

அப்போது பூஞ்சோலையம்மாள் என்ன நிலைமையில் இருந்தாள் என்பதை நாம் கூறுமுன் இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைத் தெரிவிப்பது அவசியமாக இருக்கின்றது. அதற்கு முந்தியநாளிரவில் புஷ்பாவதியம்மாள் அந்தப் பங்களாவிலேயே இருந்தாள் என்பது முன்னரே சொல்லப்பட்ட விஷயம். ஆனால், கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மாத்திரம், தாம் மறுநாட்காலையில் அங்கு வருவதாகக் கூறிவிட்டுத் தமது சொந்த ஜாகைக்குப் போய் விட்டார். அதன்பின்னர் சௌந்தரவல்லியம்மாளுக்கும் கற்பகவல்லியம்மாளுக்கும் நேர்ந்த சந்திப்பின் விவரமும், கற்பகவல்லியம்மாள் பூஞ்சோலையம்மாளுக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு, பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போன செய்தியும் முன்னரே கூறப்பட்டுள. அந்த இரவு கழிய, பொழுது விடிந்தபின்னர், பூஞ்சோலையம்மாளும் கோகிலாம்பாளும் கற்பகவல்லியம்மாளது சயன அறைக்குச் சென்று அந்த அம்மாளால் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் படித்த காலத்திலும், அதன்பிறகு கோவிந்தசாமி கொணர்ந்து கொடுத்த கண்ணபிரானது கடிதத்தைப் படித்த காலத்திலும், புஷ்பாவதி அவர்களோடுகூட இருக்கவில்லையென்பது தெரிந்த விஷயம். புஷ்பாவதி எப்போதும் காலைவேளையில் சிறிது தாமதமாகவே படுக்கையை விட்டு எழுந்துவரும் சுபாவம் உடையவள். அதுவுமின்றி, முதல்நாள் முழுதும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நேர்ந்த பல வகைப்பட்ட சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட மனவெழுச்சியினாலும் தேக அலட்டலினாலும் மற்ற நாட்களைவிட அதிகமாய் அலுத்துப் போயிருந்தமையால், புஷ்பாவதி எழுந்து தேகசுத்தி செய்துகொண்டு பூஞ்சோலையம்மாள் இருந்த இடத்திற்கு வந்த காலத்தில், அவர்கள் கண்ணபிரானது கடிதத்தைப் படித்து,

கோகிலாம்பாள் புறப்பட்டுப் போய் அவனைப் பார்ப்பதென்ற முடிவிற்கு வந்திருந்தனர். ஆனாலும், தாயும் மகளும் ஆழ்ந்து யோசனைசெய்து, கற்பகவல்லியம்மாளது கடிதத்தை மாத்திரம் புஷ்பாவதிக்குக் காட்டுவதென்றும், கண்ணபிரானது கடிதத்தை அவளுக்குக் காட்டுவதால் தங்களுக்கு இழுக்கு நேரும் ஆதலால், அதைக் காட்டாமல் மறைத்துவிடுவதென்றும், கோகிலாம்பாள் தங்களுடைய பந்துவான ஒருவரது வீட்டிற்கு ஓர் அவசர காரியத்தின் நிமித்தம் போய்வரப் போகிறாள் என்று சொல்வதென்றும் தீர்மானித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆதலால், புஷ்பாவதியம்மாள் வந்ததைக் கண்டவுடனே அன்பும் மரியாதையும் நிறைந்த குரலில் அவளை அழைத்து உட்காரச் செய்து, கற்பகவல்லியம்மாளது கடிதத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தனர். அந்தக் கடிதத்தை வாங்கி ஆவலோடு படித்த புஷ்பாவதியம்மாளது மனம் கட்டிலடங்காத பெருங்களிப்பும் இன்பமும் அடைந்தது. ஆனாலும், அவளது முகம் வாட்ட மடைந்து அளவற்ற துயரத்தைத் தோற்றுவித்தது. அந்தச் செய்தியை அவள் எதிர் பார்க்காதவள்போலவும் அதை ஒரு பெருத்த இடிபோலக் கருதுகிறவள்போலவும் தோன்றி, "ஆகா என்ன கால வித்தியாசம் இது! இந்த அம்மாள் ஏன் இப்படிப் புறப்பட்டுப் போகவேண்டும்! நாம் யாராவது இவர்களைத் தூஷித்தோமா! இவ்விடத்தில் இருக்கவேண்டாமென்று சொன்னோமா! ஏன் இப்படித் திடீரென்று புறப்பட்டு, யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் போகவேண்டும்! இவர்களுடைய குமாரர் சிறைச்சாலையில் இருக்கிறார். அவரைத் தப்ப வைத்து வீட்டிற்கு அழைத்து வருவதல்லவா அத்யாவசியமான முதல் காரியம். அதைவிட்டு இந்த அம்மாள் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு இப்போதுதான் சமயம் பார்த்தார்களா! சகலமான விஷயங்களையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்களாகக் காணப்பட்ட இந்த அம்மாள் இவ்விதமான முடிவுக்கு வந்தது மகா ஆச்சரியகரமாக இருக்கிறது. நம்முடைய கோகிலாம் பாளின் விஷயத்தில் இவர்கள் எங்களுக்குப் போட்டியாக வந்தார்களோ என்ற பொறாமை கொஞ்சம் எங்களுடைய மனசில் இருந்தது. ஆனாலும், இந்த அம்மாளோடு பழகி

இவர்களுடைய நற்குணத்தையும் நன்னடத்தையையும் பார்த்த பிறகு, ஒருவிதமான கவர்ச்சியும், காந்த சக்தியும் என்னை இவர்களிடம் இழுத்துக்கொண்டே இருந்தன. எது எப்படி இருந்தாலும், இந்த அம்மாள் தற்கொலை செய்துகொள்வதாக எழுதியிருப்பதைக் கேட்பது பரமசங்கடமாக இருக்கிறது.இந்த மகா கஷ்டமான சங்கதியைக் கேட்கவா, நான் இன்று எழுந்தவுடன் நேராக இங்கே வந்தேன். ஐயோ! இந்தச் சமயம் என் மனம் துடிக்கிற துடிப்பை அந்தக் கடவுள்தான் அறிய வேண்டும். அதிருக்கட்டும், நீங்கள் இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் என்ன செய்தீர்கள். இந்த அம்மாளைத்தேடி அழைத்துவர, ஆள்களை அனுப்பினீர்களா?" என்று மனம் நைந்து நிரம்பவும் உருக்கமாகக் கூறினாள். அவளது சொற்களைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், பூஞ்சோலையம்மாள் ஆகிய இருவரது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் மளமளவென்று பெருகி வழிந்தது. அபாரமாகப் பொங்கியெழுந்த துயரப் பெருக்கினால், அவர்கள் நிலைகலங்கிப் போயினர். பூஞ்சோலையம்மாள்,"அம்மா! இந்தக் கடிதத்தைப் படித்த உடனே சுமார் 25–ஆள்களைப் பிடித்து நாலாபக்கங்களிலும் போய்த்தேடி, இந்த அம்மாள் எங்கே இருந்தாலும் அழைத்து வரும்படி அனுப்பி இருக்கிறோம். ஆனாலும், இந்த அம்மாள் நேற்று இரவிலேயே புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள், ஆகையால், இந்நேரம் வரையில் அவர்கள் உயிரோடிருக்க வேண்டுமே என்ற கவலைதான் பெரிதாக எழுந்து வதைக்கிறது. ஈசன் செயல் எப்படி இருக்கிறதோ பார்க்கலாம்" என்றாள்.

புஷ்பாவதி, "திடீரென்று நேர்ந்த அவமானத்தைத் தாங்க மாட்டாமல், அந்த ஆத்திரத்தில் தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு துடிப்பு ஏற்பட்டிருந்தாலும், கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகாவது, தங்களுடைய பிள்ளையாண்டானுடைய நினைவு வராதா? அதனால் அந்தத் தீர்மானம் கொஞ்சம் தளர்வடையாதா? அநேகமாய் அந்த அம்மாள் உயிரோடுதான் இருப்பார்களென்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். நீங்கள் சொல்வதுபோல, கடவுள் செயல் எப்படி இருக்கிறதோ? நீங்கள் ஏராளமான ஆள்களை அனுப்பி இருக்கிறீர்கள், என்

தமையனார் இன்று காலையில் வந்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு போவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனவர் அநேகமாய் இந்நேரம் வாசலில் வந்திருக்கலாம். அவரிடம் நான் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லி, அவரும் பல இடங்களில் போய்த் தேடிப் பார்க்கச் சொல்லுகிறேன். முக்கியமாக அவர் இப்போது முதலில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விசாரிக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த அம்மாளுடைய உயிருக்கு ஏதாவது கெடுதல் நேரிட்டிருந்தால், அந்தச் செய்தி எப்படியும் இந்நேரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனிற்கு எட்டி இருக்கும். போலீசாருக்கு எவ்வித தகவலும் தெரியாமலிருந்தால் அநேகமாய் அந்த அம்மாள் உயிரோடிருப்பதாகவே நாம் எண்ணிக் கொள்ளலாம்'' என்றாள்.

அவள் அவ்வாறு பேசி வாய் மூடுவதற்குள் ஒரு வேலைக்காரன் வாசற்படியண்டை வந்து நின்று பூஞ்சோலை யம்மாளைப் பார்த்தபடி "அம்மா! மயிலாப்பூரிலிருந்து சின்ன ஜெமீந்தார் ஐயா வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தங்கைச்சியம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமாம்'' என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதியம்மாள் துள்ளி யெழுந்து, "ஆ! வந்துவிட்டாரா! சரி; அவர் என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோய் மயிலாப்பூரில் விட்டுவிட்டு வேறே முக்கிய ஜோலியாக ஓரிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று நேற்றைக்கே சொல்லியிருந்தார். ஆகையால், நான் அவரை அதிக நேரம் காக்க வைப்பது சரியல்ல. நான் உங்கள் எல்லோரையும் விட்டுப்பிரிந்து போகவேண்டியவளாக இருக்கிறேன். ஆனாலும் இங்கே இருக்கும் நிலைமையைக் கவனித்தால், நான் போய்விட்டு வருகிறேனென்ற சொல்லை என் வாயில் வைத்து எப்படிச் சொல்லுகிறதென்பது தெரியவில்லை'' என்று கூறியபின், வேலைக்காரனை நோக்கி, "அப்பா! நீ போய் ஐயாவை முன் ஹாலில் உட்காரச்சொல்'' என்றாள். அதைக் கேட்டுக்கொண்டே வேலைக்காரன் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விட்டான். அப்போது பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "அம்மா பட்டணத்திலுள்ள என்னுடைய சொந்தக்காரர் ஒருவர் வீட்டிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. ஒரு முக்கியமான காரியத்தை உத்தேசித்து நாங்கள் யாராவது உடனே அங்கே

போய்விட்டு வரவேண்டும். இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பற்றி நிரம்பவும் பரிதாபமாகவும் இளக்கமாகவும் இருக்கிறது. எந்த நிமிஷத்தில் என்ன செய்தி வருமோ என்பது தெரிய வில்லை. ஆகையால், நான் வீட்டைவிட்டு அசையக்கூடாது. நம்முடைய கோகிலாம்பாளைத்தான் ஒரு பெட்டி வண்டியில் வைத்து அனுப்பப்போகிறேன். இன்னும் ஐந்து நிமிஷத்தில் வண்டி தயாராகிவிடும். அவளும் புறப்பட்டுப் போய்விடுவாள். நான் மாத்திரம் தனியாக இருப்பது மனசுக்கு நிரம்புவும் கஷ்டமாயிருக்கும். உங்கள் ஜாகையில் நீங்கள் அவசரமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய அலுவல் எதுவும் இல்லாவிட்டால் இன்னும் இரண்டொரு தினம் எங்களோடிருந்துவிட்டுப் போனால், எங்களுக்கெல்லாம் அது ஒரு பெருத்த ஆறுதலாகவும், நன்மை யாகவும் இருக்கும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதியம்மாள், " இந்த மகாகஷ்ட மான சந்தர்ப்பத்தில் உங்கள் எல்லோரையும் விட்டுப்போவது என் மனசுக்கே கொஞ்சமும் சம்மதமில்லாததாகத்தான் இருக்கிறது. இருக்கட்டும், நான் என் தமையனாரிடம் போய், விஷயத்தைச் சொல்லி, என்னை இந்த ஒரு பொழுதாவது இங்கேவிட்டு வைக்கும்படி சொல்லிப் பார்க்கிறேன். எனக்கு அங்கே அவசரமான ஜோலி எதுவுமில்லை. ஆனாலும், நான் இப்பேர்ப்பட்ட புதிய இடங்களில் இருப்பது அவருடைய மனசுக்குப் பிடிக்கிறதில்லை. அதைப்பற்றித் தான் யோசிக்கிறேன். இருக்கட்டும்; நான்போய் இதோ ஐந்து நிமிஷத்தில் திரும்பி வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, எழுந்து வெளியில் போய்க் கால்நாழிகை நேரம் கழித்து, சந்தோஷத்தைக் காண்பித்த முகத்தோற்றத்தோடு திரும்பிவந்து சேர்ந்து, "அம்மா! இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளுடைய கடித விஷயத்தை என் தமையனார் கேட்டவுடன் நிரம்பவும் துடிதுடித்துப் போனதன்றி தாம் உடனே போலீஸ் ஸ்டேஷன் முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் போய் இந்த அம்மாளைத் தேடி அழைத்துக்கொண்டு வருவ தாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். இந்த நிலைமையில் நான் இங்கே இருப்பது உங்களுக்கு ஓர் ஆறுதலாக இருக்கு மென்றும், அதைப்பற்றி நீங்கள் எங்களை அவமதிப்பாக

நினைத்துக் கொள்ள மாட்டீர்களென்றும் அவரே சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார், உங்களுடைய பிரியம் போலவே நான் இன்று முழுதும் இங்கேயே இருந்து, நாளைய தினம் காலையில் எங்களுடைய ஜாகைக்குப் போகிறேன்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த களிப் படைந்தவளாய், "அம்மா உண்மையான பிரியம் உடையவர்கள் ஆபத்து வேளையில் கைவிடமாட்டார்களென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள், நீங்கள் நேற்றுமுதல் எங்களோடு இருப்பது எங்கள் மனசுக்கு ஆயிரம் யானையின் பலத்தை உண்டாக்கு கிறது, நீங்கள் எவ்வளவோ மேலான நிலைமையிலிருப்பவர்கள், பிரியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தாலன்றி வேறு எதைக் கருதியும் நீங்கள் எப்படிப்பட்ட இடத்திலும் போயிருக்கக் கூடியவர்கள் அல்ல என்பது எங்களுக்குத் தெரியாதா? எப்பேர்ப்பட்டவர்கள் வருந்தியழைத்தாலும், நீங்கள் அநாவசியமாக ஓரிடத்திற்குப் போகிறவர்களா? எங்களிடம் வைத்திருக்கும் அபாரமான பிரியத்தினாலும், மதிப்பினாலும், எங்கள் துன்பத்தை உங்களு டையதாக எண்ணி, நீங்கள் இங்கே இருக்க இணங்குகிறீர்கள், இதை நாங்கள் பெருத்த பாக்கியமாக மதிக்க வேண்டும், அப்படியே மதிக்கிறோம், இதனால் நாங்கள் உங்களிடம் வைத்துள்ள பிரியமும் மதிப்பும் முன்னிலும் பன் மடங்கு அதிகரிக்குமேயன்றி, உங்களைப் பற்றி நாங்கள் வித்தியாசமாக ஏன் நினைக்கிறோம்? அப்படி நினைக்கவே மாட்டோம்'' என்றாள்.

அப்போது வேலைக்காரன் தோன்றி பெட்டி வண்டி ஆயத்தமாயிருப்பதாகக் கூற, முன்னர் விவரிக்கப்பட்டபடி கோகிலாம்பாள் புறப்பட்டுப்போய் வண்டியிலேறிக் கொள்ள, கோவிந்தசாமியும், வண்டிக்கார முருகேசனும் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அதன்பிறகு பூஞ்சோலை யம்மாளும் புஷ்பாவதியும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் இருந்த இடத்திற்குப் போய், அவளுடன் சிறிது நேரம் சம்பாஷித்திருந் தனர். முதல் நாளிரவிலேயே கற்பகவல்லியம்மாள் புறப்பட்டு எங்கேயோ போய்விட்டாளென்ற செய்தியைக் கேட்ட

சௌந்தரவல்லியம்மாள் அதைப்பற்றி நிரம்பவும் ஆனந்தம் அடைந்தாள். ஆனாலும் அது விஷயத்தில் எவ்விதச் சம்பந்தமும் அற்றவள்போல நடந்து சந்தோஷத்தையாவது விசனத்தையாவது தோற்றுவியாமல் அசட்டையாக இருந்தாள். பூஞ்சோலை யம்மாளோ கவலைகொண்டு, விசனக் கடலில் ஆழ்ந்தவளாய், வாய் ஓயாமல் கற்பகவல்லியம்மாளது குணாதிசயங்களைப் பற்றிப் புகழ்வதும், அவள் உயிருடனிருக்கிறாளோ உயிர் துறந்து விட்டாளோவென்று பலவித யூகங்கள் செய்வதும், அந்த அம்மாளைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கான வழிகளைப் பற்றிப் பேசுவதுமாய் இருக்க, புஷ்பாவதியம்மாள் அவளது நோக்கத்தின் படி மறுமொழி கொடுத்து வஞ்சக நடனம் புரிந்து கொண்டே இருந்தாள். தனது தாய் ஓயாமல் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பற்றியே பன்னிப் பன்னிப் பேசிக் கொண்டிருந்தது சௌந்தர வல்லியம்மாளுக்கு முற்றிலும் அருவருப்பாகவும் துன்பகரமாக வும் இருந்தமையால், அவள் ஏதோ ஒரு பொய் முகாந்திரத்தைக் கூறி அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போய்விட்டாள். அவளது மனநிலைமை இன்னபடி இருந்ததென்பதைப் புஷ்பாவதியம்மாள் மாத்திரம் எளிதில் யூகித்து அறிந்து கொண்டாளேயன்றி, பூஞ்சோலையம்மாள் அதைப் பற்றி எவ்வித சம்சயமும் கொள்ளாமல் தனது இதர விஷயங் களிலேயே தன் முழு மனத்தையும் கவனத்தையும் செலுத்தி மிகுந்த விசனமும் கவலையும் கொண்டு தவித்திருந்தாள். பொழுது போய்க் கொண்டே இருந்தது, கோகிலாம்பாள் அந்நேரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருக்கலாமென்றும், கண்ணபிரானோடு பேசி அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அவனைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கலாமென்றும் பலவாறு அந்த அம்மாள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் உள்ளே வந்து, "எஜமானே! வண்டிக்கார முருகேசன் வந்திருக் கிறான்" என்றான். அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் திடுக்கிட்டு வியப்படைந்து, "அவன் மாத்திரமா வந்திருக்கிறான்? வண்டி வரவில்லையா?" என்றாள்.

வேலைக்காரன், "ஆம் எஜமானே! அவன் மாத்திரம்தான் வந்திருக்கிறான், வண்டியைக் காணோம்" என்றான்.

பூஞ்சோலையம்மாள் சகிக்க இயலாத ஆவல்கொண்டு, "நம்முடைய குழந்தை ஏன் வரவில்லையென்பதைப் பற்றி அவன் ஏதாவது தகவல் தெரிவித்தானா?" என்றாள்.

வேலைக்காரன், "இல்லை; எஜமானே! அவன் தங்களோடு தனிமையில் ஏதோ சங்கதி சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னான். அவன் இதோ தோட்டத்து வாசலண்டை வந்து நிற்கிறான்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாளது மனதில் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத ஒருவித சஞ்சலமும் கவலையும், ஆவலும், கலக்கமும் தோன்றி வதைக்க ஆரம்பித்தன. அந்த அம்மாள் அந்த வேலைக்காரனை உடனே வெளியில் அனுப்பிவிட்டு புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! ஐந்து நிமிஷ நேரம் நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இருங்கள், நான் போய் இதோ வந்துவிடுகிறேன்" என்று நயமாகக் கூறிய வண்ணம் சரேலென்று எழுந்து, அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் சென்று, பல தாழ்வாரங்களையும் கூடங்களையும் கடந்து தோட்டத்திற்குச் செல்லும் வாசலையடைந்து, அவ்விடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த முருகேசனைப் பார்த்து, " ஏனடா முருகேசா நீ மாத்திரம் வந்தாய்? குழந்தை எங்கே? வண்டி எங்கே? நீ மாத்திரம் வந்த காரணமென்ன?" என்று ஆவலோடு வினவினாள்.உடனே முருகேசன் தன் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறினான். பெட்டி வண்டி ஆனைகவுனியண்டை சென்ற காலத்தில் ரஸ்தாவின் நடுவில் நின்ற போலீஸ் ஜெவான், வண்டி தப்பான பக்கத்தில் போனதென்று பிடித்துக்கொண்டது, பிறகு தன்னோடிருந்த மனிதன் அவனை கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு அந்த ஜெவான் வண்டியைப் போகவிட்டுத் தன்னை மாத்திரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துப்போனது, அவ்விடத்தில் தனக்கும் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் நேர்ந்த சம்பாஷணை, முடிவில் தான் அங்கிருந்து விடப்பட்டு வெளியில் வந்தது, வந்தவுடன் பெட்டி வண்டியைத் தேடிக்கொண்டேபோய், தனக்குச் சொல்லப்பட்ட கதவிலக்கமுள்ள வீடு எங்கே இருக்கிறதென்று தான் தங்கசாலைத் தெருவில் அலைந்தது, எங்கும் வண்டி காணப்படாமையால் முடிவில் தான் என்ன

செய்வதென்பதையறியாது திரும்பி வந்தது ஆகிய வரலாறு முழுவதையும் அவன் விரிவாகக் கூறினான்.

அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மனக்குழப்பமும் முகவாட்டமும் அடைந்து சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றபின், "ஏண்டா? உன்னோடு வண்டியில் இருந்த மனிதன் தங்கசாலைத் தெரு 2075—வது இலக்கமுள்ள இடத்திற்கு உன்னை வரச்சொன்னதாகச் சொல்லுகிறாயே! அந்த வீடுதான் உனக்கு அகப்படவில்லையே! அந்தத்தெருவில் போலீஸ் ஸ்டேஷன் எங்கே இருக்கிறதென்றாவது விசாரித்துக்கொண்டு நீ அங்கே போயிருக்கக்கூடாதா? அவர்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குத்தானே போனார்கள்?" என்றாள்.

முருகேசன், "சாமீ! நானு வண்டியிலே குந்திக்கினு இருந்தது மாத்திரந்தானுங்க; ஓட்டினதெல்லாம் அவுருங்க. வண்டி போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போவுதுன்னு அவுங்க யாரும் எங்கிட்டச் சொல்லவே இல்லீங்க. ஊட்டு நம்பரெத்தான் அந்த ஐயா சொன்னாரு. அதவுமில்லாமே, தங்கசாலெத் தெருவுல போலீஸ் ஸ்டேஷன் எங்கனே இருக்குதுங்க? அந்தத் தெருவிலே ஸ்டேஷனே இல்லீங்களே. நீங்க யாரே ஒணுமானாலும் கேட்டுப்பாருங்க எசமானே!" என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடன் பூஞ்சோலையம்மாள், "தங்கசாலைத் தெருவில் போலீஸ் ஸ்டேஷன் இல்லையா? நிச்சயந்தானா அது?" என்று அழுத்தமாக வினவ, முருகேசன், "இல்லீங்க சாமீ! அது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் எசமான். அதைப்பத்தி சந்தேகமே இல்லெ" என்று உறுதியாகக் கூறினான்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "சரி; இருக்கட்டும், ஒரு வேளை அதற்குப் பக்கத்தில் எங்கேயாவது ஸ்டேஷன் இருக்கலாம். அவர் கள் அங்கே போய்விட்டு, இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள். நீ உன்னுடைய லாயத்துக்குப்போ. ஏதாவது காரிய மிருந்தால், நான் மறுபடி உனக்குச் சொல்லியனுப்புகிறேன்" என்று கூறி முருகேசனை அனுப்பியபின் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் திரும்பி உட்புறம் செல்லலானாள். அப்போது அந்த அம்மாளினது மனதில் பலவகைப்பட்ட எண்ணங்களும்

உணர்ச்சிகளும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. கோகிலாம்பாள் முக்கியமான ஒரு காரியத்தின் நிமித்தம் சென்ற தருணத்தில் நடுவழியில் போலீசாரால் ஏற்பட்ட இடையூறு அபசகுனம் போலத்தோன்றி, அந்த அம்மாளது மனத்தில் உறுத்தியது. ஆனாலும், போலீசார் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போகாமலும், கோகிலாம்பாளைக் கிலேசத்திற்கு உள்படுத்தா மலும்விட்டு வண்டிக்காரனை மாத்திரம் அழைத்துப்போனது பெருத்த நன்மையென அவள் மதித்து அதைப்பற்றி நிரம்பவும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். ஆயினும், அதுகாறும் அன்னிய மனிதரோடு பேசியும், தனிமையில் இருந்தும் அறியாதவளான கோகிலாம்பாள் அதற்கு முன் பழகாத புதுமனிதனான ஒருவனுடன் தனிமையில் விடப்பட்டிருந்ததைக் குறித்து மிகுந்த கவலையும், கலக்கமும், கிலேசமும் அடைந்தாள். ஆயினும், கோகிலாம்பாள் ஒழுங்கான முறையில் நடக்கும் சுபாவம் வாய்ந்திருந்ததோடு, வியவகார ஞானம், புத்திசாலித்தனம், திறமை முதலிய குணங்களும் உடையவளாய் இருந்தமையால், அவள் தான் கருதிச் சென்ற காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு எவ்வித இடருமின்றி வெகு சீக்கிரத்தில் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவாளென்ற உறுதியான நம்பிக்கை அந்த அம்மாளின் மனத்தில் வேரூன்றியிருந்தது. ஆகவே, தான் தன் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு சிறிது நேரம் பொறுத்திருந்தால், கோகிலாம் பாள் நல்ல செய்தியோடு திரும்பி வந்துவிடுவாள் என்ற தீர்மானத்தோடு அந்த அம்மாள் புஷ்பாவதி இருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தாள். அவ்வாறு நடக்கையில் அந்த அம்மாளினது மனத்தில் இன்னொரு முக்கியமான சந்தேகம் எழுந்தெழுந்து வருத்தத் தொடங்கியது. கோகிலாம்பாளைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்ற அந்த மனிதன் போலீஸ் ஸ்டேஷன் இன்ன இடத்திலிருக்கிறதென்றும், அங்கே வரவேண்டுமென்றும் முருகேசனிடம் சொல்லிவிட்டுப்போக வேண்டியது ஒழுங்காக இருக்க, அதைவிட்டு தங்கசாலைத்தெரு 2075—ஆம் இலக்கமுள்ள வீட்டிற்கு வரும்படி பொய்யான தகவலை ஏன் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கேள்வி அடிக்கடி அந்த அம்மாளினது மனத்தில் தோன்ற ஆரம்பித்தது. தான்

கோகிலாம்பாளை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துப்போன விஷயத்தை முருகேசன் முதலிய எவரும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்ற முன்னெச்சரிக்கையினால், அவன் அவ்வாறு பொய்யான தகவலைச் சொல்லியிருப்பானோ என்ற சந்தேகம் உதித்தது. ஆனாலும், போலீஸ் ஜெவானால் இடையூறு நேர்ந்திராவிடில் முருகேசன் வண்டியிலேயே போலீஸ் ஸ்டேஷன் வரையிலும் சென்று வெளியில் காத்திருக்கையில், அது போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்பதை அவன் எப்படியும் தெரிந்து கொண்டிருப்பான். ஆதலால், அந்தத் தகவல் முருகேசனுக்குத் தெரியக் கூடாது என்ற கருத்தோடு, அந்த மனிதன் அதை மறைத்துப் பொய்யான இடத்தைக் காட்டியிருப்பானென்று நினைப்பதும் தகுதியற்றதாகத் தோன்றியது. முருகேசன் தாங்கள் சென்ற போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வருவது யுக்தமல்லவென்ற எண்ணம் அந்த மனிதனுக்கு இருந்திருக்குமாயின், "நீ இந்த ஜெவானோடு போய் சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் உன் பெயரைப் பதிவு செய்துவிட்டு, பங்களாவுக்குத் திரும்பிப்போய்விடு. நீ எங்களைத் தேடிக்கொண்டு வரவேண்டாம்" என்று சொல்வதே ஒழுங்கான நடவடிக்கை. தாங்கள் இன்ன இடத்திற்குப் போகிறோமென்பது ஆனைகவுனி போலீஸ் ஜெவானுக்குத் தெரியக்கூடாதென்று அந்த மனிதன் ஒருவேளை பொய்யான தகவல் கொடுத்திருப்பானோவென்று சந்தேகிக்கவும் இடமில்லா திருந்தது. ஏனெனில், அந்த ஜெவானுக்குத் தெரியாமல், அந்த மனிதன் முருகேசனைத் தனிமையில் சிறிதுதூரம் அப்பால் அழைத்துப்போய் உண்மையான தகவலை அவனிடம் கூறியிருக்கலாம் அல்லவா? ஆகவே, அந்த மனிதன் என்ன எண்ணத்தினால் அவ்வாறு பொய்யான தகவலைச் சொல்லி யிருப்பான் என்பதைப்பற்றி பூஞ்சோலையம்மாள் பலவாறு சந்தேகமுற்றாள். ஆனாலும், மற்றபடி கோகிலாம்பாளுக்கு அதனால் பெருத்த பொல்லாங்கு எதுவும் நேருமென்று அந்த அம்மாள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆதலால், அந்த மடந்தை இரண்டொரு நாழிகை காலத்தில் எப்படியும் திரும்பி வந்துசேருவாள் என்ற முடிவான எண்ணத்தோடு புஷ்பாவதி இருந்த இடத்தை அடைந்தாள்.

அந்த அம்மாளினது முகம் அப்போதும் ஒருவிதமான குழப்பத்தையும் கவலையையும் காட்டியதை நிரம்பவும் சூட்சுமத்தில் யூகித்தறிந்துகொண்ட புஷ்பாவதியம்மாள், "ஏனம்மா உங்கள் முகம் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறது? ஏதாவது விஷேசம் உண்டா?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "வேறொன்றுமில்லை நாம் வீட்டிலிருந்தாலும் வெளியில் போனாலும், நாம் குற்றம் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், போலீசார் நம்மை மறக்காமல் நமக்கு விசேஷமான மரியாதை காட்டி வருகிறார்கள். அன்றைய தினம் நிச்சயதார்த்த காலத்தில் அவர்கள் நம்மை விட்டுவிடு வார்களென்று நான் நினைத்தேன். இப்போது நம்முடைய கோகிலாம்பாள் பெட்டி வண்டியில் உட்கார்ந்து போன பொழுது ஆனைகவுனியண்டை போலீஸ் ஜெவான் ஒருத்தன் வண்டியை மடக்கி அது தப்பான வழியில் வந்ததென்று சொல்லி வண்டியைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோக எத்தனித்தானாம். இவர்கள் அவசரமாய்ப் போகவேண்டுமென்று சொன்னதன்மேல் போலீசார் வண்டியோடு கோகிலாம்பாளை அனுப்பிவிட்டு, வண்டிக்காரனை ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் அவ்விடத்தில் அவனிடம் ஜாமீன் வாங்கிக் கொண்டு விட்டார்களாம். அவன் வந்து அந்தச் சங்கதியைத்தான் சொன்னான்" என்று நிரம்பவும் துன்பகரமான குரலில் கூறினாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, "நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது சங்கதி. எல்லாம் வேளைப்பிசகு. நாம் யாரையும் நோவதற்கில்லை. வண்டிக்காரன் இங்கே வந்து விட்டானே. கோகிலாம்பாளுடன் யார் போனது?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "வண்டிக்காரனோடு இன்னோர் ஆளும் இருந்தான். அவன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போனானாம்" என்றாள்.

புஷ்பாவதி, "கோகிலாம்பாள் இன்று சாயங்காலத்திற்குள் திரும்பி வந்துவிடுமா?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "இல்லை இல்லை. இன்னம் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் வந்துவிடுவாள்" என்றாள்.

அவ்வாறு அவர்களிருவரும் சம்பாஷித்தபடியே இரண்டு மூன்று நாழிகை காலம் இருக்க, வேலைக்காரியொருத்தி தோன்றி போஜனம் தயாராகிவிட்டது என்றும், அவர்கள் ஸ்நானத்திற்கு வரலாம் என்றும் கூறினாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் இன்னதென்று அறிய இயலாத ஒருவித வேதனையடைந்தவளாய் இருந்தமையால் அவளுக்கு போஜனத்தில் விருப்பம் செல்லவில்லை. ஆயினும் தன் வீட்டிற்கு விருந்தாளிகளாக வந்திருந்த புஷ்பாவதியம்மாளைத் தான் தக்கபடி உபசரித்து காலத்தில் உண்பிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டு அந்த அம்மாள் புஷ்பாவதியை அழைத்துக்கொண்டு செல்ல, இருவரும் தங்களது ஸ்நானம், போஜனம் முதலிய வற்றை முடித்துக்கொண்டனர். சௌந்தரவல்லியம்மாள் அதற்கு முன்னரே தனது காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு போய்ப் படுத்துத் தூங்குகிறாளென்று வேலைக்காரிகள் தெரிவித்தனர். ஆதலால், பூஞ்சோலையம்மாளும், புஷ்பாவதியும் அவளின்றியே தமது காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, பூஞ்சோலை யம்மாளின் விடுதிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தனர். பகல் பன்னிரண்டு மணியாயிற்று. அப்பொழுதும் கோகிலாம்பாள் வரவில்லை. ஒருமணி, இரண்டுமணி, மூன்று மணியும் ஆயிற்று. புஷ்பாவதி பூஞ்சோலையம்மாளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது அப்படியே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். ஆனால், பூஞ்சோலை யம்மாளுக்கு மாத்திரம் இருக்கையே கொள்ளவில்லை. பொழுது ஏறிக்கொண்டே போனது பாம்பின் விஷம் தலைக்கேறுவது போலவே இருந்தது. அநேகமாய்க் கோகிலாம்பாள் கண்ண பிரானோடு பேசிவிட்டு அவனுக்காக வக்கீலை அமர்த்துவதற் காகவே போயிருக்க வேண்டுமென்றும், இல்லையாகில், அவ்வளவு அதிகமாக காலதாமதம் ஆவதற்கு வேறு காரண மில்லையென்றும், அவள் எப்படியும் சீக்கிரம் வந்துவிடுவாள் என்றும் அவள் ஆயிரம்தடவை நினைத்து நினைத்து ஆவலே வடிவாக மாறி நெருப்புத்தணல்களின்மேல் நிற்பவள்போலத் தத்தளித்திருந்தாள். பிற்பகல் நான்குமணியாய் விட்டது. அந்த

அம்மாளினது தேகம் கட்டிலடங்காமல் துடிதுடித்துப் பறக்கிறது. மனமோ பதறுகிறது. வழியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்களிரண்டும் பூத்துப்போயின. காலையில்கூட எவ்வித ஆகாரமும் சாப்பிடாமல் சென்ற கோகிலாம்பாள் பிற்பகல் நான்குமணி வரையில் பட்டினியாக இருப்பாளேயென்ற நினைவும், அவள் வேறு எவ்விடத்திலும் போஜனம் செய்ய வெட்கப்படும் சுபாவம் உடையவளாயிற்றேயென்ற நினைவும் தோன்றி அந்த அம்மாளது மனத்தைப் புண்படுத்தலாயின. கோகிலாம்பாள் வக்கீலிடம் போயிருந்தாலும், அல்லது, அவரை அழைத்துக்கொண்டு மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரிக்கே போயிருந்தாலும், அந்நேரம் எப்படியும் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்திருக்க வேண்டும். ஆதலால், அத்தகைய விபரீதமான கால ஹரணம் ஏற்படுவதற்கு எவ்விதமான முகாந்திரம் இருந்திருக்கும் என்பதை எண்ணியெண்ணிப் பார்த்து, எவ்வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாதவளாய்க் கடைசியில் தானே நேரில் புறப்பட்டு, கண்ணபிரான் அடைபட்டிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்போய் அவளைத்தேடிப் பார்க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டவளாய், அவள் உடனே வேறொரு வண்டியை ஆயத்தப் படுத்தச் செய்தாள். அப்போதும் புஷ்பாவதியம்மாள் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். ஆதலால், அவள் விழித்துக்கொண்டால், தான் ஓர் அவசர காரியமாக வெளியில் போயிருப்பதாகவும், சிறிது நேரத்தில் திரும்பிவந்து விடுவதாகவும் சொல்லி, அவளுக்குத் தேவையான சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமாறு வேலைக்காரர்களிடம் கூறிவிட்டு, தன்னோடுகூட வேலைக்காரனையும் வேலைக்காரியையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றாள். அந்த அம்மாளது உத்தரவின்படி, வண்டிக்கார முருகேசன் வண்டியை அந்தப் பேட்டைக்குச் சம்பந்தப்பட்ட போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓட்டிக் கொண்டுபோய் வாசலில் நிறுத்தினான். வேலைக்காரன் வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கி ஸ்டேஷன் வாசலில் இருந்த ஒரு போலீஸ் ஜெவானுடன் பேசி, முதல்நாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரால், தபால் திருட்டுச் சம்பந்தமாய்க் கைது செய்யப்பட்டவரான கண்ணபிரான் முதலியாரை எந்த

ஸ்டேஷனில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று விசாரிக்க, அவன் கீழும் மேலும் பார்த்து, சிறிது நேரம் தயங்கி, “நீ யார்? அந்தத் தகவலை நீ எதற்காகக் கேட்கிறாய்?” என்று நிரம்பவும் அமர்த்தலாக வினவினான். வண்டிக்காரன், “நான் துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியார் வீட்டு வேலையாள். அந்த வீட்டு எஜமானியம்மாள் அதோ வண்டியில் வந்திருக்கிறார்கள், கைது செய்யப்பட்டிருக்கும் கண்ணபிரான் முதலியாருக்கு இவர்களுடைய வீட்டுப்பெண்ணைக் கட்டிக்கொடுப்பதாக இருந்தார்கள். அவர்கள் ஏதோ காரியமாக அவரைப் பார்க்க வேண்டுமாம். அவர் இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை. உங்களுக் குத் தெரிந்திருந்தால், சொல்லுங்கள்” என்று நயந்துகேட்க, ஜெவான், “அந்தத் திருட்டு சைனாபஜார் வீதியில் நடந்தது. ஆகையால், அதற்குப்பக்கத்தில் இருக்கும் பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனில்தான் அவர் அடைபட்டிருக்க வேண்டும். அங்கே போய் விசாரித்துப் பாருங்கள்” என்றான்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்ட வேலைக்காரன் உடனே வண்டிக்குப் போய்ப் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் அந்தச் செய்தியைக் கூற, வண்டியை அங்கே ஓட்டும்படி அந்த அம்மாள் ஆக்ஞாபித்தாள். உடனே வண்டி புறப்பட்டு, அரைநாழிகை நேரத்தில் பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷன் வாசலுக்கெதிரில் வந்து நின்றது. பூஞ்சோலையம்மாளும் வேலைக்காரனும் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி, கோகிலாம்பாள் ஏறிவந்த பெட்டிவண்டி அங்கு எவ்விடத்திலாயினும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள நினைத்துத் தமது பார்வையை நாற்புறங்களிலும் செலுத்திப் பார்த்தார்கள். எவ்விடத்திலும் வண்டி காணப்படவில்லை. கோகிலாம்பாள் அப்போது அவ்விடத்தில் இல்லையென்றும், அவள் காலையில் அவ்விடத் திற்கு வந்து கண்ணபிரானைப் பார்த்துவிட்டு வேறு எவ்விடத் திற்கோ போயிருக்கவேண்டுமென்றும் அவர்கள் நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். ஆயினும், அந்த ஸ்டேஷனில் இருந்த போலீசாரிடத்திலாவது கண்ணபிரானிடத்திலாவது விசாரித்துப் பார்த்தால், கோகிலாம்பாள் எங்கே போவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனாள் என்ற தகவலைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்

என்ற யோசனை தோன்றியது. ஆகையால், பூஞ்சோலையம்மாள் வேலைக்காரனை ஸ்டேஷனிற்குள் அனுப்பினாள். அவன் தாழ்வாரத்தில் ஏறி நின்று கொண்டு சைகைசெய்ய, உட்புறத்தில் நின்ற ஒரு ஜெவான் வெளியில் வந்து, "என்ன விசேஷம்?" என்று வினவினான். உடனே வேலைக்காரன் தாங்கள் கோரி வந்த காரியம் இன்னதென்பதைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தான். அதைக் கேட்ட போலீஸ் ஜெவான், "தபால் திருட்டுச் சம்பந்த மாகக் கைது செய்யப்பட்ட மனிதனை இன்று காலையிலேயே சப் ஜெயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டார்களே, அவன் இப்போது இங்கே இல்லையே!" என்றான்.

வேலைக்காரன் மிகுந்த பிரமிப்பும் திகைப்பும் மனக் குழப்பமும் அடைந்தவனாய்ச் சிறிதுநேரம் தயங்கி நின்றபின் மறுபடி பேசத் தொடங்கி, "அவரை சப்ஜெயிலுக்கு அழைத்துப் போனபோது காலையில் எத்தனை மணி இருக்கலாம்?" என்றான்.

ஜெவான், "காலையில் ஏழரை, அல்லது எட்டுமணி இருக்கும், நீ ஏன் அந்தத் தகவலைக் கேட்கிறாய்?" என்றான்.

வேலைக்காரன், "இங்கே வந்து அவரைப் பார்ப்பதற்காக துபாஷ் ராஜரத்ன முதலியார் வீட்டிலிருந்து, ஓர் அம்மாள் வந்தார்கள். அந்த அம்மாள் இந்நேரம் வரையில் வீட்டிற்குத் திரும்பி வரவில்லை. அந்த அம்மாளைத் தேடிக்கொண்டுதான் நாங்கள் வந்தோம். நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், அந்த அம்மாள் இங்கே வருவதற்கு முன்னதாகவே கண்ணபிரான் முதலியார் இவ்விடத்தைவிட்டுப் போயிருப்பார் போலத் தோன்றுகிறதே!" என்றான்.

ஜெவான், "அந்த அம்மாள் எத்தனை மணிக்குப் புறப்பட்டு வந்தார்கள்?" என்றான்.

வேலைக்காரன், "அங்கிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டபோது காலை சுமார் எட்டு மணி இருக்கலாம்; அங்கே இருந்து இவ்வளவு தூரம்வர, ஓர் அரைமணி நேரமாவது பிடித்திருக்கும். இவர் சரியாக எட்டு மணிக்கு முன்னாகவே போயிருந்தால், அதற்குப் பிறகுதான் அவர்கள் இங்கே வந்திருப்பார்கள்.

ஒருவேளை அவர்கள் இங்கே வந்து விசாரித்து, அவர் சப் ஜெயிலுக்குப் போய்விட்டார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு புறப்பட்டு சப்ஜெயிலுக்குப் போயிருப்பார்களோ என்னவோ" என்றான்.

ஜெவான் சிறிதுநேரம் யோசனை செய்தபின், "நான் காலையிலிருந்து பகல் 1-மணி வரையில் இங்கே இருந்தேன். பிறகு வீட்டிற்குப்போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு 2-மணிக்கு வந்தேன். அதுமுதல் இங்கேதான் நான் இருக்கிறேன். இங்கே காலையில் இருந்து பெண்பிள்ளை யாரும் வரவேயில்லை. நீ குறிக்கிற அம்மாள் தனியாக வந்தார்களா? அவர்களுக்கு வயசு எவ்வளவு இருக்கும்?" என்றான்.

வேலைக்காரன், "அந்த அம்மாளுக்கு வயசு பதினாறு அல்லது பதினேழுதான் இருக்கும். அவர்கள் பெட்டி வண்டியில் வந்தார்கள். அவர்களோடு வண்டிக்காரன் ஒருவனும், இன்னோர் ஆளும் வந்தார்கள்" என்றான்.

ஜெவான், "இன்று காலை முதல் இதுவரையில், பெட்டி வண்டியில் யாரும் இங்கே வரவில்லை. அதுவுமல்லாமல், நீ குறிக்கிறபடி யௌவனப்பிராயமுள்ள அம்மாள் யாரும் இங்கே வந்ததாகவே எனக்கு ஞாபகமில்லை. இங்கே இந்த கண்ண பிரான் முதலியாரை சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள் என்ற செய்தியை அவர்கள் நடுவழியிலேயே யாராவது போலீஸ் காரரிடம் தெரிந்து கொண்டு ஒருவேளை சப்ஜெயிலுக்குப் போயிருக்கலாம். நீங்கள் நேராக சப்ஜெயிலுக்குப் போய் விசாரித்துப் பாருங்கள். அங்கே உள்ளவர்கள் ஏதாவது தகவல் கொடுப்பார்கள்" என்றான்.

வேலைக்காரன், "இன்று காலையில் கண்ணபிரான் முதலியார் ஓர் ஆளிடம் ஒரு கடிதம் கொடுத்து அதை எங்களுக்கு அனுப்பினார்: தமக்கு வக்கீல் வைக்கும் விஷயமாக நேரில் பேச வேண்டுமென்றும், இங்கேயுள்ள அதிகாரி தம் விஷயத்தில் அபிமானம் வைத்திருக்கிறார் என்றும், அந்த அம்மாள் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்றும் அவர் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதி இருந்தாரே; ஏது அவரை இவ்வளவு சீக்கிரமாக

சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பியது?'' என்றான். ஜெவான் மிகுந்த வியப்படைந்து, ''ஆ! அப்படியா! இங்கே அடைபட்டிருந்த முதலியாரா அப்படிக் கடிதம் எழுதியனுப்பினார்? இது நிச்சய மான சங்கதிதானா? கடிதத்தின் எழுத்து அவருடைய எழுத்து தான் என்று நீங்கள் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டீர்களா?'' என்றான்.

வேலைக்காரன், "ஆம். அது அவருடைய கைப்பட எழுதப் பட்ட கடிதந்தான். அம்மாதிரி எழுதக்கூடியவர்கள் வேறே யாருமில்லை'' என்றான்.

ஜெவான், ''சரி. அப்படியானால் அவரே கடிதம் எழுதி யாரிடத்திலாவது கொடுத்து அனுப்பி இருக்கலாம். இந்த ஸ்டேஷனுக்கு எஜமானரான சப் இன்ஸ்பெக்டருடைய அனுமதியின்மேல் அவர் அப்படிச் செய்திருக்கலாம். நாங்கள் யாராவது ஒருவரைக் கைதி செய்து ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்து வந்தால் 24 - மணி நேரத்திற்கு மேல் இவ்விடத்தில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பது சட்டம். அதுவுமின்றி, அவரைக் காலையிலேயே சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பும்படி பெரிய இன்ஸ்பெக்டருடைய கண்டிப்பான உத்தரவு வந்ததாகவும் கேள்வியுற்றேன். அதனால், அவரை உடனே சப்ஜெயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது'' என்றான்.

வேலைக்காரன், ''ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! ஆனால் நீங்கள் எங்களுக்கு ஓர் உதவி செய்கிறீர்களா? நீங்கள் சொல்வதிலிருந்து, ஸ்டேஷன் சப் இன்ஸ்பெக்டர்தான் அந்த முதலியார் விஷயத்தில் அபிமானம் காட்டியவர் என நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. புரசைப்பாக்கம் துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியாருடைய வீட்டுப்பெரிய அம்மாள் வந்திருப்பதாக அவரிடம் சொல்லுங்கள். நாங்கள் அவரிடம் போய்ப்பேசி உண்மையான தகவலைத் தெரிந்துகொண்டு போகிறோம்'' என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினான்.

ஜெவான், ''சப் இன்ஸ்பெக்டர் இப்போது இங்கே இல்லை. இவர் ஏதோ அவசர காரியமாக வெளியில் போயிருக்கிறார். அவர் திரும்பி வந்தால்கூட, நீங்கள் இதைப்பற்றிக்கேட்டால்,

அவர் எவ்விதமான தகவலும் கொடுக்கமாட்டார். கண்ணபிரான் முதலியார் இங்கே இருந்த காலத்தில், அவரைப் பார்த்த சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கு அவருடைய விஷயத்தில் இரக்கம் உண்டாயிருக்கலாம்; அதனால் அவர் ரகஸியத்தில் ஏதாவது உதவி செய்திருக்கலாம். அவர் இப்போது எங்கள் வசத்தில் இல்லை. இனி அவருக்கும் எங்களுக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லை. ஆகையால், சப் இன்ஸ்ஸபெக்டர் தமக்கும் அவருக்கும் எவ்விதமான பரிச்சயமும் இருந்ததாகவாவது தாம் உதவி செய்ததாகவாவது காட்டிக்கொள்ளவே மாட்டார். அவர் எப்பொழுதும் மாவிலும் படாமல் மாங்காயிலும் படாமல் பேசும் தந்திர சுபாவம் உடையவர். ஆகையால் அவர் தமக்கு எந்த விஷயமும் தெரியாதென்றே சொல்லிவிடுவார். அவரைக் கண்டு கேட்பதில் உங்களுக்கு எள்ளளவும் அநுகூலம் ஏற்படவே போகிறதில்லை. அவருக்காக நீங்கள் இங்கே காத்திருக்கும் நேரத்தில் சப்ஜெயிலுக்குப்போய் விசாரித்தால் உங்களுக்குச் சரியான சங்கதி தெரிந்துபோகும். ஆகையால், நீங்கள் புறப்பட்டு நேராக சப்ஜெயிலுக்குப் போங்கள்!'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட வேலைக்காரன் சிறிது நேரம் எண்ண மிட்டுத் தயங்கி நின்றபின், ''அப்படியானால் நாங்கள் சப் இன்ஸ்பெக்டருக்காகக் காத்திருப்பதில் எவ்வித அநுகூலம் ஏற்படாதென்றா சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்றான்.

ஜெவான், ''ஆமப்பா! நான் மலையாள பாஷையிலா சொல்லுகிறேன்; தமிழில்தானே சொல்லுகிறேன். ஒரு தரம் சொன்னாலும் அதே சங்கதிதான். ஆயிரம் தரம் பன்னிப்பன்னிப் பேசினாலும் அதே சங்கதிதான். நான் சொல்லக்கூடிய தகவலை நான்தான் ஒரேயடியாகச் சொல்லிவிட்டேனே; மறுபடியும் திருப்பித் திருப்பி அதையே நீ கேட்கிறாயே! நான் உன்னோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே ஒருவேளை அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் வந்தாலும் வருவார். அப்புறம் அவர் என்மேல் ஏதாவது சந்தேகம் கொண்டாலும் கொள்வார். நீ தயவுசெய்து வெளியில் போ அப்பா! இந்தப் போலீஸ் உத்தி யோகம் கத்திமுனையோடு விளையாடுவது போன்றது. நீ போ அப்பா! உனக்குப் புண்ணியமுண்டு'' என்று நயமாகவும்

கண்டிப்பாகவும் கூறினான். அதைக் கேட்ட வண்டிக்காரன் ஒருவாறு கிலேசமடைந்தான். அந்த ஜெவான் தன்னிடம் அவ்வளவு தரம் தாராளமாகப் பேசியதைக் குறித்து மிகுந்த நன்றி விசுவாசம் அந்த வேலைக்காரனது மனத்தில் உதித்தது. அவன் அதைத் தனது முக இளக்கத்தால் வெளிப்படுத்தியவண்ணம் நிரம்பவும் பணிவாகவும் பட்சமாகவும் பேசத்தொடங்கி, “ஐயா! நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் சங்கதி தெரிவித்ததே பெரிய காரியம். இனி நான் உங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை. நமஸ்காரம் ஐயா! நான் உத்தரவு வாங்கிக்கொள்கிறேன்” என்று கூறி நிரம்பவும் பணிவாகவும் நன்றியறிதலோடும் அவனுக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டவுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு நடந்து ஸ்டேஷனுக்கு வெளியில் வந்தான்.

அவன் எவ்விதமான செய்தி கொண்டுவருவானோ வென்று கட்டிலடங்கா ஆவலும் மனக்குழப்பமும் அடைந்து தத்தளித்த வண்ணம் பெட்டி வண்டியினது மறைவில் நின்றுகொண்டிருந்த பூஞ்சோலையம்மாள் ஸ்டேஷனிற்குள்ளிருந்து வந்த வேலைக் காரனது முகம் வாட்டத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் தோற்று வித்ததை உணர்ந்து கொண்டாள். உடனே அந்த அம்மாளது மனவேதனையும் தவிப்பும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தன. மிகுந்த ஆவலும் பதை பதைப்பும் கொண்டு அந்த அம்மாள் எதிர்கொண்டு சிறிதுதூரம் சென்று, “என்ன அப்பா! குழந்தை எங்கே போயிருக்கிறதாம்” என்று வினவினாள். உடனே வேலைக் காரன் தனக்கும் போலீஸ் ஜெவானுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுவதையும் ஆதியோடந்தமாய் அப்படியே கூறவே, அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த கலவரமும் நடுக்கமும் அடைந்தாள். எக்காரணம் பற்றியும் கோகிலாம்பாள் காலையிலிருந்து அவ்வளவு நேரம் வரையில் வீட்டிற்குத் திரும்பி வராமலிருக்க ஏதுவில்லையென்ற எண்ணம் அந்த அம்மாளினது மனத்தில் தெளிவாகப்பட்டது. ஆனாலும், எதற்கும் தாம் உடனே சப்ஜெயிலுக்குப்போய்க் கண்ணபிரானைக் கண்டு அவனுடன் பேசி உண்மையான வரலாற்றை அறிந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவைச் செய்து கொண்டவளாய் உடனே ஏறி வண்டிக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு

சப்ஜெயிலுக்கு ஓட்டும்படி ஆக்ஞாபித்தாள். உடனே வேலைக்காரனும் ஏறி உட்கார, வண்டி புறப்பட்டு விரைவாகச்சென்று அரைநாழிகை சாவகாசத்தில் சப்ஜெயிலின் வாசலையடைந்தது. அந்தச் சொற்ப காலத்திற்குள் பூஞ்சோலையம்மாளினது மனம் அபாரமான சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்து கட்டிலடங்காமல் துடிதுடித்துப் பறந்துகொண்டே இருந்தது. தேகம் முள்ளின்மேல் இருப்பதைப்போல சகிக்கவொண்ணாத துன்பத்தை அடைந்து, இருக்கை கொள்ளாது தத்தளித்தபடி இருந்தது. வண்டி சப்ஜெயில் வாசலை அடைந்த உடனே பூஞ்சோலையம்மாளும் மற்றவர்களும் அவ்விடத்தில் யார் இருந்தனர் என்பதை உணரும் பொருட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர். சப்ஜெயிலின் வாசலில் கத்தி துப்பாக்கிகளுடன் பாராக்கொடுத்து அங்குமிங்கும் உலாவிய வண்ணம் நின்றுகொண்டிருந்த இரண்டு ஜெவான்களைத்தவிர வேறு மனிதரே காணப்படவில்லை. ஆகவே, வேலைக்காரன் மாத்திரம் கீழே இறங்கினான். அந்த வேலைக்காரன் நிரம்பவும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகவும், உண்மையாகவும் நடப்பவன். ஆதலால், அவர்கள் புரசைப்பாக்கத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்தபோதே பூஞ்சோலையம்மாள் அவனிடம் சிற்சில தகவல்களை மாத்திரம் தெரிவித்துவைத்திருந்தாள். கண்ணபிரான் ஸ்டேஷன் அதிகாரிகளினது அனுசரணையைப்பெற்று தனக்கு வக்கீல்வைத்து உதவிசெய்யும் விஷயமாய்ப் பேசும் பொருட்டு, யாராவது வரவேண்டுமென்று கடிதம் எழுதி அனுப்பியதாகவும், ஓர் அவசர காரியத்தை உத்தேசித்து தான் வீட்டில் இருக்க நேர்ந்தமையால், கோகிலாம்பாளையே அனுப்பிவைத்ததாகவும் அந்த அம்மாள் ஒருவிதமாக வேலைக்காரனிடம் தெரிவித்து வைத்திருந்தாள். ஆதலால், அவன் பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஜெவானுடன் எல்லா விஷயங்களையும் சுதாவாகவே பேசிவிட்டு வந்துசேர்ந்ததன்றி, சப்ஜெயில் வாசலிலும் தானே போய் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவருவதாகப் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் கூறிவிட்டு வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கி, பாராக்காரர்கள் நின்ற இடத்திற்குப்போய், அவர்களிடம் நயமாகப் பேச்சுக்கொடுத்து, "ஐயா! தபால் திருட்டுச் சம்பந்தமாகக் கைதி செய்யப்பட்ட ஒரு

யௌவனப்புருஷரைப் பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து இன்று காலையில் இங்கே கொண்டுவந்ததாகச் சொன்னார்கள். அது நிஜந்தானா?'' என்றான்.

பாராக்காரன், ''ஆம், நிஜந்தான். நீங்கள் யார்?'' என்றான்.

வேலைக்காரன், ''பெட்டி வண்டியில் துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியாருடைய சம்சாரத்தம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெண்ணை இந்த முதலியாருக்குக் கட்டிக் கொடுக்க இருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் இவரைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து அடைத்திருக்கிறார்கள். அவரைப் பார்த்து, அவருக்கு வக்கீல் அமர்த்துவது முதலிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதற்காக எஜமானியம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். கொஞ்சநேரம் உள்ளே போய் அவருடன் பேச உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்'' என்றான்.

பாராக்காரன், ''உள்ளே போய்க் கைதிகளுடன் பேசுவதற்கு நாங்கள் உத்தரவு கொடுக்க எங்களுக்கு அதிகாரமேது? நீங்கள் யாராவது ஒரு வக்கீலை அமர்த்தி அவர் மூலமாய் மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கு விண்ணப்பம் செய்து உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு வாருங்கள். உங்களை உள்ளே விடுகிறோம்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட வேலைக்காரன் கலக்கமும் குழப்பமும் அடைந்து, ''நீங்களே உள்ளே விடமுடியாதா? மாஜிஸ்டிரேட்டின் உத்தரவு பெற்றுத்தான் ஆகவேண்டுமா?'' என்றான்.

பாராக்காரன், ''எங்களுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை. அவரிடம்தான் போகவேண்டும்'' என்றான். அதைக்கேட்டுக் கொண்ட வேலைக்காரன் அதற்குமேல் தான் என்ன சொல்வது என்பதை அறியாதவனாய்ச் சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றபின் ''சரி, அப்படியானால் நீங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறோம்'' என்று கூறியபின் அவ்விடத்தைவிட்டுத் திரும்பி வண்டியைநோக்கி இரண்டோரடி நடந்தபின் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு மறுபடி திரும்பிப் பாராக்காரனண்டை சென்று, ''ஐயா! இன்னொரு சிறிய விஷயம். நான் மறுபடி தொந்தரவு கொடுப்பதைப்பற்றிக் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது. இன்று காலையில், அந்த ஐயாவைக் கொண்டுவந்து இங்கே அடைத்தார்களே,

அதற்குப்பிறகு ஒரு பெட்டி வண்டியில் ஒரு யௌவனப்பெண் அவரைப் பார்ப்பதற்காக இங்கே வந்ததா? நீங்கள் இப்போது எனக்குச் சொன்னதுபோல, அந்தப் பெண்ணுக்கும் சொன்னதன் மேல், பெண் திரும்பிப் போய் மாஜிஸ்டிரேட்டின் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டுவந்து உள்ளேபோய் இவரைப் பார்த்துவிட்டுப் போனதா? அதை மாத்திரம் சொல்லிவிடுங்கள். நான் போய் விடுகிறேன்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட பாராக்காரன் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்று ஆழ்ந்து யோசனைசெய்து, ''இங்கே இருக்கும் கைதிகளைப் பார்க்கவும், அவர்களுக்கு ஆகாரம் கொடுக்கவும் ஒரு நாளையில் எத்தனையோ ஜனங்கள் வருகிறார்கள் போகிறார்கள். ஆனாலும், இன்று காலையிலிருந்து வயசுப்பெண் யாரும் வரவில்லை'' என்றான்.

வேலைக்காரன், ''பெட்டிவண்டியில் யாரும் இங்கே வந்ததை நீங்கள் பார்க்கவில்லையே?'' என்றான்.

பாராக்காரன், ''பெட்டிவண்டியில் யாரும் வந்ததாக ஞாபகமில்லை'' என்றான்.

வேலைக்காரன் கைகுவித்துக் கும்பிட்ட வண்ணம், ''சரி; அப்படியானால் நான் போய்வருகிறேன். மாஜிஸ்டிரேட்டின் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு வருகிறோம்'' என்று கூறியபின் அவ்விடத்தை விட்டுப்போய்ப் பெட்டி வண்டியை அடைந்து, தனக்கும் பாராக்காரனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுவதையும் அப்படியே பூஞ்சோலையம்மாளிடம் கூறினான்.

கோகிலாம்பாள் காலையிலிருந்து அவ்விடத்திற்கும் வரவில்லையென்ற செய்தியைக் கேட்டதும் அந்த அம்மாளுக்கு இடி வீழ்ந்ததுபோல ஆய்விட்டது. அன்று காலையில் ஆனைகவுனி போலீஸ் ஸ்டேஷனை விட்டுச்சென்றபின் கோகிலாம்பாள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும் போகாமல் சப்ஜெயிலுக்கும் போகாமல் வேறு எங்கே போயிருப்பாள் என்ற பெருத்த திகைப்பும் கலக்கமும் தோன்றி மனத்தை அபாரமாக உலப்பத்தொடங்கின. கண்ணபிரானது கடிதத்தைக் கொணர்ந்த மனிதன் ஏதாகிலும் துர் எண்ணத்தோடு அவளை எங்கேயாவது

கொண்டுபோய்விட்டானோ, அல்லது, அவர்கள் இருவருக்குமே வழியில் வேறு ஏதேனும் எதிர்பாராத அபாயம் நேர்ந்திருக்குமோ என்ற பலவித எண்ணங்களும் சந்தேகங்களும் தோன்றி அவளது மனத்தைக் கட்டிலடங்காத சஞ்சலத்திற்கும், கவலைக்கும், ஆவலுக்கும் உள்ளாக்கின. கோகிலாம்பாளை அழைத்துச்சென்ற மனிதன் முருகேசனிடம் தப்பான விலாசத்தைச் சொன்னதில் இருந்து, அவனால் ஏதேனும் கெடுதல் நேர்ந்திருக்குமோவென்ற நினைவே பலப்பட்டுத் தோன்றியது. அங்ஙனமாயின், உலகானுபவமற்ற சிறுபெண்ணான கோகிலாம்பாளை அவன் எவ்விதமான மோசவலையில் வீழ்த்தி இருப்பானோ, அவ்விடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அந்த மடந்தை எவ்வாறு தத்தளிக்கிறாளோ என்று எண்ண எண்ண பூஞ்சோலை யம்மாளது உயிரில் பெரும்பாகமும் போய்விட்டதென்றே கூற வேண்டும். அந்த அம்மாளது தேகம் கிடுகிடென்று ஆடியது. கைகால்களெல்லாம் வெடவெடவென்று உதறுகின்றன. மனமோ கண்ணைப் பறிக்கத்தக்க விசையோடு சுற்றும் பம்பரம் போலச் சுழன்று எங்கெங்கோ போய் அலைந்து தத்தளிக்கிறது. அதற்குமேல் தாம் என்ன செய்கிறது, கோகிலாம்பாளை எங்கே போய்த் தேடுகிறது என்ற நினைவும் அபாரமான விசையோடு அந்த மனது அடியோடு குழம்பி எவ்வித யோசனைசெய்யவும் சக்தியற்றதாய்ப் போகும்படி செய்துவிட்டன. அப்போது கோகிலாம்பாளைப் பற்றிய நினைவே மனத்தை முற்றிலும் கவர்ந்து கொண்டமையால் கண்ணபிரானை விடுவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவ்வளவாகத் தலைகாட்டவில்லை. ஆகவே, அந்த அம்மாள் பிரமித்துத் திகைத்து ஸ்தம்பித்து அப்படியே கற்சிலைப்போல உட்கார்ந்து போய்விட்டாள்.

அதை உணர்ந்த வேலைக்காரன், "அம்மா! நாம் இனி கொஞ்ச மும் காலதாமசம் பண்ணாமல், உடனே மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரிக்குப் போவோம். இப்போது சுமார் 4-மணி ஆயிருக்கும் போலிருக்கிறது. 5-மணிக்குக் கச்சேரி கலைந்து மூடப்பட்டுப் போகும். ஆகையால், நாம் அவசரமாக அங்கே போவோம். அவ்விடத்தில் வக்கீல்கள் யாராவது இருப்பார்கள். நாம் யாரையாவது ஒருவரை உடனே அமர்த்தி இப்போதே

மனுக்கொடுக்கச்செய்து கண்ணபிரான் முதலியாரை உடனே ஜாமீனில் விடும்படி கேட்கச் செய்வோம். அதுவுமன்றி, அவரை நாம் பார்க்கவும் அவருக்கு நாம் ஆகாரம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும் உத்தரவு கொடுக்கும்படியும் கேட்கச்செய்வோம். அதற்காவது எப்படியும் உடனே உத்தரவு கிடைத்துவிடும். நாம் வந்து இவருடன் பேசி, இவர் அனுப்பிய கடிதத்தின் உண்மையை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வோம். இவருடைய கடிதத்தைக் கொண்டுவந்த மனிதன் இன்னான் என்பதும் உடனே தெரிந்துபோகும். அதைக்கொண்டு நாம் நம்முடைய குழந்தை எங்கே போயிருக்கிறதென்று தேடிப் பார்ப்போம்'' என்றான்.

பூஞ்சோலையம்மாள் அந்தச் சமயத்தில் எவ்வித யோசனையையும் ஆழ்ந்து செய்யவும், அதன் யுக்தா யுக்தங்களையும் ஆராயவும் திறனற்றவளாய் இருந்தமையால், "சரி, அப்படியே செய்வோம்'' என்று உடனே ஆமோதித்துவிட்டாள். அடுத்த க்ஷணத்தில் வேலைக்காரன் ஏறி வண்டியில் உட்கார்ந்தான். வண்டிக்காரன் குதிரையை நன்றாகத் தூண்டி வேகமாய் ஓட்டத் தொடங்கினான். கால் நாழிகைநேரத்தில் வண்டி மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரியை அடைந்து, ஒரு பக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. தான் முதலில் போய் வக்கீல் ஒருவரைக்கண்டு பேசி அவரிடம் விஷயங்களைச் சொல்லி அவரை அமர்த்திவிட்டுவந்து பூஞ்சோலையம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு போவதாகக் கூறிய வண்ணம் வேலைக்காரன் வண்டியை விட்டுக்கீழே இறங்கிப் போய் மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரியிலிருந்த வக்கீல்களின் அறைக்குள் நுழைந்து, அவ்விடத்திலிருந்த ராமாராவ் என்ற ஒரு பிரபல வக்கீல் வேலையில்லாமல் தனிமையில் இருந்ததைக் கண்டு அவரிடம் நெருங்கி, அவரிடம் விஷயங்களைச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கவே, அவர் உடனே அளவற்ற ஊக்கமும் சுறுசுறுப்பும் காட்டி, தாம் எப்படியாவது பிரயாசைப்பட்டுக் கண்ணபிரானை ஜாமீனில் விடும்படி செய்ய முயன்று பார்ப்பதாகவும், மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரி கலைவதற்கு அரைமணி சாவகாசமே இருந்ததாகையால், பூஞ்சோலையம்மாளை உடனே அழைத்து வரும்படியும் கூற, உடனே

வேலைக்காரன் ஓட்டோடியும் சென்று அந்த அம்மாளை வக்கீலின் அறைக்கு அழைத்து வந்தான். வக்கீல் அந்த அம்மாளுடன் சம்பாஷித்து சகலமான தகவல்களையும் விரைவில் தெரிந்து கொண்டு தமது பிரயாச தட்சிணை இன்னதென்று கூறி, அதையும் உடனே பெற்றுக்கொண்டு பத்துநிமிஷ நேரத்தில் ஒரு மனுவெழுதி எடுத்துக்கொண்டு பூஞ்சோலையம்மாளுடன் மேன்மாடத்திற்குச் சென்று பிரதான மாஜிஸ்டிரேட்டின் முன்னர் ஆஜராகி அந்த மனுவைக்கொடுத்து கண்ணபிரான் முதலியார் தக்க கண்ணியம் வாய்ந்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்றும், அவருக்கும் ஒரு பெருத்த தனிகருடைய வீட்டில் பெண் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு யாரோ விரோதிகள் கட்டுப்பாடாக அவர்பேரில் அந்தக் குற்றத்தை சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள் என்றும், அவர் இல்லாத காலத்தில் அவருடைய வீட்டில் திருட்டுச் சொத்து புதைக்கப்பட்டிருந்தது என்ற விஷயத்தைத் தவிர, அவரை நேரில் அந்தக் குற்றத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தக்கூடிய ருஜு எதுவுமில்லை என்றும், ஆகையால் அவரை உடனே ஜாமீனில் விடவேண்டும் என்றும், அதற்காக தாம் ரொக்கமாக எத்தனை ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வேண்டுமானாலும் ஜாமீன் கட்ட சம்மதிப்பதாகவும் கூறி நிரம்பவும் திறமையாகத் தமது கட்சியின் நியாயங்களை எடுத்துப் பேசினார். அதைக் கேட்ட நியாயாதிபதி சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து யோசனை செய்து, "இதை நான் சம்பிராதயப்படி போலீசாருக்கு அனுப்பி, இதைக்குறித்து அவர்கள் ஆட்சேபணை சொல்லுகிறார்களா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்கு மேல் உத்தரவு பிறப்பிக்கிறேன். கச்சேரி கலைவதற்கு இன்னம் 15-நிமிஷ நேரந்தான் இருக்கிறது. அதற்குள் இது போலீஸாருக்குப் போய்த் திரும்பி என்னிடம் வர அவகாசம் இராது. ஆகையால், நீங்கள் நாளையதினம் காலை சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு வந்து சேருங்கள். அதற்குள் இதை என்னிடம் அனுப்பிவிடும்படி நான் போலீசாருக்கு எழுதியனுப்பி விடுகிறேன்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட வக்கீல், "சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்யும்படி நான் கேட்டுக்கொள்வது தகாத

வேலைக்காரன் ஓட்டோடியும் சென்று அந்த அம்மாளை வக்கீலின் அறைக்கு அழைத்து வந்தான். வக்கீல் அந்த அம்மாளுடன் சம்பாஷித்து சகலமான தகவல்களையும் விரைவில் தெரிந்து கொண்டு தமது பிரயாச தட்சிணை இன்னதென்று கூறி, அதையும் உடனே பெற்றுக்கொண்டு பத்துநிமிஷ நேரத்தில் ஒரு மனுவெழுதி எடுத்துக்கொண்டு பூஞ்சோலையம்மாளுடன் மேன்மாடத்திற்குச் சென்று பிரதான மாஜிஸ்டிரேட்டின் முன்னர் ஆஜராகி அந்த மனுவைக்கொடுத்து கண்ணபிரான் முதலியார் தக்க கண்ணியம் வாய்ந்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்றும், அவருக்கும் ஒரு பெருத்த தனிகருடைய வீட்டில் பெண் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு யாரோ விரோதிகள் கட்டுப்பாடாக அவர்பேரில் அந்தக் குற்றத்தை சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள் என்றும், அவர் இல்லாத காலத்தில் அவருடைய வீட்டில் திருட்டுச் சொத்து புதைக்கப்பட்டிருந்தது என்ற விஷயத்தைத் தவிர, அவரை நேரில் அந்தக் குற்றத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தக்கூடிய ருஜு எதுவுமில்லை என்றும், ஆகையால் அவரை உடனே ஜாமீனில் விடவேண்டும் என்றும், அதற்காக தாம் ரொக்கமாக எத்தனை ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வேண்டுமானாலும் ஜாமீன் கட்ட சம்மதிப்பதாகவும் கூறி நிரம்பவும் திறமையாகத் தமது கட்சியின் நியாயங்களை எடுத்துப் பேசினார். அதைக் கேட்ட நியாயாதிபதி சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து யோசனை செய்து, "இதை நான் சம்பிராதயப்படி போலீசாருக்கு அனுப்பி, இதைக்குறித்து அவர்கள் ஆட்சேபணை சொல்லுகிறார்களா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்கு மேல் உத்தரவு பிறப்பிக்கிறேன். கச்சேரி கலைவதற்கு இன்னம் 15-நிமிஷ நேரந்தான் இருக்கிறது. அதற்குள் இது போலீஸாருக்குப் போய்த் திரும்பி என்னிடம் வர அவகாசம் இராது. ஆகையால், நீங்கள் நாளையதினம் காலை சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு வந்து சேருங்கள். அதற்குள் இதை என்னிடம் அனுப்பிவிடும்படி நான் போலீசாருக்கு எழுதியனுப்பி விடுகிறேன்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட வக்கீல், "சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்யும்படி நான் கேட்டுக்கொள்வது தகாத

தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். தான் சிறிதும் எதிர்பாராவிதமாய் திடீரென்று அங்கே வந்துதோன்றிய பூஞ்சோலையம்மாளையும் வக்கீலையும் காணவே, கண்ண பிரான் திடுக்கிட்டெழுந்தான். தனது நிராதரவான நிலைமையில் கோகிலாம்பாளின் தாயார் தன்னைக் காணும்பொருட்டு சிறைச்சாலைக்கு வந்தது அவனது மனத்தில் அளவற்ற களிப்பையும் மனோதிடத்தையும் உற்சாகத்தையும் உண்டாக்கியது. ஆனாலும், தன்னை நிரம்பவும் கண்ணியமாக மதித்திருந்தவர்களான தன் மனைவியின் வீட்டாரது முகத்தில் தான் எப்படி விழிக்கிறதென்ற அவமானமும் கிலேசமும்தோன்றி அவனது தேகத்தை முற்றிலும் குன்றச் செய்தன. அவனது முகம் வாட்டமடைந்து சூம்பிப் போய்க் கீழே கவிழ்ந்தது. பூஞ்சோலை யம்மாளுடன் வந்திருந்த இன்னொரு மனிதர் யாராக இருக்க லாம் என்றும், அவர்கள் தன்னிடம் என்ன விதமான கேள்வி களைக் கேட்பார்களோவென்றும், தான் நிரபராதியென்பதை எப்படி அவர்களுக்குத் தான் மெய்ப்பிக்கிறது என்றும் சிந்தனை செய்தவனாய் முன்பக்கத்துக் கம்பியண்டை மெதுவாக வந்து நின்றான். உடனே வக்கீல் கண்ணபிரானைப் பார்த்து, "கண்ண பிரான் முதலியாரே! இதோ வந்திருக்கும் அம்மாள் யார் என்பது உமக்குத் தெரிகிறதா?" என்றார்

கண்ணபிரான் : தெரிகிறது. இவர்கள் புரசைபாக்கம் துபாஷ் முதலியாரவர்களுடைய சம்சாரம். அவர்களுடைய அடையாளம் நன்றாய்த் தெரிகிறது. நீங்கள் யாரென்பதுதான் தெரியவில்லை.

வக்கீல் : நான் வக்கீல். உமக்காக வாதாடுகிறதற்கு என்னை இவர்கள் அமர்த்தி இருக்கிறார்கள். உம்மை ஜாமீனில் விடும்படி நாங்கள் மாஜிஸ்டிரேட்டினிடம் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் மனுச்செய்து கொண்டோம். அதை அவர் போலீசாருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார். நாளையதினம் காலை 11-மணிக்கு அவர் உத்தரவு பிறப்பிப்பார்; அநேகமாய் உம்மை ஜாமீனில் விட்டுவிடுவாரென்று நம்புகிறேன். இந்த வழக்கு சம்பந்தமாக நான் உம்மிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தகவல் களையெல்லாம், நான் நாளைய தினம் காலையில் சாவகாச மாய்க் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுகிறேன். அதற்கு இப்போது

அவசரம் ஒன்றும் இல்லை, இந்த அம்மாளுடைய மூத்த பெண்ணை நீர் நன்றாகப் பார்த்திருக்கிறீர் அல்லவா? அந்தப் பெண்ணை, நீர் இன்று காலையில் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்த போதாவது, அங்கிருந்து இங்கே வந்த பிறகாவது இதுவரையில் பார்த்ததுண்டா?'' என்றார்.

அந்த விபரீதமான கேள்வியை உணர்ந்த கண்ணபிரான் திடுக்கிட்டு மிகுந்த குழப்பமும் சஞ்சலமும், மனவேதனையும் ஆவலும் கொண்டவனாய், "நான் பார்க்கவில்லையே! அந்தப் பெண் பங்களாவிலிருந்து புறப்பட்டு இங்கே வந்ததா என்ன?'' என்று கட்டிலடங்கா வியப்பும் துடிதுடிப்பும் தோன்றக் கூறினான்.

வக்கீல், "அந்தப் பெண்ணுக்கு நீர் இன்று காலையில் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பியதுண்டா?' என்றார்.

கண்ணபிரான் : (மட்டிலடங்கா வியப்பும் பதைப்பும் ஆவலும் அடைந்து) ஆம். நான் கடிதம் அனுப்பியது நிஜந்தான். அதை நேற்று இரவில் அல்லவா அனுப்பினேன்; இன்று காலையில் அல்லவே.

வக்கீல் : நேற்று இரவிலா அனுப்பினீர்! சரி, இருக்கட்டும்; யாரோ ஓர் அதிகாரியின் உதவி உமக்குக் கிடைத்திருப்பதாகவும் அவருடைய அநுமதியின்மேல் கடிதம் எழுதியதாகவும் சொல்லி யிருக்கிறீரே. அந்த அதிகாரி யார் என்பது உமக்குத் தெரியுமா? அவர் எழுதச்சொல்லி நீர் அந்தக் கடிதத்தை எழுதினீரா, அல்லது, நீரே சுதாவாக அதை எழுதினீரா? அதை அவர் யாரிடம் கொடுத்தனுப்பினார்? வயசான பெரியவர்களான உம்முடைய தாயாரும், மாமியாரும் இருக்கையில் யௌவனப் பிராயத்துப் பெண்ணை நீர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரும்படி என்ன காரணத்தினால் எழுதினீர்? இந்த விவரங்களையெல்லாம் நன்றாகச் சொல்லும்'' என்றார்.

வக்கீல் அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்ட மாதிரியிலிருந்து, ஏதோ விபரீத சம்பவம் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று சுலபத்தில் யூகித்துக்கொண்ட கண்ணபிரான் கட்டிலடங்கா மனவேதனை யும் திகிலும் குழப்பமும் அடைந்து தத்தளித்தவனாய்ப் பேசத்

தொடங்கி, தன்னைக் கைது செய்து அழைத்துவந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் முதல் நாள் இரவில் தான் அடைபட்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து, தன்னோடு அன்பாகவும் இரக்கமாகவும் பேசியது, தான் குற்றமற்றவன் என்பதை அவர் விசாரித்து சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டதாகக் கூறியது, தான் சாப்பிடும் படி தன்னை அவர் உபசரித்தது, தன் தாயாரை அழைத்துவர ஒரு ஜெவானை அனுப்பியது, சிறிது நேரத்தில் அந்த ஜெவான் திரும்பி வந்து, தன் தாயாரும், மாமியாரும் காலையிலிருந்து ஸ்மரணை தப்பிக் கிடந்ததாகவும், பெண்கள் இருவரும் விசனித்துப் படுத்தபடுக்கையாய் இருந்ததாகவும், அந்த ஜெவான் கோகிலாம்பாளைக் கண்டதாகவும், தான் கடிதம் எழுதி அனுப் பினால் அவள் புறப்பட்டு வரச் சம்மதித்ததாகவும் தெரிவித்தது, அதன்பிறகு தான் கடிதம் எழுதி இன்ஸ்பெக்டரிடம் கொடுத்தது, அதை அவர் அந்த ஜெவானிடம் கொடுத்தனுப்பியது ஆகிய விருத்தாந்தங்கள் யாவற்றையும் நடந்ததுபோலவே எடுத்துரைத்தான்.

அவன் கூறிய வரலாற்றைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் சகிக்கவொண்ணாத வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து, "ஆ! என்ன! என்ன! நேற்று ஜெவானாவது பங்களாவுக்கு வரவாவது! இது முழுப் புரட்டாக இருக்கிறதே! நாங்கள் யாரும் ஸ்மரணை தப்பிப் படுத்திருக்கவும் இல்லை, அவன் வரவுமில்லை. கோகிலாம்பாள் எவனுடனும் தனியாகப் பேசவுமில்லை; தான் வருவதாகச் சொல்லவுமில்லையே! யாரோ ஒரு மனிதன் இன்று காலையில் அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அதைப் பார்த்தவுடன் என்ன அவசர காரியமோவென்று நினைத்து அவள் புறப்பட்டுவந்தாள். அவளுடன்கூட வண்டிக்கார முருகேசனும், அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்தவனும் வந்தார்கள். வண்டி ஆனைகவுனி போலீஸ் ஸ்டேஷனண்டை வந்தவுடன், வழியில் நின்ற ஒரு போலீஸ் ஜெவான் வண்டி தப்பான பக்கத்தில் வந்ததென்று சொல்லி அதட்டி, முருகேசனை ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். கடிதம் கொண்டுவந்த மனிதன் தாங்கள் தங்கசாலைத் தெரு 2075-வது இலக்கமுள்ள வீட்டிற்குப் போவதாகவும், போலீஸ் ஸ்டேஷனில்

பெயரைப் பதிந்து வைத்துவிட்டு அந்த விலாசத்துக்கு வரும்படியும் முருகேசனிடம் சொல்லிவிட்டு வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போய்விட்டானாம். முருகேசன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்க்கொஞ்ச நாழிகையில் அங்கிருந்து வெளியில் வந்து தங்கசாலைத் தெருவுக்குப் போய்த் தேடித் தேடிப் பார்த்தானாம். 2075-என்ற இலக்கமுள்ள வீடே அந்தத் தெருவில் இல்லையாம். அவன் உடனே பங்களாவுக்கு வந்து அந்தத் தகவலைத் தெரிவித்தான். கோகிலாம்பாள் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்துவிடுவாள் என்று நினைத்து நாங்கள் வெகுநேரம் வரையில் காத்துக் காத்துப் பார்த்தோம். பெண் திரும்பிவரவே இல்லை. அவள் எங்கே போயிருக்கிறாள் என்ற இடமே தெரிய வில்லை. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விசாரித்ததில், அங்கே யாரும் வரவில்லையென்று சொல்லிவிட்டார். இங்கே வாசலில் இருக்கும் பாராக்காரர்களும் அவள் இங்கே வரவில்லையென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அவளை எந்த மோசக்காரர்கள் எந்த விதமான கொடுமைக்கு ஆளாக்கிவிட்டார்களோ தெரிய வில்லையே!'' என்று கூறிப் பதறித் தவித்துத் தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு கண்ணீர் விடுத்துக் கலங்கியழத் தொடங்கினாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கண்ணபிரான் தாங்க வொண்ணாத அபரிமிதமான பிரமிப்பும், திகைப்பும், கலவரமும், பதைபதைப்பும் அடைந்து, "ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! ஏதோ பெருத்த மோசடி நடந்துவிட்டது போலிருக்கிறதே! அந்த ஜெவான் சொன்ன வரலாறு முழுதும் பொய்யாக இருந்தால், அவனும், அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் ஏதோ கெட்ட எண்ணத்தை வைத்துக்கொண்டு என்னிடம் அம்மாதிரி தந்திரமாகப் பேசிக் கடிதம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு போனதாகவல்லவா நினைக்க வேண்டி இருக்கிறது. கடிதம் கொண்டுவந்த மனிதன் போலீஸ் உடைகளைப் போட்டுக்கொண்டே வந்திருந்தானா? அவன் பார்வைக்கு எப்படி இருந்தான்?'' என்றான். பூஞ்சோலை யம்மாள், "அவன் உயரமாகவும் கருப்பாகவும் இருந்தான். முகத்தில் அம்மைத் தழும்புகள் இருந்தன. அவனுடைய காதில் சிவப்புக்கல் கடுக்கன் இருந்தது'' என்றாள்.

கண்ணபிரான், ''சரிதான். அதே மனிதன்தான் நேற்று புரசைப்பாக்கத்துக்குப் போய் வந்ததாகச் சொல்லி முடிவில் கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு போனவன். சந்தேகமே இல்லை'' என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் கூறிய வரலாறுகளையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வக்கீல், ''சரி; நேரமாகிறது; வாருங்கள் போவோம். ஐயா முதலியாரே! அநேகமாய் நான் நாளையதினம் உம்மை ஜாமீனில் விட்டுவிடுவார்கள். அதன்பிறகு நான் மற்ற தகவல்களையெல்லாம் உம்மிடம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உமக்குச் சொந்த ஆகாரம் கொடுக்கவும் மாஜிஸ்டிரேட் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார். இப்போது இந்த அம்மாள் வீட்டுக்குப் போனவுடன் உமக்கு ஆகாரம் அனுப்புவார்கள். அதுபோலவே நீர் இங்கிருந்து வெளியில் வருகிறவரையில் ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஆகாரம் வரும். நீர் கவலைப்படாமல் இரும்'' என்றார்.

உடனே கண்ணபிரான், ''ஐயா! என்னுடைய ஆகாரத்தைப் பற்றியாவது என்னைப் பற்றியாவது கவலையில்லை. இப்போது முதலில் நீங்கள் போய் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். பெண் க்ஷேமமாய் வீடுவந்து சேர்ந்ததென்று செய்தியைக் கேட்கிறவரையில், எனக்குப் பசியாவது, தாகமாவது, தூக்கமாவது உண்டாகப் போகிற தில்லை. கவலையினால் என் மனம் வேதனைப்பட்டுத் தவித்துக்கொண்டே இருக்கும். பெண் வந்துசேர்ந்தவுடனே அந்தத் தகவலை எனக்கு நீங்கள் எப்படியாவது தெரிவிக்க வேண்டும்'' என்று கூறி நிரம்பவும் பரிதாபகரமான பார்வை யோடு பூஞ்சோலையம்மாளது முகத்தை நோக்கினான். பூஞ்சோலையம்மாளது மனதும் கண்களும் கலங்கி இளக்க மடைந்தன. தேகம் துடிதுடித்தது. அந்த அம்மாளது நிலைமை கண்ணபிரான்மீது தாங்கள் சிறிதும் அருவருப்பே கொள்ள வில்லையென்றும் தாங்கள் அவன்மீது வைத்த மதிப்பும் வாஞ்சையும் எப்போதும் மாறாமல் இருக்குமென்று அவனுக்கு உறுதிசெய்து கொடுப்பது போலத் தோன்றியது. அதைக்கண்ட கண்ணபிரானது உள்ளம் குளிர்ந்தது. அந்த ஒரு நிமிஷநேரம்

அவனது மனம் ஆநந்தபரவசம் அடைந்தது ஆயினும் தனது ஆருயிர்க் காதலியான கோகிலாம்பாள் எங்கே இருக்கிறாளோ, என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாளோ என்ற குழப்பத்திலும் கவலையிலும் அவன் தனது சொந்த நினைவை அடியோடு விலக்கிவிட்டான். அப்போது வக்கீல், "சரி; பெண் அகப்பட்ட உடனே இங்கே செய்தி சொல்லியனுப்புவார்கள். மறுபடி ஒருவேளை அந்த இன்ஸ்பெக்டர் இங்கே வந்து ஏதாவது தந்திரம் செய்யப்போகிறார். ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ளும்" என்று கூறிய பின் பூஞ்சோலையம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் சென்று வண்டியண்டைப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

சேர்ந்தவர் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! நீங்கள் இப்போது உங்களுடைய ஜாகைக்குத்தானே போகிறீர்கள்? எனக்கு நேரமாகிறது. நான் இப்படியே வீட்டுக்குப் போகிறேன். நாளைய தினம் காலையில் சரியாக 11-மணிக்கு நீங்கள் மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரிக்கு வந்து சேருங்கள். நாம் மேல் காரியங்களை அங்கே செய்துகொள்ளுவோம்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த கலக்கமும் மனக்குழப்பமும் அடைந்து, "ஐயா! என்னுடைய பெண்ணைக் கண்டுபிடிக்காமல் நான் எப்படி என்னுடைய பங்களாவிற்குத் திரும்பிப் போவேன்! நானோ பெண்பிள்ளை. இந்த ஊரிலோ திக்குத் திசை தெரியவில்லை. என்னுடைய சொந்தக்காரர்களுக்கு நான் செய்தி சொல்லியனுப்பி அவர்களை வரவழைக்கக்கூட அவகாசமில்லாமல் போய்விட்டது. இந்தச் சமயத்தில் தாங்களும் இப்படி என்னைக் கைவிட்டுவிட்டுப்போனால், நான் என்ன செய்வேன்! தயவு செய்து தாங்களும் என்னோடு இன்னும் கொஞ்சநேரம் இருந்து எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும். தங்களுடைய பொழுது வீணாவதற்காக நான் தங்களுக்குத் தக்கபடி சன்மானம் செய்துவிடுகிறேன். தாங்கள் எப்படியாவது வரத்தான் வேண்டும்" என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் பரிதாபகரமாகவும் இறைஞ்சி வேண்டிக்கொண்டாள்.

அதைக்கேட்ட வக்கீல், "அம்மா! நான் என்னுடைய பொழுது வீணாய்ப் போகுமே என்று கவலைப்படவில்லை.

நான் பொழுதை வீணாக்குவதில் உங்களுக்கு ஏதாவது நன்மை உண்டாகக்கூடியதாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இந்த ஊரின் சுற்றளவு 27-மைல். இதில் லக்ஷம் சந்துக்களும் தெருக்களும் இருக்கின்றன. இதில் சாதாரணமாக வெளியில் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களையே நாம் கண்டுபிடிப்பது துர்லபம். அதுவுமன்றி இப்போது அஸ்தமன வேளையாகி விட்டது. மோசக் கருத்தோடு பெண்ணைக் கொண்டுபோயிருப் பார்கள். அவளைப் பத்திரமான மறைவிடத்தில் ஒளித்து வைத்திருப்பார்கள். நான் கச்சேரியில் நேருக்குநேர் வந்திருக்கும் மனிதர்களோடு வாக்குவாதம் செய்து பணம் சம்பாதிப்பதில் கெட்டிக்காரனேயன்றி, ஒளியவைக்கப்பட்டிருப்பவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் அவ்வளவு சமர்த்தனல்ல. இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் சொல்வதைப் பார்த்தால், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரே ஏதோ மோசக்கருத்தோடு பெண்ணை வருவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து இவரை ஏமாற்றி இவரிடம் கடிதம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு போனதாகத் தெரிகிறது. ஆனைகவுனி போலீஸ் ஸ்டேஷனண்டை ஜெவான் உங்களுடைய வண்டிக்காரனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனதும் கடிதம் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் வண்டிக்காரனிடம் தப்பான விலாசத்தைச் சொன்னதும் முன்யோசனையின்மேல் செய்யப் பட்ட காரியங்களாகவே தோன்றுகின்றன. மற்ற திருடர்களை யும் மோசக்காரர்களையும் கண்டுபிடிக்கிறவர்களான போலீசாரே இவ்விதமான படுமோசத்தில் இறங்கி இருக்கையில், அதை நாம் சுலபத்தில் கண்டுபிடிக்க முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அதுவுமன்றி, அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சாதாரணமான மனிதனன்று. அவன் எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய அட்டூழியத்தையும் நிரம்பவும் துணிவாகச் செய்துவிட்டு, தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்று கடைசிவரையில் சாதித்துவிடக்கூடிய மகாபாதகன். அவன் எதையும் கூசாமல் செய்வான். அவனிடம் நாம் இப்போது போய், இந்தச் சங்கதியைப் பற்றிக் கேட்டால், அவன் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்று சொல்லி அடியோடு மறுப்பதோடு, நம்மை வைத்து அதட்டி அனுப்புவான். கண்ண பிரான் முதலியாரைத் தான் பார்க்கவே இல்லையென்றும், அவர்

கடிதம் எழுதியது தனக்குத் தெரியவே தெரியாதென்றும் சொல்லி, போலீசாரைப்பற்றி நாம் அவதூறாகப் பேசுகிறோம் என்று அவன் நம் மீது குதிரையேறப் பார்ப்பான். ஆகையால், நாம் அவனிடம் போவது உசிதமாகப்படவில்லை. பெண் அவனுடைய வசத்திலிருக்கையில், நாம் ஊரிலெல்லாம் அலைந்து தேடுவதும் வீண்வேலை. அதனால்தான் நான் போகிறேனென்று சொன்னேன். உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால், நீங்களே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய ஜாகைக்குப்போய் அவனைக் கண்டு பேசிப் பாருங்கள்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் கட்டிலடங்கா மனவேதனையும் சகிக்கவொண்ணாத கலக்கமும் கலவரமும் அடைந்து தத்தளித்துத் தவித்தவளாய்த் தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, ''ஐயோ! அந்த மோசக்காரர்கள் என் குழந்தையை எங்கே கொண்டுபோய் வைத்திருக்கிறார்களோ, என்ன செய்துவிட்டார்களோ தெரியவில்லையே! அந்த துஷ்டர்கள் ஏதாவது துன்மார்க்கமான செய்கைக்கு அவளை வற்புறுத்துவார்களோ என்னமோ தெரியவில்லையே! அப்படிப் பட்ட காரியம் ஏதாவது நடந்திருந்தால், அவள் தன்னுடைய பிராணனை விட்டுவிடுவாளே! ஐயோ! என் குழந்தை இந்நேரம் உயிரோடிருக்கிறதோ, அல்லது, இறந்து போய்விட்டதோ, என்ன விபரீதம் நடந்திருக்கிறதோ தெரியவில்லையே. அவள் இப்பேர்ப் பட்ட மகா அபாயகரமான நிலைமையில் இருக்கையில், அவளைத் தேடாமலும், விடுவிக்க முயலாமலும், நான் எப்படி என்னுடைய பங்களாவுக்குப் போவேன்? என் உடம்பு அங்கே எப்படி இருக்கை கொள்ளும்; இந்த இராப் பொழுதை நான் எப்படிக் கழிப்பேன்! என் கண்கள்தான் தூக்கத்தை அறியுமா? என் மனம் இதைச் சகித்திருக்குமோ? ஐயா! தங்களுடைய பொழுது வீணாய்ப் போவதைப்பற்றி நூறல்ல இருநூறு ரூபாய் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். அதுவுமன்றி, தாங்கள் பார்த்து என் விஷயத்தில் இரக்கம்கொண்டு ஜீவகாருண்யம் ஒன்றையே முக்கியமாகக் கருதி, என் பெண்ணைத் தேடுவதில் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகக் கெஞ்சி வேண்டிக்கொண்டாள்.

வக்கீல் அந்த உருக்கமான வேண்டுகோளைத் தாட்சணிய மின்றி மறுக்கமாட்டாதவராய், "சரி; நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் சொல்லும்போது, நான் உங்களோடு வராமல் வீட்டுக்குப் போவது சரியல்ல. நானும் வருகிறேன். நாம் இப்போது நேராகப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குப் போய் விசாரிப் போம், அவருடைய வீடு எங்கே இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. நான் இந்தப் பாராக்காரர்களிடம் அதைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் இப்படி இருங்கள்" என்றுகூறி அவ்விடத்தைவிட்டுப் பாராக்காரர்களண்டை போய்ப் பேசிவிட்டுத் திரும்பிவந்து, "அவருடைய வீடு தங்க சாலைத் தெருவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள செங்கான்கடைத் தெருவில் இருக்கிறதாம். போவோம் வாருங்கள்" என்று கூறினார்.

உடனே எல்லோரும் ஏறி உள்ளே உட்கார, வண்டி புறப் பட்டுத் தங்கசாலைத் தெருவை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. வக்கீல் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "நாம் இப்போது போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் பேசும்போது, நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாகப் பேசவேண்டும். அவர் பேரில் நாம் சந்தேகம் கொண்டு அங்கே வந்திருக்கிறோமென்பது தெரியாதபடி தந்திர மாகப் பேசவேண்டும். பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்தபடி கண்ணபிரான் முதலியார் ஒரு கடிதம் எழுதி, அதை ஒரு ஜெவானிடம் கொடுத்தனுப்பியதாகவும், பெண் பெட்டி வண்டியில் வந்த விவரத்தையும், ஆனை கவுனியண்டை நேர்ந்த இடையூறையும், பிறகு பெண்ணை அந்த ஜெவான் அழைத்துப் போனதையும், அதன்பிறகு இதுவரையில் பெண் காணப்படா மலிருப்பதையும் மாத்திரம் சொல்லி, அந்த ஜெவானுடைய அடையாளங்களையும் தெரிவிப்போம்; அந்த ஜெவான் இன்னான் என்பதை அவர் கண்டுபிடித்துத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவும் பெண்ணின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கவும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுவோம். அதற்கு அவர் என்ன பதில் சொல்லுகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு யுக்தம்போல நடந்துகொள்வோம்" என்றார். பூஞ்சோலையம்மாள் அப்படியே செய்யலாமென்று மறுமொழி கூறினாள். அரை நாழிகை காலத்தில் வண்டி செங்கான்கடைத்

தெருவில் இருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகையின் வாசலில் போய் நின்றது. உடனே வக்கீல் கீழே இறங்கி, வாசற் குறட்டிலேறித் திண்ணையண்டை போக, அதன்மேல் படுத்திருந்த ஒரு போலீஸ் ஜெவான் திடுக்கிட்டெழுந்து நின்று, வந்திருப்பது யாரென்று உற்றுப் பார்த்து, "யாரைத் தேடுகிறீர் கள்?" என்றான்.

உடனே வக்கீல், "போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயாவைப் பார்க்க வேண்டும். உள்ளே இருக்கிறார்களா?" என்று வினவினார்.

உடனே அந்த ஜெவான், "இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா வீட்டில் இல்லை" என்றான்.

வக்கீல் : வீட்டுக்கு எப்போது வருவார்?

ஜெவான் : அவர் எப்போது வருவாரென்பதை நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாது.

வக்கீல் : அவரை இப்போது நான் எங்கே பார்க்கலாம்?

ஜெவான் : நீங்கள் நேராகக் காஞ்சீபுரத்துக்குப் போனால் அவரைப் பார்க்கலாம்.

வக்கீல் : ஏது அவர் காஞ்சீபுரத்துக்குப் போனது?

ஜெவான் : அந்த ஊரில்தான் அவருடைய சம்சாரத்தின் தாய் வீடு இருக்கிறது. அங்கே அந்த அம்மாளுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமென்று நேற்று மத்தியானம் செய்தி வந்தது. அதற்காக அவர் நேற்று இரவில் புறப்பட்டுப் போனார். அவர் எத்தனை நாளைக்கு ரஜா எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ, எப்போது வருவாரோ தெரியவில்லை.

வக்கீல் : ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! ஆனால் இப்போது வீட்டில் அவர்களுடைய ஜனங்கள் யாருமில்லையோ?

ஜெவான் : யாருமில்லை, அதோ நடைக்கதவு சாத்தி வெளியில் பூட்டப்பட்டிருக்கிறதைப் பாருங்கள்.

வக்கீல் : (சிறிது நேரம் யோசனை செய்து தயங்கி) சரி; அப்படியானால், என்ன செய்கிறது. அவர் வந்த பிறகுதான், நான் வந்து பார்க்கவேண்டும். ஏனப்பா, எனக்கு இன்னம் ஒரே

ஒரு சங்கதி தெரியவேண்டும். பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனில் வேலைசெய்யும் ஜெவான்களிலாவது, இங்கே இவரிடம் வேலைசெய்யும் ஆள்களிலாவது காதில் சிவப்பு கடுக்கன், அம்மைப் புள்ளிகள் விழுந்த முகம் உள்ள மனிதன் எவனாவது இருக்கிறானா?

ஜெவான் : (சிறிது நேரம் யோசனை செய்து) இவரிடம் நாங்கள் ஆறுபேர் ஜெவான்கள் வேலை செய்கிறோம். நீங்கள் சொன்ன அடையாளங்கள் உள்ளவன் யாருமில்லை. பூக்கடை ஸ்டேஷனிலும் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அந்த மாதிரியான மனிதன் யாரும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அதை நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்வது சரியல்ல. நீங்கள் அங்கே போய் விசாரித்துப் பாருங்கள் என்றான்.

உடனே வக்கீல் அவ்விடத்தைவிட்டு ரஸ்தாவிற்கு வந்து தாம் தெரிந்து கொண்ட தகவல்களைப் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் தெரிவித்தவண்ணம் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வண்டியைப் பூக்கடைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓட்டச் செய்தார். வண்டி புறப்பட்டு விசையாகச் சென்று, கால் நாழிகை காலத்தில் அந்த ஸ்டேஷன் வாசலில் போய் நின்றது. வக்கீல் மறுபடி கீழே இறங்கி ஸ்டேஷனுக்குள் நுழைந்து, அவ்விடத்தில் இருந்த ஒரு ஜெவானைப் பார்த்து, "உள்ளே சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா இருக்கிறாரா?".

ஜெவான் : இல்லை; என்ன விஷயம்?

வக்கீல் : பெரிய இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளையைக் கண்டு அவருடன் ஒரு சங்கதியைப் பற்றிப் பேசவேண்டும், இன்ஸ்பெக்டர் இப்போது எங்கே இருப்பார் என்ற விஷயத்தை இந்த ஸ்டேஷன் சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று வந்தேன்.

ஜெவான் : பெரிய இன்ஸ்பெக்டர் நேற்று இரவு இங்கே வந்து விட்டுப்போனார். அதன் பிறகு எங்கே போனாரென்பது தெரியாது. அவர் நினைத்த இடத்திற்குப் போவார்; இன்ன இடத்தில்தான் இருப்பாரென்று யாரும் திட்டமாய்ச் சொல்ல

முடியாது. சப் இன்ஸ்பெக்டர் இருந்தால்கூட அவருக்கும் அந்தத் தகவல் தெரிய ஏதுவில்லை.

வக்கீல் : தபால் திருட்டுச் சம்பந்தமாய் இங்கே சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த முதலியார் பையனிடம் பேசிவிட்டுப் போனவர் மறுபடியும் இங்கே வரவில்லையா?

ஜெவான் : வரவில்லை.

வக்கீல் : நேற்று அவர் இங்கே வந்தபோது அவர் மாத்திரமா வந்திருந்தார்? அல்லது, அவரோடுகூட யாராவது ஜெவான்கள் வந்திருந்தார்களா?

ஜெவான் : யாரோ ஜெவான்களும் வந்திருந்த மாதிரிதான் இருக்கிறது.

வக்கீல் : அவர்களுள் அம்மைப் புள்ளிகள் விழுந்த முகத்தோடும், சிவப்புக்கல் கடுக்கன் போட்டுக்கொண்டும் யாராவது ஒரு ஜெவான் இருந்தானோ?

ஜெவான் : (சிறிது யோசித்து) ஆம், அவனுடைய பெயர் கோவிந்தசாமி. அவன் இன்ஸ்பெக்டருடன் கூடவே எப்போதும் இருந்து அவருக்கு ரைட்டர் வேலைசெய்யும் ஜெவான். அவனும் நேற்று வந்த மாதிரிதான் இருக்கிறது.

வக்கீல் : அவனுடைய வீடு எங்கே இருக்கிறதென்பது உனக்குத் தெரியுமா?

ஜெவான் : அவனுக்கு வீடுமில்லை. ஒன்றுமில்லை. அவன் சோற்றுக்கடையில் சாப்பிட்டுவிட்டு எப்போதும் இன்ஸ் பெக்டருடைய வீட்டிலேயே இருப்பான்.

வக்கீல் : நாங்கள் பல ஸ்டேஷன்களிலும் போய் பெரிய இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறாராவென்று விசாரித்தோம். அவர் எங்கும் இல்லையென்றே சொல்லிவிட்டார்கள். அவர் ஒருகால் எங்கேயோவது ஊருக்குப் போயிருக்கிறாரோ என்ற சந்தேகம். அவரோடு எப்போதும் இருக்கும் ஜெவானாகிய கோவிந்த சாமியைக் கண்டால், அவர் எங்கே போயிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்தேன்.

ஜெவான் : பெரிய இன்ஸ்பெக்டர் வெளியூருக்குப் போயிருந்தால் அவனும் கூடவேதான் போயிருப்பான். அவன் கூட இல்லாவிட்டால், அவருக்கு ஒரு நிமிஷம்கூட எந்தக் காரியமும் ஆகாது என்றான்.

வக்கீல், "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! இருக்கட்டும். நான் போய் வேறே எங்கேயாவது விசாரித்துப் பார்க்கிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் வந்து அவ்விடத்தில் தாம் தெரிந்து கொண்ட தகவல்களையெல்லாம் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த ஏக்கமும் கலக்கமும் கொண்டு சகிக்கவொண்ணாத கவலைகாட்டிய முகத்தோடு, "நாம் இப்போது என்ன செய்கிறது!" என்றாள்.

வக்கீல், "இன்ஸ்பெக்டர் ஊருக்குப் போயிருப்பதாக, அவருடைய வீட்டு வாசலிலிருந்த ஜெவான் சொன்னது நிஜமாயிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை; தம்மை யாராவது தேடிக்கொண்டு வந்தால், அவர்களைப் பார்க்கக் கூடாதென்று நினைத்து அவர் வீட்டுக்குள்ளே இருந்தாலும் இருக்கலாம். உங்களுக்குக் கடிதம் கொண்டு வந்து பெண்ணை அழைத்து வந்தவன் இன்ஸ்பெக்டருடைய ஜெவான் கோவிந்தசாமி என்ற முக்கியமான விஷயத்தை நாம் தெரிந்துகொண்டோம். இப்போது இரவு வேளை ஆய்விட்டது. நாம் எங்கேயும் போய்த் தேடமுடியாது; வேறு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. நீங்கள் உங்கள் ஜாகைக்குப் போய்ப் பொழுது விடிகிற வரையில் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருங்கள். நாளைய தினம் காலையில் நான் அங்கே வந்து சேருகிறேன். அதற்குள் அநேகமாய்ப் பெண் திரும்பி உங்களிடம் வந்துவிடலாம். வராவிடில் நாம் அதற்குமேல் யோசனை செய்து மேல் நடவடிக்கை நடத்தலாம். என் வீடு இங்கே பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. நான் இப்படியே போகிறேன்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாளுக்குத் தன் கண்களைக் கட்டி நடுகாட்டில் விட்டதுபோல இருந்தது. அந்த அம்மாளது

மனம் ஒரே திகிலும், குழப்பமும், கவலையும், கலவரமுமே வடிவாய் நிறைந்து போய்விட்டது. கோகிலாம்பாளைக் காணாமல் தான் அந்த இரவை எப்படிக் கழிக்கிறது, அந்தப் பெருந்துயரத்தையும் வேதனையையும் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற மலைப்பும் கவலையும் அப்போதே அபரிமிதமாய்ப் பெருகி வதைக்கலாயின. ஆயினும், அதற்குமேல் தான் செய்யக் கூடிய முயற்சி ஒன்றுமில்லையென்ற எண்ணமும், தான் அந்த வக்கீலை உபத்திரவிப்பது மரியாதையல்லவென்ற எண்ணமும் தோன்றின. ஆகவே, அந்த அம்மாள் அவருக்கு மறுபடியும் ஒரு பெருத்த பணத்தொகையை எடுத்து வழங்கி, மறுநாள் காலையில் அவர் அவசியம் தனது பங்களாவிற்கு வரவேண்டுமென்ற உறுதி மொழியைப் பெற்றுக்கொண்டபின் அவரை அனுப்பிவிட்டு வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கோகிலாம்பாள் மாயமாய் மறைக்கப்பட்டுப் போனதைக் குறித்துப் பூஞ்சோலையம்மாள், வேலைக்காரன் முதலியோர் விசனக் கடலில் ஆழ்ந்து உயிரற்ற சவங்கள் போலத் துவண்டு அப்படியப்படியே வண்டியில் ஏங்கிக் கிடந்ததற்கு இணங்க, வண்டியின் குதிரையும், கோகிலாம்பாளைக் குறித்துத் துயருறுகின்றதோ என்று நினைக்குமாறு தளர்ந்து ஓய்ந்து தள்ளாடித் தூங்கி வழிந்து கொண்டு பங்களாவை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

நாம் இந்த அதிகாரத்தை முடித்து அடுத்த அதிகாரத்தைத் தொடங்குமுன் இன்னொரு சிறிய வரலாற்றைக் கூறுவது அவசியம். ஆதலால், அதையும் சுருக்கமாக விளக்குவோம். அன்றையதினம் காலையில் கோகிலாம்பாள் தங்களது பங்களா விலிருந்து புறப்பட்டுப் போவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்குமுன், புஷ்பாவதியம்மாள் வெளியில் போய் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்து அவரை அனுப்பிவிட்டு வந்தாளென்று சொன்னோம் அல்லவா? அந்த இளைய ஜெமீந்தார் கோகிலாம்பாளை முதலில் மணந்து அதன் பிறகு சௌந்தரவல்லியையும் கலியாணம் செய்துகொண்டு, அவர்கள் இருவரது அபாரமான சொத்துக்கள் யாவும் தமக்கே வந்து

சேரும்படி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கருதியிருந்தார் என்பது முன்னரே கூறப்பட்ட விஷயம். ஆகவே, முதல் நாளைய இரவில் கண்ணபிரானது அன்னை கற்பகவல்லியம்மாள் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் கருத்துடன் அந்தப் பங்களாவை விட்டுப் போய்விட்டாள் என்ற செய்தி அவருக்கு மிகுந்த களிப்பையும் நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கியது. தான் கண்ணபிரானைத்தான் மணப்பேனென்று கோகிலாம்பாள் ஒரே உறுதியான எண்ணத்தோடு இருக்கிறாளென்று புஷ்பாவதியின் மூலமாய்க் கேள்வியுற்றார். ஆனாலும், தாம் எவ்வாறாயினும் முயன்று அவளது பிரியத்தைத் தம்மீது திருப்ப வேண்டுமென்று நமது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தீர்மானம் செய்துகொண்டார். கற்பகவல்லியம்மாள் பங்களாவைவிட்டுப் போனது அவரது எண்ணத்திற்கு நிரம்பவும் அநுகூலமாகத் தோன்றியது. அவர் பல இடங்களிலும் போய்க் கற்பகவல்லியம்மாளைத் தேடிப்பார்த்துக் கண்டு பிடிப்பதாய்ப் போயிருக்கிறாரென்று புஷ்பாவதியம்மாள் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் கூறினாள். ஆனாலும், அவர் அவ்வாறு செய்ய உத்தேசிக்கவில்லை. ஏதோ அவசர காரியமாய் நமது கோகிலாம்பாள் தங்கள் சொந்தக்காரரான ஒருவருடைய வீட்டிற்குப் போகிறாளென்பதைப் புஷ்பாவதி சொல்லக் கேட்டார். ஆதலால், அவரது மனத்தில் அது விஷயமாய் எண்ணிறந்த யோசனைகளும் சந்தேகங்களும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. எப்போதும் வெளியில் தனிமையில் போயறியாத யௌவனச் சிறுமியான கோகிலாம்பாள் தனியாய்ப் போகிறாள் என்றால் அதில் ஏதோ விசேஷமிருக்க வேண்டுமென்று அவர் உடனே யூகித்துக் கொண்டார். அந்த விஷயம் இன்னது என்பதையும், அங்கே இருப்பவர் யாவர் என்பதையும், அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன விதமான உறவு முறைமை என்பதையும், தாம் முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற தடுக்கவொண்ணாத ஆவல் அவரது மனத்தில் எழுந்து அவரை ஊக்கத்தொடங்கியது. ஆகவே, கோகிலாம்பாளுக்குத் தெரியாமல், தாம் தமது மோட்டார் வண்டியை அவளது பெட்டி வண்டிக்குப்பின்னால் சிறிது தூரத்தில் விடுத்துக் கொண்டே பின்தொடர்ந்து சென்று தமது சந்தேகங்களை

நிவர்த்திசெய்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஆயினும் தமக்கு உதவியாக இன்னொரு மனிதனையும் தம்முடன் கூட அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்ற யோசனை தோன்றியது. ஆகவே, அவர் புஷ்பாவதியம்மாளை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு, அந்தப் பங்களாவில் வேலைக்காரன் குடி இருப்பதற்காக அமைக்கப் பட்டிருந்த கட்டிடங்களை நோக்கி நடந்து அங்கு ஒரு தனியான கட்டிடத்தில் இருந்த வண்டிக்கார மினியனைக் கண்டார். இந்தக் கதையின் தொடக்கத்தில், கடற்கரையில் விபத்து நேர்ந்த காலத்தில், கோகிலாம்பாள், சௌந்தரவல்லி ஆகிய இருவரும் ஏறிவந்த ஸாரட்டை ஓட்டிய வண்டிக்காரனது பெயர் மினியனென்பது நமது வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். அந்த விபத்தில் அவனது கால்கள் சுளுக்கிக்கொண்டதும், அவனுக்கு நமது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பிராந்திப் புட்டி கொடுத்து, அவனிடம் சம்பாஷித்த விவரங்களும் முன்னரே கூறப் பட்டிருக்கின்றன. அதன் பிறகு மினியனது கால்கள் சரியான நிலைமைக்கு வரப் பல நாட்கள் ஆயின. சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அந்தப் பங்களாவிற்கு வந்தபோதெல்லாம் மினியன் இருந்த இடத்திற்குப்போய் அவனைப் பார்த்து அவனுக்குப் பல மருந்துகளும் பிராந்தி புட்டிகளும் கொடுத்து அவனது மாறாத பிரியத்தையும் நன்றி விசுவாசத்தையும் அடைந்திருந்தார். அதுவுமன்றி, தனது எஜமானியம்மாளது இளைய குமாரியான சௌந்தரவல்லியம்மாளை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்ற செய்தியையும் அவன் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆதலால், அவரும் தனக்கு ஒரு வகையில் எஜமானர் என்ற எண்ணம் அப்போது முதலே அவனது மனத்தில் உண்டாகிவிட்டது. ஆகவே, அவன் அவரிடத்தில் அளவற்ற பயபக்தி விசுவாசம் வைத்து அவரை ஒரு தெய்வம்போலவே மதித்து அவர் காலாலிடும் வேலையைத் தலையால் செய்யத்தக்க நிலைமையில் இருந்தான்.

மேலே குறிக்கப்பட்ட தினத்தன்று காலையில் இளைய ஜெமீந்தார் தனது இருப்பிடத்திற்கு வந்ததைக் கண்ட மினியன்

ஆநந்த பரவசமடைந்து துள்ளியெழுந்து, "சாமீ! வாங்க சாமீ! தாசனுங்க நமஸ்காரமுங்க" என்று கூறி மிகுந்த பணிவும் வணக்கமும் தோற்றுவித்து அவருக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டான்.

உடனே இளைய ஜெமீந்தார், "மினியா! ஏதாவது அலுவலாயிருக்கிறாயா? அரைமணி நேரம் நீ என்னோடுகூட வரமுடியுமா?" என்றார்.

மினியன், "வாறெனுங்க எசமான். நான் சொம்மாத்தான் குந்திக்கினு இருந்தேனுங்க. இப்பவே வரணுமா?" என்று நிரம்பவும் துடியாக மறுமொழி கூறினான். உடனே இளைய ஜெமீந்தார், "இப்பொழுதேதான் போகவேண்டும். உள்ளே போய் உன்னுடைய காசாரி உடுப்புகளைப் போட்டுக்கொண்டு சீக்கிரம் வா" என்றார். அவன் மிகுந்த ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொண்டு விசையாக உள்ளே சென்று தனது உடுப்புகளை அணிந்துகொண்டு ஐந்து நிமிஷத்தில் வந்து சேர்ந்தான். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அவனைத் தம்மோடு கூட அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தமது மோட்டார் வண்டி இருந்த இடத்தை அடைந்து, "மினியா! நீ வண்டியில் ஏறி உள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொள்" என்றார். அவன் சிறிது தயங்கி, "எசமான் ஒக்கார்ற எடத்துலெயா?" என்றார். உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "இல்லையடா கீழே கால்களை வைக்கும் இடத்தில் உட்கார்ந்துகொள்" என்றார். மினியன் அப்படியே உட்கார்ந்து கொள்ள, இளைய ஜெமீந்தார் வண்டியின் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு முன் பக்கத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு பங்களாவிற்கு வெளியில் சென்று, அதையடுத்தாற் போல இருந்த ரஸ்தாவில் வண்டியை மெதுவாக விடுத்துக் கொண்டு சிறிது தூரம் போவதும் பிறகு திரும்பி வருவதுமாய் இருக்க, அரை நாழிகை காலம் கழிந்தது. கோகிலாம்பாள், கோவிந்தசாமி, முருகேசன் ஆகிய மூவரும் இருந்த பெட்டி வண்டி பங்களாவை விட்டு வெளிப்பட்டு, அவர்கள் இருந்ததற்கு எதிர்ப் பக்கத்தில் அதே ரஸ்தாவில் செல்ல ஆரம்பித்தது. அந்தப் பெட்டி வண்டியை அரை பர்லாங்கு தூரம் முன்னால் போகவிட்டு நமது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அதைத்தொடர்ந்து தமது மோட்டாரை மெதுவாக விடுத்துக்

கொண்டே செல்லலானார். கோகிலாம்பாள் பெட்டி வண்டியின் உட்பக்கத்தில் இருந்தமையால், பின்புறத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மோட்டார் வண்டியில் வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவள் சிறிதும் நினைக்கவே இல்லை. கோவிந்தசாமியும், முருகேசனும் வண்டியின் முன் பக்கத்திலிருந்து ஓட்டிக்கொண்டு போயினர். ஆதலால், அவர்கள் பின்புறத்தில் யார் வந்தார்களென்பதைப் பார்க்கவே இல்லை. அவர்கள் பார்த்திருந்தாலும், நமது சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடைய அடையாளம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. அந்த நிலைமையில் வண்டிகள் முன்னும் பின்னுமாய் ஆனை கவுனியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தன. இளைய ஜெமீந்தார் என்ன கருத்தோடு தன்னை மோட்டார் வண்டியில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு போகிறார் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் மினியனது மனத்தில் பிரமாதமாக எழுந்து வதைத்தது. ஆனாலும், அவன் அவரிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்காமல் தன் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பெட்டி வண்டியைப் பின்பற்றித் தமது வண்டியை விடுத்த வண்ணம் மினியனோடு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கி, "என்ன மினியா?" என்றார். அவன், "என்னாங்க சாமீ" என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : கலியான சங்கதியெல்லாம் உன் காதில் விழுந்ததா?

மினியன் : (மிகுந்த கலக்கமும் விசனமும் தளர்ச்சியும் அடைந்து) எல்லாச் சங்கதியும் காதுலே உளுந்துச்சிங்க. என்னமோ பொல்லாத வேளையிங்க. மூத்த கொயந்தே நல்ல தங்கமான மனசுள்ளதுங்க. அதுக்கு வந்து வாச்சவரும் அதுக்கு மேலே நூறு பங்கு நல்லவருன்னு சொல்லிக்கிறாங்க. ஆனா அவுங்க கொஞ்சம் ஏளெப்பட்டவங்க; இருந்தாலும் பரவாயில்லீங்க. அப்படிப்பட்ட மனிசருக்கு என்னென்னவோ இல்லாத பொல்லாத தொந்தரவெல்லாம் வந்திருக்குதுங்க.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அவர் பார்வைக்கு நல்ல குணம் உடையவராகத்தான் இருக்கிறார். ஆனால், போலீசாரிடம்

விசாரித்ததில், அவர் உண்மையில் அந்தத் திருட்டில் சேர்ந்தவர் என்றும், அவர் இரண்டு வருஷ காலத்திற்காவது தண்டனை அடைவார் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர் சுத்த ஏழையாம் ; வெகு சீக்கிரத்தில் சுலபமான வழியில் பணக்காரர் ஆகி, பெண் வீட்டாருக்குச் சமமானவர்கள் ஆகிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் அவர் அப்படிச் செய்ததாகவும் சொல்லு கிறார்கள். அதுவுமன்றி, நேற்று ஒரு சாயப்பு வந்து சொன்ன சங்கதிகளைக் கேட்டாயா?

மினியன் : ஐயோ! அது சுத்த அசிங்கமுங்க. அது நெசமாயிருக்குமா எசமானே!

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : என்னவோ, அப்பா! இதை எல்லாம் நாம் எப்படி நிச்சயிக்கிறது. அதைக் கேட்டவர்கள் எல்லோரும் அப்படியும் உலகத்தில் நடக்குமா என்றுதான் ஒருவரைப்போல எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். விஷயம் நிஜமோ பொய்யோ. அத்தனை ஜனங்களுக்குமுன் இம்மாதிரி யான அவமானம் ஏற்பட்ட பிறகு, அந்த மனிதர்களுடைய சம்பந்தத்தை இவர்கள் நாடினால், அதைப் பற்றி ஜனங்கள் எப்போதும் தூஷித்துக்கொண்டேதான் இருப்பார்கள்.

மினியன் : ஆமாங்க சாமி! ஒலைவாயெ அடக்கினாலும் அடக்கலாம்; ஊரு வாயெ அடக்க முடியாதல்ல. இன்னமே இவங்க அந்தப் பொண்ணே அந்த எடத்துலே கட்டிக் குடுக்கறது நல்லதில்லீங்க.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : நீ அப்படிச் சொல்லுகிறாய். அந்தப் பெண்ணும் அதன் தாயாரும் இன்னமும் ஒரே பிடிவாத மாக இருக்கிறார்கள். அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் தண்டனையடைந்தாலும், அவர் வந்த பிற்பாடுகூட அவரைத் தான் அந்தப் பெண் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறதாம்.

மினியன் : அப்படியானால், எஜமானுக்கும் சின்னக் கொயந்தெக்கும் கண்ணாளம் எப்ப நடக்கமுங்க?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அதில் ஓர் இடைஞ்சல் இருக்கிறது. ஆதியிலிருந்தே எனக்குப் பெரிய பெண்ணின் மேல் தான் ஆசை. அதைக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள்

முதலில் கேட்டோம். அதற்கு முன்னாகவே, இவர்கள் அதைக் கண்ணபிரான் முதலியாருக்குக் கட்டிக்கொடுக்க முடிவு செய்து விட்டதாகவும், சின்னப் பெண்ணை எனக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்கள். அதற்கு நாங்கள் இரண்டாம் பட்சமாக இணங்கினோம். இப்போது நிலைமை மாறிப்போய் விட்டது. மூத்தபெண் அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரைக் கட்டிக்கொண்டால், ஊர் ஜனங்கள் இவர்களை ஜாதியிலிருந்து விலக்கி விடுவார்கள். நாங்கள் சின்னப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொண்டால், எங்களுடைய கதியும் அதே மாதிரிதான் முடியும். ஆகையால், இவர்களுக்கு எங்களுடைய சம்பந்தம் வேண்டு மானால், இவர்கள் இனி அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரை மறந்துவிடவேண்டும். அந்த மூத்த பெண்ணுக்கு வேறே புதிய மனிதன் ஒருவனை தேடிப் பிடிப்பதைவிட்டு, அதன் மேல் ஆசை வைத்துள்ளவனான எனக்கே அதைக் கட்டிக்கொடுத்து சின்னக் குழந்தையை வேறே யாருக்காவது கட்டிக்கொடுங்கள் என்று நாங்கள் சொன்னோம். இவர்கள் அதை ஒப்புக் கொள்ள வில்லை.

மினியன் : அது தப்புதானுங்க. எசமான் கேக்கறபடியே இவுங்க அந்த மூத்த கொயந்தெயெ எசமானுக்கே கட்டிக் குடுக்கலாமுங்க. இன்னொரு தரம் கேட்டுப் பாருங்களேன் சாமீ!

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : நாங்கள் ஆயிரம் தடவை சொல்லிப் பார்த்துவிட்டோம். அந்த மூத்த பெண் கண்ணபிரான் முதலியார் பேரிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கிறது. வக்கீல் வைத்து வாதாடச் செய்து அவரைத் தப்ப வைத்து அழைத்து வந்து அவரையே கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அந்தப்பெண் ஒரே பிடிவாதமாகப் பேசுகிறது. மூத்த பெண் தானேபோய் வக்கீல் வைக்கவோ, அல்லது, யாராவது தங்கள் சொந்தக்காரரைக் கொண்டு வக்கீல் வைக்கச் செய்யவோ எண்ணி இதோ நமக்கு முன்னால் ஒரு பெட்டி வண்டியில் தனியாய்ப் போகிறது பார்.

மினியன் : (நிமிர்ந்து முன்னால் பார்த்து) ஆமா சாமீ! நம்ப முருகேஸனல்ல வண்டி ஓட்டறான்! உள்ளற பொண்ணு மாத்திரமா இருக்குதுங்க?

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : ஆம்; பெண் மாத்திரந்தான் இருக்கிறது. பெண் எங்கே போகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றுதான் நான் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். வேறே காரியம் ஒன்றுமில்லை. பெண் ஒருவேளை இவர்களுடைய சொந்தக்காரர் யாரிடமாவது போனால், அந்த வீட்டு அடையாளத்திலிருந்து அவர்கள் இன்னார் என்பதை நீ சொல்லக்கூடுமென்று நினைத்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்.

மினியன் : என்ன அதிசயம் சாமி இது! இது காலம் தனியா வங்களாவெ உட்டு வெளியே வந்தறியாத கொயந்தே இன்னக்கித் துணிஞ்சி போவுது பாருங்க சாமீ! - என்றான். அவ்வளவோடு அவர்கள் தங்களது சம்பாஷணையை நிறுத்திக் கொள்ள நேர்ந்தது. அதுவுமன்றி இளைய ஜெமீந்தார் அவ்விடத்தில் தமது மோட்டார் வண்டியையும் நிறுத்திவிட்டு முன் பக்கத்தில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினார். அவ்விடத்தில் தான் கோகிலாம்பாளது பெட்டி வண்டி ரஸ்தாவின் தப்பான பக்கத்தில் விடப்பட்டதென்று போலீஸ் சேவகன் வண்டியை நிறுத்தும்படி செய்தான். அந்த ஜெவானுக்கும் வண்டியிலிருந்து கோவிந்தசாமிக்கும் நடந்த சம்பாஷணை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரின் செவிக்கு எட்டவில்லை. ஆயினும், வண்டிக்கார முருகேசனை அந்த ஜெவான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனதையும் வண்டியில் இருந்த இன்னொரு மனிதன் அதை ஓட்டிக்கொண்டு மேலே சென்றதையும் உணர்ந்த இளைய ஜெமீந்தார் பெட்டி வண்டியைத் தொடர்ந்தே தமது மோட்டார் வண்டியை விடுத்துக்கொண்டு செல்லலானார்.

கோகிலாம்பாளது வண்டி தங்கசாலைத் தெருவைக் கடந்து அதற்கு அப்பால் சென்று பக்கத்தில் இருந்த செங்கான்கடை வீதியையடைந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகையின் வாசலில்போய் நின்றது. உடனே கோவிந்தசாமியும் நமது பெண்ணரசியும் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி உள்ளே சென்றார்கள். கோவிந்தசாமியின் கையில் ஒரு மூட்டை இருந்தது. அந்த மாளிகையின் வாசலில் தமது மோட்டார்

வண்டியைக் கொணர்ந்து நிறுத்திய சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகையின் வாசலில் நின்ற பாராக்காரர்கள் தம்மீது சந்தேகம் கொள்வார்களென்று எண்ணி, அவர்களை உற்றுப்பார்க்காமல் கீழே இறங்கி பக்கத்திலிருந்த வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்த சில மனிதரண்டை போய் நயமாகப் பேச்சுக் கொடுத்து, பக்கத்திலிருந்த பெருத்த மாளிகை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளையினுடைய மாளிகை என்றும், அவருடைய மனைவி குழந்தைகள் முதலியோர் எவரும் அப்பொழுது வீட்டில் இல்லையென்றும், அவர் மாத்திரம் தனியாயிருந்து வருகிறாரென்றும், அவர் பொல்லாத துஷ்டர் என்றும், விபசார நாட்டமுள்ளவரென்றும் தெரிந்துகொண்டு, அவ்விடத்தைவிட்டு நடந்துவந்து தமது மோட்டார் வண்டியை அடைந்து கீழே பார்ப்பதுபோலே, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகை வாசலைப் பார்த்தார். கோகிலாம்பாளுடன் மூட்டையை எடுத்துச் சென்ற மனிதன் மறுபடி திரும்பிவந்து, கோகிலாம்பாளது பெட்டிவண்டியண்டை நெருங்கி, குதிரையைப் பிடித்து நடத்தி ஒதுக்குப்புறமான ஓரிடத்திற்கு வண்டியைக் கொண்டுபோய்க் குதிரையை வண்டியினின்றும் விலக்கிவிட்டு சிறிது தூரத்திற்கப்பால் கொண்டுபோய்க்கட்டி அதற்குப் புல் போட்டபின் மறுபடியும் மாளிகைக்குப் போய் விட்டான்.

அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது மனத்தில் விபரீதமான பல எண்ணங்களும் சந்தேகங்களும் தோன்றின. அவரது மனம் பொங்கி எழுந்து தடிக்க தேகம் கட்டிலடங்காமல் பறந்தது. போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டர் மகாதந்திரமான சூழ்ச்சி வலை விரித்து, அதற்குள் நமது மடமானை வீழ்த்தியிருக்கிறார் என்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சிறிதும் சந்தேகிக்கவே ஏதுவில்லை. ஆதலால், கோகிலாம்பாளது கற்பின் உறுதியைப்பற்றி அவர் உடனே சம்சயம் கொள்ள லானார். அவள் தன்னால் காதலிக்கப்படுபவனான கண்ண பிரானை விடுவிக்க வேண்டுமென்று இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேட்டுக் கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறாளென்றும், சொந்தக்காரர் ஏதோ அவசர நிமித்தம் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று

அவர்கள் புஷ்பாவதியிடம் கூறியது பொய்யான தகவல் என்றும், இன்ஸ்பெக்டர் கோகிலாம்பாளைக் கண்டு மோகித்து, ஓர் ஆளை அனுப்பி ஏதோ தந்திரம் செய்திருக்க வேண்டுமென்றும், தாம் இன்ஸ்பெக்டரது பிரியப்படி நடந்து அவரது தயவைச் சம்பாதித்து அவர் மூலமாய்க் கண்ணபிரானை விடுவித்துக் கொள்ள அவர்கள் உத்தேசிக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் கொணர்ந்த மூட்டையில் அநேகமாய் பக்ஷண பலகாரங்களே இருக்கவேண்டுமென்றும், அந்த ஆள் குதிரையை வண்டியில் இருந்து அவிழ்த்து அதற்குப் புல் போட்டதிலிருந்து, கோகிலாம்பாள் வெகு நேரம் வரையில் உள்ளே இருந்துவிட்டு வெளியில் வரப்போகிறாளென்றும், பரஸ்திரீ நாட்டம் உடையவரான இன்ஸ்பெக்டர் தனியாக இருக்கும் இடத்தில் கோகிலாம்பாள் வெகு நேரம் இருக்க உத்தேசிப்பதைக் கொண்டு, அவள் அவருடைய பிரியப்படி நடந்துகொள்ள சம்மதித்தே வந்திருக்கிறாளென்றும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தீர்மானித்துக்கொண்டார். உடனே அவரது தேகம் பதறியது; கைகால்களெல்லாம் துடிதுடித்தன. அந்த நிமிஷத்தில் கோகிலாம்பாளும், இன்ஸ்பெக்டரும் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்களோ என்பதை அவர் தமது மனத்தால் நினைக்க நினைக்க, கட்டிலடங்காத மூர்க்கமான ஆவேசமும், ஆத்திரமும் எழுந்து அவரைத் தூண்டவாரம்பித்தன. அவரது இரத்தம் பொங்கிக் கொதித்துக் கொந்தளிக்க ஆரம்பித்தது. மூளை கலங்கியது. அறிவு தடுமாறியது. தேகம் கட்டிலடங்காமல் முறுக்கிக்கொள்கிறது. ஒரே உதையில் அந்த மாளிகையைத் தூளாக்கி, இன்ஸ்பெக்டரையும் கோகிலாம்பாளையும் சக்கை சக்கையாய்க் கிழித்தெறிந்து விடவேண்டுமென்ற சகிக்கவொண் ணாத பெருத்த ஆவேசம் தோன்றி அவரைத் தூண்டியது. அந்த நிலைமையில் தாம் என்ன செய்வதென்பதைப்பற்றி அவர் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து பார்த்தார். உடனே இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகைக்குள் நுழைந்து அவர்களைப் பார்த்து விடவேண்டு மென்ற துடிதுடிப்பும் அவரது மனத்தில் தோன்றியது. ஆனாலும், வெளியில் பாராக்காரர்கள் தம்மைப் பிடித்துக் கைது செய்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணம் அவரைத் தடுத்தது. தாம்

அவர்கள் புஷ்பாவதியிடம் கூறியது பொய்யான தகவல் என்றும், இன்ஸ்பெக்டர் கோகிலாம்பாளைக் கண்டு மோகித்து, ஓர் ஆளை அனுப்பி ஏதோ தந்திரம் செய்திருக்க வேண்டுமென்றும், தாம் இன்ஸ்பெக்டரது பிரியப்படி நடந்து அவரது தயவைச் சம்பாதித்து அவர் மூலமாய்க் கண்ணபிரானை விடுவித்துக் கொள்ள அவர்கள் உத்தேசிக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் கொணர்ந்த மூட்டையில் அநேகமாய் பக்ஷண பலகாரங்களே இருக்கவேண்டுமென்றும், அந்த ஆள் குதிரையை வண்டியில் இருந்து அவிழ்த்து அதற்குப் புல் போட்டதிலிருந்து, கோகிலாம்பாள் வெகு நேரம் வரையில் உள்ளே இருந்துவிட்டு வெளியில் வரப்போகிறாளென்றும், பரஸ்திரீ நாட்டம் உடையவரான இன்ஸ்பெக்டர் தனியாக இருக்கும் இடத்தில் கோகிலாம்பாள் வெகு நேரம் இருக்க உத்தேசிப்பதைக் கொண்டு, அவள் அவருடைய பிரியப்படி நடந்துகொள்ள சம்மதித்தே வந்திருக்கிறாளென்றும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தீர்மானித்துக்கொண்டார். உடனே அவரது தேகம் பதறியது; கைகால்களெல்லாம் துடிதுடித்தன. அந்த நிமிஷத்தில் கோகிலாம்பாளும், இன்ஸ்பெக்டரும் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்களோ என்பதை அவர் தமது மனத்தால் நினைக்க நினைக்க, கட்டிலடங்காத மூர்க்கமான ஆவேசமும், ஆத்திரமும் எழுந்து அவரைத் தூண்டவாரம்பித்தன. அவரது இரத்தம் பொங்கிக் கொதித்துக் கொந்தளிக்க ஆரம்பித்தது. மூளை கலங்கியது. அறிவு தடுமாறியது. தேகம் கட்டிலடங்காமல் முறுக்கிக்கொள்கிறது. ஒரே உதையில் அந்த மாளிகையைத் தூளாக்கி, இன்ஸ்பெக்டரையும் கோகிலாம்பாளையும் சக்கை சக்கையாய்க் கிழித்தெறிந்து விடவேண்டுமென்ற சகிக்கவொண் ணாத பெருத்த ஆவேசம் தோன்றி அவரைத் தூண்டியது. அந்த நிலைமையில் தாம் என்ன செய்வதென்பதைப்பற்றி அவர் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து பார்த்தார். உடனே இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகைக்குள் நுழைந்து அவர்களைப் பார்த்து விடவேண்டு மென்ற துடிதுடிப்பும் அவரது மனத்தில் தோன்றியது. ஆனாலும், வெளியில் பாராக்காரர்கள் தம்மைப் பிடித்துக் கைது செய்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணம் அவரைத் தடுத்தது. தாம்

உங்களுடைய பெட்டி வண்டியண்டை போய் உட்கார்ந்து கொள். இவர்கள் வந்த போது, முருகேசனை ஏதோ காரணத்தி னால் போலீஸ்காரன் பிடித்துக் கொண்டு போனானல்லவா. அப்போது நீ ஏதோ ஒரு காரியமாய் தூரத்தில் வந்ததாகவும், அதைப் பார்த்து, வண்டியை ஓட்டுவதற்கு யாரும் இல்லையே என்று கவலைப்பட்டு, பெட்டி வண்டியைத் தொடர்ந்து வந்ததாகவும், நீயும் அவர்களுடைய வண்டிக்காரன் என்றும், இந்த அம்மாள் வருகிற வரையில் இருந்து வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காகக் காத்திருப்பதாகவும் ஜெவான்களிடம் சொல்; அவர்கள் அதை நம்பி சும்மா இருந்துவிடுவார்கள். வண்டியையும் குதிரையும் இருப்பதைப் பார்த்தால், எப்படியும் கோகிலாம்பாள், அந்திப் பொழுதுக்குள் வெளியில் வந்து வீட்டுக்குப் போவாள். எவ்வளவு நேரமானாலும், ஆகட்டும் என்று, நீ இவ்விடத்திலேயே இரு. தெரிகிறதா?'' என்றார்.

மினியன், ''இத்தானா ஒரு பெரமாதமுங்க. . அப்பிடியே செய்யறேனுங்கே'' என்று துடியாக மறுமொழி கூறினான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''இதுமட்டுமல்ல. நீ இன்னொரு காரியமும் செய்யவேண்டும். கோகிலாம்பாள் வெளியில் வந்து உன்னைக் கண்டால், அநேகமாய் உன்னை மாத்திரம் வண்டியை ஓட்ட அழைத்துக்கொண்டு, வேறே யாரையும் அழைத்துக் கொள்ளாமல் வீட்டுக்குப் போவாளென்பது நிச்சயம். நீ வண்டியை ஓட்டும் போது ஒரு காரியம் செய். அவர்களுக்குத் தெரிந்த மனிதர்கள் யாராவது பார்த்தால் வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொள்வார்களென்றும், ஆகையால், வண்டியின் ஜன்னல்களை நன்றாக மூடிவிடும்படியும் சொல். அவள் அப்படியே செய்வாள். நீ வண்டியைப் பல தெருக்களின் வழியாகவும் ஓட்டி கடற்கரையோரமாக மயிலாப்பூருக்குப் போகும் பெரிய ரஸ்தாவோடு வந்து கோட்டைக்கு அப்பாலுள்ள மரத்தோப்பை அடைந்து, அவ்விடத்தில் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு ஒன்றுக்குப் போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, பக்கத்திலுள்ள பாலத்தடியில் போய் உட்கார்ந்துகொள். ஒருவேளை நடுவழியில், கோகிலாம்பாள் உன்னைக் கூப்பிட்டு, ''எங்கே வேறொரு பாதை வழியாகப் போகிறாயே'' என்று

கேட்பாளேயானால், நேராகப் புரசைப்பாக்கம் போகும் பாதையை அடைத்து செப்பனிடுகிறார்கள் என்றும், அதனால் வேறு தெருக்களின் வழியாய்ச் சுற்றிக் கொண்டு போவதாகவும் சொல்லிவிடு. தெரிகிறதா?'' என்றார்.

மினியன் (சிறிது தயங்கி) ''அப்பிடியே செய்யறேனுங்க. எசமான் அங்ஙனெ என்னாச்சும் அம்மாளுக்குத் தொந்தரவு பண்ணப் போறீங்களோ என்னமோ'' என்றான்.

இளைய ஜெமீந்தார், ''அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் தற்செயலாக வருகிறதுபோல, எதிர்த்திக்கிலிருந்து அங்கே வந்து அம்மாளிடம் பேசி, நிஜத்தைத் தந்திரமாக விசாரிக்கிறேன். அது தனியான இடம்; இங்கே ஜன நடமாட்டம் அதிகம். ஆகையால், அங்கே விசாரிப்பதுதான் நல்லது'' என்றார்.

மினியன், ''சரி; அதிருக்கட்டுங்க. அந்த ரஸ்தா மைலாப் பூருக்குப் போற ரஸ்தாங்கறது பின்னால தெரிஞ்சு பூட்டுதானா, அம்மாள் எம்மேல கோவிச்சுக்குவாங்க; என்னை வேலெயிலே இருந்து நீக்கினாலும் நீக்கிடுவாங்களே சாமி!'' என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது. அவர்கள் உன்னைத் தள்ளினால், அவர்கள் கொடுப்பதைவிட இரட்டிப்புச் சம்பளம் கொடுத்து உன்னை நான் வைத்துக்கொள்கிறேன். நீ பயப்படாதே!'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மினியன் சந்தோஷமடைந்து, அவருடைய விருப்பத்தின்படி செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். உடனே அவர் தமது மோட்டார் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த தெருவில் திரும்பி அவ்விடத்தில் மினியனை இறக்கிவிட, அவன் மறுபடி திரும்பி நடந்து இன்ஸ்பெக்டரது வாசலையடைந்தான். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் முடக்கில் ஒளிந்து நின்று, அவன் பெட்டி வண்டியண்டை போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறானா என்று பார்த்து நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு உடனே தமது மோட்டார் வண்டியை விசையாக ஓட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார். கோட்டைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் தோப்பில் அவர் நிறைவேற்ற உத்தேசித்த காரியத்தை மினியனிடம் உள்ளபடி

தெரிவிக்காமல் தமது மனத்திற்குள்ளாகவே மறைத்து வைத்திருந்தார் என்பதை நாம் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அத்தியாவசியமான விஷயம். அந்தச் சூழ்ச்சியை நிறைவேற்று வதற்கு அவர் அவசரமாய்ப் பல இடங்களுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. ஆதலால், வண்டியை நிரம்பவும் துரிதமாக ஓட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

9-வது அதிகாரம்
திவான் சாகேப், காந்திமதி யம்மாள், ராஜா பகதூர்

லீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளையின் சயன மாளிகைக்குள் போய் அகப்பட்டுக் கொண்ட நமது உத்தம குண மங்கையான கோகிலாம்பாள் அவ்விடத்திலிருந்து தப்பி வெளியில் வந்தாளா, அங்ஙனமாயின், தனது கற்பிற்குச் சிறிதும் இழுக்கின்றி அந்தக் காமாதுரனிடத்திலிருந்து வர இயன்றதா என்ற வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு முன் நாம் அவசரமாக நமது சென்னை மாநகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மேற்குக் கடற் கரையை அடுத்துள்ள மலையாள தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்திலிருந்தவர்களும், நமது கதையில் நெருங்கிய சம்பந்தமுடையவர்களுமான சில மனிதர்களைப் பார்த்துவிட்டு வருவது முக்கிய காரியம். ஆதலால், அதைநாம் உடனே கவனிப்போம். திருவாங்கூர் என்பது மலையாள தேசத்திலுள்ள ஒரு பெரிய சமஸ்தானமென்பதும், கேரள வம்சத்தைச் சேர்ந்த சுதேச அரசர் சமஸ்தானத்தை இப்போதும் ஆண்டு வருகிறார் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயங்கள். நமது இங்கிலீஷ் அரசருக்குப் பதிலாக அவரிடம் சர்வ அதிகாரமும் பெற்ற கவர்னர் ஜெனரல் என்பவர் இராஜப் பிரதிநிதியாக இருந்து எப்படி நமது இந்தியாவை ஆளுகின்றாரோ, அதுபோலவே திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் திவான் என்ற பெயருடன் ஓர் இராஜப்பிரதிநிதி இருந்து, அதன் நிர்வாகம் முழுவதையும் நடத்துவது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. அநேகமாய் அரசருடைய அதிகாரம் முழுவதையும் திவானே செலுத்தி வந்தார். அவருக்கு மாதச் சம்பளமும் பல்லாயிரக் கணக்கில்

கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த சமஸ்தானத்திலுள்ள பிரஜைகளை ஆக்கவும் அழிக்கவும் அவருக்குச் சர்வ அதிகாரமும் இருந்ததென்று சொல்வது மிகையாகாது. அத்தகைய மகோன்னத பதவியான திவான் உத்தியோகத்தை, நமது கதை நிகழ்ந்த காலத்திற்குமுன், ஒரு முதலியார் வகித்திருந்தார். அடியில் விவரிக்கப்படும் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்த காலத்தில் அவருக்கு வயது முப்பத்தைந்து நடந்தது. அவர் அழகான தேகமும், சிவந்த மேனியும், வசீகரமான முகத்தோற்றமும், அத்யாச்சரியகரமான குண அமைப்பும் வாய்ந்தவர். ஓயாமலும், சலியாமலும் உழைக்கும் சுபாவம், மகா கூர்மையான புத்தி, எத்தகைய பெரிய காரியத்தையும் அபூர்வமான திறமையோடு செய்து முடிக்கும் அற்புத சாமார்த்தியம் முதலிய உத்தம லக்ஷணங்களுக்கு ஓர் உற்பத்தி ஸ்தானமாகவும் அவர் விளங்கினார். இரவிலும், பகலிலும் அவரது மனம் தெய்வ பக்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டு கடவுளின் நாமங்களையே மனனம் செய்து கொண்டிருக்கும். அவர் இங்கிலீஷ் கல்வியைக் கரைக்கண்டு அதில் உயர்வான பரீட்சையில் தேறிப் பட்டம் பெற்றிருந்தார். ஆனாலும், தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரண்டு பாஷைகளிலும் அவருக்கு அபாரமான பயிற்சியும் ஞானமும் ஏற்பட்டிருந்தமையால், மேல் நாட்டுக் கல்வியை மாத்திரம் கற்போரிடம் காணப்படும் குற்றங் குறைபாடுகள் எதுவும் அவரிடம் காணப்படவில்லை. ஒவ்வொருவனுக்கும் தாய் தகப்பன்மார்களே பிரத்தியக்ஷ தெய்வமென்ற கொள்கையை அவர் மனப்பூர்வமாகக் கடைப்பிடித்து ஒழுகியவர். அவர் அந்த சமஸ்தானத்தின் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்திய சொற்ப காலத்திற்குள், அவரே கலியுக தர்மராஜன் என்று எல்லோரும் கூறி அவரைப் புகழும்படியான என்றும் அழியாப் பெருங்கீர்த்தியை அவர் தேடிக்கொண்டதன்றி, ஏழைகள், தனிகர்கள், வலியவர், எளியவர், துஷ்டர்கள், சிஷ்டர்கள் ஆகிய எல்லோரும் அவரை மெச்சும்படியாக நடந்து வந்தார்.

அந்த உத்தம புருஷருக்கு வாய்த்திருக்கும் மனையாட்டியின் குணாதிசயங்கள், ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் அவரது குணாதிசயங்களுக்குப் பொருத்தமானவைகளாகவே அமைந்திருந்தன. அந்த அம்மாளுக்கு அப்போது வயது முப்பது

நிறைந்திருந்தது. ஆனாலும், எவரும் அந்த அம்மாளின் வயதை இருபதிற்குமேல் மதிக்கவில்லை. அந்த மாதரசியை அழகைக் கடைந்தெடுத்த ஸாரம் என்றாலும், மிருதுத் தன்மையின் திரள் என்றாலும், கலியாண குணங்களின் சட்டகம் என்றாலும், கற்பின் நிலையம் என்றாலும் எதுவும் முற்றிலும் பொருந்தும். அத்தகைய பெருத்த பதவியை வகிக்கும் புருஷர்களது மனைவிமார் அவசியம் இங்கிலீஷ் பாஷை கற்றிருக்க வேண்டு மென்பதும், தமது புருஷர்கள் வெள்ளைக்காரர்களோடு சம்பாஷிக்கும் பொழுது அவர்களும் வெள்ளைக்காரர்களோடும், அவர்களது மனைவிமார்களோடும் சம்பாஷிக்கும் திறமை உடையவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பதும் தற்கால நாகரிகத்திற்கு ஏற்ற அம்சங்களென்று பலர் கருதுகின்றனர். ஆனாலும், நமது திவான் முதலியாருடைய தேவியார் நமது புராண காலத்து சாவித்திரி தேவிபோலவும், சீதாதேவி போலவும் எவ்விஷயத்திலும் ஒழுகி வந்தார். திவான் முதலியாரும், அவரது மனையாட்டியும் ஈருடலும் ஒருயிருமாய் இருந்தனரென்று சொல்வதைக் காட்டிலும் மகாவிஷ்ணுவும், லக்ஷிமிதேவியும் போல இருந்தனர் என்பதே அவர்களது உண்மையான சம்பந்தத்தை உள்ளபடி கூறுவதாகும். அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வயதடைந்த ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அந்த திவான் தமது ஆளுகையில் அந்த சமஸ்தானத்திலுள்ள குடிமக்கள் எல்லோரும் க்ஷேமகரமாகவும் மங்களகரமாகவும் இருந்து அமோகமாய்ப் பெருகி நல்வாழ்வு வாழவேண்டுமென்ற ஒரே கருத்தையே இரவு பகல் பிரணவ மந்திரமாக வைத்து ஜெபித்து இராஜாங்க நிர்வாகம் முழுவதையும் நீதிநெறி தவறாமல் நடத்தி வந்ததன்றி பல இடங்களுக்கும் தாமே போய் முக்கியமான விஷயங்களை எல்லாம் நேரில் பார்வையிட்டு வந்தார். அவர் அப்போதைக்கப் போது தமது உத்தியோக முறைமைப்படி சகலமான பரிவாரங்களுடன் வெளியூர்களுக்குப் போய்ப் பல தினங்கள் வரையில் முகாம் செய்து, அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள குடி ஜனங்களின் குறைகளையும் இடர்களையும் நேரில் விசாரித்து அறிந்து, அதததற்குத் தக்க பரிகாரம் செய்து வந்ததன்றி, தனியாகவும், தமது மனையாட்டியை மாத்திரம் அழைத்துக் கொண்டும் மோட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து முப்பது மைல்,

நாற்பது மைல் தூரத்திற்கப்பாலுள்ள ஊர்களுக்குப்போய்த் தாம் இன்னார் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமலேயே இருந்து ஜனங்களோட பழகி அவர்களது நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டுவந்து பொது ஜனங்களுக்குத் தேவையான நன்மைகளையும் சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுப்பார். சர்வாந்தர்யாமியான கடவுளைப்போல, அவர் எந்த நிமிஷத் திலும் எந்த இடத்திலும் காணப்படுவார். ஆனால், அவர் இன்னார் என்பதை எவரும் கண்டுகொள்ளமாட்டார்கள். அவ்வாறு அந்த உத்தமகுண திவான் ஜனங்களுக்குத் தோன்றாத் துணைவராய் இருந்து ஜனோபகாரச் சிந்தையில் ஈடுபட்டு அல்லும் பகலும் அநவரதமும் அதே நோக்கமாய்ப் பாடுபட்டு வந்தார். அது நிரம்பவும் விசாலமான பெரிய சமஸ்தானம். ஆதலால், அந்த ஒரு மனிதரால் ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு அதிக மான நன்மைகள் செய்ய இயலுமோ, அதற்குமேல் அதிகமாகவே செய்து வந்தார். ஆனாலும், அவருக்கும் தெரியாமல் ஆங்காங்கு ஏதேனும் குற்றங்குறைபாடுகள் இருந்தும் வந்தன.

ஒருநாள் பிற்பகலில் அவர் தமது மோட்டார் வண்டியில் தமது மனையாட்டியை உட்காரவைத்துக்கொண்டு, தமது தலைமை நகரமான திருவனந்தபுரத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு அதற்குமுன் தாம் அதிகமாய்ப் போயிராத ஒரு திக்கில் பிரயாணம் செய்துகொண்டு போய்ப் பல ஊர்களையும் கடந்து அவ்வவ்விடத்தின் நிலைமையை அறிந்து கொண்டு வெகுதூரம் சென்று முடிவாக சிந்தாநாஸ்தி என்ற ஓர் ஊருக்குப்போய், அவ்விடத்தில் இருந்த ஒரு தாமரைத் தடாகத்தின் பக்கத்தில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கித் தமது மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தத் தடாகத்தில் நிரம்பவும் நேர்த்தியாக மலர்ந்திருந்த புஷ்பங்களையும் மற்ற வேடிக்கைகளையும் அந்த அம்மாளுக்குக் காட்டியபடி சிறிதுநேரம் நின்று கொண்டிருந் தார். அந்த ஊர் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தது. ஆனாலும், அது தமிழ் நாட்டின் எல்லையை அடுத்திருந்தது. ஆதலால், அவ்விடத்தில் மலையாள தேசத்தாரும் தமிழ் தேசத்தாரும் கலப்பாகவே குடியிருந்து வந்தனர். அங்கு தமிழ் மலையாளம் ஆகிய இரண்டு பாஷைகளும் பேசப்பட்டதன்றி

இரண்டு ஜாதியாருடைய ஆசார வேறுபாடுகளும் கலந்தும் வேறுபட்டும் விநோதமாகக் காணப்பட்டன.

நமது திவானும் அவரது மனைவியுமான காந்திமதி யம்மாளும் அந்த இடத்தை அடைந்தது பிற்பகல் ஐந்து மணி சமயமாதலால், அந்த ஊர்ப் பெண்பிள்ளைகள் இடுப்பில் குடமும், கையில் அழுக்குத் துணி மூட்டையுமாக வருவதும், துணிகள் துவைப்பதும், தண்ணீர் எடுத்துப் போவதுமாய்க் காணப்பட்டனர். ஆனால், எல்லோரது முகங்களும் ஒருவித மான படபடப்பையும், விசனத்தையும், ஆத்திரத்தையும் தோற்று வித்தன. எவரும் வாய்விட்டு ஓங்கிப் பேசவே எண்ணவில்லை. அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் தணிவான குரலில் கொசகொச என்று மெதுவாக ஏதோ ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி நிரம்பவும் மனவருத்தத்தோடும், கவலையோடும் பேசிக்கொண்டதாகத் தெரிந்தது. நமது திவான் அன்னிய ஸ்திரீகளின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பது பெருத்த ஒழுக்கத் தவறு என்ற கொள்கையை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தார். ஆதலால், அவர் அங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்த மாதர்களின் முகத் தோற்றத்தையும் படபடத்த நிலைமையையும் கவனியாமல் தமது இயற்கையின்படி குதூகலமாகவும் சிரித்த முகத்தோடும் தமது ஆருயிர் மனையாட்டியோடு சம்பாஷித்து அங்கிருந்த இயற்கை அதிசயங்களை அவளுக்குக் காட்டுவதிலேயே தமது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியிருந்தார். ஆனாலும், அவரது மனையாட்டி அவருடன் சம்பாஷித்தவண்ணம் அங்கு வந்து போன ஸ்திரீகளைக் கவனித்தாள். ஆதலால், அந்த ஊரில் அன்று ஏதோ ஒரு விபரீத சம்பவம் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அந்த அம்மாளது மனத்தில் சரேலென்று தோன்றியது. உடனே அவள் தனது புருஷனை நோக்கி, "இந்த ஊரில் இன்றைய தினம் விபரீதமான காரியம் ஏதோ ஒன்று நடந்திருக்கும் போலிருக்கின்றது. ஜனங்கள் ஓங்கிப் பேசாமல் ரகஸியமாக ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். எல்லோருடைய முகமும் ஆத்திரத்தையும் விசனத்தையும் காட்டுகிறது" என்று மிருதுவாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட திவான் உடனே சரேலென்று தமது கவனத்தைச் செலுத்தி குளத்தின் படித் துறையில் நின்றுகொண்டிருந்த ஸ்திரீகளை

உற்றுநோக்கித் தமது மனைவி கூறியது உண்மைதான் என்பதை நிச்சயித்துக்கொண்டு மறுபடி அவளை நோக்கி, "ஆம்; நீ சொல்வது நிஜந்தான். இந்த ஊரில் ஏதோ விசேஷ சம்பவம் நடந்துதான் இருக்கவேண்டும். இருக்கட்டும். நீ இவ்வளவு சூக்ஷ்மமாக இதைக் கண்டுபிடித்தாயே! இவர்களுடைய நிலைமையிலிருந்து விஷயம் இன்னவிதமானதாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நீ யூகித்துச் சொல்லமுடியுமா? எங்கே, சொல் பார்க்கலாம்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி நயமாகப் புன்னகை செய்து நிரம்பவும் பணிவாய்ப் பேசத் தொடங்கி, "அதெல்லாம் ஆண் பிள்ளைகளாகிய தங்களைப் போன்ற துரைசிங்கங்களுக்குத் தான் தெரியும். அடுப்பில் குழம்பு கொதிக்கையில், அதன் வாசனையைக் கொண்டு, அதற்கு உப்பு குறைவா, புளி குறைவா, மிளகாய் குறைவா என்பதைச் சொல்லச் சொன்னால், நான் தடையில்லாமல் உடனே சொல்லி விடுவேன். இந்தப் பெண் பிள்ளைகளின் விசனகரமான முகங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க, என் தேகம் கட்டிலடங்காமல் துடிக்கிறது. இன்னதென்று கண்டு பிடிக்க முடியாத ஒருவித அநுதாபமும் இரக்கமும் இளக்கமும் தோன்றி என் மனதை இம்சிக்கின்றன. உடனே விசாரித்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, நம்முடைய உதவி உபயோகப் படுமானால், நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற ஒருவிதமான துடிதுடிப்பு என் மனசில் பெருகி வதைக்கிறது; அதைத்தான் நான் சொல்லமுடியும். அதற்குமேல் அதிகமாக எதையும் நான் யூகித்துச் சொல்லக்கூடவில்லை?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து, "அப்படியானால் நீ மகா சாமர்த்தியசாலி என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சில பெண்பிள்ளைகளுக்குத் தாம் சாப்பிடும்போது கூட, உப்பு அதிகமா, புளிப்பு அதிகமா, காரம் அதிகமா என்பது தெரிகிறதில்லை. புருஷன் சாப்பிட்டுப் பார்த்து, இன்னது அதிகம் குறைவு என்று இடித்திடித்துச் சொன்னால்கூட ஆயிசு காலம் வரையில் சில பெண் பிள்ளைகளுக்கு மனசில் உறைக்கிறதே இல்லையல்லவா. அதை உத்தேசிக்க, நீ மகா

திறமைசாலி என்றுதான் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். வேண்டுமென்றே பிறருக்குத் துன்பம் இழைத்து, அவர்கள் துக்கித்து அழும்படி செய்து, அதைக் கண்டு சந்தோஷமடைகிற ஸ்திரீகள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் படும் துயரத்தைக் கண்டும் அல்லது கேட்டும் மனம் இளகாமல் அசட்டையாக இருக்கும் ஸ்திரீகளும் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். அப்படியெல்லாம் இல்லாமல் நீ பிறருடைய முகவாட்டத்தைக் கண்டு இரக்கங்கொண்டு, உன்னாலான உதவியை அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று துடிதுடித்து நிற்பதாய்ச் சொல்லுகிறாயே! அந்த விதத்திலும் நீ மகா சிலாக்கியமான மனுஷிதான். ஆகையால், உன்னை நீயே இளக்காரப்படுத்திப் பேசியது உன்னிடம் அபாரமான பெருமைகள் இருப்பதையே காட்டியது. அது இருக்கட்டும்; இவர்கள் விசாரப்படுவதைப் பார்த்தால், இதுவரையில் நல்ல யோக்கியமான மனிதராக இருந்த ஒருவருக்கு ஏதாவது திடீரென்று கெடுதல் நேர்ந்திருக்க வேண்டும். அல்லது, அவர் எதிர்பாராத விதமாய்க் கெடுதலில் இறங்கி இருக்க வேண்டும். இவர்கள் பயந்து ரகசியமாய் பேசுவதைப் பார்த்தால், பெரிய அதிகாரி, அல்லது, ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால், தாம் இதைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசினால், அவர் தங்களுக்கும் ஏதாவது துன்பம் செய்வாரோ என்று பயப்படுவதாகவும் எண்ணவேண்டி இருக்கிறது. அதுவுமன்றி, இவர்களுடைய உடம்பு பதறுகிறதைப் பார்த்தால், இன்று நேர்ந்த கெடுதல், அப்படிப்பட்ட அதிகாரியோ, அல்லது பெரிய மனிதரோ எவ்வித நியாயமுமின்றி அக்கிரமமாக அதைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்றும், அதைக் கண்டு அப்படிப்பட்ட துஷ்டரைக் கண்டிக்க தமக்குச் சக்தி இல்லையே என்று நினைத்து எல்லோரும் இப்படி அசக்தராய்ப் பதறுகின்றனர் என்றும் நாம் யூகிக்க வேண்டியிருக்கிறது'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி பெரிதும் வியப்படைந்து, ''பலே! பலே! எதெதையோ கொண்டு என்னென்னவோ முக்கியமான விஷயங்களையெல்லாம் வெகு சுலபத்தில் கண்டுபிடித்து விட்டீர்களே! இருக்கட்டும், நான்போய் இவர்களோடு பேசி, விஷயம் இன்ன தென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வரட்டுமா?'' என்றாள்.

திவான், "இவர்கள் உண்மையை உன்னிடம் சொல்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அல்லது, இவர்கள் ஏதாவது சொன்னாலும் உண்மையை மறைத்து ஒன்று கிடக்க வேறொன்று சொல்லி வைப்பார்கள். நீ போய்க் கேட்க வேண்டாம் வா. நாம் ஊருக்குள் போவோம். அங்கே நான் தந்திரமாக விசாரித்து உண்மையை அறிந்துகொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறினார்.

அதற்கு அவரது மனையாட்டி உடனே இணங்க, இருவரும் அவ்விடத்தை விட்டு, சுமார் நூறு கஜதூரத்திற்கு அப்பால் ராஜபாட்டையில் இருந்த தமது மோட்டார் வண்டியை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினர். அப்போது அந்த ராஜபாட்டையில் ஜனங்கள் பெருத்த கும்பலாக நிறைத்து போய்க்கொண்டிருந்தது அவர்களது திருஷ்டியில் பட்டது. அவர்களிருவரும் திடுக்கிட்டு அந்த ஜனக் கும்பலை உற்று நோக்கினர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் முன்னால் நான்கு போலீஸ் ஜெவான்கள் கத்தி துப்பாக்கிகளுடன் நடந்தனர். அவர்களுக்கிடையில் ஒரு யௌவனப் புருஷன் கைவிலங்கு கால்விலங்குகள் பூண்டவனாய்க் காணப்பட்டான். அவனை ஜெவான்கள் அந்த ஊரிலிருந்து திருவனந்தபுரம் இருந்த திக்கில் நடத்தி அழைத்துக் கொண்டு போனதாகத் தெரிந்தது. அவர்களுக்குச் சுமார் இருபது கஜத்திற்குப் பின்னால் அந்த ஊர் ஆண் பிள்ளைகள் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்றதும் தெரிந்தது; அவர்களுக்குப் பின்னால், சுமார் இருபது, அல்லது, இருபத்திரண்டு வயதடைந்த ஒரு யௌவனப் பெண், "ஐயோ! அப்பா!" வென்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு தலைவிரி கோலமாய்த் தொடர்ந்து செல்ல முயல்வதுமாய் இருக்க, வேறு இரண்டு மூன்று ஸ்திரீகள் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவளுக்குப் பலவிதமான ஆறுதல் மொழிகள் கூறி, அவளைத் திருப்பி ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகமுயன்று கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு அலறிப்புடைத்து விழுந்து நைந்து கலங்கியழுத வண்ணம் ஜெவான்களைத் தொடர்ந்து வந்த யௌவன ஸ்திரீயைக் கண்ட ஜனங்களெல்லோரும் கட்டிலடங்கா மனக் கலக்கமும் பச்சாதாபமும் அடைந்து, "ஐயோ பாவம்! ஐயோ பாவம்! இந்தப் பெண்ணின் கொடுமையைப் பார்க்கச்

சகிக்கவில்லையே! ஆகா! கடவுளின் சோதனை இப்படியும் இருக்குமா!'' என்று முற்றிலும் அங்கலாய்த்துக் கொண்டு அந்த மகா பரிதாபகரமான காட்சியைக் காண விரும்பாதவராய்த் தங்களது முகத்தை அப்புறம் திருப்பிக் கொள்வோரும், அந்த இடத்தையே விட்டு அப்பால் போவோரும், அவளிடம் நெருங்கி ஆறுதல் கூறுவோருமாய் இருந்தனர். அந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்டு கல்லும் கரைந்துருகும் என்றால், தயாள குணமும் எளிதில் இளகும் தன்மையும் வாய்ந்த நமது திவானும் அவரது மனையாட்டியும் அதைக்கண்டு எவ்வாறு தவித்திருப்பார்கள் என்பது கூறாமலே விளங்கும். அந்தப் பெண்ணின் கோரமான நிலைமையைக் கண்டவுடன் அவர்களது உயிர் உடலைவிட்டுப் போய்விட்டதென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்களது தேகம் துடிதுடித்துக் கட்டிலடங்காமல் தவிக்கிறது; மனம் பதறுகிறது. அந்தப்பெண் பாசாங்கு செய்யவில்லையென்பதும் போலீஸ் ஜெவான்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட யெளவனப் புருஷன் அவளது கணவனென்பதும், அவர்களது விஷயத்தில் ஏதோ பெருத்த அக்கிரமம் நடந்துவிட்டதென்பதும் அவர்களது மனத்திற்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்தமையால், அவர்களிருவரும் தம்மை மறந்து ஆவேசங்கொண்டவர்கள் போல மாறி, அந்த யெளவனப் பெண் சென்று கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி விசையாக நடந்தனர். முன்னால் சென்று நெருங்கிய திவான் அங்கிருந்த மனிதர்களை நோக்கி, "ஐயா! ஏன் இந்தப் பெண் அழுகிறது? ஜெவான்கள் அந்த மனிதரை எதற்காகப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறார்கள்?'' என்று நயமாகக் கேட்க, அங்கிருந்த மனிதர் எவரும் திவானை மதிக்கவும் இல்லை; மறுமொழி கூறவுமில்லை. அவர் ஒருவருக்குப்பின் மற்றொருவராய்ப் பலரிடம் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டார். அங்கிருந்தோர் அளவற்ற விசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தமையால் அது சம்பந்தமான வரலாற்றை வாயில் வைத்துப்பேச அவர்கள் விரும்பாதவர்கள் போல அசட்டையாக இருந்துவிட்டனர். திவானை அவமானம் ஒரு புறத்தில் வதைக்கிறது; விஷயத்தை தெரிந்துகொள்ளலாம் என்றாலோ அவர்கள் சுமார் அரை பர்லாங்கு தூரத்திற்கு முன்னால் விசையாகப் போய்க் கொண்டிருந்தமையால், தாம் மோட்டார் வண்டியில் ஏறிச் சென்றாலன்றி சுலபத்தில்

அவர்களிடம் போய்ச்சேர இயலாது என்பதை உணர்ந்த திவான் தாம் அதற்குமேல் என்ன செய்வது என்பதை அறியாதவராய்த் தவித்து நிற்க, அதை உணர்ந்த அவரது மனையாட்டி சரேலென்று மற்றப் பெண்பிள்ளைகளின் நடுவில் புகுந்து, அவ்விடத்தில் தலை மயிரை விரித்துவிட்ட வண்ணம் கண்ணீரை ஆறாய்ப் பெருக்கி மார்பில் ஓயாமல் அறைந்து புலம்பித் தவித்தவளாய்க் காணப்பட்ட அந்த யௌவன ஸ்திரீயைப் பிடித்துக் கரை புரண்டெழுந்த வாஞ்சையோடு கட்டியணைத்துத் தூக்கி எடுத்து, இன்னொருத்தியை ஏவி அவளது தலைமயிரை ஒழுங்குப்படுத்தி முடிந்துவிடச் செய்து தனது முன்தானையால் அவளது கண்ணீரை ஒற்றி முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு, பெற்ற தாய்போல, அன்பு ததும்பிய குரல்கொண்டு நிரம்பவும் மிருது வாகவும் ஹிதமாகவும் பேசத்தொடங்கி, ''அம்மா! அழாதே; இத்தனை ஜனங்கள் உங்கள் விஷயத்தில் மனப்பூர்வமான இரக்கங் காண்பிப்பதிலிருந்து உங்கள் விஷயத்தில் ஏதோ அநியாயமான காரியம் நடந்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. நாங்கள் திருவனந்தபுரத்தில் இருக்கிறவர்கள். அரண்மனையிலுள்ள பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு இஷ்டமானவர்கள். உன்னுடைய விருத்தாந்தம் இன்னதென் பதை நீ சொல்வாயானால், எங்களால் கூடிய உதவியை உனக்குச் செய்கிறோம்'' என்று தேன்மாரி பொழிவதுபோல முற்றிலும் இனிமையாகக் கூற, அதுகாறும், மற்ற ஜனங்கள் கூறிய ஆறுதல் மொழிகளையும் துக்க சமனத்தையும் பொருட்படுத்தா மல் போய்க் கொண்டவள் போலத் தன்னை மறந்து அழுது புலம்பி விழுந்தெழுந்து வந்துகொண்டிருந்த அந்த யௌவனப் பெண்ணிற்கு இந்த ஸ்திரீயின் சொற்கள் தேவாமிருத வருஷம்போல நிரம்பவும் ஹிதமாகவும், ஆறுதலாகவும் படவே அவள் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த ஆவேசமும் துயரமும் தோற்றுவித்து, திவானினது மனையாட்டியை இறுகக் கட்டியணைத்துக் கோவெனக் கதறி விம்மியழுது, ''ஐயோ! அம்மா! என் கொடுமையை நான் என்னவென்று என் வாயில் வைத்துச் சொல்லுவேன் தாயே! உலகத்திலுள்ள கோடாநுகோடி ஜனங்களையெல்லாம் காப்பாற்றும் தெய்வம் என் விஷயத்தில் மாத்திரம் இப்படிச் சதி செய்துவிட்டதே! இனி இந்த ஜென்மத்தில் என் கலியும் நீங்கப் போகிறதா! இனி மனிதர்

களால் எங்கள் துன்பம் விலகப் போகிறதா! இதுவரையில் இந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாழுந்தெய்வம் இனிமேலா கண்ணைத் திறந்து பார்க்கப் போகிறது! ஐயோ! கோவில்களிலுள்ள தெய்வங்கள் எல்லாம் வெறுங்கல்களாய் நிற்கின்றனவோ! இந்த உலகத்தில் தெய்வமே இல்லாமல் போய் விட்டதே! ஐயோ! என்னுடைய உயிர்போகவும் மாட்டாமல் இருக்கவும் மாட்டாமல் கிடந்து துடித்து வீண்பாடுபடுகிறதே! ஐயோ! அம்மா! நான் இனி என்ன செய்வேன்!" என்று கன்ன கடூரமாக நெடுங்குரல் பாய்ச்சி ஓலமிட்டு அலறி நமது திவானின் மனையாட்டியை இறுகிக் கட்டிப்பிடிக்க, அந்தப் பரம ஸங்கடமான காட்சியைக் கண்டு நெருப்புக் குவியலின் மேல் வீழ்ந்த புழுவைப் போலத் துடித்துக் கண்ணீர் விடுத்து நமது திவானின் மனையாட்டி முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிக ஹிதமாகவும் உருக்கமாகவும் அவளை நோக்கி, "அம்மா! வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்; எங்களால் ஏதாவது அநுகூலம் ஆகுமானால், அதை நாங்கள் உடனே செய்கிறோம். இந்தப் போலீஸ் ஜெவான்களுடனும் நாங்கள் பேசி, அவர்களால் ஏதாவது நன்மை செய்ய இயலுமானால் அதையும் செய்யச் சொல்லுகிறோம். நீ கூசாமல் சொல்" என்று வாஞ்சையோடு வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

உடனே அந்த யௌவன ஸ்திரீ சிறிது தெளிவடைந்து, "அம்மா! என் வயிற்றெரிச்சலை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! உலகத்தில் மற்றப்பெண்களுக்குப் புருஷன் இறந்த பிறகு விதவைத் தனம் உண்டாகும். எனக்கு என் புருஷர் ராஜாவைப் போல் இருக்கும்போதே விதவை நிலைமையை விடப் பதினாயிரம் மடங்கு அதிக துக்ககரமான நிலைமை உண்டாகிவிட்டதம்மா! நாங்கள் கள்ளர் ஜாதியில் பிறந்தவர்கள். ஆனாலும், எங்களுடைய முன்னோர்கள் திருட்டு புரட்டு முதலிய கெட்ட காரியங்களில் இறங்காமல் நிலத்தை உழுது பயிர்ச்செலவு செய்து மானமாகவும் கண்ணியமாகவும் நாணய மாகவும் ஜீவனம் செய்து வந்தவர்கள். என் தாய் தகப்பன்மாருக்கு என்னைத் தவிர வேறே குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. நான் என்னுடைய பதினான்காவது வயதில் பெரிய மனுஷியானேன். அப்போது எங்களுக்குச் சுமார்

பதினாயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுடைய ஆஸ்தியிருந்தது. என் தகப்பனார் எங்களுக்குச் சமதையான ஒரு தக்க குடும்பத்தில் நல்ல குணவானான ஒருவரைத் தேடிப்பிடித்து அவருக்கு என்னைக் கட்டிக்கொடுத்தார். அவர்களும் இந்த ஊரில் இருப்பவர்களே. என்னைத் தவிர இந்த ஊரில் என் பாட்டனார் காலத்திலேயே பங்கு பிரித்துக் கொண்டு வேறாகப் போய் இருக்கும் என் சிற்றப்பனுக்கும், பெரியப்பனுக்கும் ஆண் பெண் மக்களும் இருக்கிறார்கள். என் பெரியப்பனுடைய பிள்ளை ஒருவருக்கும் என் புருஷருக்கும் கொஞ்ச காலமாக அதிக சிநேகம் ஏற்பட்டுப் போயிருந்தது. ஆகையால், அவர்கள் எப்போதும் ஒருவரோடொருவர் இணைபிரியாமலே இருந்து சிரித்து விளையாடிப் பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள். என்னுடைய கலியாணம் என் புருஷர் வீட்டிலேதான் நடந்தது. அப்போதும், என் பெரியப்பன் பிள்ளை என் புருஷருக்குப் பக்கத்திலேயே மாப்பிள்ளைத் தோழன் போல இருந்து சடங்குகளை நடத்திவைத்தார்; கலியாணம் முடிவடைந்தவுடன், உலகத்தின் முறைமைப்படி, மறுவுண்ணலுக்காக நானும், என் புருஷரும் என்னுடைய பிறந்த வீட்டிற்கு வந்தோம். அப்போது காலை 9-மணி சமயமிருக்கலாம். எங்கள் தாய் தகப்பன்மார் மேளதாளத்துடன் ஊர்வலமாக எங்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய் வீட்டு வாசலில் நிற்கவைத்து ஆரத்தி எடுத்து திருஷ்டி தோஷம் கழித்து, சிதறு தேங்காய் உடைத்து எங்களை வீட்டிற்குள் அழைத்துக்கொண்டு போய் ஊஞ்சலில் உட்கார வைத்து இன்னம் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்தார்கள். அப்போது அங்கே வந்து கூடியிருந்த ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் கற்கண்டு வாழைப்பழம் சந்தனம் வெற்றிலை பாக்கு முதலியவை வழங்கப்பட்டன. அந்தச் சமயத்தில் அவ் விடத்தில் தாம்பூலம் வாங்கிக்கொண்டவர்கள், வாங்கிக்கொள்ளா தவர் ஆகிய சிலர் ஏதோ சங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டு சரேலென்று ஒருவர் பின் ஒருவராய் எழுந்து வெளியில் போயினர். அதைக் கண்ட என் தகப்பானர் அதன் காரணம் என்னவென்று விசாரித்தார். எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் உள்ள என் பெரிய தகப்பனாருடைய வீட்டில் யாரோ சில போலீஸ்காரர்கள் வந்து சோதனை போட்டுக் கொண்டிருப்ப

தாகவும், அங்கே போய் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகவே ஜனங்கள் எழுந்து போகிறார்களென்றும் சிலர் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்க, அங்கே இருந்த மற்ற ஜனங்களும் நாங்களும் நிரம்பவும் பயமும் கவலையும் ஆச்சரியமும் அடைந்தோம். எங்களுக்கு ஆகவேண்டிய சடங்குகளைச் சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளவும் வெளியில் போய் போலீசார் என்ன செய்கிறார்களென்பதைப் பார்க்கவும் எல்லோரும் ஆவல் கொண்டு, மிகுதியிருந்த சடங்குகளைச் சீக்கிரமாக முடித்துக் கொண்டிருக்கையில், போலீஸ் ஜெவான்களில் மூன்று பேர் நாங்கள் இருந்த இடத்துக்கே வந்துவிட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன் எங்களுடைய உடம்பு நடுங்கியது. மனசில் பெருத்த திகில் உண்டாயிற்று. எங்களண்டையில் வந்த ஜெவான்கள் நாங்கள் இருந்த ஊஞ்சல் பலகையண்டை நெருங்கி வந்து என் புருஷருடைய கைகளை நீட்டச் செய்து அவருடைய விரல்களில் இருந்த மோதிரங்களைப் பார்த்துவிட்டு, அவைகளுள் விலை அதிகமாய் பெறத்தக்கதாயிருந்த ஒரு மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டார்கள். அந்த மோதிரம் கலியாண காலத்தில் என் பெரிய தகப்பனார் பிள்ளை இரவலாக என் புருஷனுடைய கையில் போட்டு வைத்திருந்தார். அந்த மோதிரத்தை அவர்கள் கேட்கவே, என் பெரிய தகப்பனாரு டைய வீட்டை அவர்கள் சோதனை போட்டதாக கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன் சொன்னதற்கும், மோதிரத்துக்கும் ஏதோ சம்பந்தமிருக்கிறதென்று எல்லோரும் நினைத்துக்கொண்டனர். என் புருஷர் உடனே அந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி ஜெவான்களி டம் கொடுக்க, அவர்கள் அதை வாங்கிக்கொண்டு வெளியில் போய்விட்டார்கள். போனவர்கள் ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் திரும்பி வந்து அந்த மோதிர சம்பந்தமாக என் புருஷரைக் கைதி செய்திருப்பதாகச் சொல்லி, அவரைப் பிடித்து மரியாதைக் குறைவாக இழுத்துக் கொண்டு என் பெரிய தகப்பனாருடைய வீட்டுக்குப்போய், அங்கே இருந்த என் பெரிய தகப்பனாருடைய பிள்ளையையும் என் புருஷரையும் சில சொத்துக்களோடு நடத்தியழைத்துக் கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விட்டார்கள். என் தகப்பனார் வெளியில்போய் விசாரித்ததில், எங்களுடைய கலியாணத்துக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்பு, என்

பெரிய தகப்பனார் மகன் யாரோ ஒருவருடைய வீட்டில் கன்னம் வைத்து உள்ளே நுழைந்து சில சாமான்களையும் நகைகளையும் திருடிக்கொண்டு வந்து தங்கள் வீட்டில் ஒளித்து வைத்திருந்ததாகவும், போலீஸார் எப்படியோ உளவறிந்து வந்து சோதனை போட்டு, சொத்துக்களைக் கண்டுபிடித்து எடுத்துக் கொண்டு போனதாகவும், என் புருஷரையும் அழைத்துக் கொண்டு போனதாகவும், என் தகப்பனார் கேள்வியுற்றார். அதற்குப் பிறகு அந்த வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. என் பெரிய தகப்பனாரும் என் தகப்பனாரும் தலைக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீதம் செலவு செய்து எதிர்க்கட்சியாடினார்கள். என் புருஷர் உண்மையிலேயே அந்தத் திருட்டில் சேரவில்லை. அவருக்கு மோதிரம் இரவல் கொடுக்கப்பட்டதென்று என் பெரிய தகப்பனாருடைய மகன் ஒப்புக்கொண்டான். ஆனாலும், போலீஸ்காரர் அவனை அடித்து வைது பயமுறுத்தி, என் புருஷரும் அந்தத் திருட்டில் சம்பந்தப்பட்டவரென்று சொல்லும் படிச் செய்துவிட்டார்கள். என் பெரிய தகப்பனார் மகன் இரண்டு வருஷ தண்டனையும், என் புருஷர் ஒரு வருஷ தண்டனையும் அடைந்தார்கள். எங்களுடைய அவமானமும் துயரமும் எப்படி இருந்திருக்குமென்று நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். நானும் என் தாய் தகப்பன்மாரும் அந்த ஒருவருஷ காலம் முழுவதையும் அழுதழுதே போக்கினோம். நாங்கள் சரியான காலத்தில் குளிக்காமல், முழுகாமல், சாப்பிடாமல் வியாகுலப்பட்டு இளைத்துப் போனோம். அந்த ஒரு வருஷகாலம் தீர்ந்தவுடன், என் புருஷர் சிறையிலிருந்து வெளியில் வந்தார். என் தகப்பனார் சிறைச்சாலை வாசலுக்குப் போய் வண்டியில் என் புருஷரை உட்காரவைத்து எங்களுடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். பரம ஸாதுவும் மானியுமான என் புருஷர் எங்களுடைய முகத்தில் விழிப்பதற்குக்கூட நிரம்பவும் கிலேசமடைந்து குன்றிப் போனார். ஏதோ காலவித்தியாசத் தினால் அந்தக் கெடுதல் நேர்ந்துவிட்டதென்றும், அவர் விஷயத்தில் எங்களுக்கு எவ்விதச் சந்தேகமும் இல்லையென்றும் நாங்கள் பலமுறை சொல்லிச் சொல்லி அவரைத் தேற்றினோம். நான் புத்தியறிந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருஷகாலம் கழிந்து விட்டது. ஆகையால், எனக்கும் அவருக்கும் சாந்திகழிக்க

வேண்டுமென்று எங்கள் தாய் தகப்பன்மார் தீர்மானித்து, எங்களுடைய புரோகிதரை வரவழைத்து ஒரு முகூர்த்த நாள் குறித்தார்கள். அந்த நாள் சுமார் பதினைந்து தினங்களுக்கு அப்பால் வந்தது. என் புருஷர் பகல் காலங்களில் வீட்டிற்குள் ளேயே இருப்பதும், இராக் காலங்களில் மாத்திரம் வீட்டுத் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளுவதுமாயிருந்தார். அவர் சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளிப்பட்ட பிறகு பத்தாவது நாள் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்த ஏட் ஐயா ஒருவரும் இன்னம் மூன்று ஜெவான்களும் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து, என் தகப்பனாரைக் கூப்பிட்டு எங்கள் வீட்டைச் சோதனை போடவேண்டுமென்றார்கள். மடியில் கனமிருந்தாலல்லவா வழியில் பயம். எங்களுக்கும் என் புருஷருக்கும் அதைப்பற்றி பயமே உண்டாகவில்லை. "நீங்கள் குசாலாய்ச் சோதனை போட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று நாங்கள் சொல்லிவிட்டோம். ஒரு ஜெவான் என் புருஷரை ஓரிடத்தில் இருக்கச் செய்து அவருக்குக் காவலாக அங்கேயே இருந்தான். மற்றவர்கள் எங்களுடைய வீட்டுக்குள் புகுந்து இண்டு இடுக்கு மூலை முடக்குகளில் எல்லாம் இருந்த பெட்டி பேழை அடுக்குப்பானை தட்டுமுட்டு சாமான்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கடை பரப்பித் தாறுமாறாகப் போட்டுச் சோதனை செய்தார்கள். கடைசியாக ஒரு சேவகன் பரண்மேலேறி அவ்விடத்திலிருந்த எருமுட்டைகள் விறகுகள் முதலியவற்றையெல்லாம் கீழே தள்ளிவிட்டான். அவைகளுக்குள்ளிருந்து ஒரு துணி மூட்டையும் கீழே விழுந்தது. போலீசார் அதை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டு வாசலுக்கு வந்து பலர் முன்பு வைத்து அவிழ்த்துப் பார்க்க, சுமார் ஐநூறு ரூபாய் பெறத்தக்க நகைகள் அதற்குள் இருந்தன. உடனே ஏட் ஐயாவுக்குப் பலமான ஆவேசம் வந்துவிட்டது. ஜெவானு டைய காவலிலிருந்த என் புருஷரிடம் அந்த ஏட் ஓடி வந்து அவருடைய தலைமயிரைக் கெட்டியாய் இடதுகையால் பிடித்துக்கொண்டு, வலது கையால் பளீர்பளீரென்று எனது புருஷருடைய கன்னத்தில் அடித்து, விலாவில் குத்தி, காலால் துடையைப் பார்த்து உதைத்துப் பலவாறு இம்சித்துப் பல்லை நறநறவென்று கடித்து, "அடா பயலே! நீ ஜெயிலிலிருந்து வந்த சரியாய்ப் பத்து நாள் கூட இன்னம் ஆகவில்லை. உன் திருட்டுப்

புத்தி இன்னமும் போகவில்லையே! இந்த நகைகளையெல்லாம் திருடி மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. போ, நாயே, போ கச்சேரிக்கு'' என்று சொல்லி அதட்டிப் பலவாறு வதைக்க, என் புருஷர் அப்படியே குன்றிப்போய், ''ஐயா! நான் ஒரு பாவத்தையும் அறியேன்! சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். இந்த மூட்டையை நான் இப்போதுதான் பார்க்கிறேன்; இதற்கு முன் பார்த்ததேயில்லை'' என்று பணிவாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட ஏட்ஐயாவுக்கு கோபம் இன்னம் அதிகமாய் வந்துவிட்டது. அவர் மறுபடி என் புருஷருடைய முகத்தில் பேய்போல அறையவே, அவருடைய மூக்கு உடைந்துபோனமையால் இரத்தம் கடகடவென்று ஓடி வந்தது. அந்த வதையைக் கண்ட நாங்களெல்லோரும் ஐயோ அப்பா வென்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அலறி அந்தப் போலீஸாரின் காலில் விழுந்து கெஞ்சினோம். அவர்கள் எங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு, நகை மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு என் புருஷருக்கு விலங்கிட்டு அவரை அழைத்துக் கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்விட்டார்கள். என் புருஷர் குற்றவாளியே அல்லரென்பது எங்களெல்லோருக்கும் அவருடைய தாய் தகப்பன்மாருக்கும் நிச்சயமாய்த் தெரியும். ஆகையால், எப்பாடுபட்டாவது அவரை மீட்க வேண்டுமென்ற முடிவு செய்து கொண்டு இரண்டு வீட்டுச் சொத்துக்களை எல்லாம் செலவிட்டுக் கடைசி வரையில் பிரயாசைப்பட்டுப் பார்த்தோம். எங்களுடைய முயற்சி எல்லாம் பலிக்காமல் வீணாய்ப் போய்விட்டது. போலீசாரால் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த பொய்ச்சாட்சிகள் சொன்னதை நியாயாதிபதி உண்மையென்று நம்பி என் புருஷர் குற்றவாளிதான் என்று நிச்சயித்து அவரைத் தண்டித்துவிட்டார். அதற்கு முன் அவர் ஒரு வருஷகாலம் சிறைப்பட்டிருந்தவர். ஆகையால், அதையும் கருதி, அந்த இரண்டாவது திருட்டுக்கு ஏழு வருஷகால தண்டனை கொடுத்துவிட்டார். அவருக்காக வழக்காடியதால் எங்கள் சொத்து சுதந்திரங்களும், அதுபோலவே, என் புருஷர் வீட்டுச் சொத்து சுதந்திரங்களும் எல்லாம் அடியோடு போய்விட்டமை யாலும் என் புருஷருக்கு அநியாயமாக அவ்வளவு கடுமையான தண்டனை கிடைத்துவிட்டதே என்ற ஏக்கத்தினாலும்,

அவமானத்தினாலும் என்னுடைய தாய்தகப்பன்மாரும், மாமன் மாமியாரும் பெருத்த வியாகுலத்தில் விழுந்து இரவு பகல் உருகி உருகி ஒருவர் பின்னொருவராய் இறந்து போய்விட்டார்கள். நான் மாத்திரம் இன்னம் இருந்து என் ஆயுசு காலம் முடியத் துயரத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கவேண்டுமென்று கடவுள் என் தலையில் எழுதிவிட்டார் போலிருக்கிறது. நான் எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்தாலும், என் உடம்பை எப்படி வதைத்தாலும் என் பிராணன் மாத்திரம் போகவில்லை. எங்கள் வீடும் போய்விட்டது; சொந்த ஜனங்களும் போய்விட்டார்கள். நான் மாத்திரம் திக்கற்ற பாவியாய் இருந்து ஜீவனம் செய்ய நேர்ந்தது. நான் இரண்டு பெரிய மனிதர்களுடைய வீட்டில் வாசல் பெருக்கும் உத்தியோகம் செய்து, ஒழிந்த நேரத்தில் கூலிக்கு நெல்குத்தி உழைத்து மானமாய் ஜீவனம் செய்து, மிச்சப் பட்டதைச் சீட்டுப்போட்டேன். மாதம் 4-அணா வாடகை கொடுத்து நான் ஒருவருடைய வீட்டுப் பின்புறத்திலிருந்த குடிசையில் குடியிருந்து வந்தேன். ஏழு வருஷ காலம் எப்போது கழியுமென்று நான் நாள்களை எண்ணிக்கொண்டே இருந்தேன். என் புருஷர் உலகத்தாருடைய கண்ணுக்குக் குற்றவாளியாகத் தோன்றினாலும், என் மனசார அவர் நிரபராதி என்பது நிச்சயமாக என் மனசிற்பட்டது. ஆகையால், நான் அவர்மேல் வைத்திருந்த ஆசை நாளுக்குநாள் வளர்ந்து மலைபோலப் பெருகிக்கொண்டே இருந்தது. நான் அரும்பாடுபட்டு என்னுடைய கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, அந்த ஏழு வருஷகாலம் எப்போது தொலையுமோவென்று இரவு பகல் அதே தியானமாய் இருந்தேன். என் புருஷர் என்னிடம் க்ஷேமமாய் வந்து சேரவேண்டுமென்று நான் எங்கள் குல தெய்வமாகிய ஐயனாரப்பனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே இருந்தேன். ஏழு வருஷகாலம் முடிந்தது. நான் பல தினங்கள் சிறைச்சாலை வாசலில் போய் நின்று அவருடைய வருகைக்காக ஆவலோடு காத்திருந்து அவரை அழைத்துக்கொண்டு என் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நான் நெல்குத்தி சீட்டுப் போட்டதில் என்னிடம் பத்து வராகன் பணம் சேர்ந்திருந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு செலவு செய்து, நான் அவரிடம் வைத்திருந்த மதிப்பையும் வாஞ்சையையும் வெளியிட்டு, என்

சக்திக்குத் தகுந்தபடி கஞ்சியையோ கூழையோ அவருக்கு வார்த்து உபசரித்ததன்றி, அவரை அழைத்துக் கொண்டு எங்கள் குல தெய்வமாகிய ஐயனாரப்பன் கோவிலுக்குப்போய் மாவிளக்குப் போட்டுத் தேங்காய் உடைத்து அர்ச்சனை பண்ணி, பிரார்த்தனை செலுத்தி சாமி கும்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். அவருக்கும் எனக்கும் விவாகம் ஆனது முதல், உலகாசாரப்படி நடத்த வேண்டிய சடங்கு நடத்தப்படாமல் இருந்தமையால், அதை உடனே நடத்திடவேண்டுமென்று நாங்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். மற்றவர்களைப்போல் நாங்கள் ஊரார் அறிய அதை நடத்த முடியவில்லை. ஆகையால் நாங்ளே அதற்கு ஒரு வெள்ளிக்கிழமையைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டோம். என்னிடமிருந்த பணத்தில் அவருக்கு இரண்டு வராகனில் பட்டுக்கரை வேஷ்டி ஒரு ஜோடியும், ஐந்து ரூபாயில் எனக்கு ஒரு சேலையும், இன்னும் பட்டுப்பாய் தலையணை முதலியவைகளும் நான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். அன்றைய தினம் சாப்பாட்டையும் விசேஷமாகத் தயார்செய்து அவருக்குத் திருப்தியாகப் போட்டேன். அன்றைய பகல் பொழுது கழிந்து, அந்தி வேளை வந்தது. நான் விளக்குக்குக் குங்குமப் பொட்டு இட்டு அதைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு அவருக்குச் சாப்பாடு போட்டு நானும் சாப்பிட்டேன். பிறகு அவரைப் பட்டுப்பாயில் உட்காரவைத்து நானும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவருக்கு வெற்றிலை பாக்கு எடுத்துக் கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது ஒரு போலீஸ் ஜெவான் கொஞ்ச தூரத்தில் நின்றபடி என் புருஷருடைய பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, அவரைப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உடனே அவசரமாக அழைத்துக் கொண்டு வரச்சொல்லுகிறார் என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே எங்களுக்கு அடிவயிற்றில் ஒரு கூடை நெருப்புத்தணலைக் கொட்டியதுபோல இருந்தது. எங்களுடைய சந்தோஷமெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாதபடி ஓடி ஒளிந்துகொண்டது. பெருத்த திகிலும் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருவிதக் குழப்பமும் எங்கள் மனசில் உண்டாய்விட்டன. நாங்கள் நல்ல வேளை பார்த்து இருவரும் சந்தோஷமாக உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பிக்கையிலேயே, போலீஸ் காரன் வந்து கூப்பிட்டது அபசகுனமாகவும் அச்சானியம்

போலவுமிருந்தது. என் புருஷர் கள்ளச் சாதியில் பிறந்த மனிதராக இருந்தாலும் இரண்டு தடவை அக்கிரமமாக தண்டனை அடைந்தவராதலால், அவருடைய இயற்கையான மனோதிடம் போய்விட்டதன்றி, அவர் போலீசார் என்றாலே அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார். அந்த நிலைமையில் அந்தப் போலீஸ் ஜெவான் திடீரென்று வந்து கூப்பிடவே, அவர் ஏதோ பெரிய குற்றத்தைச் செய்துவிட்டவர்போல நடுநடுங்கி திருடனைப்போல் விழிக்கத் தொடங்கினார். எங்களுக்கு மறுபடியும் ஏதோ கெடுதல் நேரப்போகிறதென்றே அப்போது என் மனசில் யாரோ சொல்லுவதுபோல ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று. உடனே நான் துணிந்து அந்த ஜெவானைப் பார்த்து, "ஐயா! என்னுடைய புருஷரை நான் சிறைச் சாலையிலிருந்து நேராக இங்கே அழைத்து வந்தேன். அதுமுதல் இவர் இந்த இடத்தைவிட்டுப் போகாமல் இவ்விடத்திலேயே இருந்துவருகிறார். இவரை மறுபடி நீங்கள் எந்தப் படுகுழியில் தள்ள எண்ணி இருக்கிறீர்களோ தெரியவில்லையே! என்ன காரணமாக இன்ஸ்பெக்டர் கூப்பிடுகிறார்? அதைச் சொல்லும்" என்றேன். அந்த ஜெவான் "விவரம் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. கையோடு இவரை அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி இன்ஸ் பெக்டர் என்னை அனுப்பினார்" என்றான். அதைக் கேட்ட நான், "ஐயா! இன்றைய தினம் நாங்கள் விசேஷ நாள் கொண்டாடுகிறோம். அதுவும் இப்போது இரவு காலம்; என்ன பேச வேண்டுமானாலும், நாளைய தினம் காலையில் வந்து பேசிக் கொள்ளுங்கள். பொழுது விடிகிறதற்குள் எதுவுடம் முழுகிப் போய்விடாது. இவர் பேயல்ல, பூதமல்ல, கொள்ளைக் காரரல்ல; ஒரு ராத்திரிக்குள் ஊரையெல்லாம் விழுங்கிவிட மாட்டார்" என்றேன். உடனே ஜெவான், "அவர் பெரிய இன்ஸ்பெக்டர். அவரிடம் இப்படியெல்லாம் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்வது கெடுதலாக முடியும். இவரை அவர் அதிக நேரம் காக்க வைக்க மாட்டார்; இரண்டொரு பேச்சில் அனுப்பிவிடுவார். நான் திரும்பிப் போய் இவர் வரவில்லை என்று அவரிடம் சொன்னால், அவர் கோபித்துக்கொண்டு, இவருக்கு விலங்கு போட்டுப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லுவார். அது உங்களுக்கு இஷ்டமானால் சொல்லுங்கள்.

நான் போகிறேன்'' என்றான். அதைக் கேட்ட என் புருஷர் உடனே எழுந்து ''சரி; ஒரு தவறும் செய்யாதிருக்கையில் எனக்கென்ன பயம். நான் போய்க் கேட்டுவிட்டு வருகிறேன். நீ இரு'' என்று சொல்லிக் கொண்டே புறப்பட்டார். அவரைத் தனியாக அனுப்பிவிட்டு, நான் மாத்திரம் வீட்டில் இருக்க என் மனம் இசையவில்லை. ஆகையால், நானும் அவருடன் கூட வருவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டேன். நாங்கள் இருவரும் அந்த ஜெவானுடன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனோம். அவ்விடத்தில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இருந்தார். அதற்குமுன் என் புருஷரைக் கைது செய்துகொண்டுபோன காலத்தில் ஏட்வேலை பார்த்தவரும் இன்ஸ்பெக்டர் ஆய்விட்டதாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அந்த இன்ஸ்பெக்டர் என் புருஷரைப் பார்த்தவுடன் நிரம்பவும் கோபித்துத் தாண்டிக் குதித்து, ''அடேய்! நாய்ப் பயலே! இதற்குமுன் இரண்டு தடவை ஜெயில் களி தின்று செக்கிழுத்தும், உனக்கு இன்னம் புத்தி வரவில்லையா? முதலில் வீட்டில் கன்னம் வைத்துத் திருடினாய்; பிறகு நகை மூட்டையை அபகரித்தாய்; இப்போது ஒரு ஜதை ஆடுகளைத் திருடி சின்னதம்பி வாண்டையானிடம் விற்று உன்னுடைய திருட்டி கலியாணத்துக்கு வேஷ்டி புடவை எல்லாம் வாங்கினாயாம். நீ உன் புத்தியை விடமாட்டாய் போலிருக்கிறது. நீ இனி இந்த ஊருக்குள்ளேயே தலை காட்டாமல் அடித்து விட்டால்தான் உன் கொட்டம் அடங்கும். அடேய்! யாரடா ஜெவான்கள், இந்தத் திருட்டு நாயை லாக்கப்பில் அடையுங்கள்'' என்று சொல்லி என் புருஷருடைய துடையைப் பார்த்து ஓர் உதை கொடுத்தார். அதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத என் புருஷர், ''அம்மாடி!'' என்று சுருண்டு கீழே விழுந்துவிட்டார். உடனே மற்ற சேவகர்கள் வந்து கூடி அவரைப் பிடித்துக் கருங்கல் தரையில் போட்டுப் பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போய்ப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் அறைக்குள் போட்டுப் பூட்டி விட்டார்கள். அந்த அக்கிரமத்தைக் கண்டு சகிக்கமாட்டாதவளாய் நான் வாய்விட்டுக் கதறி, 'ஐயோ! தெய்வமே! என் புருஷர் ஒரு பாவத்தையும் அறியாத பரம ஸாதுவல்லவா. அவர் பேரில் அடாப்பழி சுமத்துகிறீர்களே! நீங்கள் க்ஷேமமாயிருப்பீர்கள்! உங்கள் பிள்ளை குட்டிகள்

உங்களுக்கு உதவுமா? வேண்டாமையா! இதுவரையில் எங்கள் குடியைக் கெடுத்தது போதும். நடந்து போனதோடு திருப்தி அடைந்து இவரை விட்டுவிடுங்கள். ஏழை அழுத கண்ணீர் சும்மாவிடாது; உங்களுடைய குலத்தை அடியோடு வேரறுத்து நாசம் பண்ணிவிடும். நிரபராதிகளான எங்கள் வயிறு எரிகிற மாதிரி நீங்கள் எரிந்துபோவதற்கு அதிக காலம் பிடிக்காது' என்று சொல்லிப் புலம்பி யழ, அதைக்கேட்டு நிரம்பவும் கோபம் கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் என்னைப் பார்த்து நறநறவென்று பல்லைக் கடித்து, "போ பிள்ளை, வெளியில்! மரியாதையாகப் போய்விடு. இங்கே இருக்கும் ஜெவான்கள் முரடர்கள். துணி துவைப்பதுபோல உன்னைப் போட்டுத் துவைத்துவிடுவார்கள். ஜாக்கிரதை; தாறுமாறான பேச்சைப் பேசினால், உன் முப்பத்திரண்டு பற்களையும் உடைத்து உன் கையில் கொடுத்து விடுவார்கள். மானங்கெட்ட பிசாசே! போ வெளியில்; ஸ்டேஷனுக்குள் நிற்காதே" என்று அதட்டித் தாறுமாறாய் வையத் தொடங்கினார். அதைக் கேட்ட மற்ற ஜெவான்களும் என்னை அதட்டி என்மேல் கைபோட ஆரம்பித்தார்கள். நான் அதற்கு மேல் அங்கே இருக்கப் பயந்து, "உங்களுக்கெல்லாம் ஐயனாரப்பன்தான் கூலிகொடுக்க வேண்டும்" என்று சொல்விட்டு வெளியில் வந்துவிட்டேன். நாங்கள் முகூர்த்தநாள் ஏற்படுத்தியதையும் அதே காலத்தில் என் புருஷர் கைதியானதையும் நினைக்க நினைக்க, என் வயிறு அகோரமாய்ப் பற்றி எரிந்தது. என் உடம்பு பதறியது. உயிர் பூலோகத்துக்கும் எமலோகத்துக்குமாக ஊஞ்சாலடியது. 'ஆ! பாவி! நான் என்ன ஜென்மம் எடுத்தேன்! எத்தனையோ கோடி ஜனங்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் வேறு யாருக்காவது இப்படிப்பட்ட கதி நேர்ந்ததா? எனக்கு மாத்திரமா இவ்விதமான விபரீதம் நேரவேண்டும் பாழுந்தெய்வமே! உனக்குக் கண்ணில்லையா? யாதொரு குற்றமும் செய்யாத நிரபராதியை இப்படிப்பட்ட கொடுமைக்கு உள்ளாக்குகிறார்களே! எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு நீ கல் போலச் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறாயே! ஐயோ! என் வயிறு பற்றி எரிகிறதே! என் உயிர் தள்ளாடுகிறதே! எங்களை இப்படிப்பட்ட மானக்கேட்டிற்கு ஆளாக்குவதைவிட, எங்களுடைய உயிர் போய்விடும்படிச் செய்து விடக்கூடாதா?'

என்று பலவாறு பிரலாபித்து அழுது புலம்பிக் கொண்டே நான் அந்த ஸ்டேஷனுக்கு எதிரில் நடுப்பாதையிலேயே படுத்திருந்து இரவைப் போக்கினேன். இது நேற்றைய தினம் நடந்தது. இன்றைய தினம் இந்த வழக்கு நியாயாதிபதி அதை உண்மை என்று நம்பி இதற்குமுன் இரண்டு தடவை என் புருஷர் தண்டனை அடைந்ததைக் கருதி, அவருக்குப் பத்து வருஷத் திற்குக் கடுங்காவல் தண்டனை கொடுத்துவிட்டார். அவரைத் திருவனந்தபுரம் பெரிய சிறைச்சாலையில் அடைப்பதற்காக ஜெவான்கள் அழைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். மேல் நியாய ஸ்தலத்தில் அப்பீல் செய்து கொள்வதற்கு ஏராளமாகப் பணம் வேண்டுமாம். என் புருஷர் இந்தப் பத்து வருஷ காலத்தையும் கடத்திவிட்டு மறுபடியும் வரப்போகிறாரா! அவருடைய முகத்தை நான் இனி பார்க்கப் போகிறேனா! பாழுந்தெய்வம் எங்கள் எண்ணத்தில் மண்ணைப் போட்டு விட்டதே! எங்கள் வீட்டு விளக்கை அணைத்து, என்னைக் கன்னி கழியாமல் அடிக்கிற அந்த இன்ஸ்பெக்டருடைய தலையில் இன்னமும் இடி விழாமல் இருக்கிறதே! இவன் ஏழேழு தலைமுறைக்கும் வயிறெரிந்து திண்டாடித் தவிக்க வேண்டும். இத்தனைக்கும் வாயையே திறக்காமல் என் புருஷர் தலையைக் குனிந்து கொண்டு போகிறாரே! அந்தப் பொறுமையொன்றே இந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அழிந்து நாசமாய்ப் போகச் செய்துவிடப்போகிறது பாருங்கள். இந்த சமஸ்தானத்தில் யாரோ தெற்கத்தி முதலியார் ஒருவர் திவானாக வந்திருக்கிறாராம். அவருடைய சொந்த தேசத்திலிருந்து யாரோ பல முதலியார் களை அந்த திவான் கொண்டு வந்து வேலையில் வைத்திருக் கிறாராம். இந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் அவர்களுள் ஒருவனாம். இவன் வந்தபோது சாதாரண ஜெவானாக வந்தானாம். இங்கே வந்து, பொய் வழக்கு ஜோடித்து நல்ல கெட்டிக்காரன் என்று பெயர் வாங்கி இப்போது இன்ஸ்பெக்டர் வேலைக்கு வந்திருக்கிறானாம். நீங்கள் என் புருஷரைப் பற்றி அந்த திவானிடம் சிபாரிசு செய்தால்கூட அவர் எங்கள் விஷயத்தில் இரக்கங்கொள்ளமாட்டார்; தங்களுடைய சொந்த ஊர் மனிதரிடத்திலேயே தாக்ஷண்யம் பாராட்டுவார். இனி எங்களுக்குத் தெய்வ சகாயத்தினால் நல்ல காலம் பிறந்தால்

பிறக்கலாமேயன்றி மனிதரால் நன்மை ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. இதற்குமுன் இரண்டு தடவை நான் எப்படியோ சகித்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டேன். இந்தத் தடவை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. நானும் கூடவே போகிறேன். என் புருஷர் சிறைச்சாலைக்குள் போனவுடன், நான் திவானுடைய வீட்டு வாசலில் நின்று பெரிய கல்லை எடுத்து என் தலையை உடைத்துக்கொண்டு அப்படியே விழுந்து செத்துப் போகப் போகிறேன். அதுதான் என்னுடைய முடிவான தீர்மானம். என்னை யாரும் தடுக்க வேண்டாம். பேசாமல் விட்டுவிடுங்கள்'' என்று கூறிக் கோவெனக் கதறியழுது கண்ணீரை மாலை மாலையாய் ஓடவிட்டாள்.

அவளது பரிதாபகரமான வரலாற்றைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்த திவான் முதலியாருடைய மனைவி, சிறிது தூரத்தில் நின்று அந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு, கண்கலங்கி நின்ற தனது கணவனை நோக்கி, ''எனக்கு மயக்கம் வருகிறது. நான் கீழே விழுந்துவிடுவேன் போலிருக்கிறது. என்னைக் கொண்டு போய் மோட்டார் வண்டியில் விட்டுவிடுங்கள்'' என்று மிருதுவாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட மற்ற ஜனங்கள் எல்லோரும் தங்கள் ஊர்ப் பெண்பிள்ளையைக் கவனிப்பதை விட்டு திவானுடைய மனைவியை உற்றுக் கவனித்தனர். பக்கத்திலிருந்து, அந்தப் பரிதாபகரமான வரலாற்றைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த திவான் உடனே ஓடித் தமது மோட்டார் வண்டியைக் கொணர்ந்து அதன் கதவைத் திறந்து தமது மனைவியைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டுபோய் அதில் ஏற்றி உட்காரவைக்க, அந்த அம்மாள் பொறிக் கலக்கமடைந்தவளாய் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டாள்.

அப்போது நமது திவான் முதலியாரது நிலைமை இரு விதத்திலும் துன்பகரமாக இருந்தது. தமது ஆளுகையில் அத்தகைய பரமபாதகச் செய்கையைப் போலீசார் செய்கிறார் களே என்ற நினைவினால் அவரது தேகமும் மனமும் கட்டி லடங்காமல் பதறின. அந்த யௌவன தம்பதிகளின் இல்லற வாழ்க்கை அநியாயமாய்ச் சீர்குலைந்து போய்விட்டதே என்ற பரிதாபமும் மன இளக்கமும் தோன்றி அவரை அபாரமாய் வதைத்து அவரது மனத்தை நிலைகுலைக்கலாயின. அதோடு,

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட, மிருதுவான தன்மையையுடைய தமது மனையாட்டின் மனம் விஸனத்தைத் தாங்கமாட்டாது உட்கார்ந்து போய்விட்டதைப் பற்றிய பெருங் கவலையும் அவரை மிகுந்த சஞ்சலத்திற்குள்ளாக்கியது. தாமே அந்த சமஸ்தானத்தின் திவான் என்பதை அப்போது தாம் வெளியிடுவது உசிதமல்லவென்று முடிவு செய்துகொண்ட முதலியார் தமது மனையாட்டியை வண்டியில் உட்கார வைத்த உடன், முன்னே குறிக்கப்பட்ட யௌவன ஸ்திரீயின் முன்னர் போய் நின்று, "அம்மா! இந்தப் போலீசார் உன்னுடைய புருஷரைத் திருவனந்தபுரம் சிறைச்சாலைக்குத்தான் கொண்டு போவார்கள். நீ அவ்வளவு தூரம் நடந்துவர உன்னால் சாத்தியப்படாது. நீ வந்து எங்களுடைய மோட்டார் வண்டியில் என் சம்சாரத்துக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள். நாங்கள் இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் உன்னை அந்த ஊரில் கொண்டு போய்விட்டு உன்னுடைய வரலாற்றை திவானிடம் தெரிவிக் கிறோம். அவர் உடனே இதைப்பற்றி விசாரித்து, நீ சொல்லுகிற வரலாறு நிஜமானதாய் இருந்தால், உன் புருஷரை விடுவிக்க உத்தரவு செய்வார். நீ அவரை அழைத்துக்கொண்டு ஊருக்கு வந்து சேரலாம்" என்று அன்பு ததும்பிய குரலில் கூறினார். வீரம்மாள் என்ற பெயர் கொண்ட அந்த யௌவன ஸ்திரீ திவான் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, எதிர்பாராத அத்தகைய அதிர்ஷ்டம் தங்களுக்கும் நேருமா என்ற மலைப்பும் வியப்பும் அடைந்து, அவர் கூறியது மெய்யோ பொய்யோ என்பதை நிச்சயிக்கமாட்டாதவளாய்ச் சிறிதுநேரம் தயங்கி மௌனமாக நின்றாள். அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் திவானது சொற்களைக் கேட்டு மிகுந்த களிப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து, "வீரம்மா! இந்த ஐயா சொல்கிறது போலச் செய். இந்த ஐயாவும் அம்மாளும் பார்வதி பரமசிவன் போலவே இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு இனி நல்ல காலம் பிறக்கும். கவலைப்படாதே; நீ போய் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொள். இவர்கள் உன்னை நல்ல வழியில் விடுவார்கள்; போய், அம்மாளுக்குப் பக்கத்தில் குந்திக்கொள்" என்று வற்புறுத்திக் கூறினர். அதைக் கேட்ட வீரம்மாள் ஆறுதலும் சந்தோஷமும் அடைந்தவளாய்ச் சென்று மோட்டார் வண்டியில் ஏறி திவான்

முதலியாரது மனையாட்டிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தங்களுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் பாழ்த்து வீணாய்ப் போய்விட்டதென்றும், இனி தாங்கள் தப்ப வகையில்லையென்றும், தங்களது துன்பம் துயரம் முதலிய வற்றிற்குப் பரிகாரமாகத் தான் தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே முடிவென்றும் தீர்மானித்திருந்த வீரம்மாளுக்கு நமது திவான் முதலியாரது மனையாட்டியாரும் ஆதரவளித்தது தெய்வமே நேரில் தோன்றி அபயப் பிரதானம் கொடுத்ததுபோல இருந்ததன்றி, ஒருவித நம்பிக்கையும், மனோதிடத்தையும் இன்பகரமான மன எழுச்சியையும் உண்டாக்கியது. உடனே திவானும் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு, தமது மனைவியை நோக்கி, "உனக்கு உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது? நாம் போகலாமா? உனக்கு வேண்டுமானால் இந்தக் குளத்திலிருந்து கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவந்து கொடுக்கட்டுமா?" என்றுகூற, அந்த அம்மாள் சிறிது தெளிவடைந்து, "இப்போது உடம்பு கொஞ்சம் சரிப்பட்டுவிட்டது. நேரமாகிறது. நாம் ஊருக்குப் போகலாம்" என்றாள்.

உடனே திவான் முதலியார் தமது மோட்டார் வண்டியை விடுத்துக்கொண்டு சென்று இரண்டு நாழிகை காலத்தில் திருவனந்தபுரத்தை அடைந்து தமது மாளிகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது இரவு வேளை வந்துவிட்டது. வீரம்மாளுக் குத் தமது மாளிகையிலேயே போஜனம் அளித்து, அன்றைய இரவில் தன்னுடன் கூடவே வைத்திருக்கும்படி தமது மனை விக்கு உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டு, திவான் தமது பிரத்தியேக விடுதியை அடைந்து தமது கையாலேயே சில தாக்கீதுகள் தயாரித்துத் தமது சேவகர்கள் மூலமாய்ச் சில உத்தியோகஸ்தர் களுக்கு அனுப்பினார். அன்றைய இரவில் அவருக்கும் அவரது மனையாட்டிக்கும் போஜனத்திலாவது நித்திரையிலாவது மனம் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. வீரம்மாளின் மனநிலைமையும் அதுபோலவே இருந்தது. ஆனாலும் திவான் முதலியாரின் மனையாட்டி தனக்குச் செய்த உபசரணையைத் தடுக்க முடியாதவளாய்ச் சிறிதளவு போஜனம் உண்டு வசதியான படுக்கையில் சயனித்து அந்த இரவைப் போக்கினாள். பெருத்த அரண்மனை போலத் தோன்றிய அந்த மாளிகையின்

வைபவங்களைக் கண்ட வீரம்மாள் முற்றிலும் பிரமிப்பும் திக்பிரமையும் கொண்டு, அதன் சொந்தக்காரர்களும், அவ்வளவு பட்சமாக அழைத்துவந்து உபசரித்து வைத்திருப்பவர்களுமான அந்த உத்தமகுண தம்பதிகள் யாரோ, எந்த நிலைமைக்கு உரியவர்களோ என்பதையறியாது மனத்தடுமாற்றம் அடைந்த வளாய் அன்றைய இரவைக் கழித்தாள்.

மறுநாட் காலையில் திவான் முதலியார் தமது ஸ்நானம் பூஜை முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு தமது மாளிகையி லேயே கச்சேரியாக உபயோகித்து வந்த ஒரு பெருத்த மண்டபத்தில் தமது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் மேஜைமீது கட்டுக் கட்டாய்க் கிடந்த சமஸ்தான சம்பந்தமான காகிதங் களையும் தஸ்தாவேஜுகளையும் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துப் படித்து உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது தூரத்தில் மறைவாக ஐந்து சேவகர்கள் அவரது பணிவிடை களைச் செய்வதற்கு ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரு சேவகன் திவானுக்கெதிரில் மெதுவாக வந்துநின்று, "எஜமானே! போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ருக்மாங்கத முதலியார் வந்திருக்கிறார். சரியாய்ப் பத்து மணிக்கு அவர் இங்கே வந்து எஜமானைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எஜமானுடைய உத்தரவு ஆனதாம். அதற்காக வந்தாராம்" என்றான்.

உடனே திவான் தாம் செய்த வேலையை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து, "சரி; அவரை உள்ளே அனுப்பு" என்றார். சேவகன் உடனே வெளியில் போய் இன்ஸ்பெக்டரை உள்ளே அனுப்பி னான். அவர் அஞ்சி நடுங்கிப் பதுங்கி ஒதுங்கித் தமது தேகத்தைக் குன்ற வைத்துக்கொண்டு திவானுக்கெதிரில் வந்து குனிந்து நமஸ்காரம் செய்தார். திவான் என்ற பதவி, மகாராஜனுக்குப் பிரதிநிதி ஸ்தானம். ஆதலால், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் முதலிய அற்ப உத்தியோகஸ்தர்கள் திவானுடன் பேசும் சந்தர்ப்பம் கூடக்கிடைப்பதே அரிது. அவராகவே தம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வரவழைத்திருந்ததைக் கண்டு, இன்ஸ்பெக்டர் அதன் காரணம் இன்னதென்பதையும், அது நன்மைக்கோ, கெடுதலுக்கோ என்பதையும் அறியமாட்டாமல் தத்தளித்துக்

கலவரமடைந்து வந்திருந்தார். ஆகையால், திவானினது முகத்தோற்றத்தை அறிந்துகொள்ளுகிற வகையில் இன்ஸ்பெக் டரது உடம்பில் பிராணனே இல்லையென்று கூறவேண்டும். திவானினது முகம் சந்தோஷமும் புன்னகையும் தோற்றுவித்த தைக் காணவே, இன்ஸ்பெக்டருடைய உயிர் திரும்பியது. அவரது மனது துணிவும் உற்சாகமும் கொண்டது. தமக்கு ஏதோ நன்மை செய்யக்கருதியே திவான் தம்மை வரவழைத்திருக்கிறார் என்று இன்ஸ்பெக்டர் நிச்சயித்துக்கொண்டு குனிந்து அவருக்குக் கூழைக் கும்பிடு போட்ட வண்ணம் நின்றார்.

உடனே திவான், "ஐயா! இன்ஸ்பெக்டரே! இப்படி வந்து நாற்காலியில் உட்காரும்" என்று அன்போடும் நயமாகவும் கூறி உபசரித்தார். அதற்குமுன் எந்த திவானும் எந்த இன்ஸ்பெக்டருக் கும் காட்டியிராத அவ்வளவு பெரிய மரியாதை தமக்குக் காட்டப்படுவதைக் கண்ட இன்ஸ்பெக்டர் ஆநந்த பரவச மடைந்து பூரித்துப் போய்ச் சிறிது தயங்கி நின்றார். அதைக் கண்ட திவான், "ஐயா! ஏன் யோசிக்கிறீர்? வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும். நீரும் தஞ்சாவூர் மனிதன்; நீரும் முதலியார் நானும் முதலியார். நாம் நமது குடும்பப் பூர்வோத்திரங்களை விசாரிக்கப் போனால், ஒருவருக்கொருவர் தூரபந்துவாகக்கூட இருப்போம். நான் வெளியில் வரும்போது உத்தியோக தோரணையேயன்றி, என் வீட்டிற்குள் அதையெல்லாம் நான் வகித்துக்கொள்வது இல்லை. இங்கே நான் எல்லோரோடும் சிநேக பாவமாகத்தான் இருப்பது வழக்கம். பரவாயில்லை, வந்து உட்காரும்" என்று பட்சமாகக் கூறி உபசரிக்க, உடனே இன்ஸ்பெக்டர் நிரம்பவும் களிப்படைந்து அருகில் நெருங்கி வந்து ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

உடனே திவான், "ஐயா! முதலியாரே! நான் உம்மை ஒரு முக்கியமான காரியார்த்தமாக வரவழைத்தேன். இப்போது இந்த சமஸ்தானம் முழுதிற்கும் ஒரே ஒரு போலீஸ் சூப்பரின் டென்டெண்டு இருப்பது உமக்குத் தெரிந்த விஷயம். இதை இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து இன்னொரு புதிய சூப்பரின் டென்டெண்டை வைக்கவேண்டுமென்று ஒரு யோசனை இருந்து வருகிறது. அதற்கு மகாராஜனுடைய அநுமதி கிடைத்துவிடு

மென்றே எதிர்பார்க்கிறேன். அந்தப் புதிய உத்தியோகத்திற்கு நல்ல படிப்பாளியாகப் பார்த்து ஒருவரை நேராக நியமிக்க வேண்டுமென்பது மகாராஜனுடைய எண்ணமாய் இருக்கலாம். இந்த சமஸ்தானத்தில் இப்போது இருக்கும் இன்ஸ்பெக்டர்களுள் அதிகத் திறமை வாய்ந்தவர் யாரோ அவரை நியமிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய எண்ணம். நம்முடைய சமஸ்தானத்தில் உள்ள இன்ஸ்பெக்டரின் ஜாப்தாவொன்றை நான் தருவித்துப் பார்த்ததில் உம்முடைய பெயர் ருக்மாங்கத முதலியார் என்றும் உம்முடைய சொந்த இடம் தஞ்சாவூர் என்றும் எழுதப் பட்டிருந்தன. அந்த விவரத்தைப் பார்த்தவுடனே, எல்லோரிலும் நீரே திறமைசாலியாக இருப்பீரென்று நான் உடனே தீர்மானித்துக்கொண்டு, உமக்கே இந்த வேலையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நினைப்போடு உம்மை வரவழைத்தேன். இந்தக் காலத்தில் நம்மவர்களுக்குள் ஜாதியபிமானம் குறைந்து போய்விட்டது. வெள்ளைக்காரர்களைப் பாரும்! அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்காமல், எவ்வளவோ உதவி செய்து ஒருவரையொருவர் உத்தியோகத்தில் ஆகாசத்தில் தூக்கி விடுகிறார்கள். அப்படிச்செய்ய நம்மவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். சுயஜாதியார் ஒருவருக்கு வேலை செய்து கொடுத்தால் தன்னுடைய வேலை போய்விடப் போகிறதே என்கிற பயமும் சுயநலமுமே பெரிதாக இருந்து வருகின்றன. என் சுபாவம் அப்படிப்பட்டதல்ல. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய கொள்கை. நம்மிடம் அதிகாரம் இருக்கிற வரையில் நம்மாலான உதவிகளை நம்முடைய சுயஜாதி மனிதர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை. நான் இந்த வேலையை உமக்குச் செய்துவைக்கிறேன். நீர் எனக்கு அவமானம் தேடி வைக்காமல் திறமையாக நடந்து கொள்வீரா? உம்முடைய தர்பாரில் நீர் ஏராளமான குற்றவாளி களைப் பிடித்துத் தண்டனைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். வழக்கு பொய்யானதோ நிஜமானதோ அதைப்பற்றி அக்கறையில்லை. நீர் தண்டனை செய்துவைத்த வழக்குகளின் தொகை பெரிய தொகையாக இருக்க வேண்டும். அந்த வாக்குறுதியை நீர் எனக்குச் செய்து கொடுப்பீரா?'' என்றார். அதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் ஆநந்தத்தினால் மெய்ம்மறந்துபோய், ''அவசியம்

நான் தங்கள் பிரியப்படி நடந்துகொள்ளுவேன். என்னால் தங்களுக்கு ஒரு நாளும் கெட்ட பெயர் வரவே வராது. 'மகா திறமைசாலியான இன்ஸ்பெக்டரை திவான் நியமித்தார்' என்று எல்லோரும் தங்களைப் புகழும்படி நான் வெகு சீக்கிரத்தில் செய்வேன் என்பதைத் தாங்கள் உறுதியாக வைத்துக் கொள்ளலாம்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட திவான் முகமலர்ச்சி காட்டி, ''சரி; சந்தோஷம். உமக்கே நான் இந்த வேலையைச் செய்து வைக்கிறேன். உம்மை இந்த உத்தியோகத்தில் நியமிப்பதற்கு நான் உம்மைப்பற்றி ஏதாவது சிபார்சு செய்யவேண்டும். ஆகையால் உம்முடைய வரலாறு கொஞ்சம் எனக்குத் தெரியவேண்டும். நீர் முதலில் என்ன வேலையில் இருந்தீர்? பிறகு என்னென்ன வேலைக்கு உயர்த்தப்பட்டு இந்த இன்ஸ்பெக்டர் வேலைக்கு வந்தீர்? நீர் ஏதாவது நல்ல வழக்குகளில் குற்றவாளிகளை தண்டனைக்குக் கொண்டு வந்து உத்தியோக உயர்வை அடைந்ததுண்டா? நீர் ஏதாவது பொய் வழக்கு ஜோடித்து நியாயாதிபதிக்குத் தெரியாதபடி திறமையாக அதை நடத்தி, கைதிகளைத் தண்டித்ததுண்டா? எல்லா விவரங்களையும் என்னிடம் நீர் உள்ளபடி சொல்லவேண்டும். உம்முடைய சாமார்த்தியம் எவ்வளவு என்பது என் மனசாரத் தெரியவேண்டும். நீர் பொய் வழக்கு ஜோடித்ததைப்பற்றி நான் உம்மேல் கோபங் கொள்வேன் என்று நீர் கொஞ்சமும் பயப்பட வேண்டாம். இந்தப் போலீஸ் இலாகாவில் பொருத்தமாகப் பொய் சொல்வதும், நிஜம்போலக் குற்றவாளிகளை நிர்மாணம் செய்வதும் இகழ்வல்ல. அதுதான் போலீசாருக்கு அத்தியாவசியமான யோக்கியதை. ஆகையால், நீர் என்னிடம் எதையும் ஒளிக்காமல் உண்மையைச் சொல்லலாம். நீர் ஆதியிலிருந்து நடத்திய எல்லா வழக்குகளை யும் சொல்லவேண்டாம். அவைகளைக் கேட்க, எனக்கு இப்போது அவகாசமில்லை. கடைசியிலிருந்து சில வழக்குகளைச் சொல்லும்'' என்றார்.

அவர் கூறியது உண்மையென்றே நம்பிய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், ''எஜமானுக்குத் தெரியாத விஷயம்

ஒன்றுமில்லை. போலீஸ் இலாகாவில் பொய் சொன்னால்தான் நல்ல பெயரும் உத்தியோக உயர்வும் ஏற்படுகின்றன. பொய் சொல்லாமல், உண்மையாய் நடக்கிறவர்கள் வெகுசீக்கிரம் தம்முடைய உத்தியோகத்தையும் இழந்து வீட்டுக்குப்போய்ச் சேரவேண்டியிருக்கிறது. நான் முதன் முதலில் 4-வது வகுப்பு ஜெவான் வேலையில் அமர்ந்தேன், என்னோடு கூட ஜெவான் ஏட்டு முதலிய வேலைகளுக்கு வந்தவர்களும், எனக்கு முன்னாகவே வேலைகளில் இருந்தவர்களும் இன்னமும் அதே நிலைமையில் இருந்து வருகிறார்கள். நான் கண்டுபிடித்து நியாயஸ்தலத்துக்கு அனுப்பிய குற்றவாளிகள் எல்லோரும் தவறாமல் தண்டனை அடைந்துவிட்டார்கள். ஒவ்வொரு வழக்குக்கு ஒவ்வொரு படியாக என் உத்தியோகம் உயர்ந்தது. நான் வெகு சீக்கிரத்தில் முதல் வகுப்பு ஜெவான் ஆனேன்; பிறகு கடைசி வகுப்பு ஏட்டு வேலைக்கு வந்து படிப்படியாக உயர்ந்து முதல்வகுப்பு ஏட்டு ஆனேன். அதிலிருந்து எனக்குக் கடைசி வகுப்பு இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. நேற்றைய தினம் சிந்தா நாஸ்தி என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு கள்ளனுக்கு ஒரு வழக்கில் பத்து வருஷ தண்டனை செய்து வைத்தேன். அதனால் எனக்கு முதல் வகுப்பு இன்ஸ்பெக்டர் வேலை ஆகுமென்று நினைத்திருந்தேன். இந்தச் சமயத்தில் புதிதாய் ஒரு சூபரின் டென்டெண்டு வேலையை உற்பத்தி செய்யப்போவதாய்த் தாங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்? அந்த வழக்கில் நான் குற்றவாளியைத் தண்டனைக்குக் கொண்டுவந்த திறமையையே தாங்கள் ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அந்த சூபரின்டென்டெண்ட் வேலையைச் செய்து வைக்கலாம்'' என்றார்.

திவான் : (சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து) ஓகோ! அப்படியா! நல்லதாயிற்று. அதுவே போதுமானது. அந்தக் கள்ளன் என்ன குற்றம் செய்தான்?

இன்ஸ்பெக்டர் : அவன் இரண்டு ஆடுகளைத் திருடி விற்றதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டான்.

திவான் : (புன்னகையோடு) அவன் குற்றம் சுமத்தப் பட்டான் என்றால், உண்மையில் அவன் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லையென்று அர்த்தம் ஆகிறது. அப்படித்தானே?

இன்ஸ்பெக்டர் : (புன்னகையோடு) ஆம். ஆடுகளைத் திருடினவன் வேறே ஒருத்தன். அவன் ஆடுகளை விற்றுப் பணத்தை எல்லாம் செலவுக்கு வைத்துக் கொண்டு ஊரைவிட்டு சிங்கப்பூருக்கு ஓடிப்போய்விட்டான். அவனுக்குப் பதிலாக இந்தக் கள்ளப் பையனைப் பிடித்துத் தண்டனை செய்து வைத்தேன்.

திவான் : இரண்டு ஆடுகளைத் திருடிய குற்றத்திற்காக அவனுக்குப் பத்து வருஷ தண்டனை கொடுக்கவேண்டிய காரணமென்ன?

இன்ஸ்பெக்டர் : அவன் இதற்குமுன் இரண்டு தடவைகளில் நகைகளைத் திருடியதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு, முதலில் ஒரு வருஷ தண்டனையும், பிறகு ஏழு வருஷ தண்டனையும் அடைந்தான். ஆகையால் அவனைப் பிடித்துத் தண்டனை செய்து வைத்தால்தான், முதல் வகுப்பு இன்ஸ்பெக்டர் வேலை கேட்கலாமென்று நினைத்து நான் அவனைக் குற்றவாளியாக்கி தண்டனை செய்துவைத்தேன்.

திவான் : ஒகோ! அப்படியா? நீர் செய்தது நிரம்பவும் உசிதமான காரியமே. இதற்குமுன் அந்தக் கள்ளப் பையனுக்கு தண்டனை செய்து வைத்ததாகச் சொல்லுகிறீரே. அந்த வழக்குகளிலும், உண்மையில் அவன் குற்றம் செய்யவில்லையே?

இன்ஸ்பெக்டர் : செய்யவில்லை.

திவான் : அவனுக்கு இதற்குமுன் நீர் செய்துவைத்த இரண்டு தண்டனைகளுக்காகவும் உமக்கு ஏதாவது உத்தியோக உயர்வு கிடைத்ததா?

இன்ஸ்பெக்டர் : ஆம்; கிடைத்தது. முதலில் அவனுக்கு ஒரு வருஷ தண்டனை செய்து வைத்தவுடன், அதற்காக மேல் அதிகாரிகள் என்னை மெச்சி, எனக்கு முதல்வகுப்பு ஏட்டு வேலை கொடுத்தார்கள். பிறகு நான் அவனுக்கு ஏழு வருஷ தண்டனை செய்த வைத்தவுடன், எனக்கு இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

திவான் : (வேடிக்கையாகச் சிரித்து) ஒகோ; பேஷ்! பலே! அந்த ஒரே கள்ளப் பையன் உமக்கு ஏட்டு வேலை,

இன்ஸ்பெக்டர் வேலை எல்லாம் செய்து வைத்தது போதாமல், இப்போது சூபரின்டென்டெண்டு வேலையும் செய்து வைக்கப் போகிறான்; ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறது, செய்து வைத்து விட்டான் என்றே நீர் நினைத்துக் கொள்ளலாம். அந்த ஒரே மனிதனால், உமக்கு இந்த மாதிரி உத்தியோகம் மளமளவென்று உயர்ந்ததிலிருந்து, அவனை அதிர்ஷ்டசாலியென்று சொல்லுவதா, உம்மை அதிர்ஷ்டசாலி என்று சொல்லுவதா என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. இருந்தாலும் நீர் அசகாய சூரர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கொஞ்சம்கூட சம்பந்தப்படாத ஒரு மனிதன் மேல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல குற்றங்களைச் சுமத்துவதென்றால், அது மற்றவரால் சுலபமாகச் செய்யக் கூடிய காரியமல்ல. அப்படிச் செய்ய எப்பேர்ப்பட்டவருடைய மனமும் கொஞ்சம் பின்வாங்கும். நீங்கள் எதற்கும் பின்வாங்காத மகா திடமான மனதை உடையவர். போலீஸ் இலாகாவுக்கு உம்மைப் போன்ற மனிதர்கள்தான் சரியானவர்கள்! அதிருக்கட்டும், இந்த மூன்று வழக்குகளிலும் இந்தக் கள்ளப் பையன் சம்பந்தப்படவே இல்லையென்று சொன்னீரே. அவைகளுக்கு வேண்டிய சாட்சிளுக்கு என்ன செய்தீர்?

இன்ஸ்பெக்டர் : சாட்சிகளுக்குத்தானா பஞ்சம்? பட்டிக்காடுகளில் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்றால் சிம்ம சொப்பனமல்லவா. எங்களுக்கு நடக்கும் செல்வாக்கு ஒரு மகா ராஜாவுக்குக் கூட அங்கே நடக்காது. நாங்கள் சாதாரணமாய் எந்த மனிதனோடும் பேசுகிறதில்லை. எவனையாவது நாங்கள் கூப்பிட்டு ஸ்டேஷனுக்குள் கொண்டு போய் வைத்துக்கொண்டு சிநேகபாவமாய்ப் பேசிவிட்டால், அதுவே போதும். அவன் உடனே தனக்கு நிகர் யாருமில்லையென்றும், தனக்கு ஒரு பதவி வந்துவிட்டதாகவும் நினைத்துக் கொள்வதோடு, நாங்கள் எதைச் செய்யச் சொன்னாலும் செய்ய உடனே இணங்கிவிடுகிறான். எங்களோடு சிநேகமாயிருந்தால் தனக்கும் நல்ல செல்வாக்கு ஏற்படுமென்று நினைத்துக்கொண்டு நாங்கள் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் அவன் வருவான். பொய்ச் சாட்சிக்கு ஆள்கள் வேண்டுமானால், ஒரு நிமிஷத்தில் ஆயிரம் பேரானாலும் கிடைத்து விடுவார்கள்'' என்றார்.

உடனே திவான், "ஓகோ! அப்படியானால் உங்கள் வேலை சுலபமானது தான்; உமக்கு மனைவி மக்கள் இருக்கிறார்களா? சொத்து ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர், "என் சம்சாரம் இறந்து போய்விட்டாள். குழந்தை குட்டிகள் முதலிய நச்சு எதுவுமில்லை. நான் சேர்ப்பாக ஒரு தட்டாரப் பெண்பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு அதிக சொத்து ஒன்றுமில்லை. பாங்கியில் 1000-ரூ. போட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட உடனே திவான் கனைத்துக்கொண்டு கம்பீரமாக நிமிர்ந்தார். அவரது முகக்களை உடனே மாறி, அதுவரையில் அவர் அந்த இன்ஸ்பெக்டருடன் கபடமாகப் பேசினார் என்பதை எளிதில் காட்டியது. அவ்வாறு நிமிர்ந்தவர் முன்னே பேசியதைவிடச் சிறிது உரத்த குரலில் பேசத்தொடங்கி, "ஐயா! இன்ஸ்பெக்டர் சொன்ன விஷயங்களை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டீர்களா? இனி நீங்களே மறைந்திருக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. இங்கேயே வந்துவிடலாம்" என்று தமக்கு வலது பக்கத்தில் இருந்த அறையை நோக்கிக் கூறினார்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் அந்த அறையின் கதவு திறந்து கொண்டது. அந்த சமஸ்தானத்துப் போலீஸ் சூபரின்டென்டெண்டும், முதல் நாள் வீரம்மாளின் புருஷனைத் தண்டித்த நீதிபதியும், இன்னம் இரண்டு முக்கிய அதிகாரிகளும் தபதப வென்று திவானிருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். திவான் அவர்களை அழைத்ததைக்கேட்டு, அவர்கள் வந்ததைக் கண்ட இன்ஸ்பெக்டர் திடுக்கிட்டு அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டார். அவரது உயிரில் பெரும் பாகமும் எமனுலகத்திற்குப் போய்விட்டதென்றே கூறவேண்டும். கையும் களவுமாய்ப் பிடிபட்ட கள்வனைப் போல அவர் திருட்டு விழி விழிக்கிறார். அவரது கைகால்கள் வெடவெடவென்று ஆடுகின்றன. உடம்பு திடுக்கு திடுக்கென்று தூக்கிப்போடுகிறது. பெருத்த திகிலும், குழப்பமும் எழுந்து அவரது மனத்தைக் கப்பிக்கொள்ளத் தொடங்கின. தம்மை திவான் ஏமாற்றி விட்டாரென்றும், அன்றோடு தாம் தொலைந்து போய்விட்டோம் என்றும் அவர் உடனே நிச்சயித்துக்கொண்டு, மரண தண்டனை அடைந்தவன்

தனது உயிரைக் கொடுப்பதற்குமுன் எவ்வித மனப்பான்மையோடு இருப்பானோ அவ்விதமான நிலைமையை அடைந்து, குன்றிக் குறுகித் தலைகுனிந்து ஊமைபோல நின்றார். அங்கே வந்த நீதிபதி முதலியோரை திவான் ஆசனங்களில் உட்காரச்செய்து, அவர்கள் எல்லோரையும் நோக்கி, "இந்த இன்ஸ்பெக்டர் சொன்ன வரலாறு முழுவதையும் நீங்கள் எல்லோரும் நன்றாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தீர்களல்லவா?" என்று வினவினார். அவர்கள் எல்லோரும், "ஆம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்" என்று உடனே உத்தரம் கூறினர்.

திவான் நீதிபதியை நோக்கி, "இவர் சொல்வதை அப்படியே எழுதிக் கொள்ளும்படி, நான் தங்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேனே, அந்த மாதிரி எழுதினீர்களா?" என்றார்.

நீதிபதி, "ஆம். இந்த இன்ஸ்பெக்டர் இங்கே வந்ததுமுதல் இதுவரையில் உங்கள் இருவருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை அப்படியே எழுதி இருக்கிறேன். இதோ படிக்கிறேன். கேளுங்கள்" என்று கூறித் தமது கையில் இருந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அதில் எழுதப்பட்டிருந்ததைப் படித்தார். திவானுக்கும் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுதும் தவறின்றி அப்படியே எழுதப்பட்டிருந்தது.

உடனே திவான் அங்கிருந்த போலீஸ் சூபரின்டென்டெண்டு முதலியோரை நோக்கி, "எங்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணை முழுவதும் இந்தக் காகிதத்தில் சரியாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது அல்லவா?" என்றார். மற்றவர்கள், "ஆம்" என்றனர்.

திவான் உடனே இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "என்ன, ஐயா! சொல்லுகிறீர்? நாம் பேசியதை நீதிபதி சரியாக எழுதி இருக்கிறாரல்லவா?" என்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் மௌனம்.

திவான், "என்ன ஐயா! உம்மைத்தானே! நான் கேட்பதற்கு உத்தரம் சொல்லும்" என்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர், "எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இவ்விதமான சங்கதி எதையும் நான் தங்களிடம் சொல்லவில்லை" என்றார்.

திவான், (வியப்படைந்து) "ஓகோ! நீர் இவ்விதமான சங்கதியெதையும் என்னிடம் சொல்லவே இல்லையா? சரி! அப்படியே இருக்கட்டும். நீர் இவ்விதமான சங்கதியெதையும் என்னிடம் சொல்லவில்லையென்று இந்தக் காகிதத்தின் அடியில் உம்முடைய கையாலேயே எழுதிக் கையெழுத்துச் செய்யும்" என்றார்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் தாம் நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாக நடந்து கொள்வதாக எண்ணி விசையாக நடந்து போய் நீதிபதியிடத்திலிருந்த காகிதத்தின் அடியில் திவான் சொல்லியபடி எழுதிக் கையெழுத்துச் செய்துவிட்டு முன்னிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்.

அதன் பிறகு திவான் மற்றவர்களை நோக்கி, "சரி; இனி இதன் கீழ் நீங்கள் நால்வரும் கையெழுத்துச் செய்யலாம், என்னுடைய வேண்டுகோளின்படி நீங்கள் நால்வரும் இங்கே வந்து பக்கத்து அறையில் இருந்ததாகவும், இந்த இன்ஸ்பெக்டரும் நானும் மேலே விவரிக்கப்பட்டபடி சம்பாஷித்ததை நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததாகவும், பிறகு என்னால் உள்ளே அழைக்கப்பட்டதாகவும், இன்ஸ்பெக்டர் தாம் இவ்வித தகவல் எதையும் சொல்லவில்லையென்று மறுத்துவிட்டதாகவும் எழுதி நீங்கள் நால்வரும் கையெழுத்துச் செய்யுங்கள்" என்றார்.

அவர்கள் அவ்வாறே எழுதிக் கையெழுத்துச் செய்து அந்தக் காகிதத்தை திவானிடம் கொடுத்தனர்.

அதை வாங்கி அதன் பின்புறத்தில் திவான் சிறிது நேரம் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தபின் நிமிர்ந்து இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "ஐயா! இன்ஸ்பெக்டரே! நான் இந்த சமஸ்தானத்து மகா ராஜனுடைய பிரதிநிதியென்பது உமக்குத் தெரிந்த விஷயம். நான் எல்லா நியாயஸ்தலங்களுக்கும் கடைசியான நீதிபதியென்பதையும், எந்த நியாயாதிபதியின் தீர்மானத்தையும் தக்க ஆதாரத்தின் மேலோ, அல்லது, மகாராஜனது தயாளத்தைக் கருதியோ மாற்றவும், ரத்து செய்யவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டென்பதையும் நான் உமக்கு எடுத்துக்காட்டுவது அவசிய மென்று நினைக்கிறேன். நீர் என்னோடு பேசிய விஷயங்களை யெல்லாம் தக்க மனிதர்களான இவர்கள் நால்வரும்

கேட்டுக்கொண்டிருந்ததாக ஒப்புக் கொண்டு, அதை அப்படியே எழுதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் பொய் சொல்லுகிறார்களென்றால், அதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். நீர் பெரிய உத்தியோகம் வகிப்பவராக இருந்தும் உமக்கு இவ்வளவு தூரம் வியவகார ஞானம் தெரியாமல் போனது ஆச்சரியமான விஷயமே. நீர் என்னிடத்தில் இவ்விதமான தகவல் எதையும் தெரிவிக்கவில்லை என்று மறுத்துவிட்டால், அது உமக்கு நிரம்பவும் அநுகூலமாய்ப் போய்விடுமென்று நீர் நினைத்துக்கொண்டீர் போலிருக்கிறது. முக்கியஸ்தர்களான நாங்கள் ஐவரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த விஷயத்தை நீர் மறுத்து அது நடக்கவில்லையென்றால் அதை எவரும் கேட்கப்போகிறதில்லை. அப்படிச் சொன்னதால், நீர் பெருத்த புரட்டுக்கார மனிதர் என்பதை எங்களுக்கு முன்பே நிரூபித்துக் காட்டியதாயிற்றேயன்றி வேறல்ல. நீர் இவ்விதமான புரட்டில் இறங்காமல், செய்ததை ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் என்னுடைய தீர்மானம் கொஞ்சம் கடுமைக் குறைவாக இருந்திருக்கும். ஆயினும், இது வரையில் நீர் செய்துள்ள அக்கிரமங்களெல்லாம் திரண்டுவந்து இந்தச் சமயத்தில் நீர் இப்படி நடந்துகொள்ளும்படி உமக்குப் புத்தி கொடுத்தது. நீர் எத்தனை நிரபராதிகளைத் தண்டனைக்குக் கொணர்ந்து, அவர்களையும் அவர்களுடைய குடும்பத்தாரையும் துயரக் கடலில் ஆழ்த்தி வயிறெரியச்செய்து. அவர்களுடைய குடும்பங்களை நாசப்படுத்தினீரோ? அது ஈசனுக்கே தெரிய வேண்டும். இப்போது எங்களுக்குத் தெரிந்து நீர் அநியாயமாக ஒரு குடும்பத்தை நாசப்படுத்தி நிரபராதியான ஒரு மனிதனை மூன்று தடவை தண்டனைக்கு ஆளாக்கி விட்டீர். உம்முடைய விஷயத்தில் நான் கொஞ்சமும் தயாளம் காட்டுவது தவறாகும். இப்போது ஆடுகள் திருடியதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிற மனிதரை நான் இந்த நிமிஷம் முதல் கௌரதையாகவும் கண்ணியமாகவும் விடுதலை செய்திருக்கிறேன். அதுவுமன்றி, இதற்குமுன் அவருக்கு நேரிட்ட தண்டனையும் தப்பானது என்றும், அவர் மூன்று வழக்குகளிலும் நிரபராதி என்றும் நான் இந்த சமஸ்தானம் முழுவதும் பகிரங்கமாக விளம்பரப்படுத்தச் செய்கிறேன். நீர் செய்த அக்கிரமத்தால் புருஷன் பெண்சாதி

ஆகிய இருவரது குடும்பத்து ஜனங்களெல்லோரும் இறந்து போனார்கள்; குடும்ப சொத்துக்கள் எல்லாம் விரயமாயிற்று. அவர்கள் இருவரும் மானமாய் ஜீவனம் செய்வதற்கும் வகை இல்லாமல் போனதோடு அவர்களுடைய இல்லற வாழ்க்கையும் சுகமும் இல்லாமல் போயின. இத்தனைக்கும் காரணபூதரான உம்மை மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கினாலும், அது அத்தனை நஷ்டங்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் ஈடாகாது. சட்டப்படி இந்தக் குற்றத்திற்கு மரண தண்டனை இல்லையென்று நான் விசனிப்பதோடு, உமக்குப் பத்து வருஷம் கடினக்காவல் சிறை கொடுக்கும்படி உத்தரவு செய்வதன்றி, பாங்கியிலிருக்கும் உம்முடைய ஆயிரம் ரூபாயையும், அந்தக் கள்ளப்பிள்ளைக்கும் அவருடைய பெண்சாதிக்கும் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்கும்படி தீர்மானிக்கிறேன். யாரடா சேவகர்கள்! அவர்களை அழைத்து வாருங்கள்'' என்று சொல்லி வாய் மூடுமுன் இன்னொரு அறையிலிருந்து வீரம்மாளும் அவளது புருஷனும் ஓடோடியும் வந்து திவானுக்கெதிரில் கீழே விழுந்து கரைபுரண்டெழுந்து மனவெழுச்சியும், பயபக்தி விசுவாசமும் தோன்ற, சாஷ்டாங்க மாக நமஸ்காரம் செய்து எழுந்தனர். அவர்களது மனத்தில் பொங்கியெழுந்த ஆநந்தமும் குதூகலமும் அவர்களை மெய்மறந்து போகும்படிச்செய்து பரவசப்படுத்தின. அவர்கள் கண்களிலிருந்து ஆநந்த நீர் மாலை மாலையாய்ப் பெருகி வழிந்தது. அவர்களது தேகம் புளகாங்கிதமடைந்து ஆநந்த மயமாக நிறைந்து இளகி இளகி உருகிப் பேரின்பத்தில் தோய்ந்து நின்றது. வீரம்மாள் முற்றிலும் தழுதழுத்த நயமான குரலில் பேசத்தொடங்கி, ''சுவாமீ! எங்களுடைய தீராக் கலியைத் தீர்த்து வைத்த ஆண்டவனே! பரம தயாளுவே! காருண்ய வள்ளலே! தங்கள் மாளிகையில் கேவலம் வாசல் பெருக்கும் யோக்கியதை கூட இல்லாத என்னைத் தாங்களும் தங்கள் அருங்குண மனைவியாரும் தங்களுக்குச் சமமாக மோட்டார் வண்டியில் வைத்து அழைத்து வந்து, நாங்கள் ஏழேழு தலைமுறையில் தவம் செய்தாலும் நாங்கள் எதிர்பார்க்க இயலாத உபசரணைகளையும் சுகத்தையும் கொடுத்து, அணைந்துபோயிருந்த எங்கள் குல விளக்கையும் ஏற்றி வைத்த தங்களுக்கு நானும் என் புருஷனும் எங்கள் தேகத்தைச் செருப்பாய்த் தைத்துப் போட்டால் கூட அது

தாங்கள் கைம்மாறு கருதாமல் செய்த பேருதவிக்கு ஈடாகாது. தாங்களே திவான் என்பதை அறியாமல் நான் தங்களைக் குறித்து அவதூறான வார்த்தைளை உபயோகித்தது இப்போது என் மனசை ஆயிரம் வாள்கள் கொண்டு அறுப்பதுபோல வதைக்கிறது. இந்தக் கலிகாலத்தில் நாங்கள் தங்களையும் தங்கள் மனையாரையும் பேசும் தெய்வங்களாகக் கண்டோம். நெடுங்காலமாய்ப் புண்பட்டு மறுகிக் கிடந்த இந்த ஏழைகளின் மனம் குளிரும்படி செய்து எங்களை உய்வித்த பரம தயாளுவே! தாங்கள் தங்கள் சம்சாரம் குழந்தைகளோடு என்றென்றும் சிரஞ்சீவியாயிருந்து அமோகமாய் வாழவேண்டும். என் அப்பனே! தங்களுடைய பெயரும் புகழும் மலை மேல்வைத்த தீபம் போல எங்கும் தெரிந்து என்றென்றைக்கும் நீடித்து நிற்க வேண்டுமையனே'' என்று கூறி ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து மேன் மேலும் கீழே விழுந்து விழுந்து கும்பிட்டாள். கண்ணு சாமி என்ற பெயர்கொண்ட அவளது புருஷன் காட்டாற்று வெள்ளம் போலக் கட்டிலடங்காமல் பொங்கி எழுந்த தனது மனவெழுச்சியையும், ஆநந்தப் பெருக்கையும் தாங்க வல்லமை அற்றவனாய், தானும் மெய்ம்மறந்து கீழே வீழ்ந்து எழுந்து நின்று கன்னங்களில் அடித்துக்கொண்டு கைகுவித்து நின்றான்.

அந்த மகா பரிதாபகரமான காட்சியைக் கண்ட திவானும், நீதிபதி முதலிய மற்ற நால்வரும் இளகி உருகிப் பொங்கிப் பொருமினர். அவர்களது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது. உடனே திவான் அவர்களைப் பார்த்து, ''அப்பா கண்ணுச்சாமீ! வீரம்மா! உங்களைப் பிடித்திருந்த சனியன் இன்றோடு தொலைந்தது. இந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உங்களுக்கு இதுகாறும் செய்த கெடுதலுக்கு நஷ்ட ஈடாக இவரிடமுள்ள சொத்து முழுவதையும் கொடுத்து விடும்படி நான் உத்தரவு செய்திருக்கிறேன். ஆனால், நிரம்பவும் சொற்பத் தொகையான ஆயிரம் ரூபாய் தான் இவரிடம் இருக்கிறது. அதை மாத்திரம் உங்களுக்குக் கொடுப்பது போதாதென்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகையால், என் சொந்த ஐவேஜியிலிருந்து இன்னம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி நான் என் சம்சாரத்தினிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். நீங்கள் போய் அதையும் வாங்கிக்கொண்டு,

உங்களுக்கு எந்த ஊரிர் இருக்க விருப்பமோ அங்கே போய் சௌக்கியமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருங்கள். ஜனங்கள் யாரும் உங்களைப்பற்றி இழிவாகவே பேசமாட்டார்கள். இனியும் உங்களுக்கு எவரேனும் தீங்கு செய்ய நினைத்தால், நீங்கள் எந்த நேரத்திலும் என்னிடம் வந்து முறையிட்டுக் கொள்ளலாம். நீங்கள் என்னுடைய ஜாகையில் சில தினங்கள் இருந்து விருந்துண்டுவிட்டு உங்களுக்குப் பிரியமான இடத்திற்குப் போய்ச்சேருங்கள்'' என்று மிகுந்த அன்போடு கூறி முடித்தார். அதைக் கேட்ட கண்ணுசாமியும் வீரம்மாளும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாய்ப் பொங்கியெழுந்து தங்களது நன்றி விசுவாசத்தின் பெருக்கை வெளிப்படுத்தி மறுபடி கீழே விழுந்து அவரை நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் சென்றனர். பிறகு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சேவகர்களால் சிறைச்சாலைக்கு நடத்தப் பட்டார். நீதிபதி முதலியோரும் திவானிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றனர்.

உடனே திவான் முதலியார் தமக்கெதிரில் வைக்கப் பட்டிருந்த இராஜாங்க சம்பந்தமான காகிதக் கட்டுகளில் தாம் அவசரமாக உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் ஏதேனும் இருக்கின்றனவாவென்று பார்த்தார்; அவசரமான விஷயங்களாயிருந்தால், அதற்கு அறிகுறியாக காகிதக்கட்டு சிவப்பு நாடாவினால் கட்டப்பட்டிருப்பது வழக்கம். அவ்வாறு சிவப்பு நாடாவினால் கட்டப்பட்டிருந்த காகிதக்கட்டுகள் அவருக்கெதிரில் நான்கு இருந்தன. திவான் முதலியார் அவற்றுள் ஒன்றையெடுத்துக் கட்டை அவிழ்த்துக் காகிதங்களைப் படித்து, விஷயம் இன்னதென்பதை உணர்ந்து கொண்டே போய், அதன்மேல் தமது முடிவான உத்தரவை எழுதி மறுபடி அதைக் கட்டி அப்பால் வைத்தார். அப்போது வெளியில் இருந்த பாராக்காரர்களுள் ஒருவன், ''எஜமானே! தபால்காரன் சில கடிதங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறான்'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் வெளியில் நின்றபடியே கூறினான். அதைக் கேட்ட திவான், ''தபாற் காரனை உள்ளே அனுப்பு'' என்றார்.

அடுத்த நிமிஷம் தபாற்காரன் ஒருவன் உள்ளே வந்து குனிந்து அவருக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு, சுமார் பதினைந்து காகிதங்களை எடுத்து திவானுக்கெதிரில் மேஜையின்மேல் வணக்கமாக வைத்துவிட்டு, மறுபடி அவருக்கு இன்னொரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு வெளியிற் போய்விட்டான்.

திவான் முதலியார் புதிய கடிதங்களையெல்லாம் எடுத்துத் தள்ளித் தள்ளிப் பார்த்தார். சர்கார் கடிதங்கள் சிலவும் சொந்தக் கடிதங்கள் சிலவும் இருந்தன. ஆனால் அவர் எதையும் படிக்க வில்லை. சிவப்பு நாடாவினால் கட்டப்பட்ட அவசரக் கட்டுகள் மூன்றையும் தாம் முதலில் பார்த்து உத்தரவுகள் பிறப்பித்து அனுப்பிய பிறகு புதுக்கடிதங்களை நிதானமாய்ப் படித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அவசரக் கட்டுகளுள் இன்னொன்றை எடுத்து நாடாவை அவிழ்த்திக் காகிதங்களைப் படித்துக் கொண்டே போகத் தொடங்கினார். அப்போது அவருக்குப் பின்புறத்திலிருந்த ஒரு கண்ணாடிக்கதவு மெதுவாய்த் திறந்துகொண்டது. அதனால் ஏற்பட்ட ஓசை அற்ப ஓசை யாகவே இருந்தது. ஆனாலும், நிரம்பவும் கூர்மையான புத்தியும் கவனமும் அமிதமான சுறுசுறுப்பும் உடையவரான திவான் அந்த ஓசையை உணர்ந்து திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து சரேலென்று பின் புறத்தில் திரும்பிப் பார்த்தார். அமிர்தத்தையும், இனிமையான குளிர்ச்சியையும் அள்ளிச் சொரியும் பூர்ண சந்திரபிம்பம் தோன்றுவதுபோலப் புன்னகை பூத்த முகத்தோடும், அன்னத்தைப் பழித்த நடையோடும் அவ்விடத்திலிருந்து தம்மை நோக்கி வந்த தமது மனையாட்டியான காந்தியம்மாளைக் காணவே, திவான் முதலியாரது தேகமும் மனதும் அவருடைய முயற்சியின்றி தாமாகவே இன்பமயமாய் நிறைந்து மலர்ந்து இளகி ஜ்வலிக்கத் தொடங்கின. அத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற மா மதியைக்கண்ட அவரது வசீகர வதனமாகிய இனிய புஷ்பம் சந்தோஷத்தினால் தானாகவே மலர்ந்து இன்பமாகிய கிரணங்களை நாலா பக்கங்களிலும் வீச ஆரம்பித்தது. தாம் அவசரமான காகிதக்கட்டுகளைப் படித்துப் பரிசீலனை செய்து உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கையில், அதற்கு இடைஞ்சலாகத் தமது மனையாட்டி வந்துவிட்டாளேயென்ற ஒருவித ஆயாசமும், சஞ்சலமும் அவரது மனத்தில் தோன்றி

எழுந்து வருத்தின. ஆனாலும், அந்தப் பெண்மணியின் தோற்றத்தில் ஒருவிதமான மிருதுத் தன்மையும், பணிவும், வசீகர சக்தியும் தோன்றி அவரது மனத்தை எப்போதும் அவர் விலக்க இயலாத அத்தகைய கவர்ச்சியினால் மேற்கொள்ளப்பட்டவராய், மந்திர சக்தியினால் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் நாகம்போலத் தமது மனோவேகம், சுறுசுறுப்பு, ஊக்கம், தேகத்தின் பரபரப்பு முதலியவற்றை அடக்கிக்கொண்டு அப்படியே ஒய்ந்து ஆநந்தமயமாய் மாறிப்போனார். அந்தப் பெண்ணரசியின் மகா அபூர்வமான வனப்பும், சிரேஷ்டமான கலியாண குணங்களும், உத்தமமான நடையுடை பாவனைகளும் நேத்திராநந்தமான அலங்காரமும் ஒன்றுகூடி தெய்வீக சக்திவாய்ந்து காந்தம்போல அவரது மனத்தை வெகு சுலபத்தில் கவர்ந்துகொள்வது வழக்கம். ஆதலால் அவ்வாறே அன்றைய தினம் காலையிலும் அவள் வந்த போது அவர் அந்தப் பெண்மணியின் விஷயத்தில் வாத்சல்யமும் பிரேமையும் வடிவெடுத்தது போலக் காணப்பட்டார். அந்த அன்போடு மாதுரியமான பலவிதச் சிற்றுண்டிகளை ஒரு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்து, அதைத் தனது இடது கையில் தாங்கி, வலது கையில் பன்னீர் போலத் தெளிந்த சுத்த ஜலம் நிறைந்த வெள்ளிக் கூஜாவொன்றைச் சுமந்து பணிவாகக் குனிந்து மிருதுவாக அவரிடம் நெருங்கி வந்த காலத்தில், அந்த ஸ்திரீ ரத்னத்தின் காலில் நிறைந்திருந்த பாதஸரம் கலீர் கலீர் என்று சப்தித்தது. வெள்ளி மொட்டுகளும், காலாழிகளும் கிண் கிண்ணென்று ஒலித்ததும், பொற்கொடிபோல ஜ்வலித்த அவளது மேனியில் தகத்தகாயமாக மின்னிய புதிய பட்டாடையின் மடிப்புகளும் சுருள்களும் ஒன்றன்மேல் ஒன்று உராய்ந்து ஸரஸரவென்று ஓசை உண்டாக்கியதும் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத ஒரு பிரத்யேகமான இன்பமாய்க் காணப்பட்டன. அந்த மாதரசி தனக்குத் தெரியாமல் தன்னிடம் அத்தகைய அபூர்வ சக்தியும் கவர்ச்சியும் வசீகரத் தன்மையும் நிறைந்து இருக்கின்றன என்பதை உணராதவளாய்த் தனது பர்த்தா ஏதோ சர்க்கார் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவரது அநுமதியின்றித் தான் உள்ளே வந்ததைக் குறித்து அவர் தன்மீது கோபம் கொள்வாரோ என்று அஞ்சி அஞ்சி நடந்து மான்போல மருண்டு தயங்கித் தயங்கி அடிவைத்து அவரண்டையில் வந்து

பணிவாகக் குனிந்து நின்றபடி, முல்லையரும்பின் வரிசைகள் போலக் கண்கொள்ளா அழகாய் விளங்கிய தனது சுந்தரப் பல் வரிசைகளில் சிறிதளவு வெளியில் தெரியும்படி நயமாகப் புன்னகை செய்தவளாய் அவரை நோக்கி நிரம்பவும் பணிவாகவும் மிருதுவாகவும் பேசத் தொடங்கி, "மணி ஒன்பது ஆகிறதே. வழக்கம்போலத் தாங்கள் வருவீர்களென்று சமயற் காரர்கள் இந்தப் பலகாரங்களை எட்டு மணிக்கே செய்து வைத்துவிட்டார்கள். நான் இதுவரையில் பார்த்தேன்; அதிக நேரம் வைத்திருந்தால் இவைகளின் சூடு ஆறிப் போகுமென்று, இவ்விடத்திலேயே கொடுத்துவிட்டுப் போகலாமென்று நினைத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். தங்களுடைய சந்தர்ப்பத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் நான் இப்படி திடீரென்று வருவது தங்களுடைய வேலைக்கு இடஞ்சலாயிருக்குமோ என்ற பயமும், தாங்கள் கோபித்துக் கொள்வீர்களோ என்ற எண்ணம் என்னைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்துவிட்டது. ஆசை வெட்கமறியாது அல்லவா, ஆகையால் துணிந்து வந்துவிட்டேன். இவ்விடத்து சந்தர்ப்பம் எப்படி இருக்கிறதோ தெரியவில்லை" என்று வீணாகானம் செய்வது போன்ற அதிமாதுரியமான மெல்லிய குரலில் கூறினாள். உடனே, திவான் வாஞ்சையாக அந்த இன்ப வல்லியை நோக்கிப் புன்னகை செய்து, "காந்திமதீ! இவ்வளவு நேரமாகியும், நான் சாப்பிடாமல் வெறும் வயிறோடு இருக்கிறேனே என்று நினைத்துக் கரிசனத்தோடு நீ இவைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய். அதற்குப் பதிலாக உன்மேல் நான் கோபித்துக் கொள்வதென்றால், அதைக் கேவலம் மிருகத் தன்மை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இத்தனை வருஷ காலமாய் நாம் இருவரும் ஒன்றாக இருந்து பழகி இருக்கி றோமே. என்றைக்காவது நான் உன்மேல் காரணமாகவும் அநாவசியமாகவும் கோபித்துக் கொண்டதுண்டா? அப்படி இருக்க, நீ ஏன் இன்றைய தினம் இவ்விதமான பயம் கொள்ள வேண்டும். நான் இத்தனை வருஷ காலமாய் உன்னோடு பழகிப் பார்த்த வரையில் நீ அற்ப விஷயத்திலும் தவறாக நடந்ததை நான் ஒரு நாளும் காணவே இல்லை. ஆகவே, இன்று நீ உண்மையிலேயே தவறாக நடந்திருந்தாலும், அது என்னுடைய நன்மையைக் கருதிச் செய்யப்பட்டனவேயன்றி வேறல்ல.

அதைத் தவறு என்று சொல்வது சரியல்ல. அதை மிதமிஞ்சிய பிரியம் என்று சொல்லவேண்டுமேயன்றி தவறு என்று சொல்வது பிசகு. இருக்கட்டும். நீ இரண்டு கைகளிலும் பெருத்த பளுவை வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாய். செம்பையும் தாம்பாளத்தையும் இப்படி மேஜையின்மேல் வைத்துவிட்டு நீ கொஞ்ச நேரம் அந்த ஸோபாவின்மேல் உட்கார்ந்துகொள். நான் அவசரமான காகிதங்கள் சிலவற்றைப் படித்து உத்தரவு பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னம் அரை நாழிகை சாவகாசத்தில், இந்த வேலை முடிந்துபோகும். உடனே பலகார வேலையை ஆரம்பித்துக் கொள்ளலாம். இப்போது தபாலில் வந்த காகிதங் கள் வேறே இருக்கின்றன. அவைகளைக் கடைசியாக வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்'' என்று அன்பாகவும் குதூகலமாகவும் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட பெண்மணி, "தாங்கள் வேலை பார்க்கும் போது நான் சும்மாவா இருக்கிறது. நானும் ஒரு வேலை செய்கிறேனே. நான் தங்களுடைய பக்கத்தில் நின்று இந்தப் பலகாரங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எடுத்துத் தங்களுடைய வாயில் போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன். அதனால் தங்களுடைய மற்ற வேலைக்குக் கெடுதல் இல்லாமல் நான் நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ளுகிறேன். இரண்டு வேலைகளும் ஒரே காலத்தில் நடக்கட்டுமே'' என்று நிரம்பவும் மிருதுவாகவும் நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள். அதைக் கேட்ட திவான் மிகுந்த களிப்பும் பூரிப்பும் அடைந்து, "சரி; அப்படியானால், உன் சித்தமே எனக்குச் சட்டம். நீ வாயைத் திறக்கச் சொன்னால் திறக்கிறேன்; மூடச்சொன்னால் மூடிக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், ஒரு விஷயம் மாத்திரம் பயமாக இருக்கிறது. நான் சாப்பிடும் பலகாரத்தின் ருசியில், மறந்தாற் போல, ஹல்வா முதல் தரமாய் இருக்கிறதென்று இந்த அவசர உத்தரவுகளில் எழுதிவிட்ப் போகிறேனே என்ற பயம் உண்டாகிறது. இருந்தாலும், பரவாயில்லை. உன் இஷ்டப் படியே நான் செய்கிறேன். இந்த சமஸ்தானத்தில் மற்ற எல்லா நியாயஸ்தலங்களையும்விட, என்னுடைய நியாயஸ்தலம் மேலானது. என் உத்தரவுக்குமேல் அப்பீல் கிடையாது. அதற்கெல்லாம் மேலானது உன்னுடைய உத்தரவு'' என்று

வேடிக்கையாகவும், தமது மனையாட்டியை ஸ்துத்தியம் செய்தும் கூறிவிட்டுத் தமது காகிதக் கட்டைக் கவனிக்கலானார். அவரது சொற்களைக்கேட்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்த பெண்மணி பலகாரங்களை எடுத்தெடுத்து மிகுந்த வாஞ்சையோடு அவரது வாயில் போடத் தொடங்கினாள். திவான் அரை நாழிகை காலத்தில் அவசர விஷயங்களை யெல்லாம் படித்து உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டு, தபாற்காரனால் கொணர்ந்து கொடுக்கப்பட்டிருந்த கடிதங்களை எடுத்துப்பார்க்க ஆரம்பித்தார். அவர் முதலில் எடுத்தது இராஜாங்க சம்பந்தமான ஒரு விண்ணப்பம். திவான் அதைப்படித்து, அதற்குத் தகுந்த உத்தரவை எழுதியபடி தமது மனையாளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து, "இன்றையதினம் நாம் செய்வது நல்ல ஏற்பாடு. ஒரே காலத்தில் இரண்டு காரியங்களும் முடிகின்றன. என் கச்சேரி வேலையும் ஆகிறது. வயிற்று வேலையும் எனக்குத் தெரியாமலேயே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சாப்பாட்டுக்கென்றே நான் செலவிடும் காலம் இப்போது வீணாகாமல் சர்க்கார் வேலைக்கு உபயோகப்படுகிறது. அதுவுமன்றி, பலகாரங்களில் கவனம் சென்றால், அதில் உப்பில்லை, இதில் புளி இல்லை என்று சொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமும் உண்டாகும். அதற்கும் இடமில்லாமல் போகிறது. பலகாரங்களில் எவ்வித மான குற்றமிருந்தாலும், அது தெரியாமல் போகிறது. இம் மாதிரியே இந்த வேலை தினம் தினம் நடந்தால்கூட அது நல்லதுதான் என்று நினைக்கிறேன்" என்று வேடிக்கையாக மொழிந்தார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி நிரம்பவும் பணிவாகவும் கனிவாகவும் அவரை நோக்கி, "இவ்விடத்து சித்தத்தின்படி நடந்துகொள்ள அடியாள் காத்திருக்கிறேன். அடியாள் இன்றைக்கு மாத்திரமா அடியாள். நாச்சியார் சொல்லியிருப்பது போல எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறப்பிற்கும் அடியாள், தங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யக் கடமைப்பட்டவளாயிற்றே" என்றாள்.

அவளது இனிய சொற்களைக் கேட்ட திவான் கட்டிலடங் காத குதூகலமும் ஆநந்தமும் எய்தி, "பலே! நன்றாகச் சொல்லு கிறாயே! நீ வைஷ்ணவ முதலியார் வீட்டுப் பெண்ணல்லவா.

உனக்கு நாச்சியார் பாடியுள்ள பாட்டு இந்தச் சமயத்தில் நினைவிற்கு வந்ததுபோலிருக்கிறது. நீ உபயோகித்த இரண்டொரு வார்த்தைகளிலிருந்தே அந்தப் பாட்டு நன்றாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். நாச்சியார் எந்த இடத்தில் யாரைக் குறித்து அப்படிச் சொன்னார்? அந்தப் பாட்டைச் சொல் கேட்கலாம்'' என்றார். அதைக் கேட்ட மாதரசி மிகுந்த கிலேசமும் நாணமும் அடைந்து நாணிக்கோணி, ''நாச்சியார் தெய்வீகமாய்ப் பிறந்த பெண். அவர் இயற்கையிலேயே பகவத் பக்தியுடையவராயும், வரகவியாயும் இருந்தார். அவர் நரமனிதர் எவருக்கும் வாழ்க்கைப்பட விரும்பாமல், ''மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசவொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை மாயற்கல்லால்'' என்று சொல்லி, தான் ஸ்ரீமந் நாராணயனுக்கு வாழ்க்கைப்பட உறுதி செய்துகொண்டார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் தாம் புருஷராக அடைய எண்ணிய பரமாத்மாவை நினைத்து திருப்பாவை என்று முப்பது பாட்டுகள் பாடி இருக்கிறார் அதில் ஒரு பாட்டின் கருத்தைத்தான் நான் சொன்னேன்.

''சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து, உன்
பொற்றாமரை அடியே போற்றும் பொருள்கேளாய்,
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து நீ
குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது;
இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகாண், கோவிந்தா!
எற்றைக்கும், ஏழேழ் பிறவிக்கும், உன்றன்னோடு
உற்றோமே யாவோம், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்,
மற்றை நம் காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய்.''

என்பதுதான் அந்தப் பாசுரம். பரமாத்மாவுக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தமும் இந்தப் பாசுரத்தில் வெகு அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முதன்முதலில் நான் இந்தப் பாடலைப் படித்த காலத்தில், இதில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போலத்தான் நான் தங்களிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அதுபோலவே நடந்து வருகிறேன்'' என்றாள்.

திவான் முதலியார், ''பேஷ்! பாட்டு வெகு நன்றாக இருக்கிறது. ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட அரிய கருத்துகள் அடங்கிய பாட்டுகளைப் படித்து, இவற்றின் கருத்துகளின்படி

நடந்துகொள்வது அவசியந்தான். நான் சைவன். ஆகையால் உங்கள் திருப்பாவையைப் படித்ததில்லை. இதுபோலவே தாயுமான சுவாமிகள் பாடலில், ''அரும்பொனே மணியே!'' என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு பாடல் இருக்கிறது. அதில்,

''இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனானாலும் உனை
இடைவிட்டு நின்றதுண்டோ?
என்று நீ அன்று நான் உன்னடிமை யல்லவா''

என்று தாயுமான சுவாமி பாடியிருக்கிறார். அது எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா?'' என்றார்.

அவரது மனையாட்டி, ''அதுவும் நன்றாகவும் உருக்கமாக வும் இருக்கிறது. ஆனால், அது தெய்வத்துக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை மாத்திரம் குறிக்கிறது. நான் சொன்ன பாசுரம் தெய்வத்திற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும், புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் சிலேடை யாகச் சொல்லுகிறது. எங்களைப்போலிருக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு இது அதிகமாய்ப் பயன் தரும். உலகப் பற்றைத் துறந்து பரம் பொருள் ஒன்றையே நாடி நிற்கும் மகான்களுக்கே தாங்கள் சொன்ன பாடல் உபயோகப்படும். அவ்வளவே வித்தியாசம்'' என்றாள்.

திவான் முதலியார், ''நீ சொல்வது உண்மைதான். அப்படியானால், நீ அந்தத் திருப்பாவைப் பாசுரத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதைப் போல நடந்துகொண்டு வருகிறாயா?'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''அதுபோல நடக்கவேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கிறது, மன உறுதியும் இருக்கிறது. ஆனாலும், என் மனம் திருப்தியடையும்படி இரவு பகல் எப்போதும் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும்படியான சந்தர்ப்பமும் பாக்கியமும்தான் கிடைக்கிறதில்லை. மற்ற சகலமான விஷயங் களிலும் நான் மகத்தான சம்பத்தையும், சுகபோகங்களையும் பெற்றிருந்தாலும், அந்த ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் எனக்குக் குறைதான். தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் மகாராஜனுடைய பிரதிநிதி ஸ்தானத்தில் இருப்பதுபற்றி, தாங்கள் காலாலிடும் வேலையைத் தலையாற் செய்ய நூற்றுக் கணக்கான சிப்பந்திகள் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். நியாயமாய் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய

இன்பத்தையெல்லாம் அவர்கள் கொள்ளையடித்துப் போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்'' என்று நிரம்பவும் கொஞ்சலாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் தமது சந்தோஷத்தை அடக்க மாட்டாதவராய்ச் சிரித்து, "ஆம். நீ சொல்வது வாஸ்தவந்தான். எனக்குப் பணிவிடைகள் செய்வது உனக்கு இன்பகரமாய் இருக்கலாம். ஆனால், சம்பளத்திற்கு வேலை பார்க்கும் கூலியாள்களுக்கு அது ஒரு நாளும் இன்பகரமாய் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. சிலருக்கு அது சர்வசாதாரணமாய் இருக்கும்; சிலருக்குத் துன்பகரமாகக் கூட இருக்கும்; எவருக்கும் இன்பகரமாக இருக்காது. ஒரு குழந்தை தன்னுடைய கைவிரலை ஆநந்தமாகச் சப்பிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கு அதில் ஒரு பெரிய இன்பம் இருப்பதாய்த் தெரிகிறது. நம்மைப் போன்ற வர்களுக்கு அந்த விரல் உப்புக்கரிப்பாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் மனிதருடைய மனப்பிரமையேயன்றி வேறல்ல. ஒரு மனிதன் எந்தக் காரியத்தையும் பிரேமையோடும் ஆசையோடும் செய்தால், அது உண்மையில் ஆநந்தமாகத்தான் தோன்றும்; மனிதர் ஆணாக இருந்தாலும், பெண்ணாக இருந்தாலும் தங்கள் தங்கள் கடைமைகளையும் வேலைகளையும் மிகுந்த ஆசை யோடும் பிரேமையோடும் செய்வதுதான் மகா சிலாக்கியமானது. ஒரு பெண்ஜாதி தன் புருஷனிடம் உண்மையான வாத்சல்யமும் பிரேமையும் வைத்து அவனுக்கு உப்பில்லாத கஞ்சியைக் கொடுக்கிறாள். அதே கணவனுக்கு ஒரு பரிசாரகன் பஞ்சபக்ஷிய பரமான்னங்களைச் சமைத்து உயிரற்ற யந்திரம்போல வந்து வந்து ஒழுங்காகவும் ஏற்பாடாகவும் பரிமாறுகிறான். இந்த இரண்டில் எது சிலாக்கியமானது, எதில் புருஷனுக்கு உண்மை யான ஆநந்தம் உண்டாகும் என்று என்னைக் கேட்டால், பிரேமையோடு ஊட்டப்படும் கஞ்சிதான் நம் மனத்திற்கு உகந்ததாக இருக்குமென்று சொல்லுவேன். இதையெல்லாம் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்ப் பார்க்க, பணிவிடைக்கு ஏராளமான ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு வெளிப் பார்வைக்குப் படாடோபமாய் இருக்கிற பெரிய மனிதர்களைவிட அன்பு நிறைந்த கற்பிற்கரசியான தன் பெண்ஜாதியினுடைய மன மார்ந்த சிருஷ்டிகளை அடைகிற புருஷனே உண்மையான பாக்கியவான்; அவனே முன் ஜென்மத்தில் தவம் செய்தவன்

என்று சொல்லவேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு இன்னொரு சந்தேகம் உதிக்கிறது. நான் இந்த சமஸ்தானத்தில் திவான் உத்தியோகம் பார்க்கிறேன். வெளிப் பார்வையில் நான் மற்றவரைவிடப் பெரியவன் என்பது தெரியும்படியும், இந்த ஸ்தானத்தின் கௌரதைக்குத் தக்கபடியும் எனக்கு ஏராளமான சிப்பந்திகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்து அரசரோ என்னைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமான மேம்பாடு கௌரதையும் உடையவர். ஏராளமான பரிவாரங்கள் எப்போதும் சூழ்ந்து அவரை நிரம்பவும் உன்னதமான ஸ்தானத்தில் வைத்து, அவர் மனசால் நினைக்குமுன் அவரது குற்றேவல்களைச் செய்து வருகிறார்கள். மகாராஜனை விட்டு, அண்டாண்ட பிரம்மாண்டம் என்னும் சகலமான உலகங்களையும், கடல்களையும், மலை களையும், ஆரணியங்களையும், அவற்றினுள் நிறைந்துள்ள சகலமான ஜீவன்களையும், இன்னும், சூரிய சந்திரர்களையும் கோடானுகோடி நட்சத்திர மண்டலங்களையும், ஆகாய வெளிகளையும் படைத்து, மகா விநோதமாக நிலைநிறுத்தி, நடத்திக்கொண்டே போகும் மகத்திலும் மகத்தானவரும், அணுவிலும் பரம அணுவானவரும், எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் எல்லா இடத்திலும் நிறைந்த சகலமான வஸ்துக் களையும் தமது இச்சா மாத்திரத்தில் படைத்துக் காத்து அழிப்பவரும், அறிவுமயமானவரும், வல்லமையே வடிவமான வருமாய் எக்காலத்திலும் மனிதரது புத்தியைப் பிரமிக்கச் செய்யும் பரமாத்மா இருக்கிறாரே, அவருடைய விஷயத்தை நாம் நினைத்துப் பார்த்தால், நம்முடைய புத்தி குழம்பிப்போகுமே அன்றி வேறல்ல. கேவலம் அற்ப மனிதனாகிய எனக்கே இத்தனை வைபவமும், இத்தனை ஆள் மாகாணங்களும் இருக்கையில், சர்வ வல்லமையும், சர்வ அதிகாரமும் வாய்ந்த பரம்பொருளின் கோலாகலத்தை நாம் மனசால் பாவிக்க முடியுமா? அவருடைய பணிவிடைகளுக்கு எத்தனை கோடி ஜனங்கள் இருப்பார்கள். அவருடைய மகிமையை எடுத்துப்புகழ எத்தனை கட்டியக்காரர்கள் இருப்பார்கள். அவரது இராஜ சின்னங்கள் எப்படித்தான் இருக்கும் என்றாவது, அவற்றின் எண்ணிக்கையையாவது எவராது கண்டு சொல்லமுடியுமா! எனக்குப் பணிவிடைகள் செய்யும் பாக்கியமும் இன்பமும் உன்

ஆசைதீர உனக்குக் கிடைக்கிறதில்லையென்று நீ குறை பட்டுக் கொள்ளுகிறாயே! இருட்டறையில் எதையும் அறியாமல் கிடந்து தடவும் ஒரு குழந்தையைப் போலக் கடவுளின் இருப்பிடத்தையும், அவரை அடையும் வழியையும், இந்த சிருஷ்டியின் மர்மத்தையும் அறியாமல் கிடந்து உழலும் மகா அற்ப சக்தி வாய்ந்தவர்களான மனிதர்கள் கடவுளுக்குப் பணிவிடைகள் செய்வது எப்படி? அவரை சந்தோஷப்படுத்துவது எப்படி? அவருடைய அருளொளியை அடைவது எப்படி? இதை நினைக்க நினைக்க, மூளை தெறித்துப் போய்விடும்போல இருக்கிறது'' என்று கூறுவதும், புதிய தபால் ஒன்றை எடுத்து தமது கவனத்தைச் செலுத்துவதுமாயிருந்தார். அடிக்கடி அவரது வாயில் பலகாரத்தைச் சிறுகச்சிறுகப் போட்டுக் கொண்டிருந்த காந்திமதியம்மாள் அவர் ஒரு கடிதத்தைப் படித்துக் கீழே வைத்துவிட்டு இன்னொன்றை எடுத்த காலத்தில் அவருடன் பேசத் தொடங்கி, ''மனிதருக்கும் கடவுளுக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா? மனிதராகிய நாம் சொற்ப அறிவை உடையவர்கள். கடவுள் ஒரே அறிவுச் சுடராக இருப்பவர். அவரே எல்லா வற்றையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவர். எல்லா ஜெந்துக்களின் தேவைகளும், மனப்பான்மையும் கண்ணாடியில் தெரிவதுபோல அவருடைய சித்தத்திற்குத் தெரிந்துகொண்டே இருக்கும். மனிதருடைய விஷயம் வேறு மாதிரியானது. ஒரு சுவருக்கு மறைவில் என்ன நடக்கிறதென்பது நமக்குத் தெரிகிறதில்லை. மனிதர் ஒருவரோடொருவர் கூடவே இருந்து பழகினாலும், ஒருவர் மனசில் என்ன விஷயம் இருக்கிறதென்பது மற்ற வருக்குத் தெரிகிறதில்லை; எலும்பு தோல் முதலியவற்றாலான சுவர் அவற்றிற்குள் இருக்கும் மனசை மறைத்துவிடுகிறது. அதை அவரே வெளியில் காட்டிக் கொண்டாலன்றி மற்றவருக்கு அது தானாகவே தெரிகிறதில்லை. ஆகையால் மனிதருக்கு மனிதர் வெளிப்படையான செய்கையினால் தங்கள் மன நிலைமையைக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதுவும் எங்களைப்போன்ற ஸ்திரீகள் புருஷருடைய பணிவிடைகளுக்கு என்றே ஜென்மம் எடுத்தவர்கள். ஆகையால், நாங்கள் மற்றவர் களைவிட அதிக ஜாக்கிரதையாகவும் விழிப்பாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டும். மாதுரியமான தின்பண்டங்களை மனிதர்

சாப்பிடும்போது அவர்களுக்கு அது எவ்வளவு இன்பகரமாய் இருக்குமோ, அதுபோல, ஸ்திரீகளுக்குத் தங்களுடைய புருஷருக்கும், புருஷரைச் சேர்ந்தவருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் பணிவிடை செய்வது இன்பகரமாகத் தோன்றவேண்டும். அவ்விதமான மனப்போக்கை அவர்கள் ஆதியிலிருந்தே உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதுதான் குடும்ப வாழ்க்கையின் மர்மம்'' என்று கூறிய வண்ணம் பலகாரத்தை வாயில் கொடுத்தாள்.

திவான் முதலியார், ''உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளும் உன்னைப்போல இவ்விதமாகவே எண்ணுகிறார்களா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. இருக்கட்டும்; வயிறு நிரம்பிப் போய்விட்டது. போதும்; தண்ணீர் கொடு'' என்றார். அவ்வாறே பெண்மணி தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொடுக்க, திவான் அதை வாங்கிச் சிறிதளவு பருகிய பின் பாத்திரத்தை அவளிடம் கொடுக்க , அவள் அதை வாங்கி அப்பால் வைத்தபடி பேசத் தொடங்கி, ''பெரும்பாலோரான ஸ்திரீகள் தம்முடைய கடமைகளைச் சரியானபடி தெரிந்து கொண்டு ஒழுங்காய் நடந்து கொள்ளாதிருப்பதனால்தான் உலகத்தில் அநேக குடும்பங்களில் சண்டையும் பூசலும் மனஸ்தாபமும் அடியும் தடியுமாக இருக்கின்றன. இது எல்லோரும் அறிந்த விஷயந்தானே'' என்றாள்.

அந்தச் சமயத்தில் திவான் படிக்க எடுத்த கடிதத்தின் மேல் விலாசத்தில் இருந்த எழுத்து அவரது கவனத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது. அவர் தமது மனையாட்டியுடன் பேசுவதை விடுத்து அந்தக் கடிதத்தின் உறையை ஆவலோடு கிழித்த வண்ணம், ''இது அப்பாவின் எழுத்துபோலிருக்கிறது. இது அநேகமாய் அவர்களுடைய கடிதமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்'' என்று கூறியவண்ணம் உறைக்குள்ளிருந்த கடிதத்தை எடுத்தார்.

அவரது சொல்லைக் கேட்ட அந்த மாதரசியும் திடுக்கிட்டு ஆவலும் ஆசையும் தோன்ற, ''ஆ! அப்பாவுடைய கடிதமா? படியுங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு நிரம்பவும் பணிவாக ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி நின்றாள். அந்தக் கடிதம் தனது மாமனாரால் எழுதப்பட்ட கடிதம் என்பதைக் கேட்டவுடன் அந்தப்

பெண்மணி தனது மாமனாரை அப்போது நேரில் காண்பவள் போல மட்டிலடங்கா ஆநந்தம், குதூகலம், பயபக்தி, விசுவாசம், நாணம், ஒடுக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகளையடைந்து, கடிதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டாள். ஆனாலும், அதை வெளியில் காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு அசைவற்றுக் கற்சிலை போல ஒய்ந்து நின்றுவிட்டாள்.

கடிதத்தைப் பிரித்த திவான் அதன் ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் இரண்டொருமுறை திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, "சரி; அப்பாதான் எழுதி இருக்கிறார்கள். படிக்கிறேன் கேள்" என்று கூறியவண்ணம் கடிதத்தைப் படிக்கலானார். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது :—

திருவடமருதூர்

...ஹூ...மீ...உ

சிரஞ்சீவி செல்வக் குமாரனுக்கே அநேக ஆசீர்வாதம்; உபய க்ஷேமம்.

கடைசியாக நீ அனுப்பிவைத்த கடிதமும் பணமும் வந்து சேர்ந்தன. நீ எழுதியபடி பணத்தை உடனே பங்கீடு செய்து விட்டேன்.

நீ பணம் அனுப்ப அனுப்ப, இவ்விடத்தில் என்னுடைய பொறுப்பும் கவலைகளும் மலைபோலப் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. நான் என்னுடைய சம்பாத்திய காலத்தில் ஒரு சிறிய ஜவுளிக்கடைதான் வைத்து, அதில் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு நம்மடைய குடும்ப காலக்ஷேபத்தை நடத்தி, உன்னையும் படிக்க வைத்தேன், அந்தக் காலத்தில் எனக்கிருந்த சந்தோஷத்திலும் மனோதிடத்திலும் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூட இப்போது இல்லை. அப்போது நான் உன்னைப் படிக்கவைத்ததைக்கண்டு இந்த ஊரில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும், "துணிக்கடைக்காரன் மகன் எம்.ஏ. படித்து எருமை மேய்க்கப் போகிறானோ! இந்த ரூபாயை வட்டிக்குப் போட்டாலும் மாசம் பத்து ரூபாய் லாபம் கிடைக்குமே!" என்று நிரம்பவும் ஏளனமாகப் பேசி புரளி செய்தார்கள். இப்போது

உனக்குப் பெரிய திவான் உத்தியோகம் கிடைத்திருப்பதைப் பற்றியும், நீ மாசம் ஒன்றுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறதைப் பற்றியும் அதே மனிதர்கள் இப்போது என்னிடம் வந்து வாய் ஓயாமல் முகஸ்துதியாகப் பேசி, நம்மைச் செல்வத்தில் குபேரனென்றும், புத்தியில் பிரகஸ்பதி என்றும் கொண்டாடு கிறார்கள். இப்போது மளமளவென்று பெருகிக்கொண்டே போகும் நம்முடைய செல்வத்தைக் காணக் காண, எல்லோரும் உள்ளூறச் சகிக்க முடியாத பொறாமையும் வயிற்றெரிச்சலும் கொண்டு, "இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாழ்வு வருமா" என்று தமக்குத் தாமே புழுங்கிப் போகிறார்கள். ஆனாலும், வெளிக்கு என்னை ஸ்துத்தியம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி ஸ்துத்தியம் செய்துகொண்டே என்னிடம் வருவதெல்லாம் எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கினது லாபமென்ற எண்ணத்தோடன்றி வேறல்ல. அவர்களுடைய பொறாமையையும் துராசையையும் நான் தெரிந்துகொண்டும் ஒன்றையும் அறியாதவன்போல நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாய் நடந்து வருகிறேன். ஊரில் உள்ளவர்கள் என்னை எவ்வளவு தான் அபாரமாய்ப் புகழ்ந்து பாராட்டினாலும், நீ தலையெடுத்தபிறகு நம்மிடம் உண்மையில் ஏராளமான செல்வம் இருப்பது உண்மையானாலும், எனக்குப் பழைய நிம்மதியும், சந்துஷ்டியும் இல்லவே இல்லை. என் விசனமும் விரக்தியும் தினம் தினம் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன.

உன் தாயார் இறந்துபோய் கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருஷ காலமாகிறது. என்றைக்கு அவளைப் பறி கொடுத்தேனோ அன்று முதலே எனக்கு இந்த ஜென்மம் வியர்த்தமாய்விட்டது. நீ இங்கே பக்கத்தில் எவ்விடத்திலாவது ஓர் உத்தியோகம் பார்ப்பாய் என்றும், உன்னையும், உன் சம்சாரம் குழந்தைகளையும் அடிக்கடி பார்த்தும், உங்களோடு இருந்து காலந்தள்ளுவதும் ஒருவித ஆறுதலாக இருக்குமென்று நான் நினைத்த நினைப்பும் கைகூடவில்லை. இவ்விடத்திற்குச் சுமார் ஐந்நூறு மைல் தூரத்திலுள்ள திருவனந்தபுரத்தில் நீங்கள் இருக்கவும், நான் என்னுடைய அறுபத்தைந்தாவது வயசு காலத்தில் தனியாக இந்த ஊரிலிருந்து ஏங்கித் தவிக்கவும் ஈசன் எழுதிவிட்டான். இவ்விடத்திலுள்ள நம்முடைய பங்களாவை யாருக்காவது

வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டு, உங்களிடம் வந்து சேர்ந்து விடும்படி நீ பல தடவைகளில் எழுதி இருக்கிறாய். இப்போதும் நீ அதையேதான் சொல்லுவாய். ஆனாலும் என் மனம் அந்த விஷயத்தில் ஒரே விதமான தீர்மானத்தைக் கொண்டிருக்கிறது; நம்முடைய முன்னோர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக இந்த க்ஷேத்திரத்தில் இருந்து ஈசனுடைய திருவடி நீழலை அடைந்து இருக்கிறார்கள். ஆகையால், நானும் என் கடைசிகாலத்தை இந்த க்ஷேத்திரத்திலேயே கடத்திவிட வேண்டுமென்று ஒரே உறுதியாக இருக்கிறேன் என்பதை நான் பல தடவைகளில் உனக்கு எழுதியும் நேரில் சொல்லியும் இருக்கிறேன். அதையே தான் நான் எப்போதும் சொல்லுவேன். எனக்குத் தள்ளாமை வர வர அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. அந்த நிலைமையில், நான் ஒரு க்ஷண நேரமாவது இந்த க்ஷேத்திரத்தைவிட்டு வேறு எந்த ஊருக்கும் போக விரும்பவில்லை. எந்த நிமிஷத்தில் கடவுள் எனக்கு ஆள் அனுப்புவாரோ அந்த நிமிஷத்தில் புறப்பட நான் ஆயத்தமா யிருக்கவேண்டுமல்லவா? உன்னையும் உன் மனையாளையும் குழந்தை ராஜா பகதூரையும் பார்க்கவேண்டும் என்று என் மனம் துடிக்கிறது; என் கண்கள் பறக்கின்றன. இரவு பகல் எனக்கு உங்கள் நினைவே நினைவாக இருக்கிறது. எங்கே பார்த்தாலும் நீங்கள் மூவரும் நின்றுகொண்டிருப்பது போலவே என் மனம் உணர்கிறது; அப்படி இருந்தும், இந்த க்ஷேத்திரத்தை விட்டு வெளியேற என் மனம் ஒருப்பட மாட்டேன் என்கிறது.

என்னுடைய துயரத்திற்கும், ஏக்கத்திற்கும் முக்கியமாக உங்களுடைய பிரிவாற்றாமையே காரணமென்பதை அறியாத இந்த ஊர் ஜனங்கள் என்னைப் பார்த்து மனம் போனபடி எல்லாம் பேசுகிறார்கள். சிலர் சொல்லுகிறார்கள், "ஏன், தாத்தா, நீங்கள் மாத்திரம் தனியாக இந்த ஊரில் இருந்து என்ன செய்கிறீர்கள்? பிள்ளைதான் ராஜபோகத்தில் இருக்கிறாரே. அங்கேபோய் சௌக்கியமாய் இருக்கக்கூடாதா" என்கிறார்கள். சிலர், "எவ்வளவுதான் பிள்ளை பெரிய பதவியிலிருந்தாலும், பரம்பரையாக இருந்த ஊரையும், இவ்வளவு அழகாக இருக்கும் பங்களாவையும் விட்டு தூர தேசத்துக்குப் போவது சரியல்ல; இங்கேயே இருந்துவிடுங்கள். உங்களுக்கென்ன வயசு அவ்வளவு

அதிகம் ஆகவில்லை. உடம்பு நிரம்பவும் திடமாகத் தானே இருக்கிறது. நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், உங்களுடைய செல்வத்தைக் கருதி, நான் பெண்ணைக் கொடுக்கிறேன், நான் பெண்ணைக் கொடுக்கிறேன் என்று ஆயிரம் பேர் முன்னுக்கு வந்து விழுவார்கள். நல்ல பெரிய பெண்ணாகப் பார்த்து பேசாமல் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய கஷ்டம் எல்லாம் நிவர்த்தியாகிவிடும். உங்களுடைய தள்ளாத காலத்தில் நீங்கள் தலைவலியென்று படுத்துக்கொண்டால், உங்களுக்குப் பற்றுப்போட ஒரு மனிதர் வேண்டாமா; நீங்கள் யோசிக்காமல் அப்படியே செய்து விடுங்கள். உங்கள் பிள்ளை நல்ல குணவான். உங்களுடைய நன்மைக்கு அவர் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்'' என்கிறார்கள். இன்னும் சிலர், ''என்ன, தாத்தா; உங்களுடைய வயது அதிகமாய்விட்டது. உங்களுடைய ஆஸ்தியைக் கருதி யாராவது பெண் கொடுத்தாலும், பெண் யௌவனப் பருவம் உள்ளதாக இருக்கும். ஆகையால், அது உங்களை மதித்து அடங்கி நடக்கும் என்பதை நாம் எப்படி நிச்சயமாகச் சொல்லு கிறது. பிள்ளையார் பிடிக்க, அது குரங்காய் முடிந்ததென்கிறபடி, நீங்கள் க்ஷேமப்பட வேண்டுமென்று ஒரு பெண்ணைக்கட்ட அதுவே உங்களுக்கு எமனாக முடிந்தாலும் முடியும். அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். பேசாமல் யாருக்கும் தெரியாமல் காதும் காதும் வைத்ததுபோல, எவளாவது ஒருத்தியை வைப்பாட்டியாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவள் ஒழுங்காக நடக்கிறவரையில் பாருங்கள். தவறாக நடந்தால், கழுதையை ஓட்டிவிடுங்கள்'' என்கிறார்கள். இப்படி உலகம் பலவிதமாக இருக்கிறது.

இவைகளையெல்லாம்விட பெரிய வேடிக்கையொன்றை உங்களுக்கு நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த ஊர் வடக்கு வீதியிலுள்ள பெரியபண்ணை அண்ணாசாமி முதலியாரைப்பற்றி உனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த ஜில்லாவிலேயே அவருக்கு மிஞ்சிய பணக்காரர் யாருமில்லை என்று ஜனங்கள் சொல்ல நீ கேட்டிருப்பாய். அது எவ்வளவு தூரம் நிஜம் என்பது சந்தேகம். இருந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அவருக்கு நூறு வேலி நஞ்சை நிலமிருக்கிறது. வருஷத்தில் எல்லாச் செலவுகளும் போக, சுமார் பதினாயிரம் ரூபாய்க்குமேல் மிச்சப்படுமென்பதைப்பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை.

இந்த ஊருக்கு அவரே தலைவர் என்பதும் உனக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஊர் நியாயங்களையெல்லாம் அவரே தீர்த்து வைக்கிறார். அவர் மகா புத்திமான், யோக்கியர். அவருக்கு இருபது வயசில் ஓர் ஆண்பிள்ளையும், பதினேழு வயசில் ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறார்கள். பையனுக்குக் கலியாணம் ஆய்விட்டது. பெண்ணுக்கு இன்னம் கலியாணம் நடக்கவில்லை. எத்தனையோ இடங்களிலிருந்து பெண்ணுக்கு வரன் வந்து கொண்டே இருந்தது. அவருக்கும் அவருடைய சம்சாரத்துக்கும் எந்த வரனும் திருப்திகரமாகத் தோன்றவில்லை; எதற்கும் அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. தங்களுக்கு வாய்க்கும் மாப்பிள்ளைக்கு ஆயிரம் வேலி நிலம் இருக்க வேண்டும், பையன் பி.ஏ. அல்லது, எம்.ஏ. பரிட்சையில் தேறி இருக்க வேண்டும், அவன் சிவப்பாகவும், மன்மதன் போன்ற அழகுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும், அவனுக்கு இருபது வயதிற்குமேல் அதிகம் ஆயிருக்கக்கூடாது. அவன் கலியாணம் ஆன அடுத்த க்ஷணம் முதல் மாமனார், மாமியார், பெண்ஜாதி முதலியோருக்கு அடிமையாய் நடக்கக் கூடியவனாக இருக்க வேண்டும் என்று இப்படியெல்லாம் அவர்கள் சொல்லிச் சொல்லி எல்லா வரனுக்கும் குற்றம் கூறி அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் இப்போது தங்களுடைய பெண்ணை எனக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதாய் சொல்வதாயும், பெண்கூட அதற்கு இணங்கி விட்டதென்றும் எனக்கு நம்பிக்கையான செய்தி கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனிதருக்கு உன்னதமான பதவியும், ஏராளமான பணமும் வந்து விடுமானால், அவர்கள் சொப்பனத்திலும் எதிர்பார்க்க முடியாத பெருமைகளெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மளமளவென்று அவர்களுக்கு வந்து லபிக்கின்றன. இதே அண்ணாசாமி முதலியாரும், அவருடைய சம்சாரமும் இப்போது எப்படிப் பேசிக் கொள்கிறார்களாம் தெரியுமா? ''இங்கிலீஷ் படிப்பு யாருக்கு வேண்டும்? ஜீவனத்துக்கு வேறே வழி இல்லாமல் திண்டாடுகிறவர்களல்லவா இங்கிலீஷ் படிப்பையும், அதன் மூலமாய் உத்தியோகத்தையும் நாடுகிறார்கள். இந்த இங்கிலீஷ் படிப்பு இந்தத் தேசத்துக்கு வந்த ஆரம்பத்தில் பி.ஏ. என்றால், மதிப்பு அதிகம். இப்போது பி.ஏ. படித்தவர்களும், எம்.ஏ.

படித்தவர்களும் காசுக்கு நூறு, பீசுக்குப் பத்தாகக் கிடந்து இறைபடுகிறார்கள். அவர்கள் உத்தியோகத்துக்குப் போனாலோ, அநேகமாய் குமாஸ்தா வேலைதான் கிடைக்கிறது. அதிலிருந்து முப்பது நாற்பது சம்பளம் கிடைத்தால், அது அன்றாடம் வயிற்றை வளர்ப்பதற்குக்கூடப் போதுமானதாய் இருக்கிற தில்லை. குடும்பத்தில் யாராவது நோயாய் விழுந்துவிட்டாலும் சரி, ஊருக்குப் போகவேண்டு மென்றாலும் சரி, வேஷ்டி புடவைகள் நகைகள் வாங்க வேண்டுமென்றாலும் சரி, அவன் கடன் வாங்கவேண்டும். அல்லது, பழைய சொத்துக்களை அடமானம் வைக்கவேண்டும். அவனுக்கு நாலைந்து குழந்தைகள் பிறந்துவிடும் பக்ஷத்திலோ அவர்களுக்குக் கலியாணம் முதலியவைகளை நடத்த ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வேண்டும். ஆனால், அவன் திருடித்தான் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும். அல்லது பெண்களைக் கன்னி கழியாமலேயே வைத்திருக்க வேண்டும். இந்த அழகான உத்தியோகங்களுக்கோ போட்டியும் பொறாமையும் கணக்கில்லாமல் ஏற்படுகின்றன. இந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஏற்படும் மாறுதலோ மகா விநோதம். லாகூரிலிருப்பவர் இரங்கூனுக்கும், கல்கத்தாவில் இருப்பவர் கன்னியாகுமாரி முனைக்குமாய் மாற்றப்படுகிறார்கள். அப்படி மாற்றப்படுகிறவர்கள் பெரியவர்களுடைய துணையின்றி, தமது யௌவன மனைவிகளுடன் போவதும், குடும்ப வாழ்க்கை யிலும், குழந்தைகளைப்பெற்றுப் பாதுகாப்பதிலும், ஆரோக்கிய மான ஆகார முறைகளைக் கடைபிடிப்பதிலும் கொஞ்சமும் அநுபவமற்ற அந்த யௌவன மனைவிகள் தனியாக தூர தேசங்களுக்குப் போய்த் தவிப்பதும் சர்வ சாதாரணமாகி விட்டன. யார் செத்தாலும், யார் வாழ்ந்தாலும் புருஷன் மணிக் கிரப்படி தன் அலுவலுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும். தந்தி கொடுத்தால்கூட சில சமயங்களில் ரஜா கிடைக்கிறதில்லை. இங்கிலீஷ் படிக்கிறவன் ஜாதியாசாரம் குலாசாரம் முதலிய வற்றையெல்லாம் இழந்து தான் என்கிற மமதையில் ஆழ்ந்து, இங்கிலீஷ் காரரிலும் சேராமல், இந்தியரிலும் சேராமல் வௌவால்கள் போல அந்தரத்தில் தொங்கிக்கொண்டு எவருக்கும் உதவாத ஒரு தனி உலகத்தில் இருந்துவருகிறார்கள். ஆயிரம் பதினாயிரம் செலவிட்டு பி.ஏ. எம்.ஏ. பரிட்சையில்

தேறுகிறார்களே, அவர்கள் திடசாலியாய் நீடித்து நிற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையாவது உண்டா? அதிகமாய்ப் படிக்காதவர்களுடைய தேகக் கருவிகள் திடகாத்திரமாக இருக்கின்றன. இராப் பகல் உழைத்து உழைத்துப் படித்தாலும் மூளைக்கு அதிக வேலை கொடுத்து தேகத்தை நாற்காலியை விட்டு அசைக்காமல் போட்டிருப்பதாலும், உடம்பின் கருவிகள் வெகு சீக்கிரம் மலினமடைந்து போகின்றன. வயிற்று நோய், அஜீரணம், குன்மம், நீர் ரோகம் முதலிய வியாதிகள் வந்து விடுகின்றன. சீக்கிரத்தில் நரம்புகள் கெட்டுத் தளர்ந்து போகின்றன. திடீரென்று இருதய ஓட்டம் நிற்பதால் பிராணன் போய் விடுகிறது. ஏராளமான திரவியத்தையும், உழைப்பையும், உயிரையும் செலவிட்டுச் சம்பாதித்த பி.ஏ.பட்டமும், உத்தியோகமும் அவன் மண்டையோடு ஒழிந்துபோகின்றன. மனைவி மக்களுக்கு ஓடுகள் தான் மிஞ்சுகின்றன. ஆகையால், நமக்குப் படித்தவனும் வேண்டாம், சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறவனும் வேண்டாம். ஏராளமான பூஸ்திதியும் பணமும் வைத்திருப்பதோடு, சாதாரணமான வியவகார ஞானமும் நற்குண நல்லொழுக்கமும் உடையவனாய் இருப்பதே போதுமானது. அவன் யௌவன புருஷனாயிருப்பது கூட அவ்வளவு உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. கொஞ்சம் வயசு முதிர்ச்சியடைந்து, உலக அநுபமும் உடையவனாய் இருப்பானாகில், அவனே சிலாக்கியமான மாப்பிள்ளை. ஏனென்றால், வயசான மனிதன் யௌவனப் பிராயமுடைய தன் மனைவியை அத்யந்த பிரமையோடும் ஆசையோடும் நடத்துவான்; அவள் காலாலிடும் வேலையைச் சிரசால் செய்வான்; அவளை வையமாட்டான்; அடிக்க மாட்டான்! அவளுக்கு வேறு எவ்விதமான உபத்திரவமும் கொடுக்க மாட்டான். அவனுடைய புத்தி அன்னிய ஸ்திரீகளிடத்திலும் நாட்டங் கொள்ளாது. ஆகையால், அவன் உறுதியான ஏகபத்னி விரதம்பூண்டு நடப்பான். அவன் அயல் மாதரை விரும்பினாலும், அவர்கள் அவனை மதிக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளை தன் யௌவன மனைவி ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டாலும், அவன் பொறுத்துக் கொள்வதோடு, அதை வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளவும் மாட்டான். தன் பெண் சாதி உழைத்து வேலை செய்வதைக்

காண, அவன் சகியான். அரிசிப் பானையை அடுப்பில் ஏற்றி இறக்குவதைத் தவிர மற்ற சலகமான காரியங்களையும் அவளுக்கு அவனே செய்து கொடுத்து விடுவான். அவனுக்கே சமையல் வேலையும் தெரிந்திருக்குமானால், பெண்ஜாதியை அடுப்பண்டையே அவன் போக விடமாட்டான். தான் திருடியோ, பொய் சொல்லியோ எப்படியாவது பணம் சம்பாதித்து தன் மனைவி கஷ்டப்படாமல் காப்பாற்றுவதோடு, வயிற்றை ஒடிக்கி, வாயை ஒடுக்கி, அவளுக்கு நல்ல புடவைகள், உயர்ந்த நகைகள் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொடுத்து அவளை சந்தோஷப்படுத்த முயன்றுகொண்டே இருப்பான். யௌவனப் புருஷர்களோ பெண் தனக்குரிய சகலமான காரியங்களையும் செய்து அடிமைபோல நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும், எல்லா விதத்திலும் அவள் தம்மை சந்தோஷப்படுத்தித் தம்முடைய பிரியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் எதிர் பார்ப்பார்கள். வயதான புருஷர்களோ, தாம் எப்பாடு பட்டாவது, எவ்விதம் நடந்து கொண்டாவது அவளை சந்தோஷப்படுத்தி, அவளுடைய மனம் தம்மிடம் பிரியம் கொள்ளும்படி செய்யவேண்டுமென்று இரவு பகல் அதே கவலையாகவும் கவனமாகவும் இருப்பார்கள். இதோ மூலை வீட்டு அகிலாண்டத்தம்மாள் தன்னுடைய மூத்தபெண்ணை அறுபது வயசான ஒரு கிழவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்தாள். அதைப் பற்றி எல்லோரும் ஆநந்தமடைந்தார்கள். மூத்தபெண் புருஷனோடு சந்தோஷமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் இருந்து, அந்த வீட்டுக்கே ஒரு சக்கரவத்தினிபோல விளங்கி திருப்தியாகவும் க்ஷேமமாகவும் இருக்கிறாள். அவளுக்கு இரண்டு மூன்று குழந்தைகளும் பிறந்துவிட்டன. இளைய பெண் வீட்டுக்குப் போகுமுன் புருஷன் காலராவினால் மாண்டுபோய் விட்டான். பெண் சரியான பக்குவகாலம் அடைந்து துக்கமும், துன்பங்களும் அநுபவிப்பதோடு தாய் வீட்டிலிருந்து, நின்றால் குத்து, உட்கார்ந்தால் உதையாகத் தின்று, இருக்கவும் மாட்டாமல், சாகவும் மாட்டாமல் போக்கிடமற்றுத் தவிக்கிறது. இந்த விஷயங்களையெல்லாம் யோசிக்க, யோசிக்க நம்முடைய பெண்ணை, நமது சவுளிக்கடைக்காரர் குஞ்சிபாத முதலியார் கட்டிக்கொள்ள இணங்கினால், இரட்டைச் சந்தோஷத்தோடு

நாம் கட்டிக் கொடுத்துவிடுவோம்'' என்று அண்ணாசாமி முதலியாரும் அவருடைய சம்சாரமும் இப்போது பேசி கொள்வதாகப் பல தடவைகளில் எனக்குச்செய்தி எட்டியது. அவர்களை நான் பார்க்க நேரும் போதெல்லாம், அவர்கள் இதுவரையில் வேறே எவருக்கும் காட்டியிராத பிரியத்தையும் மரியாதையையும் காட்டி என்னை உபசரித்து அடிக்கடி தங்கள் வீட்டிற்கு வரும்படி வருந்தியழைக்கிறார்கள். மனிதன் கேவலம் பதராக இருந்தாலும், அவனிடம் பணம் மாத்திரம் இருக்கும். ஆனால், அவனுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பூஜிதையும் பெருமைப் பாடும் கிடைக்கின்றன. மனிதனிடம் சகலமான யோக்கியதை களும் இருந்தாலும், அவனிடம் பணம் மாத்திரம் இல்லாமல் போகுமானால், அவன் கேவலம் நடைபிணத்துக்குச் சமானமாய் மதிக்கப்படுகிறான். ஊரின் நிலைமை இப்படி விநோதமாக இருக்கிறது. என்னுடைய மனசில் இருந்து என்னை வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்கள் என்ன என்பதை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளாமல் தறுமாறாகப் பிதற்றுகிறார்கள். நானோ குடுகுடு கிழவனாகிவிட்டேன். காடு வாவா வென்கிறது; வீடு போ போ வென்கிறது. எப்போது உன் தாயார் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போனாளோ அன்றைய தினமே என் உயிரும் என் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். நான் வெற்றுடம்பாய், சாகவும் மாட்டாமல் எமனுலகத்தின் வாசற் கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறேன். உன்னையும், உன் சம்சாரம், குழந்தை முதலியோரையும் நினைத்துக்கொண்டும், உங்களை எப்படியும் பார்த்து ஆநந்திக் கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டும் இருப்பதே என்னுடைய வெற்றுடம்புக்கு ஓர் உயிர்போல இருப்பதால், அந்த பலத்தையே முக்கிய ஜீவாதாரமாகக் கொண்டு நான் இருந்து வருகிறேன்.

இப்போது சென்ற ஒரு மாசகாலமாய் உங்கள் எல்லோரை யும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றி, அது முற்றிப் பெரிய பைத்தியம் ஆகி, புத்தியைக் கலக்கி, ஓயாமல் என்னை சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்திக்கொண்டே இருக்கிறது. அதுவுமன்றி, நம்முடைய ஈசுவரன் கோவிலில் பிரம்மோத்சவம் வருகிறது. நாளைய தினம் கொடி ஏறப்போகிறது. இதுவரையில் எந்த

வருஷத்திலும் நடக்காதபடி அவ்வளவு புதுமையான அலங்காரங்களோடு அதிக விமரிசையாய் இந்த வருஷம் திருவிழா நடக்கப் போகிறதாம். ரிஷபவாகனத் திருவிழாவும், தேரும் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளாக இருக்குமென்று எல்லா ஜனங்களும் அதே பேச்சாகப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். முதல்தரமான வாத்தியக்காரர்கள் வந்திருக்கிறார். இப்போது முதலே ஊர் தேவேந்திர லோகம்போல விளங்குகிறது. எங்குப் பார்த்தாலும் குதூகலமும் சந்தோஷமுமே மயமாகக் காணப் படுகின்றன. இப்போது முதலே புதிய புதிய கடைகளும், இராட்டினங்களும், இன்னும் பலவிதமான வேடிக்கைகளும் வந்து வந்து ஊரெங்கும் நிறைந்து போயிருக்கின்றன. ஆறு நிறையத் தண்ணீர் போனாலும், நாய் நக்கித்தான் குடிக்க வேண்டுமென்பது போல, நான் ஒருவனே துர்ப்பாக்கிய வானாய்த் துயரமென்ற பெரிய பேய்க்கு அடிமையாய் இருந்துவருகிறேன்.

நீ ஒரு பெரிய சமஸ்தானத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவன். உன்னை நான் இந்தத் திருவிழாவைக் கருதி அழைப்பது ஒழுங்கல்ல. சௌபாக்கியவதி காந்திமதியம்மாளையும், குழந்தையையும் பதினைந்து தினங்களுக்கு நீ இவ்விடம் அனுப்பி வைத்தால் நான் மறுபடி உயிர் பெற்று இன்னம் கொஞ்சகாலம் இந்த மண்ணுலகத்தில் இருப்பேன் என்று நம்புகிறேன். இடையில் நீ இரண்டு மூன்று தினங்களுக்காவது மகாராஜனுடைய அநுமதி பெற்றுக் கொண்டு எப்படியாவது இங்கே வந்து உன் முகத்தை எனக்குக் காட்டிவிட்டுப் போனால், என் மனம் குளிரும். என் உடம்பும் உயிரும் தளிர்த்துப் புத்துயிர் பெறும். ஏதோ கிழவன் பைத்தியம் பிடித்து உளறுகிறான் என்று நினைத்து அசட்டையாக இருப்பாயோ என்னவோ! நீ சற்புத்திரன் என்று உன்னை எல்லோரும் புகழுவதாக நான் கேள்வியுற்றேன். அதை இப்போது நான் காரியத்தில் பார்க்கவேண்டும்.

என்னுடைய தவசிப்பிள்ளையாகிய இராமலிங்கத்தை நான் நாளைய மெயில் வண்டியில் அவ்விடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். இந்தக் கடிதம் உன்னிடம் வந்து சேரும் தினத்திற்கு மறுநாள் அவன் அங்கே வந்து சேருவான். அதற்கு

மறுநாள் நல்ல நாளாகையால் அன்றைய தினம் தவறாமல் நீ செளபாக்கியவதி காந்திமதியம்மாளையும் குழந்தை ராஜாபக தூரையும் அவனுடன் கூட்டி அனுப்பி வைக்கவேண்டியது. பிறகு நீ என்றைய தினம் புறப்பட்டு வரப்போகிறாய் என்று அவர்களிடம் சொல்லியனுப்பவும்.

அவர்களை அனுப்பும்போது, பச்சைக்கொட்டைப் பாக்கு நாலைந்து குலைகள், நேந்திரங்காய் நூறு, மலையாளத்துச் செல்லப் பெட்டிகள் இரண்டு, இன்னும், அவ்விடத்தில் கிடைக்கக்கூடிய விநோதமான சாமான் ஏதாவதிருந்தால் அதையும் அனுப்பி வைக்கவும். அவர்கள் வந்தவுடன் மறுபடி நான் எழுதுகிறேன்.

– அநேக ஆசீர்வாதம்,

குஞ்சிபாத முதலியார்

என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் படிக்கவே, திவான் முதலியாரது மனம் பிதிர் வாஞ்சையில் இளகியது. தமது தந்தை முதிர்வடைந்திருக்கும் நிலையில் நெடுந்தூரத்தில் தனிமையி லிருந்து பிரிவாற்றாமையால் ஏங்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்ததைப் பற்றி திவான் மிகுந்த கலக்கமும் சஞ்சலமும் அடைந்தார். தந்தையின் மனம் திருப்தியும் சந்தோஷமும் அடையும்படி தாம் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக் கடமைப்பட்டிருப்பதாக அவர் எண்ணினார். அவரது விருப்பத்தின்படி தாம் தமது திவான் ஸ்தானத்தைவிட்டு ஒரு நாளைக்குக்கூட ரஜா எடுத்துக்கொண்டு போவது அநுசிதமாகத் தோன்றியது. ஆயினும் அவரது இச்சைப்படி தமது மனையாட்டியையும் குமாரனையும் சுமார் பதினைந்து தினங்கள் வரையிலாவது அனுப்பி வைப்பது அவசியமாகப்பட்டது. ஆனால், அதுகாறும் தன் மனைவி தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு தினங்கூட எவ்விடத்திலும் இருந்ததில்லை. ஆதலால், அவள் மனத்திற்கு அந்த ஏற்பாடு எவ்விதமிருக்குமோ என்ற நினைவும் கவலையும் எழுந்தன. அவர் உடனே தமது மனையாளினது முகத்தை நோக்கினார்.

அந்தப் பெண்மணி அந்தக் கடிதம் படிக்கப்பட்டபோது மிகுந்த பயபக்தி விநயத்தோடு அதைக் கேட்டுக்கொண்டே

மௌனமாக நின்றாள். கடிதம் முடிவடைவதற்குள் அவளது மனம் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத பலவித உணர்ச்சிகளால் உலப்பப்பட்டு வருந்தத் தொடங்கியது. தனது மாமனாரது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கேட்கக் கேட்க, தாங்க வொண்ணாத பெருத்த மனவேதனையும் இரக்கமும் தோன்றி வதைத்தன. அதோடு தான் தனது பிராணநாயகரை விட்டுப் பிரிந்துபோக நேரிடுமே என்ற ஏக்கமும் சஞ்சலமும் அபாரமாகப் பெருகி வளைத்துக்கொண்டன. ஆகவே அவளது முகத்தின் வாட்டமும் சோர்வும் சுலபத்தில் காட்டின. அந்தப் பெண்ணரசியின் மனநிலைமையை உள்ளபடி வெகு நுட்பமாக யூகித்தறிந்துகொண்ட திவான் அவளது விசனத்தை மாற்றி அவளை உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அவளைநோக்கி இனிமையாகப் புன்னகைசெய்து நயமாகவும் குழந்தைபோலவும் கொஞ்சலாகப் பேசத்தொடங்கி, "பத்துப் பதினைந்து தினங்களுக்கு உனக்கும், உன் குழந்தைகளுக்கும் நல்ல வேட்டைதான். முன் காலங்களில் பெண்கள் தாய் வீட்டுக்குப் போவதென்றால் சந்தோஷப் படுவார்கள்; புருஷர் வீட்டுக்குப் போவதென்றால், விசனப்படுவார்கள். ஏனென்றால், தாய் வீட்டில் வேலை செய்யாமல் சந்தோஷமாயிருக்கலாம். புருஷன் வீட்டில் உழைத்து வேலை செய்யவேண்டும்; மாமனார் மாமியாருக்குப் பயந்து அடங்கி ஒடுங்கி மூலை முடக்குகளில் போய் ஒளிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இப்போது உன்னைப் போன்றவர்கள் மாமனார் வீட்டிற்குப் போனால், உனக்கு ராஜோபசாரம் நடக்கும், உன்னை அவர்கள் தரையில் நடக்கவிடமாட்டார்கள். தினந்தினம் விருந்து, தினந்தினம் திருவிழா, தினந்தினம் சுவாமி தரிசனம், இரவு பகல் மேளவாத்தியத்தின் சங்கீதம். உன் பாடு கொண்டாட்டம் தான்" என்றார்.

தனது புருஷர் தனது ஏக்கத்தை விலக்கவும் தன்னை சந்தோஷப்படுத்தவும் அவ்வாறு பேசுகிறார் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட பெண்மணி தான் தனது மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அவரது மனப்போக்கின்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டவளாய் நிரம்பவும் பணிவாகப் பேசத்தொடங்கி, "சரி; தாங்கள் தந்தை சொன்மிக்க

மந்திரமில்லை யென்று நினைக்கும் சற்புத்திரர். ஆகையால், தாங்கள் எப்படியும் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம் செய்தே தீருவீர்கள். அதுபோலவே, நானும் தங்களுடைய சித்தமே சட்டமாக மதித்து நடக்கக் கடமைப்பட்ட தங்கள் அடிமை. தாங்கள் என்னைப் பார்த்து, "நீ போய், உடனே கிணற்றில் விழ வேண்டியது" என்று சொல்லும் பட்சத்தில், அதை நான் அந்த உத்தர க்ஷணத்திலேயே ஆநந்தமாக நிறைவேற்ற வேண்டியவள். ஆகையால், தாங்கள் பார்த்து என்னை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தால், நான் அதை சிரசாக வகித்து சந்தோஷமாய்ச் செய்கிறேன். நான் தங்களுடைய பிரியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் என்ற எண்ணத்தினால் மாத்திரம் நான் சந்தோஷமடைவேனே தவிர, அவ்விடத்தில் திருவிழாவில் காணப்படும் வேடிக்கை களைக் கண்டு நான் சந்தோஷமடைகிறவளன்று. தாங்கள் என்னோடு கூட இருந்து எதைக் குறித்தாவது சந்தோஷம் அடைந்தால், அப்போது நானும் தங்களோடுகூட இருந்து அந்த சந்தோஷத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுவேன். தாங்கள் இல்லாத காலத்தில் என் மனம் ஒரு நாளும் எதைப்பற்றியும் சந்தோஷம் அடைந்ததே இல்லையென்று நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன். அநேகமாய் அந்தக் காலத்திலெல்லாம் பெருத்த ஏக்கந்தான் என் மனசில் குடிகொண்டிருந்திருக்கிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் முதலியார் தமது மனையாட்டியின் அந்தரங்கமான உறுதிமொழியை உணர்ந்து அவளது கற்பு விசேஷத்தை நினைத்து மிகுந்த மன இளக்கமும் குதூகலமும் அடைந்தார். அதற்கு அறிகுறியாக அவரது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. கண்களில் ஆநந்த பாஷ்பம் சரேலென்று தோன்றி வெளிப்பட்டது.

அவர் அளவற்ற வாத்சல்யம் தோன்ற நெகிழ்வான குரலில், "ஏது இன்றையதினம் நீ யோசனையில்லாமல் அவசரப்பட்டு பேசுகிறாயே; நீ எப்போது பேசினாலும், ஆட்சேபணைக்கு இடம் கொடாமல் ஆணித் தரமாகவும் அழகாகவும் பேசுவாய். இப்போது நீ சொன்ன விஷயம் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாக இல்லையே" என்றார்.

அதைக் கேட்ட ஸ்திரீரத்னம் நடுங்கிப் போய்த் தான் ஏதேனும் தவறான சொற்களை உபயோகித்திருக்கலாமோ

வென்று அஞ்சிக் கலங்கி, "யானைக்கும் அடி சறுக்கும் என்பார்களே. அப்படி இருக்க, கேவலம் பேதையாகிய நான் தவறு செய்திருக்க மாட்டேனென்று நான் எப்படித் துணிந்து மறுக்கமுடியும். நான் அறிந்து எந்தத் தவறையும் செய்பவளன்று; அறியாமல் ஏதாவது தவறாகப் பேசி இருந்தால், தாங்கள் தான் அதை எடுத்துக் காட்டித் திருத்த வேண்டும்" என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் குழந்தைபோல மழலையாகவும் மறுமொழி கூறினாள்.

திவான் முதலியார், "நான் இல்லாத காலத்தில் நீ சந்தோஷமே அடைகிறதில்லையென்றும், நான் இல்லாததைப் பற்றி ஏக்கங் கொண்டிருப்பதென்றும் சொல்லுகிறாயே! நம்முடைய ராஜாபகதூர் இருக்கிறானே. அவனுடைய அழகையும், புத்திசாலித் தனத்தையும், நற்குண நல்லொழுக்கத்தையும் கண்டு எல்லோரும் ஆநந்தமடைந்து, அவனை நிரம்பவும் மெய்ச்சி அபாரமாகப் புகழுகிறார்களே. அன்னியர்களே அப்படி இருக்க, பெற்ற தாயாகிய நீ உன் குழந்தையைக் கண்டு எவ்வளவு அதிகமாக ஆநந்தமடைய வேண்டும். நான் இல்லாத காலத்தில் அவன் உன்னோடு கூட இருப்பதில்லையா? அப்போது நீ சந்தோஷமடைவதில்லையா?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் பணிவாகவும் அடக்கமாகவும் மிருதுவான குரலிலும் பேசத்தொடங்கி, "பையனுக்குப் பன்னிரண்டு வயசு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனைத் தாங்கள் குழந்தை என்று மதிக்கலாம்; நான் அப்படி மதிக்கலாமா? என்னைப்போன்ற தாய்மார் குழந்தைகளைக் கண்டு சந்தோஷப்படும் பருவம் அநேகமாய் அவர்களுடைய மழலைச்சொல் திருந்துகிற வரையில் தான் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதுவரையில் அவர்களுடைய மழலைச் சொற்களைக் கேட்பதனாலும், அவர்களுடைய மூடத்தனமான விளையாட்டுகளைக் காண்பதனாலும், அல்லது, அவர்களுடைய அமிதமான புத்திசாலித்தனத்தையோ, அல்லது அழகையோ, அல்லது நற்குண நல்லொழுக்கத்தையோ காண்பதனாலும் தாய்மாருக்கு ஆநந்தமும் புளகாங்கிதமும் ஏற்படுவது சகஜமே. அதற்குமேல் அவர்களுடைய காரியங்களைக் கண்டு தாய்மார்

சந்தோஷத்தை வெளியிடும் பட்சத்தில் அவர்களே அவனைக் கெடுத்தவர்களாவார்கள்; தாய்மார் குழந்தைகளைப் புகழ்வதும், தமது சந்தோஷத்தை அவர்களிடம் வெளிப்படுத்துவதும் அவர்களைக் கெடுத்துவிடக்கூடிய காரியங்களல்லவா? அவர்களுடைய குணவிசேஷங்களைக் கண்டு தாய்மார் உள்ளூற சந்தோஷமடைந்தாலும், அதை அவர்களுக்குத் தெரியும்படி காட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தால்தான், குழந்தைகள் பயந்து திருந்தி நல்வழிப்பட்டு முன்னுக்கு வருவார்கள். நம்முடைய பையனுக்கு மூன்றரை வயசு நிறைகிற வரையில்தான் அவனுடைய காரியங்களும், அவனைக் காண்பதுவும் எனக்கு சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணின. அதன் பிறகு நான் அவனை நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாகப் பழக்கி வருகிறேன். அவனுடைய சிசுப்பருவத்தில் தாங்களும் அநேகமாய் சதாகாலமும் என்னோடு கூடவே இருந்தீர்கள். நாமிருவரும் சேர்ந்தே அவனுடைய விளையாட்டுகளைக் கண்டும், அவனுடைய சொற்களைக் கேட்டும் சந்தோஷப்பட்டோம். அவனுடைய சிசுப்பருவம் தாண்டியபிறகு நான் அவனுடன் தனியாக இருந்து சந்தோஷமடைந்ததே இல்லை; இனியும் அப்படிப்பட்ட தவறை நான் செய்யமாட்டேன்'' என்றாள்.

திவான் திகைப்படைந்து, ''நீ சொல்லுகிறது புது விஷயமாக இருக்கிறதே! பெண் பிள்ளைகளின் மனப்போக்கு உன்னைப் போன்றவர்களுக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியவேண்டும். நான் ஆண்பிள்ளைகளின் மனப்போக்கைப் பற்றி நிச்சயமாகப் பேசக்கூடும். நம்முடைய ராஜாபகதூர் எனக்கு எப்போதும் குழந்தையாகத்தான் தென்படுகிறான். அவன் கிழவனாய், நான் அவனுக்குமேல் பெரிய தாத்தாவாய் இருந்தால்கூட, அப்போதும் நான் அவனைக் குழந்தை என்றுதான் மதிப்பேன். அப்படியே தான் கூப்பிடுவேன். அவனைக் காணும்போதெல்லாம் சூரியனைக் கண்டு தாமரை மலருவது போல, என் மனமும் முகமும் தாமாகவே சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்து போகின்றன. அதை நீ எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறாய்'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''நம்முடைய பையன் எள்ளளவும் தவறாக நடப்பவனே அல்ல. ஆகையால், அவன் கெடாமலிருப் பதற்கு நான் ஒருத்தி கண்டிப்பாய் இருப்பதே போதுமானது.

ஆகையால், தாங்கள் அவனைக்கண்டு எவ்வளவு வேண்டுமானா லும் ஆநந்தமடையலாம். தாங்களும் அவனிடம் கண்டிப்பாய் நடந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் தாங்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளு கிறீர்கள். தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமும் இருக்கிறதா. பையன் கெட்டவனாயிருந்தால் தாங்கள் அப்போது நடந்து கொள்ளுவது வேறுமாதிரியாக இருக்கும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் முதலியார் மிகுந்த சந்தோஷமும் வியப்பும் அடைந்து ஆநந்தமாக நகைத்து, "அப்படியா! பையன் விஷயத்தில் நீ அவ்வளவு கண்டிப்பாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் இருக்கிறயா! உலகத்தில் தகப்பனார் தான் பிள்ளையிடம் கண்டிப்பாக இருப்பது வழக்கம்; தாய்மார் செல்லம் கொடுத்துக் கெடுப்பார்கள். குழந்தை தாயிடம்தான் சலுகை சொல்லிக் கொள்ளும். எதற்கும் தாய்தான் குழந்தைக்காகப் பரிந்து பேசுவாள். நம்முடைய குடும்பத்தில் சங்கதி அதற்கு மாறாக இருக்கிறது. இப்படி இருப்பதனால், சந்தோஷமெல்லாம் எனக்குத்தான் கிடைக்கிறது'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''நாங்களெல்லோரும் தங்களைச் சந்தோஷப் படுத்துவதற்காகத்தானே பிறந்திருக்கிறோம். எங்களால் தாங்கள் சந்தோஷமடையாவிட்டால், சம்சாரம் எதற்கு, பிள்ளை எதற்கு?'' என்றாள்.

திவான் முதலியார் தமது மனைவியாளைப் பார்த்து, ''அது போகட்டும்; நம்முடைய குழந்தையைக் கண்டு நீ சந்தோஷப் படுவதில்லையென்றே வைத்துக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கென்று நீ ஒரு பெரிய திருவிழாவிற்குப் போகிறாயே; அவ்விடத்தில் சுவாமியின் புறப்பாடும், சுவாமி சேவையும் அமோகமாகவும் நேத்திராநந்தமாகவும் இருக்குமே. சுவாமி தரிசனம் பண்ணு வதைவிட வேறு பிரம்மாநந்தமும் உலகத்தில் இருக்குமா? அப்போது கூடவா உன் மனசில் ஆநந்தம் உண்டாகாது?'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மனையாட்டி, ''நான்தான் நாஸ்திக மதத்தைச் சேர்ந்தவளாயிற்றே. உலகத்தில் தெய்வம் ஒன்று இருக்கிறதென்றும், அதை வணங்கி வழிபடவேண்டுமென்றும்

ஆகையால், தாங்கள் அவனைக்கண்டு எவ்வளவு வேண்டுமானா லும் ஆநந்தமடையலாம். தாங்களும் அவனிடம் கண்டிப்பாய் நடந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் தாங்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளு கிறீர்கள். தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமும் இருக்கிறதா. பையன் கெட்டவனாயிருந்தால் தாங்கள் அப்போது நடந்து கொள்ளுவது வேறுமாதிரியாக இருக்கும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் முதலியார் மிகுந்த சந்தோஷமும் வியப்பும் அடைந்து ஆநந்தமாக நகைத்து, "அப்படியா! பையன் விஷயத்தில் நீ அவ்வளவு கண்டிப்பாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் இருக்கிறயா! உலகத்தில் தகப்பனார் தான் பிள்ளையிடம் கண்டிப்பாக இருப்பது வழக்கம்; தாய்மார் செல்லம் கொடுத்துக் கெடுப்பார்கள். குழந்தை தாயிடம்தான் சலுகை சொல்லிக் கொள்ளும். எதற்கும் தாய்தான் குழந்தைக்காகப் பரிந்து பேசுவாள். நம்முடைய குடும்பத்தில் சங்கதி அதற்கு மாறாக இருக்கிறது. இப்படி இருப்பதனால், சந்தோஷமெல்லாம் எனக்குத்தான் கிடைக்கிறது'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''நாங்களெல்லோரும் தங்களைச் சந்தோஷப் படுத்துவதற்காகத்தானே பிறந்திருக்கிறோம். எங்களால் தாங்கள் சந்தோஷமடையாவிட்டால், சம்சாரம் எதற்கு, பிள்ளை எதற்கு?'' என்றாள்.

திவான் முதலியார் தமது மனைவியாளைப் பார்த்து, ''அது போகட்டும்; நம்முடைய குழந்தையைக் கண்டு நீ சந்தோஷப் படுவதில்லையென்றே வைத்துக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கென்று நீ ஒரு பெரிய திருவிழாவிற்குப் போகிறாயே; அவ்விடத்தில் சுவாமியின் புறப்பாடும், சுவாமி சேவையும் அமோகமாகவும் நேத்திராநந்தமாகவும் இருக்குமே. சுவாமி தரிசனம் பண்ணு வதைவிட வேறு பிரம்மாநந்தமும் உலகத்தில் இருக்குமா? அப்போது கூடவா உன் மனசில் ஆநந்தம் உண்டாகாது?'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மனையாட்டி, ''நானதான நாஸதிக மதத்தைச் சேர்ந்தவளாயிற்றே. உலகத்தில் தெய்வம் ஒன்று இருக்கிறதென்றும், அதை வணங்கி வழிபடவேண்டுமென்றும்

தினம் கைகூப்பித் தங்களைத் தொழுது அதனால் மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு; நான் கால்களைப் பெற்றது ஒவ்வொரு தினமும் காலை நண்பகல் மாலை ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் தங்களைச் சுற்றி பிரதக்ஷிணம் செய்வதற்கும், தாங்கள் அடியாளை நினைக்கும்போதெல்லாம் ஓடிவருவதற்கும், அப்படிச்செய்து சந்தோஷமடைவதற்குமேயன்றி வேறல்ல. சுருங்கச் சொல்லும் இடத்து நான் இந்த உடம்பைப் பெற்றது எத்தனை விதங்களில் இதைத் தங்களுக்குப் பயன்படுத்தலாமோ அத்தனை விதங்களில் பயன்படுத்தி, அதைப் பேரின்பமாக மதிப்பதற்கு. நான் ஹிருதயத்தையும், மனசையும் பெற்றது என் ஹிருதய மாகிய திருக் கோவிலில் சதாகாலமும் தங்களை வைத்து, மனசாகிய நந்தவனத்தில் புஷ்பிக்கும் நல்ல எண்ணங்கள், வாஞ்சை, பிரேமை, பயம், பக்தி முதலிய உணர்ச்சிகள் ஆகிய மலர்களால் அந்த ஒப்புயர்வற்ற தெய்வத்தைச் சதாகாலமும் அர்ச்சித்து, அதனால் பெருகும் இன்ப ஊற்றையே ஜீவாதாரமாய் எப்போதும் உண்டு, யாவரும் கண்டறியாத பேராநந்தத்தை அடைந்திருப்பதற்கே அன்றி வேறல்ல. தாங்கள் இருக்கும் இடமே எனக்குப் புண்ணிய க்ஷேத்திரம். தங்களுடைய தரிசனமே சுவாமி தரிசனம். தங்களால் அடையும் இன்பமே தெய்வப் பிரசாதம். இந்த இன்பத்திற்கு நிகரான இன்பம் நான் வேறே எவ்விடத்திலும் கண்டதும் இல்லை, இனி காணப் போகிறதும் இல்லை. நான் திருவடமருதூருக்குப் போனாலும் சரி, நேராக சொர்க்கலோகத்துக்கே போய் நம்மைப் படைத்த கடவுளுக்கு எதிரில் நின்றாலும் சரி; அங்கே என் மனம் இவ்விதமான ஆநந்தத்தை அடையுமா என்பது சந்தேகந்தான்'' என்றாள்.

தமது மனையாட்டியின் அற்புதமான மனப்போக்கைக் கண்ட திவான் பேருவகைக்கொண்டு பூரிப்படைந்தவராய் அந்த மாது சிரோன்மணியை நோக்கி ஆநந்தமாக நகைத்து, ''ஏதேது! நீ பேசுவது மகா விபரீதமாக இருக்கிறதே! நீ நினைப்பது போலவே இன்னும் மற்ற எல்லாப் பெண்பிள்ளைக்கும் நினைத்து சுவாமி தரிசனத்திற்குப் போகாமலேயே இருந்து சத்தியாக்கிரகம் செய்யத் தொடங்கி விட்டால், கடவுளின் பாடு திண்டாட்டம்தான். வேல்ஸ் இளவரசர் வந்த காலத்தில் மகாத்மா காந்தியின் ஆக்ஞைப்படி ஜனங்களெல்லோரும்

கதவைச் சாத்திக்கொண்டு உள்ளே இருந்து விட்டதுபோலத்தான் முடியும்'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''பெண்பிள்ளைகள் மாத்திரந்தானே அப்படிச் செய்யும்படி திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். தங்களைப் போன்ற ஆண்பாலர் எப்போதும் கடவுளைத் தொழவேண்டியது தானே. வேல்ஸ் இளவரசர் வந்த காலத்தில் உத்தியோகஸ்தர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் அவரை வரவேற்று அவரைக் கொண்டாடவில்லையா? அதைப் போல வெளியுலக நிர்வாகத்தை வகிக்கிறவர்களான ஆண்மக்கள் கடவுளினிடம் சத்தியாக்கிரகம் செய்ய முடியாதல்லவா? அந்த பக்த கோஷ்டியே கடவுளுக்கு ஏராளமாக இருக்குமே'' என்றாள்.

திவான் முதலியார் வேடிக்கையாக நகைத்து, ''நாங்கள் மாத்திரம் கடவுளின் அருளை எதற்காக நாடுகிறது? இந்த விஷயத்தில் திருவள்ளுவர் சொன்னது குறைவாகச் சொன்ன தென்றே நான் நினைக்கிறேன். தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யும் மழை என்று அவர் சொன்னாரே. அதாவது, ஒரு பெண்பிள்ளை பதிவிரதா தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து, புருஷனையே தெய்வமாக வணங்கினால், அதுவே அவளுக்குப் போதுமானது. அவள் வேறே எந்தக் கடவுளையும் தொழவேண்டிய அவசியமில்லை என்று அவர் சொல்லுகிறார். அப்படிப்பட்ட உத்தம ஸ்திரீகளுக் குத் தெய்வ கடாக்ஷமே தேவையில்லையென்று அவர் சொல்ல வில்லை. அவளுக்குத் தெய்வ கடாக்ஷம் தானாகவே உண்டாகும் என்று அதை நாம் அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கு எப்படிப் பதிவிரதா தருமம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறதோ, அதுபோல புருஷருக்கும் அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய தர்மங்கள் இருக்கின்றனவல்லவா. புருஷன் எப்போதும் தன் மனசையும், உடம்பையும் பரிசுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும். அவன் எப்போதும் உண்மையையே பேசவேண்டும்; பிறருக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமேயன்றி எவருக்கும் எவ்விதக் கெடுதலும் நினைக்கவும் கூடாது; செய்யவும் கூடாது. அவன் அன்னிய ஸ்திரீகளின்மேல் ஆசை கொள்ளாமல், ஒரே மனைவியோடு திருப்தியடைய வேண்டும்;

எல்லா ஜீவன்களையும் தன் ஜீவன் போலவே மதித்து இரங்க வேண்டும். அவன் தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ வேண்டும். அவன் தன் மனைவி மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்படியெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கும் புருஷ தர்மங்களைத் தவறாமல் ஒருவன் செய்துகொண்டே போவானாகில், அவனும் கோவிலுக்குப் போகவேண்டிய அவசியமும் இல்லை; தெய்வத்தைத் தொழவேண்டிய அவசியமும் இல்லை'' என்றார்.

அவரது மனையாட்டி சந்தோஷத்தோடு நகைத்து, ''அதுதான் பூர்த்தியான சத்தியாக்கிரகம். அப்போதுதான் கடவுள் ஏகாங்கியாய் உட்கார்ந்துகொண்டு எவரும் தம்மை நாடவில்லையே என்று நினைத்து விசனப்படுவார்'' என்றாள்.

திவான் முதலியார், ''உடனே நம்மெல்லோருக்கும் நம்முடைய சுயராஜ்யமாகிய மோக்ஷலோகம் சித்திப்பது நிச்சயம். கடவுள் ஏகாங்கியாய் உட்கார்ந்து ஏன் விசனப்படுகிறார்? அவரே நேரில் வந்து சந்தோஷமாக உலகத்தார் எல்லோரையும் மோக்ஷ லோகத்திற்கு அழைத்துப் போய்த் தமக்குச் சமதையாக வைத்துக்கொள்வார்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மனையாள் சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து, ''ஆம், வாஸ்தவந்தான். கடவுள் எல்லோருடைய கண்ணுக்கும் தெரியும்படி இராமல் அரூபியாய் மறைந்திருந்து மதசண்டைகளும் ஏராளமான அக்கிரமங்களும் உலகத்தில் நடக்கும்படி விட்டிருக்கிறார். மனிதர் எல்லோரும் ஒரே கட்டுப்பாடாயிருந்து அவருடைய விஷயத்தில் பூர்த்தியான சத்தியாகிரகத்தை நடத்தித் தம் தம் தர்மங்களை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிக் கடவுள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது முதன்மையான கடமைதானே'' என்றாள்.

திவான் முதலியார் சந்தோஷத்தோடு தமது நாயகியை நோக்கி, ''இந்த உலகத்திலுள்ள சகலமான ஜீவர்களும் கட்டுப் பாடாயிருந்து மோக்ஷலோகத்திற்கு வந்துவிட்டால், இத்தனை பேரும் இருப்பதற்கு அங்கே இடம் இராதென்ற எண்ணமோ என்னவோ, அண்டாண்ட பிரம்மாண்டங்களை எல்லாம் சிருஷ்டிக்கும் அபார வல்லமையுடைய கடவுள் எல்லா

ஜீவர்களும் இருக்கும்படியான பெரிய ஒரு மோக்ஷலோகம் உற்பத்தி செய்ய அவருக்கும் இன்னமும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்க வில்லை என்றே நினைக்கிறேன்'' என்றார்.

காந்திமதியம்மாள், ''அவருக்கு அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இருந்தால் அவர் இந்த பூலோகத்தையும் மற்றுமுள்ள அண்டாண்ட பிரம்மாண்டங்களையும் ஏன் சிருஷ்டிக்கிறார்? பழைய கட்டிடங்களை இடித்துப் புதிதாய் மெத்தை வீடு கட்டுவதுபோல, இந்த சிருஷ்டியையெல்லாம் அழித்துவிட்டு எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே மோக்ஷலோகமாய்க் கட்டி விடமாட்டாரா? எல்லோரும் மோக்ஷ லோகத்துக்கு வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் கடவுளுக்கே இல்லை போலிருக்கிறது. ஊர்களுக்கு வெளியிலுள்ள சேரிகளில் சிலர் எப்போதும் வசிப்பது போல, சுவர்க்கத்திற்குப் புறம்பான இந்தப் பூலோகம் முதலிய இடங்களில் எப்போதும் சிலர் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவருடைய கருத்து போலிருக்கிறது'' என்றாள்.

திவான் முதலியார், ''அதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் திருவள்ளுவர் முதலில் ஸ்திரீகள் மாத்திரம் சத்தியாக்கிரகம் செய்யும்படி சொன்னார் போலிருக்கிறது. ஏனென்றால், ஸ்திரீகள் எல்லோரும் பதிவிரதா தர்மத்தைக் கடைபிடித்து மோக்ஷ லோகத்திற்குப் போய்விட்டால், பூலோகமே புருஷர் மயமாகி விடும். ஆகையால், அப்போதாவது அவர்கள் போய் தம் தம் ஸ்திரீகளை அடையவேண்டுமென்று நினைத்து தம்முடைய தர்மத்தைக் கடைபிடித்து நடப்பார்கள் என்பது அவருடைய கருத்தென்று நினைக்கிறேன். அது போகட்டும். அப்பா எழுதி இருப்பதைப் படிக்க என் மனசு இன்னதென்று சொல்ல முடியாத ஒருவித சஞ்சலம் அடைகிறது. இந்தச் சமயத்தில் இப்படி வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல. தள்ளாத காலத்தில் அவர்கள் ஏகாங்கியாக இருந்து அவஸ்தைப்படும் போது, நாம் இங்கே அபாரமான போக போக்கியங்களில் ஆழ்ந்து கிடப்பதை நினைக்க, நினைக்க, நாம் இதுவரையில் தேடிய பொருள் போதுமென்று நினைத்து இந்த உத்தியோகத்தை உதறி எறிந்து விட்டு ஊருக்குப்போய் விடலாமா என்ற எண்ணம் அடிக்கடி உண்டாகிறது. நான் அம்

மாதிரி செய்வதாக அவர்களுக்கு எழுதினால், செய்யவேண்டாம் என்று அவர்கள் கண்டித்து எழுதிவிடுவார்கள். இந்த ஊர் அரசரும் என்னை விடமாட்டார் போலிருக்கிறது. இங்கேயே வந்து சேர்ந்துவிடும்படி நான் அவர்களுக்கு எத்தனையோ தடவைகளில் எழுதியாய் விட்டது. அது விஷயத்திலும் அவர்கள் ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் அவர்களுடைய சௌகரியங்களைக் கவனிப்பதற்கு எத்தனையோ தவசிப்பிள்ளைகள் முதலியோர் இருந்தாலும், அதெல்லாம் சொந்த மனிதர்கள் கூட இருப்பதற்குச் சமானமாகுமா? உண்மையில் அவர்களுக்கு இந்த நிலைமை பொறுக்க முடியாததாகத்தான் இருக்கும். அதற்குத் தக்கபடி நாம் எவ்விதமான பரிகாரமும் செய்யாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில் அவர்கள் எழுதியுள்ள இந்த அற்ப காரியத்தையாவது நாம் செய்யாவிட்டால் நம்மைப் போன்ற மகா பாவிகள் வேறே யாரும் இந்த உலகத்தில் இருக்க மாட்டார்கள். நாம் இங்கே இல்லாமல் அங்கே இருந்தால், உன் மாமனாருக்கு ஆகவேண்டிய பணிவிடைகளையெல்லாம் நீயே செய்யவேண்டியவள் அல்லவா? ஆகையால், நீ பையனை அழைத்துக் கொண்டு உடனே போவது அத்யாவசியமான காரியமென்று நினைக்கிறேன்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மனையாளின் முகம் மாறி இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் காட்டியது. தனது மாமனாருடைய துயரத்தைப் போக்கத் தாங்கள் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதையும், தனது பிராணபதியின் நோக்கப்படி தான் நடந்துகொள்ள வேண்டியவள் என்பதையும் அவள் நன்றாக உணர்ந்தாள். ஆதலால், அவரது ஆக்ஞையைத் தான் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டதாகக் காட்ட முயன்றாள். ஆயினும், தான் என்றும் பிரிந்தறியாத தனது உயிர்நிலை போன்ற புருஷரை விட்டுப் பிரிந்து போகவேண்டுமே என்ற வேதனையும் ஏக்கமும் தாமாகவே வந்து அந்த சந்தோஷத்தைக் குலைத்து அவளது முகத்தை விகாரப்படுத்தின. ஆயினும், அந்த மாதுசிரோன்மணி தனது சஞ்சலத்தை அதிகமாய் வெளியில் காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு பேசத் தொடங்கி, ''நாங்கள் மாத்திரந்தான் போகிறதா? எஜமானர் வருவதில்லையா?'' என்று நயமாகவும்

கொஞ்சலாகவும் ஏக்கத்தோடும் கூறினாள். அந்தப் பெண்மணி யின் மனநிலைமையை அறிந்துகொண்ட திவான், "நான் ஒருநாளைக்கு வேலை செய்யாதிருந்தால், மறுநாள் காகிதங்கள் மலைபோல் குவிந்து போகின்றன; அவைகளைப் பார்த்து முடிக்க நான் இரவு பகல் வேலை செய்ய நேருகிறது. ஆகையால், நான் ரஜா வாங்கிக்கொண்டு வருவதென்றால், நான்கு, அல்லது, ஐந்து நாள்களுக்கு மேல் நான் எங்கேயும் வந்து இருக்க முடியாது. நான் இப்போதே உங்களுடன் கூட வரும் பட்சத்தில் திருவிழாவின் நடுவில் நான் மாத்திரம் புறப்பட்டுத் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும். நான் தேர் அன்றக்கு முதல் நாள் அங்கே வந்து சேருகிறேன்; அவ்விடத்தில் 2,3–தினங்கள் இருந்து, உங்களையும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்துவிடு கிறேன். அதுதான் நல்ல யோசனையாகப் படுகிறது. இப்போது உன்னோடு இரண்டு வேலைக்காரர்களை அனுப்புகிறேன். ஊரிலிருந்து வரப்போகும் தவசுப்பிள்ளையும்; இந்த வேலைக் காரர்களும் கூட இருந்தால், உங்களை ஜாக்கிரதையாக ஊரில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள்" என்றார்கள்.

பெண்மணி சிந்தித்தபடி சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்று, "தங்கள் சித்தம்" என்றாள்.

உடனே திவான் முதலியார், "சரி; அப்படியே செய்து விடுவோம். இவ்விதமாய் நாம் செய்யப்போவதாக நான் அப்பாவுக்கு இன்றைய தபாலில் ஒரு கடிதமும் எழுதி அனுப்பி விடுகிறேன். அதிருக்கட்டும். நான் நேற்று அழைத்துக்கொண்டு வந்த வீரம்மாளையும் அவளுடைய புருஷனையும் உள்ளே அனுப்பினேனே. அவர்கள் வந்தார்களா?" என்றார்.

மனையாள், "ஓ! வந்தார்கள்; பெண் வந்து என் காலில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, தாங்கள் செய்த தீர்மானத்தையும் தெரிவித்தாள். அவளுடைய புருஷரும் பின்னால் வந்து என்னுடைய காலில் விழுந்து கும்பிட எத்தனித்தார். அப்படிச் செய்ய வேண்டாமென்று நான் தடுத்து விட்டேன். அவர்கள் இருவரும் இருந்த நிலைமை நிரம்பவும் பரிதாபகரமான காட்சியாக இருந்தது. என்னையன்றி என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மனம் பொங்கிப்

போய்விட்டது. உடம்பு அபாரமாகத் தவித்துத் தடுமாறியது. நம்முடைய பங்களாவிலேயே தனியான ஒரு விடுதியை அவர்களுக்கு ஒழித்துக் கொடுப்பதாகவும், அவர்கள் தங்களுடைய சாந்தி கலியாணச் சடங்கை இங்கேயே ஆநந்தமாக முடித்துக்கொண்டு போகலாம் என்றும் நான் சொன்னேன். அந்தப்பெண் மகா புத்திசாலி, நல்ல குணவதி. அவள், ''அம்மணி! தாங்களும் தங்கள் பர்த்தாவும் சுத்தமாய் அணைந்துபோன எங்கள் குடும்ப விளக்கை ஏற்றிவைத்த தொன்றே எங்களுக்கு ஒரு கோடி பெறுமே! தங்களுடைய நிலைமைக்கு நாங்கள் ஒரு புழுவுக்குச் சமானம். தாங்கள் எங்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி இவ்வளவு தூரம் எங்களுக்குப் பெருமை கொடுத்து எங்களைக் காப்பாற்றினீர்களே. இவ்வளவே போதுமானது. நாங்கள் இன்னும் அதிக உரிமை பாராட்டி இவ்விடத்தில் இருந்து, எங்கள் குடும்பக் காரியங்களைச் செய்ய எத்தனிப்பது துணிச்சலும் துடுக்குமான செய்கை. எங்களுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்த ஒரு சாதாரணமான இடத்திலிருந்தே, நாங்கள் எங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வது தகுதியானது. ஆகையால், நாங்கள் எங்களுடைய ஊருக்கே போய் விடுகிறோம். தாங்கள் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்'' என்று கெஞ்சி வேண்டிக் கொண்டாள். நான் அவளுக்குப் புதிய புடவை, ரவிக்கைகள், நகைகள், பணம், வேஷ்டி முதலிய பொருள்களைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுத் தான் இங்கே தங்களிடம் வந்தேன்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் தோற்றுவித்து, ''பேஷ்! நல்ல காரியம் செய்தாய்! மற்ற எல்லாவற்றையும்விட, சந்தர்ப்பத்தில் நீ இம்மாதிரி பெரும் புத்தியோடு நடந்துகொள்வதுதான் எனக்கு உன் விஷயத்தில் அவ்வளவென்று சொல்ல முடியாத பெருத்த சந்தோஷத்தை உண்டாக்குகிறது. ஏராளமான ஐசுவரியமுள்ள பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகள் அநேகமாய் கிருபண சிரோன்மணிகள் ஆகவும், பிறரது கஷ்டங்களை உணராதவர்களாகவும், காருண்யமென்பதே எள்ளளவும் இல்லாதவர்களாகவும், முக்கியமாய்த் தங்களைப் போன்ற பெண்பாலர் கஷ்டப்படு கிறார்கள் என்றால், அவர்களை வெட்டு என்கிறவர்களாகவும்

இருக்கிறார்கள். அத்தி பூத்ததுபோல ஆயிரத்தில் ஒருவர் அந்தக் கோஷ்டியில் சேராதவர்களாக இருக்கிறார்கள். நல்ல வேளையாக, நீ இந்த விஷயத்தில் என்னுடைய மனப்போக்குக்கு ஒத்தபடி இருக்கிறாயே. இந்த விஷயத்தில் அதிர்ஷ்டவான்தான். இருக்கட்டும்; நேரமாகிறது, நீ இந்தப் பாத்திரங்களையெல்லம் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போ. நான் பார்க்கவேண்டிய காகிதங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. பார்த்துவிட்டு, சரியான காலத்தில் நான் கச்சேரிக்குப் போகவேண்டும்'' என்றார்.

அவர் கூறிய புகழ்ச்சியான மொழிகளைக் கேட்டு மிகுந்த பூரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்த பெண்மணி தான் கொணர்ந் திருந்த பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்து போய் விட்டாள்.

இந்த சம்பாஷணை நடந்த தினத்திற்கு மூன்றாவது நாள் காலையில் காந்திமதியம்மாள் தனது புதல்வனான ராஜாபகதூர் என்ற நற்குணச் சிறுவனோடு திருவடமருதூருக்குப் பிரயாண மானாள். திவான் முதலியாரது தந்தையான குஞ்சிபாத முதலியாரால் அனுப்பப்பட்டு வந்த இராமலிங்கம் என்ற பெயருடைய தவசிப் பிள்ளையும் இன்னொரு பணிமகனும், ஒரு பணிமகளும் துணையாகப் புறப்பட்டனர். திவான் முதலியார் உயர்தர ஆபரணங்களால் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு போகும்படி தமது மனையாட்டிக்குக் கூறினார். ஆனாலும், கற்பின் பீடிகையாய் விளங்கிய அந்தப் பெண்மணி தான் வசீகரமாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வது கொண்ட கணவரது சந்தோஷத்திற்கே யாதலால், அவரில்லாத இடத்தில் தான் அவ்வாறு இருப்பது தகாத செய்கை யென்றும், அது ஏதேனும் எதிர்பாராத பெருத்த பொல்லாங்கை விளைவிக்குமென்று நிரம்பவும் பணிவாக அவருக்கு மறுமொழி கூறித் தான் சாதாரணமான ஏழை ஜனங்களுள் ஒருத்திபோலச் செல்ல அநுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டவளாய் அவ்வாறே தன்னை ஓர் ஏழை ஸ்திரீ போல அலங்கரித்துக் கொண்டாள். அந்தப் பெண்ணரசியின் தேகத்தில் அதுகாறும் இருந்து வந்த இருநூறு முன்னூறு ரூபாய் விலைமதிப்புள்ள ஜரிகைப் புட்டாக்கள் நிறைந்த பட்டுச்

சேலைகள் யாவும் பெட்டிக்குள் போய் மறைந்துகொண்டன. அவள் ஆறு ஏழு ரூபாய் விலை பெற்ற ஐந்தாறு காங்குப் புடவைகளைத் தருவித்து வைத்துக்கொண்ட தன்றி, அவற்றுள் ஒன்றையெடுத்து அணிந்துகொண்டாள். அந்த அணங்கின் மேனியில் நிறைந்து ஜ்வலித்த வைர ஓலைகள், வைர மூக்குத் திருகுகள், வைரம் இழைத்த ஒட்டியாணம், வைர சரங்கள், வைர வளையல்கள் முதலிய யாவும் இரும்புப் பெட்டிக்குள் நுழைந்து கொண்டன. செவியில் சிவப்புக்கல் ஓலைகளும், கைகளில் இரண்டிரண்டு தங்க வளையல்களும், கழுத்தில் தாலிச்சரடுமே காணப்பட்டன. அவ்வாறு தனக்குத்தானே ஏழ்மை நிலைமையை வகித்துக் கொண்ட ஸ்திரீ ரத்னமான காந்திமதியம்மாள் தனது கணவரிடம் சென்று அவருக்கெதிரில் மண்டியிட்டு பயபக்தி விநயத்தோடு நமஸ்கரித்தெழுந்து வணக்கமாகக் கைகுவித்து நின்றபடி ஏதோ வார்த்தைகள் கூற எத்தனித்தாள். ஆனால், அவளது வாய் குழறிப் போய்விட்டது. மெல்லிய காற்றிலசையும் மாந்தளிர்போல அந்த மடவன்னத் தின் வாயிதழ்கள் நடுங்கின. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் குபீரென்று பொங்கி மாலை மாலையாக வழியத் தொடங்கியது. சிரம் கீழே கவிழ்ந்தது. தான் அவரது கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு அவரை விட்டுப் பிரிந்து போவதற்கு இணங்கினாள். ஆனாலும், தான் தனது உயிரை விட்டுப் பிரிந்து போவதாகவும், அந்தப் பிரிவாற்றாமை அப்போது முதலே தன்னை வதைக்கத் தொடங்கி விட்டமையால், தான் அதிக காலம் அவரை விட்டுப்பிரிந்திருந்தால் தனது உயிர் நில்லாதெனவும் அவள் வாய்விட்டுக் கூறுவதைவிட ஆயிரமடங்கு தெளிவாக அவளது பரிதாபகரமான தோற்றம் அவளது மனநிலைமையை எடுத்துக் காட்டியது. அதைக் காண திவான் முதலியாரும் மிகுந்த மனக்கலக்கமும் சஞ்சலமும் அடைந்தவராய்த் தமது அரிய மனையாட்டியைத் தமக்கருகில் இழுத்து வாஞ்சையோடு ஆலிங்கனஞ்செய்து, "உங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது எனக்கு மாத்திரம் சந்தோஷமாக இருக்கிறதென்று நினைக்காதே. உன் மன சங்கடத்தை நீ அடக்கமாட்டாமல் இப்படி வெளியில் காட்டுகிறாய். நான் அதை வெளியில் காட்டாமல் உள்ளாறவே வைத்துத் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இருவருக்கும்

அவ்வளவே வித்தியாசம். என்ன செய்கிறது. நாம் பெரியவருடைய மனசுக்கும் திருப்திகரமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் அல்லவா. அவருக்கும் நம்மையன்றி வேறே உற்றார் உறவினர் யார் இருக்கிறார்கள். ஒருவருமில்லையல்லவா. எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் முதலில் போங்கள். தேர் அன்றைக்கு முதல் நாள் நான் அவசியம் அங்கே வந்து சேருகின்றேன். அதன் பிறகு 2,3–தினங்கள் நாமெல்லோரும் அங்கே இருந்து உடனே புறப்பட்டு வந்து விடுவோம்'' என்று அன்பொழுகக் கூறித் தமது அங்கவஸ்திரத் தலைப்பால் அவரது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டார். பெண்மணி, ''நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோகவே இல்லை. என் உடம்பு மாத்திரந்தான் போகப்போகிறது. இந்த ஏக்கத்தில் எனக்கு அவ்விடத்தில் சாப்பாடு கூடச் செல்லாதென்று நினைக்கிறேன். இரவு பகல் நான் இவ்விடத்து நினைவாகவே உயிரை விட்டுக் கொண்டிருப்பேன். இந்தத் திரு உருவத்தை மறுபடி என் கண்கள் கண்டாலன்றி சீக்கிரம் என் உயிர் போய்விடும். இது நிச்சயமான சங்கதி'' என்று முற்றிலும் நைவாகவும் துக்ககரமாகவும் கூறினாள். அதே சமயத்தில், அவர்களது புதல்வனான ராஜாபகதூர் என்ற சிறுவன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அவன் சுமார் 12–வயதடைந்தவன் என்று நாம் முன்னரே கூறியிருக்கின்றோம். தாய் தந்தை ஆகிய இருவரது அற்புதமான வனப்பும், தேஜஸுூம், உத்தம குணங்களும் பன்மடங்கு பெருகித் திரண்டு அவனுருவாய் வந்தனவோ என்று எவரும் ஐயுறத்தக்கபடி அந்த மனமோகன வடிவழகன் சகலமான உத்தம லக்ஷணங்களும் வாய்ந்து சுவர்ண பிம்பம்போல விளங்கினான். அவனது முகம் மகா தீவிரமான புத்தியையும், வீரத் தன்மையையும், கபடமற்ற சாத்விக இயல்பையும் தெற்றென எடுத்துக் காட்டியதன்றி இயற்கையிலேயே அந்த முகம் சந்தோஷத்தையும் புன்முறுவலையும் காட்டியவண்ணம் இருந்தது. அவ்வாறு தோன்றிய தங்களது புதல்வனைக் காணவே பெற்றோர் இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் தூர விலகினர். திவான் முதலியார், ''தம்பீ! இங்கே வா'' என்று அளவிடஇயலாத வாஞ்சைப் பெருக்கோடு அவனைத் தமக்கருகில் அழைத்துத் தமது இரு கைகளாலும் தடவிக்கொடுத்து, ''வண்டி தயாராகிவிட்டதா?'' என்றார்.

பையன், "தயாராகிவிட்டது. புறப்படலாமென்று வண்டிக் காரன் சொல்லச் சொன்னான்" என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் பயபக்தி விநயத்தோடும் மறுமொழி கூறினான்.

உடனே தந்தை, "சரி; நேரமாகிறது. போவோம். தம்பீ! என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போகிறதைப்பற்றி அம்மாள் நிரம்பவும் வியாகுலப்படுகிறாள். நீ எந்த விஷத்திலும் அம்மாள் சொற்படி நடந்துகொள். அம்மாள் விசனப்படாமல் இருக்கும்படி நீ பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியே செய்வாயா?" என்றார்.

சிறுவன், "அப்பா! உங்களை விட்டுப் பிரிந்து போக எனக்கும் மனமில்லை. இன்று காலைமுதல் என் மனம் இன்னதென்று சொல்லமுடியாதபடி நிரம்பவும் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் தேருக்கு முன் புறப்பட்டு வரும்போது உங்களோடு கூடவே நாங்களும் புறப்பட்டுப் போனாலென்ன? எங்களுக்கு மாத்திரம் முன்னால் அவ்விடத்தில் என்ன வேலை இருக்கிறது?" என்று மழலையாக மொழிந்தான். அதைக் கேட்ட திவான் அன்பாக, "இல்லையப்பா! உன்னுடைய தாத்தா நீங்கள் இருவரும் முன்னால் வரவேண்டுமென்று எழுதித் தவசிப்பிள்ளையையும் அனுப்பி இருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய பிரியப்படிதான் நடந்துகொள்ள வேண்டும்; ஆகையால், நீங்கள் முன்னால் போங்கள். பின்னால் நானும் வந்து விடுகிறேன். நடுவில் அதிக தினங்கள் இல்லை. அதுவரையில் எப்படியாவது பொறுத்திருங்கள். அம்மாள் விசனப்படாமல் நீ பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதை விட்டு, நீயே அழுதுகொண்டிருந்தால், பிறகு அம்மாள் பாடு விபரீதத்துக்கு வந்து விடும். என்ன சொல்லுகிறாய்? நான் சொன்னபடி செய்வாயா?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட இளஞ்சிறான் உடனே தன்னை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, "அப்படியே செய்கிறேன் அப்பா! தாத்தாவினுடைய இஷ்டப்படிதான் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும்" என்றான்.

அவ்வளவோடு அவர்களது சம்பாஷணை முற்றுப்பெற்றது. அதன் பிறகு அம் மூவரும் மௌனத்திலும் விசனத்திலும் ஆழ்ந்து

அப்படியே வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். அவர்களது மனத்தில் பெருகி நிறைந்திருந்த பிரிவாற்றாமை ஓர் உலகத்தையும் போர்த்தத்தக்கதாய் இருந்தது என்பதை அவர்களது முகத்தோற்றமே கண்ணாடிபோல வெளியிட்டது. அவர்களது ஆடைகளும் மற்ற சில்லரை சாமான்களும் அடங்கிய பெட்டிகளை வண்டியில் வைத்துவிட்டு தவசிப்பிள்ளையும், வேலைக்காரனும் வேலைக்காரியும் வண்டியண்டை ஆயத்தமாக நின்றனர். காந்திமதியம்மாளும், புதல்வன் ராஜாபகதூரும் ஏறி வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

வண்டிக்காரன், ''ஓட்டலாமா?'' என்றான். திவான், ''சரி! ஓட்டு'' என்று கூறிவிட்டுத் தமது பார்வையை வண்டிக்குள் செலுத்தி அன்பே நிறைவாக அதற்குள் இருந்த இரண்டு அழகிய வடிவங்களையும் மனங்குளிரப் பார்த்தார். அப்போது, வண்டி நகரத் தொடங்கவே உள்ளே இருந்த இருவரும் வாய் திறந்து பேசவும் வல்லமையற்றவராய் நிமிர்ந்து திவானினது முகத்தை உற்றுப் பார்த்தனர். அவர்கள் மூவரது விழிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து ஓர் உலகமடங்கிய செய்தியைக் கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டன. பத்துநிமிஷம் வரையில் அந்தக் காட்சி நீடித்திருந்தது. வண்டி தெருக்கோடியை யடைந்து அப்பால் திரும்பியவுடன் மறைந்துபோயிற்று. அதுவரையில் அந்த இன்ப வடிவங்களிலேயே தமது மனம் முழுதையும் லயிக்கவிட்டு மெய்ம்மறந்து அசைவற்றுச் சித்திரப் பதுமைபோல நின்று கொண்டிருந்த திவான், வண்டி மறைந்துபோன பிறகும் சிறிது நேரம் தமது சுய உணர்வைப் பெறாமலேயே இருந்து, பத்து நிமிஷ நேரங்கழித்து அவ்விடத்தை விட்டுத் தமது விடுதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது வெளியுலகத்தில் சூரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்ததானாலும், அது அவரது உணர்ச்சியில் படாமல் போனமையால், அது இரவு போல ஒரே இருள் மயமாகக் காணப்பட்டது. அவரது மனத்திற்குள் மறைந்திருந்த சதாகாலமும் அபாரமான குதூகலத்தையும் ஊக்கத்தையும் ஆநந்தத்தையும் உண்டாக்கிக்கொண்டிருந்த முக்கியமான ஒரு ஜீவாதார சக்தி திடீரென்று இல்லாமல் போய்விட்டதுபோல அவருக்குத் தோன்றியது. க்ஷண மாத்திரத்தில் கண்ணொளி மழுங்கப்பெற்ற மனிதன் போல

நமது திவான் மனவொளி மழுங்கப் பெற்றவராய் உயிரற்ற சவமோவெனும்படி அப்படியே தமது ஆசனத்தில் சாய்ந்து விட்டார். சாய்ந்தவர் வெகுநேரம் வரையில் அசைவற்று ஒய்ந்து ஏக்கம், விசனம், வேதனை முதலிய பலவகைப்பட்ட உணர்ச்சிகளால் உலப்பப்பட்டவராய்ச் சோர்ந்து தளர்ந்து கிடந்தார். தமது மனம் கோணாதபடி லலித குணத்தோடு தம்மிடம் எப்போதும் நடந்து வாஞ்சையே வடிவாக இருந்து வந்தவளான தமது மனையாட்டியையும் புத்திரனையும் விடுத்து அவர் அதற்குமுன் பிரிந்தே அறியாதவர். ஆதலால், திடீரென்று நேர்ந்த அந்தத் தனிமை அவரால் சகிக்கவே கூடாத நரக வேதனையை உண்டாக்கியது. அவர்கள் இருவரையும் தாம் கூடுகிற வரையில் அந்த மாளிகையில் தனிமையில் எப்படி இருப்பது என்ற கவலையும் சஞ்சலமும் அப்போதே தோன்றிப் பெருகி வதைக்கலாயின. எந்த இடத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த வஸ்துவைப் பார்த்தாலும், அங்கங்கு தமது மனையாளும், புதல்வனும் சிரித்த முகத்தோடு நிற்பதுபோன்ற சாயல் அவரது அகக்கண்ணுக்குத் தோன்றியது. அவர் போஜனம் செய்வதற்கு நேரமாகிவிட்டதென்று சமையற்காரன் ஒருவன் வந்து கூறிய பிறகே அவர் நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தமது சுய உணர்வை ஒருவாறு பெற்றார். அவருக்கு போஜனத்திலேயே நாட்டம் உண்டாகவில்லை. ஆனாலும், அவனது வற்புறுத் தலைத் தடுக்க இயலாதவராய் எழுந்து சென்று வேண்டா வெறுப்பாக இரண்டொரு கவளம் உட்கொண்டபின் எழுந்து வந்து தமது உத்தியோக அலுவல்களை அடியோடு மறந்து கட்டிலில் படுத்துவிட்டார்.

படுத்தவர் பிறகு மறுநாட்காலையிலேயே அதை விட்டுக் கீழே இறங்கினார். தாம் அந்த மாளிகையில் தனிமையில் இருப்பது ஆயிரம் தேள்களால் கொட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது போல அவருக்குத் தோன்றியது. அதற்குமுன் அவருக்கு அழகாயும், இனிமையாயும் தோன்றிய வஸ்துக்கள் எல்லாம் அப்போது அழகற்று, சுவையற்று, வெறுக்கத் தக்கவையாய்த் தோன்றின. நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாலும், எழுந்து உலவினாலும், மற்றவரோடு பேசினாலும், உத்தியோக சம்பந்தமான காகிதங்களைப் படித்தாலும், அது ஏதோ கசப்பான

வஸ்துவாக விளங்குவதுபோலவே இருந்தது. பொழுதுபோவது பரமவேதனையாகத் தோன்றியது. ஆகவே, தாம் உடனே அந்த மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டு தொலை தூரத்திலுள்ள ஏதாவது ஊருக்குப் போய் முகாம் போட்டால், அப்போதாவது பிரிந்து போனவர்களின் நினைவு அவ்வளவாகத் தம்மை வருத்தாதென்ற ஓர் எண்ணம் உதித்தது. ஆகையால் அவர் அவ்வாறே செய்வதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். அவர் அதற்குமுன் அடிக்கடி வெளியூர்களுக்குப் போகும் காலத்தில், காந்திமதியம்மாளும், அவர்களது புதல்வனும் அவர்களுடன் கூடவே தொடந்து செல்வார்கள். ராஜாபகதூருக்குப் பிரத்தியேக மான ஓர் உபாத்தியாயர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். ஆதலால், அவரும் அவர்களுடன் கூடவே பிரயாணம் செய்து, அவனுக்குக் கல்வி பயிற்றுவிப்பது வழக்கம். காந்திமதியம்மாள் தங்களது மாளிகையை விட்டு வெளியில் புறப்பட அசந்தர்ப்பமான நிலைமை ஏற்படும் சமயங்களில் மாத்திரம் திவான் மற்ற எல்லோரையும் வீட்டில் விட்டுத் தாம் மாத்திரம் சுற்றுப் பிரயாணம் போய் அதிக காலம் வெளியில் இராமல் சீக்கிரம் திரும்பி வந்து விடுவார். அத்தகைய அசந்தர்ப்பத்தில் தாம் மாத்திரம் தனிமையில் போவதுபோல இப்போதும் போய் விடுவதே தமது பிரிவாற்றாமைத் துன்பம் குறைவதற்கு அநுகூலமான காரியமென்று எண்ணி திவான் முதலியார் காந்திமதியம்மாள் திருவடமருதூருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற தினத்திற்கு மறுநாள் காலையிலேயே திருவனந்தபுரத்தை விட்டு சுமார் முப்பது மைல் தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த ஓர் ஊருக்குப் போய்விட்டார். அவர் முகாம் செய்யுமிடங்களில் தமக்கென்றே பிரத்தியேகமாய் அமைக்கப்படும் பங்களாப்போன்ற பிரமாண்டமான கூடாரத்தில் இறங்கி இருப்பது வழக்கம். ஆதலால், கூடார சாமான்களும், அவருக்கும் அவரது மனைவி மக்களுக்கும் தேவையான போஜனம் படுக்கை உடைகள் முதலிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொள்வதற்குத் தேவையான பாத்திரங்கள் படுக்கைகள் முதலிய சகலமான பொருள்களும் ஐந்தாறு பெரிய வண்டிகளில் போவது வழக்கம். அவருடன் இரண்டு சமையற்காரர்களும், ஆறேழு ஜெவான்களும் இன்னும் ஏழெட்டுச் சில்லரைப் பணியாளர்களும், இரண்டு குமாஸ்தாக்

களும், அவருக்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கும், சமயா சமயங்களில் வைத்தியம் பார்ப்பதற்கு ஓர் ஆயுர்வேத நிபுணரும் செல்வார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் முகாம் செய்யும் இடம் உயிர் பெற்று இயங்கும் ஒரு தர்பார் மண்டபம்போல விளங்கும். கூடாரத்தின் முக்கியமான பெரும் பாகம் திவானும் அவரது குடும்பத்தினரும் பிரத்தியேகமாகவும் சௌக்கியமாகவும் இருப்பதற்கு உகந்ததாய் சயன மாளிகை, மடப்பள்ளி, ஸ்நான அறை, கூடம் முதலிய பற்பல பாகங்களைக்கொண்ட ஒரு பெரிய மாளிகை போல இருந்தது. காந்திமதியம்மாளும் புதல்வனும் புறப்பட்டுப்போன தினம் இரவிலேயே தாம் மறுநாட் காலையில் சனிதொடர் மங்கலம் என்ற ஊருக்குப் போய் அவ்விடத்தில் நாலைந்து தினங்கள் வரையில் முகாம் செய்யப் போவதாயும், அதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறும் தமது சிப்பந்திகளிடம் கூறி இருந்தார். ஆதலால் மறுநாள் விடியற்காலையில் அவர் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்ததற்கு முன்பே இரண்டொருவர் தவிர மற்ற எல்லோரும் சகலமான சாமான்களுடன் புறப்பட்டு முன்னால் போய்விட்டனர். மிஞ்சியிருந்த சிலர் அவருக்குத் தேவையான வண்டியுடன் ஆயத்தமாக இருந்தனர். ஆதலால், அவர் எழுந்தவுடன் வீட்டிற்குள் வேறு எந்த இடத்திற்கும் போக மனமற்றவராய் நேராக வெளியிற் சென்று வாசற்கதவை மூடிப் பூட்டிக்கொண்டு வண்டியில் உட்கார்ந்து விரைவாக அந்த ஊரை விட்டுப் பிரயாணமாய் சில நாழிகை காலத்தில் சனிதொடர் மங்கலம் சென்று அவ்விடத்தில் தயாரிக்கப் பட்டிருந்த தமது கூடாரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர் வேலைக்காரரது வற்புறுத்தலைத் தடுக்கமாற்றாமல் தமது ஸ்நானம் போஜனம் முதலியவற்றையெல்லாம் ஒருவாறு முடித்துக்கொண்டார். ஆனாலும், அந்தக் காரியங்களை எல்லாம் அவரது தேகம் இயந்திரம் போலத் தானாகச் செய்தது என்றே நாம் கூறவேண்டும். அவரது மனம் திருவடமருதூருக்குச் சென்று கொண்டிருந்த இன்ப உருவான தமது நாயகியையும் புதல்வனையும் தொடர்ந்து சென்று, அதே நினைவில் லயித்துப் போயிருந்தது. அவர்கள் தம்மை விட்டுப் பிரிந்து போனதால் ஏற்பட்ட ஏக்கமும் மனவேதனையும் ஒரே மும்முரமாகக்

கிளம்பி அவர் தமது கவனத்தை வேறு எந்த விஷயத்திலும் செலுத்த இயலாதபடி அவரது மனத்தைப் பீடித்து வாட்டத் தலைப்பட்டன. அவர்கள் அந்நேரம் ரயிலில் போவார்களோ, காந்திமதியம்மாள் தம்மை நினைத்து உருகி அழுகிறாளோ, தமது புதல்வன் அவளுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறாமல் வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானோ என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மாறி மாறி அவர்களது நினைவே தோன்றி அவரது மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவர் படித்துப் பார்த்து உத்தரவுகள் பிறப்பிக்க வேண்டிய அவசர விஷய சம்பந்தமான இராஜாங்கக் காகிதங்கள் வந்து வந்து மேன்மேலும் குவிந்து கொண்டே இருந்தன. அவ்வாறு தாம் அவசரமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் ஏராளமாக இருக்குமென்ற காரணம் பற்றியே தாம் தமது மனைவியுடன் அப்போதே புறப்பட்டு திருவடமருதூருககுப் போகாமல் இருந்தார். ஆகையால், இந்த விஷயங்களைத் தாம் சிறிதும் கவனிக்க இயலாமல் போய் விட்டதே என்றும், அவ்வாறு வீணே பொழுதைப் போக்குவதைவிட, தாமும் அப்போதே அவர்களுடன் ஊருக்குப் போயிருந்தால், தங்கள் மூவருக்கும் பிரிவாற்றாமைத் துன்பம் இல்லாமல் போயிருக்குமே என்றும் நினைத்து நினைத்து உருகிய வண்ணம் அவர் படுக்கையிலேயே கிடந்து புரண்டு உழல, பொழுது வளர்ந்து கொண்டே போவதுபோலத் தோன்றி வதைத்தது. அவ்வாறு அவர் அன்றைய பகற் பொழுதை வெகு பாடுபட்டுப் போக்க, மாலை நேரம் வந்தது. தாம் ஓரிடத்திலே இருப்பதைவிட, எழுந்து வெளியில் சிறிது தூரம் சென்று உலாவிவிட்டு வந்தால், அப்போதாவது தமது மனம் அமைதி அடையாதாவென்ற நினைவைக் கொண்டவராய் நமது திவான் முதலியார் சயனத்தை நீத்து மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்பித் தமது கூடாரம் இருந்த இடத்திற்கு அரை பர்லாங்கு தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த ராஜபாட்டைக்குச் சென்று அதன் வழியாக நடந்து செல்லத் தொடங்கினார்.

அது குளிர்ச்சியான மலைப்பிரதேசம். ஆதலால் ஆகாயத்தை அளாவிய பிரம்மாண்டமான தேக்கு மரங்களும், மருத மரங்களும், நமை மரங்களும், வாகை மரங்களும், தானி மரங்களும், தணுக்கு மரங்களும் தழைத்துச் செழித்து வளர்ந்

திருந்த தோப்புகளும் குன்றுகளுமே எங்கும் மயமாய் நிறைந்து தோன்றின. குளிர்ந்த மந்த மாருதம் நிரம்பவும் மனோக்கியமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆகாயத்தில் வெகுதூரம் சென்றிருந்த மரக் கிளைகளின்மீது, கந்தருவ லோகத்திலிருந்து வந்திறங்கிய நடன மாதர்கள் போல, ஏராளமான மயில்கள் தமது தோகை களை விரித்து நேத்திரானந்தமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. கோகிலங்கள் ஒவ்வொரு மரத்திலும் இலக்ஷம் கோடிக் கணக்கில் நிறைந்து, கனிந்து மகா உருக்கமான தமது குரல்களைக் கிளப்பி மேல்பஞ்சம ஸ்தாயியில் முறை வைத்து கானம் செய்து கொண்டிருந்தன. அந்த மாலையின் மலைக்காட்சி ஒப்புயர்வற்ற பிரம்மாநந்தக் காட்சியாக அமைந்திருந்தது. நமது திவான் முதலியார் அத்தகைய காட்சியின் இடையில் தமது மனத்தை அவற்றில் செலுத்த முயன்ற வண்ணம் மெதுவாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். ஆனாலும், அப்போதே அவரது மனம் கட்டிலடங்காமல் ஒரே பிடிவாதமாக அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குச் சென்றுகொண்டே இருந்தது. தமது மனையாட்டியும் புதல்வனும் இல்லாத எந்த இடமும் அவருக்கு உயிரற்றதாகவும், சுவாரஸ்ய மற்றதாகவும் தோன்றியதன்றி, அவரது மனம் ஒருநிலையில் நில்லாது சுழன்று கொண்டிருந்தமை யால், அவரைச் சுற்றிலும் இருந்த பொருள்கள் யாவும் சுழலுவது போலத் தோன்றின.

> ''மண்சுழன்று, மால்வரை சுழன்றது, மதிஓர்
> எண்சுழன்றது, சுழன்றதவ்வெறி கடல் எழும்,
> விண்சுழன்றது, வேதமுஞ் சுழன்றது, விரிஞ்சன்
> கண்சுழன்றது, சுழன்றது கதிரொடு மதியும்.''

என்ற நமது தெய்விகப் புலவரது அற்புதமான வர்ணனை நமது திவான் முதலியாரது அப்போதைய நிலைமைக்கு அநேகமாய்ப் பொருத்தமானதாக இருந்தது. அவ்வாறு அவர் சிறிது நேரம் உலாவி அரும்பாடுபட்டுத் தமது மனத்தை அங்கிருந்த பொருட்களின் மீது திருப்ப முயன்றுகொண்டே செல்ல, பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்து நீண்டிருந்த அழகிய தனது தோகையை விரித்து ஆநந்த நடனம் புரிந்துகொண்டிருந்த தோகை மயில் ஒன்று தற்செயலாக அவரது திருஷ்டியில் படவே, அவர் அதைப் பார்த்து, "ஆகா! ஐயோ! இதன் சாயல் தத்ரூபம்

காந்திமதியின் சாயலைப் போலல்லவா இருக்கிறது! தன்னுடைய வடிவம் முழுதையும் தன்னோடு கொண்டுபோய் விட்ட என் காந்திமதி தன்னுடைய சாயலை மாத்திரம் எனக்குக் காட்டும் படி உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனாளா? ஆகா!" என்று நினைத்து நெக்கு நெக்குருகி நின்ற காட்சி,

"ஓடாநின்ற களிமயிலே! சாயற்கொதுங்கி உள்ளழிந்த
கூடாதாரில் திரிகின்ற நீயும் ஆகங்குளிர்ந்தாயோ?
சேடாநின்ற என் உயிரைத் தெரியக்கண்டாய், சிந்தைஉவந்து
ஆடாநின்றாய்; ஆயிரம் கண்ணுடையாய்க்
கொளிக்குமாறுண்டோ?"

என்று அந்த ஏந்தொழில் தோகை மயூரத்தை நோக்கி அவர் கேட்டதுபோல இருந்தது. அதற்குமுன் அவர் காந்திமதி யம்மாளுடன் அவ்வாறு வெளியூர்களில் முகாம் செய்திருந்த காலங்களில், அத்தகைய இயற்கை அழகுகளைக் காண்பது அவர்களுக்குத் தெவிட்டாத இன்பமாகவும் எல்லையற்ற ஆநந்தமாகவும் இருந்ததற்கு முற்றிலும் மாறாக திவானுக்குத் தமது பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தின் பெருக்கில், சிருஷ்டிப் பொருள்கள் யாவும் பெருத்த துன்பம் விளைவிப்பனவாய்த் தோன்றின. ஆகவே, அவர் கூடாரத்தில் இருந்ததைவிட வெளியில் போய் உலாவித் திரும்பியதில் அவரது மனம் அதிக சோர்வையும் ஏக்கத்தையும் வேதனையையும் அடைந்தது. அவ்வித நிலைமையில் அவர் திரும்பித் தமது கூடாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு அன்றைய இராப் போஜனம் இராத போஜனமாகவே முடிந்தது. படுக்கையும் முள் படுக்கையாகவே இருந்தது. அவர் மறுநாட் காலையில் தமது சயனத்தை விடுத்தெழுந்த காலத்தில் முற்றிலும் சோர்ந்து தளர்ந்து வெளுத்து விகாரத் தோற்றம் அடைந்திருந்தார்.

அவரது துயரத்தையும் மாறுபாட்டையும் கண்ட சிப்பந்திகள் அனைவரும் அவரது தேகஸ்திதியைக் குறித்து மிகவும் கவலையும் கலக்கமும் கொண்டு அவரைப் பலவாறு ஊக்கி சந்தோஷப்படுத்த முயன்றதன்றி, அவர் தமது போஜனம் தூக்கம் முதலியவற்றை அலட்சியம் செய்யாது தமது தேகத்தைத் தக்கபடி போஷிக்காவிடில் வெகு சீக்கிரத்தில் அவர் நோய்வாய்ப்பட

நேரும் என்று அன்போடும் பணிவோடும் கூறி வற்புறுத்தி நயந்து வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்களது உருக்கமான வேண்டு கோளை மறுக்க வல்லமையற்ற திவான் அன்றைய தினம் பகலிலும் தமது ஸ்நானம் போஜனம் முதலியவற்றை ஒருவாறாக முடித்துக் கொண்டார். ஆனாலும் அவரது மனம் அப்போது அவரது கட்டிலடங்காமலும், தமது கச்சேரி வேலைகளில் செல்லாமலும் வேரிடத்திற்கே சென்றுகொண்டிருந்தது. முதல் நாள் வந்த தபால்களும் அன்றைய தினம் வந்த தபால்களும் ஏராளமாகக் குவிந்து போயிருந்தன. அதுவுமன்றி, திருவனந்த புரத்திலுள்ள அரசரிடத்திலிருந்து அவசரமாகச் சில கடிதங்களும் வந்திருந்தன. மற்ற கடிதங்களை அவர் அசட்டை செய்தாலும் அரசரது கடிதத்தை மாத்திரம் உடனுக்குடன் பார்த்து மறுமொழி கொடுக்க வேண்டுமென்பது அந்த இராஜாங்கத்தில் நடந்துவந்து அநுஷ்டானம். ஆதலால் அரசரது கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன என்ற அச்சத்தில் அவர் தமது மன வேதனையை ஒரு புறம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, உடனே எழுந்துவந்து தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்து, அரசனிடத்திலிருந்து வந்திருந்த கடிதங்களையும், தமது பெயர் போட்டு வந்திருந்த சொந்தக் கடிதங்களையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, மற்றவைகளை தமது பிரதம குமாஸ்தாவே பிரித்துப் பார்த்து ஏதேனும் விசேஷச்செய்தி இருந்தால் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி திட்டம் செய்தபின், அரசரது கடிதங்களைப் படித்து அவைகளுக்குரிய உத்தரங்களை உடனுக்குடன் எழுதி விட்டுத் தமது பெயர் போட்டு வந்திருந்த சொந்தக் கடிதங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் படித்தார். அவற்றுள் நீளமான சர்க்கார் உரையுள்ள ஒரு கடிதம் இருந்தது. அதன் மேல் விலாசம் அவரது பெயருடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆகையால் அதையும் அவர் பிரித்துப் படித்தார். படிக்கவே மிகுந்த ஆச்சரியமும் பிரமிப்பும் அடைந்து அந்தக் கடிதத்தை மறுபடி இரண்டொரு தரம் கவனமாகப் படித்தார். அது மஞ்சட்குப்பம் ஜில்லா கலெக்டரான வெள்ளைக்கார துரையினால் அவருக்கு எழுதப் பட்டிருந்த முக்கியமான ஒரு கடிதம். தஞ்சை ஜில்லா திருவிட மருதூரில் ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவன் பல பெரிய மனிதர்களிடம் யாசகம் வாங்கி இங்கிலீஷ் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்து பி.ஏ. பரிட்சையில் தேறியிருந்தான்.

அவனுடைய குடும்பத்தில் விருத்தாப்பிய தசையடைந்த தகப்பன், தாய், சகோதர சகோதரிகள் முதலிய ஏராளமான ஜனங்கள் இருந்தமையால், அவர்கள் எல்லோரையும் போஷித்துக் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்பு முன் குறிக்கப் பட்ட மூத்த பிள்ளைக்கே வந்துசேர்ந்தது. அண்ணாசாமி என்ற பெயர் கொண்ட அவன் தனக்கு ஏதேனும் உத்தியோகம் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பல உத்தியோக ஸ்தலங்களிலும் போய் முயற்சித்துப் பார்த்தான். எவ்விடத்திலும் அவனுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை. வேறு கைத் தொழிலாவது வியாபாரமாவது செய்வது அவனுக்கு இழிவாகப் பட்டது. பல இடங்களில் அவன் கடன் வாங்கி வாங்கிச் செலவிட்டு வந்ததும் சிறிது காலத்திற்குமேல் நடக்கவில்லை. வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வகையில்லாது இருந்தமையால், எவரும் அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க மறுத்தனர். முன்னரே கடன் கொடுத்தவர்கள் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்குமாறு அவனை அரிக்கலாயினர். அவனது நிலைமை பரமசங்கடமான தாகிவிட்டது. தான் என்ன செய்வது, எப்படித் தனது குடும்பத்தை நடத்துவது என்பதைப் பற்றி அவன் இரவு பகல் சிந்தனை செய்துசெய்து எவ்வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாதவனாய்த் தத்தளித்து முடிவில் தான் தற்கொலை செய்துகொள்வதே எல்லாவற்றிற்கும் முடிவான பரிகாரமென்று நினைத்திருந்த காலத்தில், பக்கத்து வீட்டு மனிதர் தமக்கு வந்து கொண்டிருந்த இங்கிலீஷ் சமாசாரப் பத்திரிகை யைப் பார்த்துவிட்டு வெளியில் வந்து, "அடேய் அண்ணாசாமி! மஞ்சட்குப்பம் கலெக்டர் இன்று ஒரு விளம்பரம் வெளியிட்டிருக் கிறார். நாற்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் இரண்டு ரெவினியு இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு மனிதர்கள் தேவையாம். அவர்கள் பி.ஏ. பரிட்சையில் தேறி இருக்க வேண்டுமாம்; தக்க பெரிய மனிதர்களிடம் நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் வாங்கியனுப்ப வேண்டுமாம். நீ இதற்கு மனுப்போடு" என்று கூறிவிட்டுப் போனார்.

அதைக் கேட்ட அண்ணாசாமி மிகுந்த களிப்பும் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் கொண்டு, உடனே மனுவை எழுதி முடித்தான்; முடித்தபின், தக்க பெரிய மனிதர்களுடைய

நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் ஏதேனும் ஒன்றை அனுப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதைப்பற்றி அவன் தனது தந்தையிடம் தெரிவிக்க, அவர் சிறிதுநேரம் யோசனை செய்து, ''அடேய் அண்ணாசாமி! நம்முடைய குஞ்சிபாத முதலியார் இருக்கிறாரே; அவருடைய பிள்ளை திருவனந்தபுரம் திவானாக இருக்கிறார். நீ உடனே போய்க் குஞ்சிபாத முதலியாரைக் கண்டு, அவருடைய பிள்ளையிடத்திலிருந்து ஒரு நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் வருவித்துக் கொடுக்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுப்பார்?'' என்றார்.

அண்ணாசாமி அப்படியே போய்க் கேட்க, குஞ்சிபாத முதலியார் தமது புத்திரன் தனக்கு நேரில் அறிமுகமில்லாத மனிதனுக்கு நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் கொடுக்கமாட்டானென்று கண்டித்துக் கூறியனுப்பிவிட்டார். அந்த விசனகரமான செய்தியைக் கேட்டு மனமுறிவடைந்துபோன அண்ணாசாமி அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் வந்தான். வரும்போது, கிழவரால் படித்துவிட்டு மறதியாய் நடைச்சுவரின் மாடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதத்தை நமது அண்ணாசாமி கண்டு அதை எடுத்துப்பார்த்தான். அது திருவனந்தபுரத்திலிருந்த நமது திவான் முதலியார் தமது தந்தைக்கு எழுதிய ஒரு கடிதமாக இருந்தது. அதன் முடிவில் திவானினது கையெழுத்து தெளிவாகப் போடப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் பையனது மனதில் ஒரு யுக்தி தோன்றியது. அவன் உடனே அதை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து நமது திவானுடைய கையெழுத்தைப் போலப் பல தடவை எழுதி எழுதிப் பழக, சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அவனால் எழுதப்பட்ட கையெழுத்து தத்ரூபம் நமது திவான் முதலியாரது கையெழுத்தைப் போலவே காணப்பட்டது. அவர் தனக்கு டைப் அடித்து எழுதிக்கொடுத்தது போல அவன் உடனே ஒரு நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் தயாரித்து, அதன் அடியில் அவர் செய்தது போலக் கையெழுத்துச்செய்து அதைத் தனது மனுவோடு சேர்த்து மஞ்சட்குப்பம் கலெக்டர் துரைக்கு அனுப்பிவிட்டான்.

அந்த மனு கலெக்டர் கச்சேரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த காலத்தில் அந்த ஜில்லாவின் கலெக்டர் வேலை பார்த்த துரை அதற்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன் சென்னை கவர்னர்

துரையின் கச்சேரியில் உதவிக் காரியதரிசியா யிருந்த காலத்தில் நமது திவான் முதலியாரும் அதே கச்சேரியில் அந்த துரைக்கு மேற்பட்ட பிரதம காரியதரிசியாயிருந்து அவருக்கு வேலை கற்றுக் கொடுத்ததன்றி, அவர்கள் இருவரும் அப்போது நிரம்பவும் அந்தரங்கமான நண்பர்களாக இருந்தனர். ஆதலால், மேலே குறிக்கப்பட்ட நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தை நோக்கவே, கலெக்டர் துரைக்கு அந்த மனுதாரனது விஷயத்தில் மிகுந்த அநுதாபமும் பிரியமும் உண்டாகிவிட்டன. அந்த நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது :

இந்த நற்சாக்ஷிப்பத்திரம் கொடுக்கப்பெறும் யௌவனப் புருஷரை நான் நன்றாக அறிவேன். இவர் பி.ஏ.பரீட்சையில் தேறியிருக்கிறார். இவர் எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாகவும் ஊக்கமாகவும் திறமையாகவும் விரைவாகவும் எந்த வேலையை யும் செய்யும் சுபாவமுடையவர். இவர் மகா புத்திசாலி; நற்குண நல்லொழுக்கம் உடையவர்; எஜமானரிடம் பணிவாகவும் பயபக்தி விநயத்தோடும் நடந்துகொள்ளத் தகுந்தவர். நான் இப்போது திவான் வேலை பார்க்கும் சமஸ்தானத்திலேயே இவருடைய அபார யோக்கியதைக்குத் தக்க ஒரு பெரிய உத்தியோகம் கொடுப்பது எனக்கு எளிதான காரியம். ஆனாலும், இவர் எனக்கு ஒரு விதத்தில் பந்துவாயிருப்பது பற்றி இருவருக்கும் நான் இவ்விடத்தில் உத்தியோகம் கொடுத்தாலும், பிற்காலத்தில் இவரைச் சம்பள உயர்வான வேறு பெரிய உத்தியோகங்களுக்கு மாற்றினாலும், அதைப்பற்றி இவ்விடத்தில் உள்ள இதர சிப்பந்திகள் ஏதாவது வம்பு வளர்ப்பார்கள். ஆதலால், அதற்கு இடங்கொடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. இவர் எந்தப் பதவியையும் வகிக்க அருகரான சற்பாத்திரர். எந்த கனவானாகிலும் இவருடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்த நல்ல உத்தியோகம் ஒன்று கொடுத்து உதவும் பட்சத்தில், அது எனக்கே செய்யப்பட்ட பேருதவியாக நான் மதிப்பேன். இவரது நன்மையையும் மனதாரக் கோருகிறேன்:

என்று நிரம்பவும் பரிவாக எழுதப்பட்டிருந்த நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தைப் படித்த கலெக்டர் துரையின் மனத்தில் இன்னோர் எண்ணம் தோன்றியது. அப்போது சென்னை துரைத்

தனத்தாரிடத்திலிருந்து ஒரு புதிய உத்தரவு வந்திருந்தது. அதுவரையில் சப் மாஜிஸ்டிரேட்டு உத்தியோகங்களுக்கு நியமிக்கப்படுபவர்கள் அதற்கு முன் கீழ் உத்தியோகங்களில் பல வருஷகாலம் வேலைபார்த்து, ரெவினியூ, கிரிமினல் முதலிய பரீட்சைகளில் தேறியவர்களாகவே இருக்க வேண்டுமென்ற உத்தரவு இருந்து வந்தது. அப்போது வந்த புதிய உத்தரவில், நல்ல படிப்பாளியாகவும், மகா புத்திமானாகவும், திறமைசாலி யாகவும், பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாகவும், இருக்கும் யௌவனப் புருஷர்களில் இரண்டொருவரை ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் பொறுக்கி எடுத்து அவருக்கு நூறு ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து நேராக சப் மாஜிஸ்டிரேட் உத்தியோகத் திற்கும், மேல் உத்தியோகங்களுக்குப் பழக்க வேண்டுமென்று கவர்னர் எழுதி இருந்தமையால், நமது அண்ணாசாமிக்கு நேராக ஒரு சப் மாஜிஸ்டிரேட் உத்தியோகம் கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணம் அந்தக் கலெக்டருக்கு உண்டாயிற்று. ஆயினும், அவ்வாறு அவருக்குத் தாம் உத்தியோகம் செய்து வைக்குமுன் தமது கருத்தை திருவனந்தபுரத்திலிருந்த திவான் முதலியாருக்கு எழுதி அவரது மறுமொழியைப் பெற்று அதற்குமேல் அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானித்து அந்த நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தையும் தமது கடிதத்தோடு கூட வைத்து நமது திவான் முதலியாருக்கு அனுப்பிவிட்டார். அந்தக் கடிதம் நமது திவான் முதலியார் காந்திமதியம்மாளையும், தமது புதல்வனையும் விட்டுப் பிரிந்து ஏக்கமுற்று சனிதொடர் மங்கலத்தில் முகாம் செய்திருந்த காலத்தில் அவரிடம் வந்துசேரவே, அவர் அதைப் படித்துவிட்டு முன் குறிக்கப்பட்டபடி மிகுந்த வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்தார். தாம் படித்து உத்தியோகம் பார்க்க ஆரம்பித்தது முதல் அதுவரையில் எவருக்கும் தாம் அவ்விதமான நற்சாக்ஷிப்பத்திரம் கொடுத்ததே இல்லை என்பது அவருக்குத் தெளிவாகவும் நிச்சயமாகவும் நினைவிருந்தது. ஆனால், அதில் செய்யப்பட்டிருந்த கையெழுத்து தத்ரூபம் தம்முடைய கையெழுத்தைப் போலவே இருந்தது. அந்த மனுதாரன் திருவடமருதூரிலுள்ளவன் என்பதை அவர் உணரவே, அவருக்கு உண்மை ஒருவாறு விளங்கிவிட்டது. தாம் தந்தைக்கு எழுதிய ஏதேனும் ஒரு கடிதத்திலிருந்து தமது கையெழுத்தைப் பார்த்து

அதைப்போலப் பொய்க் கையெழுத்திட்டு, அவனே அந்த நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று அவர் உடனே யூகித்துக்கொண்டு அடியில் வருமாறு தமக்குள்ளாகவே சிந்தனை செய்யலானார். "அகா! இந்த மனிதன் தான் பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறி இருப்பதாக எழுதி இருப்பதும், இந்த நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தைப்போலவே பொய்யாக இருக்குமோ? அது பொய்யாக இருந்தால், அவன் பெரிய உத்தியோகங்களைப் பார்க்க நேரும்போது இவனுடைய திருட்டு எப்படியும் தெரிந்துபோகும். ஆகையால் அந்தத் தகவல் நிஜமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவ்வளவு தூரம் படித்திருந்தும், இந்த மனிதன் இப்படிப்பட்ட பெருத்த மோசத்தில் இறங்கி இருக்கிறானே? ஒழுங்கான கல்வியினால், மனிதருடைய புத்தி தீக்ஷண்யப் படுவதோடு அவர்களுடைய குணங்களும் நடத்தைகளும் செம்மைப்படவேண்டும். நற்குண நல்லொழுக்கத்தை மாத்திரம் உண்டாக்காமல் அறிவை உண்டாக்கும் படிப்பும் ஒரு படிப்பா! சே! இந்த மனிதன் எப்படிப்பட்ட படுமோசத்தில் இறங்கிவிட்டான். ஏழ்மைத் தனமும் பணத்தாசையும் எப்பேர்ப்பட்ட புத்திசாலியையும் எப்படிக் கெடுத்துவிடுகின்றன. என் கையெழுத்தைப்போல இவன் போலிக் கையெழுத்திட்டதான இந்தக் குற்றத்திற்கு நியாயமாக இவன் ஏழு வருஷ காலம் கடினக்காவல் தண்டனை அடையத் தகுந்தவன். படிக்காத மூடன் அறியாமையினால் புரியும் ஒரு குற்றத்தை விட படித்தவன் அதே குற்றத்தைச் செய்வது அதிகக் கடுமையாக தண்டிக்கத் தகுந்தது. இது பொய்க் கையெழுத்தென்று நான் இப்போது மறுமொழி எழுதினால், உடனே இந்த மனிதன் தண்டனை யடைவது நிச்சயம். இவன் இத்தனை வருஷம் அரும்பாடு பட்டுக் கற்ற கல்வியும், பெற்ற பட்டமும் வியர்த்தமாய் முடியும். இவனுடைய ஆயுள்கால பரியந்தம் இவன் எல்லோராலும் இகழப்பட்டுத் தலையெடாமல் கேவல நிலைமையில் இருந்து அழிவது நிச்சயம். இவனைச் சார்ந்து இவனையே சதமாக எண்ணி இருக்கும் இவன் தாய் தகப்பனார் முதலிய மற்றவர்களும் திக்கற்றவர்களாய்க் கிடந்து உழன்று அழிவது நிச்சயம். சிறைச் சாலையிலிருந்து திரும்பி வந்தபின் இவன் மேன்மேலும் திருட்டுப்புரட்டு முதலிய கெட்ட

காரியங்களில் இறங்கிப் பலருக்கும் தீங்கிழைத்துத் தனக்கும் துன்பத்தை விளைவித்துக் கொண்டாலும் கொள்ளலாம். அகவே, இவனை நான் இப்போது தண்டனைக்குக் கொண்டுபோய் முற்றிலும் இவனை அழித்துக் கெடுப்பதைவிட, இவனுக்கு இந்த உத்தியோகம் கிடைக்கும்படி செய்தால், இவன் இதோடு திருந்திப் போவான். இவனுடைய ஏழ்மைத்தனமும் விலகும். இவனுடைய குடும்பத்தாருக்கும் நான் சாப்பாடு போட்டுக் காப்பாற்றியது போலாகும்'' என்று திவான் முதலியார் தமக்குத் தாமே எண்ணமிட்டவராய் உடனே ஒரு காகித மெடுத்து மஞ்சட்குப்பம் கலெக்டருக்கு மறுமொழிக் கடிதம் எழுதினார். அண்ணாசாமி என்னும் மனுதாரன் ஓர் ஏழ்மைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் ஆகையால், அவன் அபிவிருத்தி அடைந்து முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று தாம் பிரியப்படுவதால், கலெக்டர் துரை அவனுடைய திறமையை நேரில் பரீட்சித்துப் பார்த்து அவனுக்குத் தகுந்த ஓர் உத்தியோகம் கொடுத்து உதவுமாறு அவர் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதி முடித்து, அதையும் மற்ற தபால்களையும் அதற்கென்று பிரத்தியேகமாய் நியமிக்கப் பட்டிருந்த அஞ்சல் தபால்காரன் மூலம் கொடுத்தனுப்பி விட்டு, ''உஸ்'' என்று ஓய்ந்து சாய்மான நாற்காலியில் படுத்தார். அப்போது அவரது சமையற்காரர்களுள் ஒருவனான முத்துசாமி என்பவன் சமையலறையிலிருந்து மெதுவாகத் தனது தலையை அவருக்கெதிரில் நீட்டினான். அவனைக் கண்ட திவான், ''என்ன விசேஷம்? இரண்டாவது வேளைக்கு ஏதாவது சாப்பிடும்படி கேட்க வந்தாயோ?'' என்று புன்னகையோடு கூறினார்.

உடனே முத்துசாமி வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் அவருக்கெதிரில் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து, ''ஆம் எஜமானே! மணி மூன்றாகிறது. தாங்கள் 11–மணிக்கு போஜனம் செய்தீர்கள். ஆகையால் கொஞ்சம் பலகாரம் சாப்பிடுகிறீர்களா என்று கேட்டுப்போக வந்தேன்'' என்றான்.

உடனே திவான், ''என்ன பலகாரம் செய்திருக்கிறாய்?'' என்றார்.

முத்துசாமி, ''மெதுவடையும் ஹல்வாவும் தயார் செய் திருக்கிறேன்'' என்றான்..

அவன் அவ்வாறு கூறிய சமயத்தில் திவானினது மனத்தில் இன்னொரு யோசனை தோன்றியது. தாம் மஞ்சட்குப்பம் கலெக்டருக்குக் கடிதம் எழுதியதோடு சும்மா இருந்துவிட்டால், அண்ணாசாமி என்ற மனுதாரன் தான் செய்த மோசடியை யாரும் கண்டுபிடிக்கவில்லையென்று நினைத்து, மேன்மேலும் அதே வழியில் இறங்கிக் கெட்டுப் போவானென்ற எண்ணம் உதித்தது. ஆகையால், தாம் அவனுக்கு உத்தியோகம் செய்து வைப்பது மாத்திரம் போதாதென்றும், அவன் மேன்மேலும் கெட்டுப்போகாமல் தடுப்பதே முதன்மையான காரியமென்றும் நினைத்து, அவனுக்கே தாம் நேரில் ஒரு கடிதம் எழுதியனுப்பி அவனை எச்சரிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டவ ராய்த் தமக்கெதிரிலிருந்த சமையற்காரனைப் பார்த்து, "முத்துசாமி! அஞ்சல்காரன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டானா என்று விசாரித்துக் கொண்டுவா?" என்றார். அவன் வெளியில் போய்த் திரும்பி வந்து, "அவன் இந்நேரம் இரண்டு மைல் தூரம் போயிருப்பான் என்கிறார்கள்" என்றான்.

திவான் சிறிது யோசனை செய்து, "சரி; இந்த ஊரில் தபால் ஆபீஸ் ஒன்று இருக்கிறது. வாரத்திற்கு இரண்டு தடவை தான் இங்கே இருந்து தபால்களைக் கட்டியனுப்புவது வழக்கம். இன்று தபால் அனுப்பும் தினம். நீ உடனே தபாலாபீசுக்குப் போய்த் தபால் கட்டு போய்விட்டதா என்று விசாரித்துக்கொண்டுவா. அதற்குள் நான் ஒரு கடிதம் எழுதி வைக்கிறேன்" என்றார்.

உடனே முத்துசாமி அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லிய வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் போய்விட்டான். உடனே திவான் திருவிடமருதூர் அண்ணாசாமிக்கு அடியில் வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதினார் :

ஐயா! நீர் சமீப காலத்தில் மஞ்சட்குப்பம் ஜில்லா கலெக்டர் துரைக்கு உத்தியோக விஷயமாக மனுக் கொடுத்துக் கொண்டீர் அல்லவா; அதோடுகூட நீர் வைத்தனுப்பிய என்னுடைய நற்சாக்ஷி பத்திரத்தை அவர் என்னிடம் அனுப்பி உமக்கு உத்தியோகம் கொடுக்கலாமாவென்று கேட்டிருக்கிறார். அவர் என்னுடைய ஆப்த நண்பர் என்பதை நீர் தெரிந்துகொண்டே அதை அவருக்கு அனுப்பினீரோ அல்லது, தெரிந்துகொள்ளமல்

அனுப்பினீரோ என்பது விளங்கவில்லை. என்னுடைய நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்திலிருந்து நீர் பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு பெரிய யோக்கியதா பக்ஷம் வாய்ந்துள்ள நீர் இனிமேலும் உத்தியோகமில்லாமல் இருந்தால், மறுபடியும் நீர் என்னுடைய நற்சாக்ஷிப் பத்திரத்தை உபயோகிக்கும்படியான உபத்திரவம் உமக்கு ஏற்படும். என்னுடைய நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் உமக்கு உத்தியோகம் சம்பாதித்துக் கொடுக்காமல் வீணாய்ப் போகும் பக்ஷத்தில் நீர் இன்னம் வேறு பெரிய மனிதர்களிடம் இதுபோலவே நற்சாட்சிப் பத்திரங்கள் வாங்கியனுப்புவதான வீண் பிரயாசையை எடுத்துக் கொள்ள நேரும். ஆகையால், அதற்கெல்லாம் இடமில்லாமலும் நீர் இனி உம்முடைய திறமையை உத்தியோக அலுவல்களிலேயே உபயோகித்து முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடும், நான் உம்மைப்பற்றி கலெக்டருக்கு சிபார்சு செய்திருக்கிறேன். நீர் கோரி இருக்கும் உத்தியோகத்தை விடப் பெரிய உத்தியோகம் உமக்குக் கிடைக்கலாமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். நீர் நற்சாக்ஷி பத்திரத்தை உபயோகித்த சந்தர்ப்பம் இதுவே கடைசியாய் இருக்கவேண்டுமென்று நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் உமக்குத் துணை இருந்து, நீர் சன்மார்க்கத்திலேயே நடந்து, நியாயமான வழியில் பொருள் தேடி, முன்னுக்கு வந்து, உமது ஆயுள் காலம் முடிய க்ஷேமகரமாய் இருக்க அருள்புரிவாராக.

— என்று திவான் முதலியார் கடிதம் எழுதி முடித்து அதை உறையில் போட்டு மேல்விலாசம் எழுதி முத்திரை ஒட்டி வாயை மூட, அப்போது சமையற்கார முத்துசாமி அங்கே வந்து, “எஜமானே! தபால் ஆபீசுக்குப் போய் விசாரித்தேன். அவர்கள் காகிதங்களையெல்லாம் எடுத்து முத்திரை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்; இன்னம் கால் மணிக்குள் கட்டுக்கட்டி விடுவார்கள். தங்களுடைய கடிதம் ஒன்று வருமென்றும் அதுவரையில் நிறுத்தி வைக்கும்படியும் நான் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்” என்றான்.

உடனே திவான் தாம் எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்து, “சரி; நீயே இதை எடுத்துக் கொண்டு

போய் நேரில் போஸ்டு மாஸ்டரிடம் கொடுத்து இதைத் தவறாமல் கட்டில் சேர்த்தனுப்பச் சொல்லிவிட்டு வா" என்று கூற, முத்துசாமி கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு விரைவாக வெளியில் ஓடினான்.

அப்போது திவானினது மனதில் இன்னொரு நினைவு உண்டாயிற்று. தமது மனைவியும், புதல்வனும் இன்ன தினம் புறப்பட்டுத் திருவிடமருதூருக்கு வருகிறார்களென்று தாம் தமது தந்தைக்கு மறுபடி ஒரு கடிதம் எழுதவேண்டுமென்றும் காந்திமதியம்மாளுக்குத் தேறுதல் கூறி, அவளுக்குத் தனியாக ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டுமென்றும் அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அந்த இரண்டு கடிதங்களையும் எழுதி முடிப்பதற்கு இரண்டொரு நாழிகை காலமாவது பிடிக்கும். ஆதலால், அதற்கு முன்னரே தமது சிற்றுண்டி போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்த வேலையில் இறங்க வேண்டுமென்று நினைத்து உடனே தமது இன்னொரு சமையற்காரனான கந்தனை அழைத்தார். அவர்கள் இருவரும் ஒவ்வொரு நாளில் ஒவ்வொருவர் சமையல் செய்வதென்று முறை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அன்றைய தினம் முத்துசாமியின் முறையாதலால், வடை, ஹல்வா முதலியவற்றை அவனே தயாரித்து வைத்திருந்தான். ஆயினும் திவான் தமது வேலையைக் கருதி கந்தனை அழைத்து, "அடேய்! கந்தா! வடையும் ஹல்வாவும் செய்து வைத்திருப்பதாக முத்துசாமி சொன்னான். எனக்குப் பசியே உண்டாகவில்லை. ஆனாலும், முத்துசாமி மறுபடி வந்து தொந்தரவு கொடுக்காமல் இருப்பதற்காக அந்த வேலையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். நீ போய் இரண்டிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டு வா" என்றார்.

அவன் அவ்வாறே சென்று சுத்த ஜலமும், சிறிதளவு பலகாரமும் கொணர்ந்து கொடுக்க, திவான் தமது கை கால்களைச் சுத்தி செய்துகொண்டு சிற்றுண்டிகளை வாங்கி உண்டு அந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு மறுபடி உட்கார்ந்து மனையாட்டிக்குக் கடிதம் எழுதுவதை முதலில் துவக்கிக் கொண்டார். பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு போய் உள்ளே வைத்த கந்தன் மறுபடி திவானுக்கெதிரில் வந்தான். வந்தவன்

வாழை இலையில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பொட்டலத்தைக் கொணர்ந்து அவருக்கெதிரில் பிரிக்க, அதற்குள் நான்கு வடைகள் இருந்தன. அவன் திவானைப் பார்த்து, "எஜமானே! நான் பாத்திரங்களை அலம்பி அலமாரியில் கவிழ்த்து வைக்கப் போனேன். அங்கே இந்தப் பொட்டலம் மறைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. முத்துசாமி தங்களுக்குச் செய்யும் பலகாரங்களோடு, தனக்கும் எனக்கும் செய்து வைத்திருக்கிறான். அப்படியிருக்க, இப்படி தான் வடைகளை எடுத்துக் கட்டி ஏன் மறைத்து வைத்தான் என்பது தெரியவில்லை. நேற்று காலையில் நாம் இந்த ஊருக்கு வந்தது முதல் இவ்விடத்தில் பாத்திரங்கள் சுத்தி செய்வதற்காக ஒரு வேலைக்காரப் பெண் வந்திருக்கிறாள். அவளிடத்தில் முத்துசாமி அடிக்கடி ஜாடைக் காட்டிப் பேசுவதை நான் பார்த்தேன். அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காகவே இதை அவன் ஒளித்து வைத்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது. இதைத் தற்செயலாக எஜமான் பார்த்து, இது யாருக்கென்று அவனிடம் கேட்டால், அவன் என்மேல் பழி சுமர்த்திவிடுவான். இரண்டு பேர் இருந்து வேலை செய்யும் இடத்தில் அவன் இம்மாதிரி செய்வது எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. அகையால், எஜமான் அவனைக் கண்டித்து வைக்கவேண்டும். அவன் செய்யும் காரியத்தினால் எனக்கும் பெருத்த அபக்கியாதி வரும்போல இருக்கிறது" என்றான்.

அதைக் கேட்ட திவான் அவனைப் பார்த்து இனிமையாகப் புன்னகை செய்து, "கந்தா! எந்த வஸ்துவானாலும் தொண்டை வரையில்தானேயப்பா ருசியாக இருக்கும். அதற்குமேல் அது ருசிக்காது. அப்படிப்பட்ட அற்ப சுகத்தை உண்டாக்கும் கேவலம் நான்கு வடைகளை முத்துசாமி எடுத்துத் தனியாக வைத்துவிட்டால், அதனால் என்னுடைய குடி முழுகிப் போய்விடுமா? நீ சொல்வதுபோல அதை நானே கண்டிருந்தால், அது என்னவென்றே நான் கவனிக்க மாட்டேன்; அது யாருக்கு வைக்கப்பட்டிருந்ததென்றும் கேட்டிருக்க மாட்டேன். ஆகையால், அவன் உன்மேல் பழிசுமத்தும்படியான சந்தர்ப்பமே நேர்ந்திராது. அவன் வேறே யாருக்கும் எடுத்து வைக்கவில்லையே. நமக்குப் பாத்திரங்கள் தேய்க்கும் வேலைக் காரிக்குத்தானே வைத்தான். இவ்வளவு பெரிய திவான் வீட்டில்

அவள் வந்து வேலை செய்வதும், அவளுக்கு இங்கே நான்கு வடைகள் கிடைக்கா விட்டால், அவளுக்கு வேறே யார்தான் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? கந்தா! இருந்திருந்து, உன் புத்தி இந்த அற்ப விஷயங்களிலெல்லாம் போனது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நீயும் சரி, அவனும் சரி, ஒருவன்மேல் மற்றவன் புகார் சொல்லாமல் இருவரும் ஒற்றுமையாய் இருக்கவேண்டும், உனக்குப் பிரியமானால், நீயும் வடைகளை எடுத்து உனக்கு வேண்டிய மனுஷ்யாளுக்குக் கொடப்பா! நமக்குக் கடவுள் ஏராளமான ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறார். இதனால் நான் ஏழையாய் விடமாட்டேன். நீ போய் உள்ளே வேலை இருந்தால் பார். எனக்கு அவசரமான அலுவல் இருக்கிறது. நான் அதைக் கவனிக்கிறேன்'' என்று கூற, அதைக்கேட்ட கந்தன் மிகுந்த அவமானமும் முகவாட்டமும் அடைந்து அவ்விடத்தை விட்டு உள்ளே போய்விட்டான். போனவன், திவானுக்குக் கொடுத்த பிறகு மிஞ்சியிருந்த வடைகளுக்குமேல், தான் கொண்டுபோன நான்கு வடைகளையும் போட்டுவிட்டு மனவருத்தத்தோடு வெளியில் போய் விட்டான். தபால் ஆபீசுக்குப் போயிருந்த முத்துசாமி திவானுடைய கடிதத்தைத் தபால் கட்டில் சேர்த்துவிட்டு விரைவாகத் திரும்பி ஓடிவந்து கூடாரத்தை அடைந்து சமையலறைக்குள் சென்று வடைகள் வைத்திருந்த பாத்திரத்தைப் பார்த்தான். திவான் நான்கு வடைகளே சாப்பிட்டாராதலாலும், அவனால் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நான்கு வடைகளைக் கந்தன் எடுத்துக் கொணர்ந்து அந்தப் பாத்திரத்தில் போட்டிருந் தானாதலாலும், பாத்திரத்திலிருந்த வடைகள், தான் வைத்து விட்டுப் போனது போலவே அவனுக்குத் தோன்றின. ஆகவே, திவான் சிற்றுண்டி போஜனம் செய்துவிட்டார் என்று அவன் சந்தேகிக்க ஏதுவில்லாதிருந்தது. அதுவுமன்றி, கால் மைல் தூரத்திலிருந்த தபால் ஆபீசுக்கு அவன் இரண்டு தரம் ஓட்டமாய்ப் போய் ஓட்டமாய்த் திரும்பி வந்தமையாலும், அவன் காலையில் போஜனம் செய்து வெகு நேரமாகி விட்டமையாலும், அவனுக்குப் பசியும் தாகமும் உண்டாகி விட்டன. ஆகையால், அவன் வடைப்பாத்திரத்தின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மிகுந்த ஆவலோடும் விரைவாகவும் ஐந்தாறு

வடைகளை எடுத்து முறித்து வாயில் போட்டுத் தின்று ஒரு செம்பு தண்ணீரைப் பருகியவுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு திவான் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அவ்வாறு செல்வதற்குள் அவனது தேகத்தில் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத ஒருவித உபத்திரவம் உண்டாகத் தொடங்கியது. தொண்டையில் அதிகமான வரட்சியும் முறுக்கலும் தோன்றின. மூளை சுழலத் தொடங்கியது. கால்கள் தள்ளாட ஆரம்பித்தன. அந்த நிலைமையில் திவானுக்கெதிரில் போய் நின்ற முத்துசாமி, ''எஜமானே கடிதத்தை தபால்கட்டில் சேர்த்துவிட்டேன்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட திவான், ''சரி; நீ போ'' என்றார்.

உடனே முத்துசாமி, ''நாழிகை ஆகிறதே. எஜமானுக்குப் பலகாரம் கொண்டு வரலாமா?'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் வணக்கமாகவும் கூறினான்.

திவான், ''நான் பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டேன். நீ போன பிற்பாடு கந்தனைக் கூப்பிட்டுப் பலகாரம் கொண்டுவரச் சொல்லிச் சாப்பிட்டுவிட்டேன். போய் உன் காரியத்தைப் பார்?'' என்றார்.

உடனே முத்துசாமி, ''எஜமானே! நான் தங்களுக்காகச் செய்து வைத்திருந்த வடைகள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கின்றனவே. தாங்கள் ஒன்றுகூட எடுத்துக் கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறதே''என்றான்.

அதைக் கேட்ட திவான், ''இல்லை, முத்துசாமி! நான் நான்கு வடைகள் சாப்பிட்டேன். ஒருவேளை காரியம் இப்படி நடந்திருக்கலாம். நான் பலகாரம் சாப்பிட்ட பிறகு கந்தன் அலமாரியண்டை போனானாம். அவ்விடத்தில் நான்கு வடைகள் இலையில் பொட்டலமாகக் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந் தனவாம். அதை அவன் எடுத்துவந்து என்னிடம் காட்டி, நீ அதை யாருக்கோ கொடுப்பதற்காக வைத்திருக்கிறாயென்றும், யாருக்காவது கொடுக்கவேண்டுமென்றால் இப்படி ஒளித்து வைக்காமல் தாராளமாக நேரில் எடுத்துக் கொடுக்கலாமென்றும், இப்படி ஒளித்துவைத்தால் மற்றவர் பேரில் சந்தேகம் ஏற்படுமே

என்றும் அவன் என்னிடம் தெரிவித்தான். நீ வந்த பிறகு நான் அதை உன்னிடம் சொல்வதாகச் சொன்னேன். அந்தப் பொட்டலத்திலிருந்த வடைகளை அவன் உடனே கொண்டு போய்விட்டான். ஒருவேளை அவன் அந்த வடைகளையும் பாத்திரத்தில் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கலாம். அதனால்தான் பாத்திரத்தில் வடைகள் குறையாமல் முன்போலவே இருக்கலாம். நீ வடைகளை ஏன் மறைத்து வைக்கிறாய்? உனக்கு இஷ்டமானவர்களுக்கு நீ தாராளமாகக் கொடுக்கலாம். இதனால் எனக்குப் பிரமாதமான நஷ்டம் வந்துவிடாது. இப்போது நீ மறைத்து வைத்ததால், இந்த அற்ப விஷயத்தில் நான் உனக்குச் சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் முக்கியமான கடிதம் தடைப்படவும் நேர்ந்ததை நீயே பார்க்கிறாயல்லவா'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட முத்துசாமிக்கு இடி விழுந்ததுபோலாய் விட்டது. தபாலாபீசிலிருந்து வந்தவுடன் வடைகளைத் தின்றது அவனது உடம்பில் பெருத்த சங்கடம் உண்டாகி அவனை வதைத்துக்கொண்டிருந்ததென்று முன்னரே கூறினோம் அல்லவா. அந்த உபத்திரவம் படிப்படியாய் அதிகரித்து அவன் நிலை கொள்ளாமல் தத்தளித்துத் துவளும்படி செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், திவான் கூறிய வரலாற்றை அவன் கேட்கவே, அவனது முகத்தில் பிரேதக்களை உண்டாகிவிட்டது. அவன் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து இரண்டொரு விநாடி நேரம் நின்றபின் வேரற்ற மரம்போல திவானினது பாதத்தடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கைகளிரண்டையும் முன்னால் நீட்டிக் குவித்து மனநைந்து உருகி அழுதவண்ணம், "எஜமானே! நான் மகா சண்டாளன்! பரம துரோகி! படுபாவி! நெஞ்சில் கொஞ்சமும் விசுவாசமற்ற கொலை பாதகன்! உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கும் நன்றிகெட்ட நாயினும் கடையவன்! மகா புண்ணியாத்துமாவாகிய தங்களுக்கு நான் செய்ய நினைத்த கேடு எனக்கே வந்து வாய்த்தது. சுவாமீ! மகா பாவியாகிய என் முகத்தில் தாங்கள் விழிப்பதும், என்னோடு பேசுவதும் தகாத காரியமானாலும், தாங்களே இந்த சமஸ்தானத்திற்கு முக்கிய நியாயாதிபதியாகையால், தாங்கள் என் விஷயத்தில் ஒரே ஒரு காரியம் மாத்திரம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நான்

இனி இரண்டொரு நாழிகை காலத்திற்குமேல் உயிரோடிருக்கப் போகிறதில்லை. அதற்குள் தாங்கள் என்னுடைய குற்றத்துக்குத் தக்க கடுமையான தண்டனை விதித்து விடவேண்டும். நான் கொலைக்குற்றம் செய்ய எத்தனித்த மகா பாதகன்; உங்களிடம் கத்தி முதலிய ஆயுதம் ஏதாவது இருந்தால், என் கை கால்களை எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெட்டி என்னைச் சித்திரவதை செய்யுங்கள். சுவாமீ ஆண்டவனே! தாமதிக்காமல் அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றுங்கள்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாக மன்றாடிக் கூறினான்.

அவன் திடீரென்று கீழே வீழ்ந்ததைக் கண்டும், அவன் கூறிய விபரீதமான சொற்களைக் கேட்டும் திவான் முற்றிலும் திகைப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து அவனை நோக்கி, ''அடேய் முத்துசாமி! என்னடா இது? நீ சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சமும் விளங்கவே இல்லையே! திடீரென்று கீழே விழுந்து, பைத்தியம் கொண்டவன்போல் ஏதோ உளறுகிறாயே! எழுந்து நின்று சங்கதியை நன்றாகச் சொல்'' என்றார்.

உடனே முத்துசாமி கண்ணீரை ஆறாய்ப் பெருகவிட்டு கீழே கிடந்து புரண்டு தவித்த வண்ணம், ''எஜமானே! கடவுளே வந்து அவதரித்ததுபோல இருப்பவரும், புண்ணியமூர்த்தியும், பரமதயாளுவும், சர்வஜென ரக்ஷகரும், தர்மமும் நீதியும் சாந்த குணமும் புத்திசாலித்தனமும் உருவெடுத்தது போலிருப்பவரும், இதுவரையில் எனக்கு அன்னமிட்டுக் காப்பாற்றிய மகா உபகாரியுமான தங்களுக்கு விஷம் வைத்துக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்ற கருத்தோடு நான் நான்கு வடைகளில் பாஷாணத்தை கலந்து தயார் செய்து அவைகளைப் பொட்டல மாய்க் கட்டி மறைத்து வைத்திருந்து கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன், தங்களைத் தூண்டி அவைகளைத் தாங்கள் தின்றுவிடும்படி செய்வதற்காக வந்தேன். தாங்கள் யாருக்கு என்ன விதமான நன்மை செய்வதற்காக அந்தக் கடிதத்தை எழுதி என்னிடம் கொடுத்து என்னைத் தபாலாபீசுக்குத் துரத்தினீர்களோ தெரியவில்லை. கடவுள்தான் தங்களுக்கு அந்தச் சமயத்தில் ஏதோ ஒருவித எண்ணத்தை உண்டாக்கி அவசரமாய் என்னை வெளியில் அனுப்பவும், கந்தனை ஏவிக் கொண்டுவரச்செய்து

பலகாரம் சாப்பிடவும் செய்திருக்கவேண்டும். அது மட்டுமா! நான் ஒளித்து வைத்திருந்த பாஷாணங் கலக்கப்பட்டிருந்த வடைகளைக் கந்தன் மற்ற வடைகள் இருந்த பாத்திரத்தில் போட்டுவிட்டான் போலிருக்கிறது, நான் தபாலாபீசிலிருந்து வந்தவுடன் எனக்குப் பசியாயிருந்தது. ஆகையால், நான் ஐந்தாறு வடைகளை எடுத்துத் தின்றுவிட்டேன். மேலே கிடந்த விஷங் கலந்த வடைகளெல்லாம் என் வயிற்றுக்குள்ளேயே போய் விட்டன. விஷம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. குடல்களெல்லாம் இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் வெளியில் வந்துவிடும் போலிருக்கின்றன. என் உடம்பு நிலை கொள்ள வில்லை. என் பிராணன் துடிக்கிறது. நான் உயிர்க்கழுவில் நிற்பதுபோல வதை படுகிறேன். இனி என் பிராணன் அதிக நேரம் நிற்காது. தாங்கள் அவசரமாய் எனக்கு ஏதாவது தண்டனை விதிக்காவிட்டால், என் மனசுக்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்படாது. உடனே தயவு செய்யுங்கள்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகக் கதறிப் பதறிக் கூறினான். அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட திவான் முற்றிலும் திக்பிரமை கொண்டு நடுநடுங்கிப் பதறிப்போனார். தாம் என்ன செய்வது என்ன சொல்வது என்பதை அறியாது இரண்டொரு நிமிஷகாலம் தத்தளித்தபின் திவான் அவனைப் பார்த்து, ''அப்பா முத்துசாமி! உனக்கு என்மேல் அவ்வளவு மன வருத்தமும், என்னைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்ற மன உறுதியும் ஏற்படும்படி நான் உனக்கு என்ன தவறு செய்தேனப்பா? சொல்வாயானால், அதற்கு நான் உடனே பரிகாரம் செய்து உன் மனக் குரோதம் தீரும்படி நடந்து கொள்ளுகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு விரைவாக எழுந்து அப்பால் போய் ஒரு சேவகனை அழைத்து, சமஸ்தான ஆயுர்வேத வைத்தியர் இருக்கிறாரா என்று கேட்க, அவன், ''அவர் வெளியில் ஏதோ காரியமாய்ப் போனார்'' என்றான். உடனே திவான், ''உடனே ஓடி அவரை அவசரமாய் அழைத்துக் கொண்டு வா'' என்று கூறிவிட்டு, மறுபடி உள்ளே வந்து முத்துசாமியைப் பார்த்து, அன்பு ததும்பிய குரலில் பேசத் தொடங்கி, ''முத்துசாமி! நிஜத்தைச் சொல். நான் உனக்குக் கெடுதல் செய்வேனென்று பயப்படாதே'' என்று அவனுக்குத் தைரியமுண்டாகும் விதமாய்ப் பேசினார். அதைக் கேட்ட

முத்துசாமி முன்னிலும் நூறு மடங்கு அதிகமாய்க் கலங்கி உருகி, "என் தெய்வமே! தங்களுடைய சிலாக்கியமான குணமே தங்களுடைய தலையைக் காத்தது; தாங்கள் எனக்கு எள்ளளவும் கெடுதல் செய்யவில்லை. தங்களிடம் எனக்குக் கடுகளவும் பகைமையே கிடையாது; பணத்தாசைக்கு அடிமையாய், நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தேன்; ஆள் கொல்லியென்று பணத்திற்கு ஒரு பெயர் உண்டல்லவா. அது நிஜமாகிவிட்டது. நான் தங்களைக் கொல்ல இணங்கும்படிப் பணமே செய்தது; முடிவில் அது என்னையே கொன்று விட்டது" என்றான்.

திவான், "நீ சொல்வதைப் பார்த்தால், வேறே யாரோ ஒருவர் உனக்குப் பணம் கொடுத்து, நீ எனக்குப் பாஷாணம் வைத்துக் கொல்லும்படித் தூண்டியதாக அல்லவா அர்த்தம் ஆகிறது. அவர் இன்னார் என்பதையாவது தயவு செய்து வெளியிடு. அவரை நான் ஏதாவது கெடுதல் செய்திருந்தாலும், அதற்கு நான் ஏதாவது பரிகாரம் செய்கிறேன்" என்றார்.

முத்துசாமி, "ஆண்டவனே! அதை மாத்திரம் கேட்க வேண்டாம். அதை நான் சொன்னாலும் தாங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள்" என்றான்.

உடனே திவான், "அப்பா! முத்துசாமி! நீ இவ்வளவுதூரம் உன் குற்றத்தை உணர்ந்து வருந்தி நல்ல மாதிரியாகப் பேசுகிறாயே! இந்தச் சமயத்தில் கூடவா நீ பொய் பேசுவாய். ஒருநாளும் பேசமாட்டாய். நீ சொல்லுகிறதை நான் உண்மை என்று நம்பத் தடையே இல்லை. நீ இப்போது இந்த ரகஸியத்தைச் சொல்லாவிட்டால் அந்த மனிதர் இன்னா ரென்பது எனக்குத் தெரியப்போகிறதில்லை. அவருடைய பகைமையையும் குரோதத்தையும் நீக்க வகையில்லாமல் போய்விடும். உன் மூலமாய்ச் செய்த இந்தப் பிரயத்தனம் தவறிப் போனதைக் கண்டு, அந்த மனிதர் மறுபடி முயற்சிப்பார். அப்படி நான் இறந்து போவது உனக்குச் சம்மதமாயிருந்தால், நீ இந்த ரகஸியத்தை வெளியிட வேண்டாம்" என்று கூறினார்.

உடனே முத்துசாமி, "புண்ணியவானே! தாங்கள் சொல்வது நிஜமான சங்கதிதான். அந்த மனிதர் மறுபடியும் தங்களைக் கொல்ல எத்தனித்தாலும் எத்தனிக்கலாம். ஆகையால், நான்

உண்மையைச் சொல்லி வைக்கிறேன். திருவிடமருதூரிலிருந்து ஒரு மனிதன் வந்து ஒரு மாசகாலமாய் நம்முடைய திருவனந்த புரத்தில் இருந்தான். அவன் என்னோடு பிரியமாகப் பேசிப் பேசி எப்படியோ என் சிநேகத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதன்றி, எனக்கு அடிக்கடி இனாம் சனாம்களும் கொடுத்துக்கொண்டே வந்தான். அவன் என்னிடம் நிரம்பவும் அந்தரங்கமான பிரியம் வைத்திருப்பதாக நான் எண்ணி அவனுடைய பிரியப்படியே நானும் நடக்கத் தொடங்கினேன். கடைசியில் சில தினங்களுக்கு முன் அவன் என்னிடம் ரொக்கமாக ஐயாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து அதை ஒரு காரியத்திற்காகத் தங்கள் சம்சாரம் எனக்குக் கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கொடுத்தான்."

திவான் முற்றிலும் குழம்பித் திகைத்து, "யார்! யார்! என்னுடைய சம்சாரமாகிய காந்திமதியம்மாளா ஐயாயிரம் ரூபாயை உனக்குக் கொடுக்கச் சொன்னதாக அவன் சொன்னான்?" என்றார்.

முத்துசாமி, "ஆம்! ஆண்டவனே! எஜமானியம்மாள் தான் கொடுக்கச் சொன்னதாக அவன் சொன்னான். உண்மையில் அது நிஜமோ பொய்யோ வென்பது எனக்குத் தெரியாது. எதற்காக அவ்வளவு பிரம்மாண்டமான பணத்தொகை எனக்குக் கொடுக்கப்படுகிறதென்று நான் அவனிடம் கேட்டேன். அவன் சொன்னதை வாயில் வைத்து இந்தச் சன்னிதானத்தில் வெளியிட வாய் கூசுகிறது. ஆனாலும் தங்களுடைய எதிர்கால க்ஷேமத்தைக் கருதி நான் எதையும் மறைக்காமல், நடந்ததை நடந்தபடி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய எஜமானியம்மாளுக் குத் திருவிடமருதூரில் யாரோ ஓர் ஆசைநாயகர் இருக்கிறாராம். அம்மாள் இங்கே வருகிறதற்கு முன் அதுவரையில் அவரோடு ஈருடலும் ஓருயிருமாய் இருந்தார்களாம். இங்கே வந்தபின் அங்கே திரும்பிப் போவதற்குத் தாங்கள் சந்தர்ப்பமே கொடுக்கவில்லையாம். அந்த ஆசை நாயகர் இரண்டு மாச காலத்திற்கு ஒருதரம் திருவனந்தபுரத்திற்கு வருவாராம்; தாங்கள் இல்லாத காலங்களில் அம்மாளோடு பேசிவிட்டுப் போவாராம். அவர் இதே ஏக்கமாய்ப் பைத்தியங் கொண்டவர்போல இருக்கிறாராம். தங்களைக் கொன்றுவிட்டு அம்மாளை ஊருக்கே

அழைத்துக் கொண்டுபோய் சாசுவதமாய்த் தாமே வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பது அவருடைய கருத்தாம். அதற்காக அவர் ஆளை இங்கே அனுப்பினாராம். அவன் இங்கே வந்து ஒரு மாசகாலம் இருந்து, திருட்டுத்தனமாக அம்மாளைப் பல தடவை கண்டு பேசினானாம். இருவரும் கலந்து யோசனை செய்து, எனக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து, நான் தங்களுக்குப் பாஷாணம் வைத்துக் கொன்றுவிட ஏற்பாடு செய்கிறதென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்களாம். அதுவுமன்றி, திருவிடமருதூரிலுள்ள தங்களுடைய தகப்பனாருடன் அந்த ஆசைநாயகர் வேண்டுமென்றே சிநேகம் செய்துகொண்டு, உங்கள் எல்லோரையும் திருவிழாவுக்கு அழைக்கும்படி அவரைத் தூண்டி ஒரு கடிதம் எழுதச் சொன்னாராம். எப்படியாவது அம்மாளைத் தாங்கள் அனுப்பும்படி செய்து அவர்கள் ஊருக்குப் போன பிறகு தங்களைக் கொன்றுவிட்டால், அம்மாள்பேரில் சந்தேகம் ஏற்படாது, அவர்களுடைய கோரிக்கையும் பூர்த்தி அடையும் என்ற எண்ணத்தோடு அவர்கள் இவ்விதமாக ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக அந்த மனிதன் என்னிடம் சொல்லி ஐயாயிரம் ரூபாய் பணத் தொகையையும் கொடுத்தான். அவ்வளவு அபாரமான பணத் தொகை கிடைக்கிறதே என்ற பேராசை யாலும், நான் எஜமானியம்மாளிடம் வைத்திருந்த பயபக்தி விசுவாசத்தினாலும், ஏமாறிப்போய் நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு பணத்தை வாங்கி ஓரிடத்தில் புதைத்து வைத்தேன். அதை இன்று தங்களுக்குப் போட்டுவிட வேண்டுமென்று தனியாகக் கொஞ்சம் வடை மாவில் அதைக்கலந்து நான்கு வடைகள் சுட்டு இலையில் கட்டி ஒளித்து வைத்திருந்தேன். தாங்கள் பலகாரம் கொண்டுவரச் சொன்னால் அதை எடுத்துக்கொண்டு வரலாமென்றிருந்தேன். தெய்வமே முன்னிட்டு அது என் வயிற்றிலேயே போய்ச் சேரும்படி செய்துவிட்டது'' என்றான்.

அவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட திவான் திடுக்கிட்டு திக்பிரமைகொண்டு, "ஆ! அப்படியா! திருவிடமருதூரிலிருந்து வந்திருந்த ஆள் அப்படியா சொன்னான்! அவன் குறித்தது என் சம்சாரத்தைத்தானா? நீ தெளிவான ஞாபகத்தோடு சொல்லுகி றாயா? அல்லது, ஞாபகப் பிசகாகவோ, வேண்டுமென்று

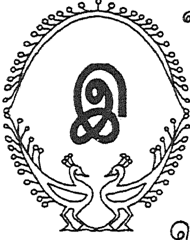
பொய்யாகவோ சொல்லுகிறாயா?'' என்றார். அவ்வாறு அவர் கேட்கும் போதே அவரது மூளை முற்றிலும் கலங்கிச் சுழலத் தொடங்கியது. அவரது மனத்தில் பிரளயகாலச் சண்டமாருதம் போலக் குபீரென்று பொங்கியெழுந்த உணர்ச்சிகளை அவர் தாங்கமாட்டாதவராய் அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்தார்.

உடனே முத்துசாமி, ''ஆண்டவனே! நான் தெய்வ சன்னிதானத்தில் நின்று சொல்லுவதுபோலச் சொல்லுகிறேன். அம்மாள் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்களோ இல்லையோ என்பதை நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாது. அந்த ஆள் சொன்னதை நான் அப்படியே தெரிவித்துவிடேன். பொய் சொன்னால் நான் நரகத்துக்கே போவேன்'' என்றான்.

அவனது முடிவான சொல்லைக் கேட்ட திவான் மின்சார சக்தியால் திடீரென்று தாக்கப்பட்டவர்போலத் தமது உணர்ச்சியை இழந்து அப்படியே முன்பக்கத்தில் மேஜையின் மேல் குப்புறச் சாய்ந்து பிணம்போலாய் விட்டார்.

10—வது அதிகாரம்

புலிக்குகைக்குட் புகுந்த பூம்பாவை

னி நாம் நமது கோகிலாம்பாளைக் கவனிப் போம். அந்த உத்தமகுண மடந்தை தனது அன்னையிட்ட கட்டளையின்படி, சிறைச் சாலையிலிருந்த கண்ணபிரானைப் பார்த்து அவனுக்குத் தேறுதல் கூறி அவனது யோசனை களை நிறைவேற்றி வைக்கும் கருத்துடன் சென்று போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது சூழ்ச்சி வலைக்கு இலக்காய் அவரது சயன அறைக்குள் நுழைந்த வரலாறு முன்னரே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஏந்தெழில் அணங்கு முதலிலிருந்த அறையைக் கடந்து அதற்கப்பாலிருந்த இரண்டாவது அறைக்குள் நுழைந்தவுடனே முதல் அறைக்கு வெளியிலிருந்த கதவு மூடப்பட்டு வெளிப்புறத்தில் தாளிடப்பட்டதென்பதும், அதே காலத்தில், இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை மோக ஆவேசங் கொண்டவராய் அந்தப் பெண்மணியை ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோலத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு கட்டிலுக்குப் போகவேண்டுமென்ற கருத்தோடு எதிர்கொண்டோடி வந்து அவளிடம் நெருங்கி அவளைத் தூக்க முயன்றார் என்பதும் முன்னரே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சிறிதும் எதிர்பார்க்கப்படாத அந்த விபரீத நிகழ்ச்சியைக் கண்ட பெண்ணரசி திடுக்கிட்டு திக்பிரமைகொண்டு அபாரமான திகிலடைந்து சரேலென்று தத்திக் குதித்து சிறிதி தூரம் பின்னால் நகர்ந்து, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது பிடியில் அகப்படாமல் விலகி நின்றாள். 'ஹா! யார் இவர்! இது எந்த இடம்! போலீஸ் ஸ்டேஷனா இது! இது சயன அறைபோலக் காணப்படுகிறது! என்னுடைய பிராணபதி காணப்படவில்லை! வேறே யாரோ ஒரு மனிதர் இருக்கிறார்! இவர் ஏதோ துர் நினைவோடு, யாரோ ஒரு ஸ்திரீயின்

வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து இருப்பதாகவும் தோன்றுகிறது' என்ற நினைவுகள் அவளது மனத்தில் மின்னல் தோன்றி மறைவதுபோல ஓர் இமைப் பொழுதில் தோன்றி மறைந்தன. பதினாயிரங்கோடி தேள்களுக்கும், கொடிய சர்ப்பங்களுக்கும் இடையில் நிற்பவள் போல அந்த அருங்குணமணி தத்தளித்த வண்ணம் தான் என்ன செய்வதென்பதை அறியமாட்டாதவளாய், எதிரில் நின்ற மனிதர் யாரென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் கருத்துடன் நிமிர்ந்து அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை கண்ணபிரானைக் கைதி செய்து அழைத்துவந்த சமயத்தில், ஏராளமான ஜனங்கள் அவரையும் ஜெவான்களையும் சூழ்ந்து மறைத்துக் கொண்டிருந்தமையால், அப்போது மிகுந்த நாணமும் வெட்கமும் அடைந்து தலைகுனிந்து நின்ற கல்யாணப் பெண்ணான கோகிலாம்பாள் இன்ஸ்பெக்டரது முகத்தையாகிலும், மற்ற ஆண்பிள்ளைகளின் முகங்களை யாகிலும் பார்த்தவளேயன்று. அதுவுமன்றி, இன்ஸ்பெக்டர் தமது சயன அறையிலிருந்து, அவளைத் தூக்க வந்தபொழுது, தமது உத்தியோக உடைகளை அணிந்து கொண்டிராமல் சாதாரண வஸ்திரங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருந்தமையால், அவர் இன்னார் என்பதாவது, அவர் போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்தவர் என்ற குறிப்பாவது அந்த மடந்தைக்குத் தெரியவே ஏதுவில்லாது போயிற்று. அந்த இடம் போலீஸ் ஸ்டேஷன் அல்லவென்பது மாத்திரம் அவளுக்குச் சந்தேகமற விளங்கவே, தன்னை அழைத்துவந்த மனிதன் அதுவே போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்றும், அதற்குள் தனது ஆருயிர் மணாளர் இருக்கிறார் என்றும் சொன்னது எதனால் என்கிற சந்தேகமே எழுந்தெழுந்து அவளது மனத்தில் பெருத்த ஆச்சரியத்தையும் பிரமிப்பையும் உண்டாக்கி, அவளது அறிவு முற்றிலும் குழம்பிப் போகும்படிச் செய்தது. ஆயினும், கண்ணபிரானைக் கைதிசெய்து அழைத்துப் போகவந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நூற்றுக்கணக்கில் ரதிதேவிகள் போல நிறைந்திருந்த அத்தனை வடிவழகிகளில் தன்னைக் கண்டு அந்த க்ஷணநேரத்திற்குள் தன்மீது துர்மோகங்கொண்டு, அத்தகைய படுமோசச் சூழ்ச்சியைச் செய்யத் துணிந்திருப்பாரென்று நமது மாதுசிரோன்மணி சந்தேகிக்க எள்ளளவும் ஏதுவில்லை.

ஆதலால், அநேகமாய் ஏதோ ஆள்மாறாட்டமும், தவறும் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே கோகிலாம்பாளது மனத்தில் தோன்றி, சிறிதளவு மனோதிடத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும், மகா துஷ்ட மனிதர்போலவும் காமாதுரர் போலவும் காணப்பட்ட அந்த மனிதரிடத்தில் தான் தனிமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையால், அவரிடத்தில் இருந்து தான் நிஷ்களங்கமாக எப்படித் தப்பிக்கொண்டு போவது என்ற அபாரமான மலைப்பும் கவலையும் திகிலும் எழுந்தெழுந்து அந்த மெல்லியலாளை வதைக்கத் தொடங்கின. அவள் இயற்கையில் சுத்த சாத்விக குணமும், மிருதுத் தன்மையும் உருவெடுத்தது போன்றவள். ஆனாலும், அபாரமான புத்தி சாதுர்யமும், விவகார ஞானமும், சிறந்த பகுத்தறிவும் அவளிடம் பூர்த்தியாக நிறைந்திருந்தன. அதுவன்றி, அவளது தந்தை இறந்தபிறகு, அவரது அளவற்ற ஐசுவரியங்களை எல்லாம் நிர்வகித்துக் காப்பாற்ற வேறு ஆண்மக்கள் எவரும் இல்லாமை யாலும், அவரது மனைவி, இளைய புதல்வி ஆகிய இருவரைக் காட்டிலும் கோகிலாம்பாள் பன்மடங்கு அதிக திறமை வாய்ந்தவளாய் இருந்தமையாலும், வீட்டு நிர்வாகம் முழுதையும் அவளே ஏற்று நடத்தி வந்தவள். ஆதலால், அக்கிரமத்தைக் கண்டு கண்டிக்கும் ஆற்றலும், சிறிதளவு மனத்துணிவும் அவளுக்குப் பழக்கமாகி இருந்தன. ஆகவே, அந்த மின்னற் கொடியாள் அஞ்சி நடுங்கி நாணித் தலைகுனிந்து குன்றிப்போய் தூரவிலகி நின்றாள். ஆனாலும், அவள் முற்றிலும் செயலற்ற கேவலம் அபலையாய்க் காணப்படாமல், தனக்கு எத்தகைய பயங்கரமான அபாயம் நேரிட்டாலும், தான் தனது கற்புநிலை தவறாமல் நடக்கும் மனவுறுதி வாய்ந்தவள் என்பது அவரது மனத்தில் படும்வண்ணம் திடமான முகத்தோற்றத்தோடு காணப்பட்டு ஒருதரம் நிமிர்ந்து சோகப் பார்வையாக அவரை ஒரு பார்வை பார்த்து உருட்டி விழித்தாள். அந்தக் கூரிய பார்வை அவரது இருதயத்தில் ஈட்டிபோலப் பாய்ந்தது. ஆகையால், கட்டிலடங்காதண காமவெறி கொண்டு அவள்மீது பாய ஓடி வந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அவளது அருவருத்த பார்வையைக் கண்டு ஒருவித அச்சங்கொண்டவராய்த் தயங்கி சடக்கென்று அப்படியே நின்று விட்டார். அதைக் கண்ட

பெண்மணி மரியாதையாகவும் தனது கண்ணியத்திற்குக் குறைவில்லாமலும் மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, "ஐயா! ஏதோ ஒரு பெருத்த தவறு நடந்துவிட்டது போலத் தோன்று கிறது. எங்களுடைய நெருங்கிய பந்து ஒருவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அக்கிரமமாகச் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் தம்மைப் பார்க்க வரும்படி எனக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துவந்த மனிதர் என்னை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்து, இதுதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்றும், இந்த அறைக்குள் அந்த உறவினர் இருக்கிறார் என்றும் சொல்லி என்னை உள்ளே அனுப்பினார். அவர் சொன்னதை நிஜமென்று நம்பி நான் இங்கே வந்து விட்டேன். இந்த இடத்தைப் பார்த்தால், இது படுக்கையறை போலத் தோன்றுகிறது. தாங்கள் இன்னார் என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை. தாங்கள் வேறே யாரோ ஒருவருடைய வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது. என்னை இதற்குள் அனுப்பிய மனிதர் இந்த அறையின் வெளிக்கதவை மூடித் தாளிட்டுக் கொண்டதாகவும் தெரிகிறது. தாங்கள் தயைசெய்து அந்த மனிதரைக் கூப்பிட்டுக் கதவைத் திறக்கச் செய்யுங்கள். நான் வெளியில் போகவேண்டும்" என்று நயமாகக் கூறினாள்.

அவளது சொற்களைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் முற்றிலும் கபடமாகவும் குறும்பாகவும் மறுமொழி கூறத்தொடங்கி, "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! உன்னை இதற்குள் அனுப்பிய மனிதன் கதவை மூடி வெளியில் தாளிட்டுக் கொண்டானா! பேஷ்! அவன் செய்தது நமக்கு அநுகூலமான காரியந்தானே. அதைப்பற்றி சந்தோஷப்படுவதை விட்டு நீ ஏன் விசனப் படுகிறாய்? புதிதாக சோபன அறைக்குள் நுழைகிற யௌவன ஸ்திரீகள் நிரம்பவும் லஜ்ஜைப்படுவார்களென்று நினைத்து வெளியிலுள்ள பந்து ஜனங்கள் இப்படித்தான் கதவை மூடி வைப்பார்கள். அதுவுமன்றி, பெண் நிரம்பவும் பிடிவாத குணமுடையதாய் இருந்தால், அது கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் ஓடாமல் உள்ளேயே இருந்து புருஷருக்கு வசப்படவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு வெளியில் ஜனங்கள் தாளிடுவதும் உண்டு. நீ எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்த

புத்திசாலியாக இருந்தும், இந்த அற்ப விஷயத்தை நீ தெரிந்து கொள்ளவில்லையா?'' என்று சுலபமாகத் தமது கருத்தை வெளியிட்டு மறுமொழி கூறினார்.

அப்போதே தனது அபாயத்தை உணர்ந்த பெண்ணரசி அளவற்ற பிரமிப்பும், திகைப்பும், கலக்கமும் அடைந்து ஆத்திரப் பார்வையாக அவரை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அவளது கண்கள் கோவைப் பழமாகச் சிவந்து போயின. கைகால்கள் முதலிய அங்கங்களெல்லாம் பதறி நடுங்க ஆரம்பித்தன. அவள் மறுபடி கீழ்ப்பார்வையாக அவரை நோக்கி, "ஐயா! என்ன இது! நீங்கள் பேசும் மாதிரி நிரம்பவும் விநோதமாக இருக்கிறதே! நீங்கள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் யாரென்பதும் உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் தவறுதலாக இந்த இடத்திற்குள் வந்துவிட்டதைக் கொண்டும், முற்றிலும் முகமறியாத, அன்னிய மனுஷியான என்னிடம் நீங்கள் இப்படித் தாறுமாறான வார்த்தைகளை உபயோகிப்பது நியாயமல்ல. நான் கண்ணிய மான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குலஸ்திரீ; உங்களுக்கு என்னைப் போன்ற தங்கைகளோ பெண்களோ இருக்கலாம். அவர்களிடம் அன்னிய புருஷர் இப்படி அவமரியாதையாக நடந்து கொண்டால், அதைக் கண்டு நீங்கள் சகித்திருப்பீர்களா? நீங்கள், வயதான தக்க பெரிய மனிதராகக் காணப்படுகிறீர்கள், உங்களுக்கெதிரில் வேறே யாராவது துஷ்டர்கள் அல்லது போக்கிரிகள் இம்மாதிரி ஒரு ஸ்திரீயிடம் அவமரியாதையாக நடந்துகொண்டால் அதைக்கண்டு நீங்கள் அவர்களைக் கண்டிக்க வேண்டியவர்கள். அப்படி இருக்க, நீங்களே இம்மாதிரி தகாத வார்த்தைகளை உபயோகிப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தயவுசெய்து முதலில் என்னை வெளியில் அனுப்பிவிட்டு மறுவேலை பாருங்கள்'' என்று அழுத்தமாகவும் உறுதியாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் சிறிதும் கிலேசம் கொள்ளாமல் மிகுந்த உருக்கமும் மன இளக்கமும் புன்னகையும் தோற்றுவித்து அவளை நோக்கி விளையாட்டாகப் பேசத் தொடங்கி, "அடி கோகிலா! நீ இப்போது என்னைப் பார்த்து நிரம்பவும் கோபமாகப் பேசினாய். ஆனாலும் உன்னுடைய

குரலின் இனிமை வீணாகானம் போல என்னைப் பரவசப்படுத்தி விட்டது. கோகிலம் என்று உனக்குச் சரியான பெயரையே வைத்திருக்கிறார்கள். பெண்ணே! உன்னை நான் வைதேனா, தூஷித்தேனா, அல்லது கடிந்து கொண்டேனா, உன்னிடம் நான் பிரியந்தானே காட்டுகிறேன். நீ ஏன் இதற்குள் இவ்வளவு ஆத்திரப்பட்டுப் பேசுகிறாய்? நான் யார் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையென்பது நிஜமே. அதை நான் வெளியிடாமல் இருப்பேனா, உங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இப்பேர்ப் பட்ட துன்பகரமான நிலைமையில் என் சிநேகம் உனக்குத் தானாக வந்து வாய்ப்பது பெருத்த அதிர்ஷ்டமென்றே நீ நினைத்து அதைப்பற்றி அளவற்ற சந்தோஷமடைவாய் என்பது நிச்சயமான விஷயம். ஆனால் நீ நினைக்கிறதுபோல, உன்னை நான் அறிந்துகொள்ளாமல் இருக்கவில்லை. நீ துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியாருடைய மூத்த பெண் கோகிலாம்பாள் என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். உன்னுடைய பெயரையும் குணாதிசயங் களையும் யோக்கியதையும் நான் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டே உன்னை இங்கே வரவழைத்தேன். ஆகையால், எனக்கு நீ முகமறியாத அன்னிய மனுஷியல்ல. அந்த விஷயத்தில் உனக்குக் கவலையே வேண்டியதில்லை. உனக்கு இப்போது சுமார் பதினாறு அல்லது பதினேழு வயசிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். இவ்வளவு வயசுள்ள தங்கையையும் நான் படைக்கவில்லை. இவ்வளவு பெரிய பெண்ணைப் பெறவும் எனக்கு அதிக வயசு ஆய்விட்டதென்று நீ எண்ணுவதுபோல இருக்கிறது. எனக்கு இப்போது சரியாய் முப்பது வயசுகூட ஆகவில்லை. உன் வயசுடைய பெண்களை நான் சம்சாரமாக வைத்து அனுபவிக்கத் தக்க விட புருஷனேயன்றி நீ எண்ணுகிறபடி நான் கிழவனல்ல. அதைப் பற்றியும் உனக்கு எள்ளளவும் கவலை வேண்டாம். அதுவுமன்றி, நீ தக்க கண்ணியமான குடும்பத்தைச்சேர்ந்த குலஸ்திரீ என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். கேவலம் காசுக்குத் தங்களது ஆசையையும் தேகத்தையும் விற்கும் தாசிகளையும் வேசைகளையும் கண்டு ஆசை கொள்ளுகிறவர்கள் யாரென்றால், கொஞ்சமும் விவஸ்தையில்லாத தூர்த்தர்களே அப்படிச் செய்வார்களன்றி என்னைப் போன்ற கண்ணியமான குடும்பஸ்தர்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். நீ எப்படித் தக்க

கண்ணியமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குலஸ்திரீயோ, அதுபோல நானும் மரியாதைப்பட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நிர்ணயந் தவறாத ஆண்மகன். ஆகையால், எனக்கும் உனக்கும் சரியான பொருத்தம் இருக்கிறது என்று கண்டே, நான் உன்னை இங்கே வரவழைத்தேன். ஆகையால் நீ எந்த வகையிலும் ஆட்சேபணை சொல்ல இடமில்லை" என்றார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி மிகுந்த கலக்கமும் திக்பிரமை யும் கலவரமும் அடைந்து தத்தளிக்கலானாள். தன்னை அவர்கள் வஞ்சித்து அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்துவிட்டார்கள் என்ற நிச்சயம் உடனே அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும், அவர்களது சூழ்ச்சிக்குக் கண்ணபிரான் இணங்கி எப்படிக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்திருக்கக்கூடும் என்ற சந்தேகமே எழுந்தெழுந்து வதைக்க ஆரம்பித்தது. அதுவுமன்றி, அந்த மனிதர் அநேகமாய்ப் போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் ஆகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் உதித்தது. அத்தகைய துஷ்டரிடம் தனிமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தான் அவ்விடத்திலிருந்து எவ்விதம் தப்பித்துப்போவது என்ற கவலையும் மலைப்பும் தோன்றி வதைக்கலாயின. அந்த அருங்குண மடந்தை தனது கடைக்கண் பார்வையை நாற்புறங் களிலும் செலுத்தி அந்த இடத்தின் அமைப்பை ஆராய்ச்சி செய்தாள். அது ஒரு பெட்டிபோல பந்தோபஸ்தாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது. புஷ்பங்கள் நிறைந்த நேர்த்தியான பஞ்சணைக் கட்டில் ஒரு பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்தது. சுவர்களில் நிலைக்கண்ணாடிகளும், சிருங்கார ரஸத்தைக் காட்டிய ஏராளமான படங்களும் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அறையின் மத்தியில் மேல் பாகத்தில் மின்சார விசிறியொன்று சுழன்று அந்த அறைக்குள் குளிர்ந்த இனிய காற்றைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஜன்னல்களின் கதவுகள் மூடித் தாளிடப்பெற்றிருந்தன. இன்னம் மேஜை நாற்காலிகளும் ஸோபாக்களும் பூத்தொட்டிகளும், மற்றும் பலவகைப்பட்ட அலங்கார வஸ்துக்களும் நிறைந்து கிடந்தன. தான் தப்பித்துப் போவதானால், அந்த அறைக்கு முன்னாலிருந்த இரண்டாவது அறையின் வழியாகவே திரும்பிப் போவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லையென்பது கோகிலாம்பா ளுக்கு உடனே விசிதமாயிற்று. அவ்வாறு தான் அபலையாய்

அந்த இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டதைப்பற்றி அவள் அளவற்ற கலவரம் அடைந்தாள். ஆனாலும், தனது மனோ திடத்தை மாத்திரம் இழக்காமல் உறுதியாக இருந்து கீழ்ப் பார்வையாக அவரைப் பார்த்து மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, "நான் இங்கே வந்ததும், நீங்கள் என்னிடம் தகாதவிதமாய் நடந்து கொண்டதும் தற்செயலாய் நேரிட்ட தவறுகளென்று நான் இதுவரையில் எண்ணியது தப்பு என்பது இப்போது நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. போலீஸ் ஜெவான்கள் உங்கள் வீட்டு வாசலில் இருப்பதிலிருந்தும், போலீஸ் ஸ்டேஷனில் சிறைவைக்கப்பட்டு இருக்கும் எங்கள் பந்துவினிடம் நீங்கள் கடிதம் வாங்கிக்கொண்டு வந்ததிலிருந்து நீங்கள் போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்த அதிகாரியாய்த்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதும் நிச்சயமாய் விளங்குகிறது. என் வருகையை நீங்கள் எதிர்பார்த்திருந்ததாகச் சொல்வதிலிருந்தும், உங்கள் மனிதன் எங்களிடம் சொன்னதெல்லாம் பொய்யென்பதும், நீங்கள் என்மேல் ஏதோ துர் ஆசைகொண்டு வேண்டுமென்றே சூழ்ச்சிசெய்து என்னை வரவழைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதும் நன்றாகத் தெரிகின்றன. எங்களிடம் பொய்ச்சொல்லி எங்களை வஞ்சித்ததுபோல நீங்கள் உங்கள் வசத்தில் உங்கள் சிறைச் சாலையிலிருக்கும் எங்கள் பந்துவையும் நீங்கள் ஏமாற்றியே இந்தக் கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். நான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரவேண்டுமென்று அவர்கள் ஒரு நாளும் எழுதியே இருக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் ஏதோ தந்திரம்செய்து அவர்கள் எங்களுக்கு இம்மாதிரி கடிதம் எழுதியனுப்பும்படிச் செய்திருக் கிறீர்கள். நான் வந்தபோது வழியிலிருந்த போலீஸ் ஜெவான் எங்கள் வண்டிக்காரனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோனது கூட, உங்களுடைய சூழ்ச்சியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நான் இப்போது எண்ணுகிறேன். எங்கள் பந்துவின் வீட்டில் தபால் திருட்டில் சம்பந்தப்பட்ட சொத்துக்கள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன என்று நீங்கள் கொண்டு வந்திருப்பதும் கற்பனையாகவே இருக்கவேண்டும். என் மேல் நீங்கள் கொண்டுள்ள துராசையை நிறைவேற்றும் கருத்தோடுதான் நீங்கள் எங்கள் பந்துவின்மேல் பொய்க் குற்றம் சுமத்தி நல்ல சமயத்தில் அவர்களைப்

பிடித்துக்கொண்டு போயிருக்கிறீர்கள்; போன இடத்தில் அவர்களைக் கடிதம் எழுதச் செய்து என்னை வருவிப்பது எளிதென்று எண்ணி நீங்கள் இவ்விதமான முழுப்புரட்டில் இறங்கியிருக்கிறீர்கள். இப்போது எனக்கு எல்லாம் நன்றாக விளங்கிப் போய்விட்டது. ஆனாலும், இவ்வளவு தூரம் உங்களுடைய அதிகாரத்தையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் உபயோகித்து வேலை செய்த நீங்கள் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் அலட்சியமாய் மதித்துவிட்டீர்கள். என்னுடைய மனவுறுதி எப்படிப்பட்டது என்பதையும், நான் உங்களுடைய கருத்திற்கு இசையத் தகுந்தவளா என்பதையும் நீங்கள் அறிந்துகொள்ளாமல், இவ்வளவு தூரம் வீண்பாடு பட்டதுதான் என் மனசில் சிரிப்பை உண்டாக்குகிறது. ஐயா! உங்களுடைய தந்திரமெல்லாம் கொக்கின் தலையில் வெண்ணெயை வைத்துப் பிடிக்கிற தந்திரமேயன்றி வேறல்ல. என் விஷயத்தில் நீங்கள் கொண்டுள்ள கருத்து ஒரு நாளும் பலியாகாது. என்னைப் படைத்த ஈசுவரனே நேரில் வந்து அவருடைய வல்லமை முழுவதையும் உபயோகப்படுத்தினாலும், இந்த விஷயத்தில் என் மன உறுதியை மாற்ற அவரால் இயலாதென்று நான் துணிந்து சொல்லுவேன். நீங்கள் என்னைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டிச் சித்திரவதை செய்தாலும், நான் என் கற்பு நிலை தவறும்படியான காரியத்தை மனசாலும் எண்ணமாட்டேன். என் உயிரை வேண்டுமானாலும் நான் பரம சந்தோஷத்தோடு இழந்து விடுவேன்; என் கற்பை மாத்திரம் இழக்கமாட்டேன். இது சத்தியமான விஷயம். வீணாக நீங்கள் என்னை வதைப்பதனாலும், உங்கள் பொழுதைச் செலவழிப்பதனாலும் கடுகளவாவது உங்கள் எண்ணம் நிறைவேறப் போகிறதில்லை. தயவு செய்து என்னை வெளியில் அனுப்பி விடுங்கள். கதவை அப்புறத்தில் தாளிட்டவர் கதவண்டையிலே தான் நிற்பாரென்று நினைக்கிறேன். தயவு செய்து அவரைக் கூப்பிடுங்கள்" என்று அழுத்தமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அந்த மாதரசியினது புத்திசாலித்தனமான யூகங்களையும், ஆணித்தரமான வாதங்களையும் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை முற்றிலும் பிரமித்துப் போனார். ஆனாலும், அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவள் தனிமையில்

வந்து தமது வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தமையால், தாம் எப்படியாவது பலாத்காரம் செய்து அவளது தேகத்தைத் தமது வசப்படுத்திவிடலாமென்ற திடமான நினைவைக் கொண்ட வராய், அந்த மடவன்னத்தை நோக்கி ஏளனமாகப் புன்னகை செய்து, "கோகிலா! கதவை அப்புறம் தாளிட்டுக் கொண்ட கோவிந்தசாமி இப்போது கதவண்டை இருக்கமாட்டான். அவன் உன்னைக் கொண்டுவந்துவிட்ட பிறகு வேறொரு காரியத்தைக் கவனிக்கும்படி அவனிடம் நான் சொல்லியிருந்தேன். ஆகை யால், அவனாவது வேறே எவராவது இப்போது கதவைத் திறந்து விட பக்கத்தில் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால், நீ பிரியப் பட்டாலும் படாவிட்டாலும் குறைந்தது ஒரு நாழிகை நேரமாவது நீ என்னோடு இந்தப் படுக்கையறையில் அவசியம் இருந்தே தீரவேண்டும். இந்தப் படுக்கையறையில் ரதிதேவியைத் தோற்கச் செய்யும் அதியற்புதமான அழகு வாய்ந்த ஒரு பெண்ணுடன் நான் ஒரு நாழிகை நேரம் தனிமையிலிருந்தும், நான் அவளைச் சும்மா விட்டுவிடுவதென்றால், நான் ஆண்பிள்ளையிற் சேர்ந்தவனேயாக மாட்டேன். உன்னைப் போல முதலில் துள்ளிக் குதித்த பதிவிரதைகள் எத்தனையோ பேரை நான் பார்த்தாய் விட்டது. இப்படிப் பேசுவது பெண்பிள்ளைகளின் சாகஸங்களில் ஒன்றென்பதை நான் அநுபவத்தில் கண்டறிந்தவன். நீ எப்படி உன்னைப் படைத்த கடவுளே வந்தாலும், உன்னைச் சித்திரவதை செய்தாலும், உன் உயிரே போவதானாலும் என் கருத்திற்கு இணங்கிவரமாட்டாய் என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறாயோ அதுபோலவே நானும் உனக்கு என் மனவுறுதியை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். இந்த அண்ட பிண்ட சராசரங்களெல்லாம் இடிந்து விழுந்தாலும், என்னைப் படைத்த கடவுளே வந்து குறுக்கிட்டாலும், என் கருத்து நிறைவேறாமல் தடைப்படப்போகிறதில்லை. உன் உயிர் இருந்தாலும், அல்லது போய்விட்டாலும், எப்படியும் நான் என் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியே தீருவேன். உன்னுடைய சரீரம் என்னுடைய ஆலிங்கனத்திற்கு வராமல் போகாது. இது முக்காலும் திண்ணம். ஆனால், ஒரு விஷயம். ஸ்திரீகளின் தன்மையும் புஷ்பங்களின் தன்மையும் ஒரே விதமானவை. புஷ்பங்களைக் கசக்கி முகர்ந்தால், நமக்கு எவ்விதச் சுகமும்

உண்டாகாது; புஷ்பமும் நாசமாய்ப் போய்விடும். அதுபோல ஸ்திரீகளையும் அவர்களுடைய மனசு முறியாதபடி அடையவேண்டும்: பலாத்காரத்தில் இறங்கினால், அது இரு திறத்தாருக்கும் நல்லதல்ல. அதை எண்ணியே நான் இவ்வளவு தூரம் பொறுமை பாராட்டுகிறேன். இல்லாவிடில் இந்நேரம் உன் கற்பெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து போயிருக்கும். ஆனால், நீ என் விஷயத்தில் சில தப்பு எண்ணங்கள் கொண்டிருக்கிறாய் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது; உன்னை நான் அடைய வேண்டுமென்ற கருத்தை, கண்ண பிரான் முதலியார் சிறைப்படுவதற்கு முன்பே கொண்டிருந்ததாக நீ நினைப்பது தப்பான யூகம். தபால் திருட்டில் சம்பந்தப்பட்ட பொருள்கள் அவருடைய வீட்டில் புதைக்கப்பட்டிருந்தது போலீசாரால் செய்யப்பட்டதல்ல. அதை அவரே செய்தாரோ, அல்லது, அவருடைய விரோதிகள் எவராவது செய்தார்களோ, அது எங்களுக்குத் தெரியாது. கண்ணபிரான் முதலியார் சிறைச்சாலைக்கு வந்தபிறகு, தாம் தப்ப வேறு வழி இல்லை என்று கண்டு, எப்படியாவது தம்மைத் தப்ப வைத்தால், நாங்கள் எதைக் கேட்பதானாலும் அவர் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார். அப்போது அங்கே இருந்த ஜெவான் ஒருவன் அவரைப் பார்த்து, ''ஐயா! நீர் எதை வேண்டுமானாலும் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறீரே! நீர் இப்போது கலியாணம் செய்து கொள்ள எண்ணியிருக்கும் பெண்ணின்மேல் எங்களுள் ஒருவருக்கு ஆசை. நீர் ஒரு கடிதம் எழுதியனுப்பி அந்தப் பெண் அந்த மனிதருடைய வீட்டுக்கு வரும்படிச் செய்தால், நீர் தப்பும் படியான மார்க்கத்தை நாங்கள் செய்வோம்'' என்றான். அதைக் கேட்டவுடனே முழு மனதோடு அந்தக் கடிதத்தை எழுதிக் கொடுத்தார். உங்களுடைய பங்களாவில் உன் தாயார், அவருடைய தாயார், இன்னும் உங்கள் உறவினர் முதலிய எத்தனை ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக அவர் தமக்கு ஒத்தாசைக்கு மனிதர் வேண்டுமென்ற கருத்தோடு எழுதி இருந்தால், பெரியவர்களுள் யாரையாவது அழைத்திருப்பாரே யன்றி, கலியாணம் ஆகாத யௌவனப் பெண்ணாக உன்னை அவர் வரவழைத்ததிலிருந்தே அவருடைய உள் கருத்து உனக்குத் தெரியவில்லையா? அவர் இன்னொரு சங்கதியும் சொன்னார்.

நீ அவரிடம் அந்தரங்கமான பிரியம் வைத்திருக்கிறாயாம். அவர் உன்னுடைய உயிரை இரண்டு தடவைகள் காப்பாற்றி விட்டாராம். அந்த உதவியை நீ மறக்கமாட்டாய் என்றும், செய்யாத எந்தக் காரியத்தையானாலும் செய்து அவரைக் காப்பாற்ற அவசியம் முன்வருவாய் என்றும் அவர் உறுதியாக நம்பி இருக்கிறார். நீ இங்கே வந்தபிறகு, நாங்கள் சொல்வதை நீ உண்மையென்று நம்பாவிட்டால், உங்களுக்குள் ரகஸியமாக நடந்த ஒரு சங்கதியை அவர் அடையாளமாகச் சொல்லச் சொன்னார். நீ உங்கள் பங்களாவின் தோட்டத்தில் தனியாக ஊஞ்சற் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்த சமயத்தில் அவர் பின்னால் வந்து உன்னைத் தூக்கி அப்பால் எடுத்துக்கொண்டு போய் உன்னை பாம்பு கடிக்காமல் காப்பாற்றினாராம். அதன்பிறகு நீயும் அவரும் கொஞ்சநேரம் தனிமையிலிருந்து செய்த லீலைகளையெல்லாம் உனக்கு நினைவூட்டினால், நீ அந்தக் குறிப்பை உடனே அறிந்து கொள்ளுவாயென்றும் அவர் சொன்னார். உனக்கும் அவருக்கும் கலியாணம் நிறைவேறு வதற்கு முன்பே, நீ அவரிடம் அவ்வளவு தாராளமாய் நடந்து கொண்டவள் ஆகையால், இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உனக்கு அதிகமாய் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டுவதில்லையென்றும், நீ உடனே குறிப்பை அறிந்துகொள்வாயென்றும் அவர் தெரி வித்தார். இப்போது உண்மையை உள்ளபடி தெரிந்து கொண்டாயா? இனி நீ எவ்வித ஆட்சேபமும் சொல்லாமல் என் கருத்துக்கு இணங்கி வருவாயென்று நினைக்கிறேன். தூர நிற்கவேண்டாம். என் கிட்டவா. நாமிருவரும் போய் நமக்காகக் காத்திருக்கும் கட்டிலின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு சந்தோஷ மாகப் பேசுவோம்'' என்று நிரம்பவும் நயமாகவும் உருக்க மாகவும் கூறினார்.

அவர் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட பெண்ணரசி முற்றிலும் திகைப்பும் ஆத்திரமும் அடைந்து பதறி நின்றவண்ணம் அவரைப் பார்த்து, ''ஐயா! நீங்கள் சொல்வது கேழ்வரகில் நெய் ஒழுகுகிறதென்ற கதைபோல இருக்கிறதன்றி வேறல்ல. நீங்கள் சொல்லும் கட்டுக் கதையை உண்மையென்று நம்பக்கூடிய பைத்தியக்காரி நானல்ல. கடவுள் இந்த உலகத்தில் உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் பகுத்தறிவைக் கொடுத்திருப்பதாகவும்,

மற்றவரிடம் அது இராதென்றும் நீங்கள் நினைத்துப் பேசுகிறீர்கள் போலிருக்கிறது. நீங்கள் சொல்லும் விஷயத்தை என் வாயில் வைத்துப் பேசவே கூசுகிறது. ஆகையால், அதைப் பற்றி விரிவாகப் பேச நான் இஷ்டப்படவில்லை. இந்தப் படுமோசச் சூழ்நிலையில் என் புருஷரும் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பதாக நீங்கள் சொல்வது முழுப் புரட்டு. அவர்கள் தங்களுடைய உயிர் போவதானாலும் இப்படிப்பட்ட மானக் கேட்டிற்கு இணங்கமாட்டார். நீங்கள் சித்திரவதை செய்ததினால் பயந்து அவர்கள் அப்படி ஏதேனும் தவறிச் சொல்லி இருந்தாலும், அது என்னைக் கட்டுப்படுத்தாது. ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்த்து அவளுடைய கற்பை இழக்கும்படி கட்டளை இட, அவளுடைய புருஷருக்கும் அதிகாரமில்லை; அவளைப் படைத்த கடவுளுக்குக்கூட அந்த அதிகாரமில்லை என்று நான் துணிந்து சொல்வேன். எங்கள் குடும்பத்தின் யோக்கியதையையும், என்னுடைய மனப்போக்கையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் நீங்கள் கேவலம் தாசி வேசைகளிடம் நடந்து கொள்வதுபோல என்னிடம் பேசுவது உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் தகாது. இவ்வளவு தூரம் நீங்கள் பைத்தியக்காரத்தனமாய் நடந்து கொண்டதோடு நின்றுவிடுங்கள்; மேலும் அக்கிரமத்தில் இறங்கி வீண் கஷ்டங்களையும் அவமானத்தையும் அடையவேண்டாம். தயவு செய்து என்னை முதலில் வெளியில் அனுப்பிவிட்டு மறுவேலை பாருங்கள்'' என்று நிரம்பவும் உறுதியாகவும் அலட்சியமாகவும் கூறினாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் அவளைப் பார்த்து ஏளனமாகவும் கோப மாகவும் நகைத்து, ''பேஷ்! பேஷ்! பலே! பெண் கெட்டிக்காரி! அடி கோகிலா! நீ எந்தத் தைரியத்தினால் என்னிடம் இப்படித் துணிந்து பேசுகிறாயென்பது தெரியவில்லை; யாரிடம் நீ இவ்வளவு துணிவாகப் பேசுகிறாயென்பதையும் நீ தெரிந்து கொள்ளாமல் நிரம்பவும் எடுப்பாகத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிறாய். நீ எவ்வளவுதான் கூச்சலிட்டாலும், அது வெளியில் கேட்கவே கேட்காது. இவ்விடத்தில் நீ வசமாக மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படி இருந்தும், நீ கேவலம் பெண் பிள்ளை என்பதை மறந்து பெரிய சிப்பாயி போலப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாய். ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து உன்

மயிரைப் பிடித்து இழுத்துவந்து துச்சாதனன் செய்ததுபோல ஒரு நொடியில் உன்னை மானபங்கப்படுத்த எனக்கு வல்லமையுண்டு; நான் முன்னமே சொன்னது போல, தடியைக் கொண்டடித்துக் கனிய வைப்பதைவிடத் தானாகவே கனியும்படி செய்வதே நலமானதென்ற ஒரு நினைவிலேயே நான் இதுவரையில் பொறுத்து நின்றேன். நான் இப்போது முடிவாகவும் கடைசியாக வும் சொல்லி எச்சரிக்கிறேன். மரியாதையாக நீ வழிக்கு வரப் போகிறாயா? இல்லாவிட்டால், நான் என் பாணத்தைத் தொடுக்கலாமா? நான் ஒருவன்தானே இருக்கிறேனென்று நினைத்து நீ கடைசிவரையில் முரண்டலில் இறங்கி ஜெயித்து விடலாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அது வீண் எண்ணம். இந்த அறைக்கு வெளியில் பத்து ஜெவான்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஏவினால், எமகிங்கரர்கள் போல எல்லோரும் வந்து உன் கைகளையும் கால்களையும் பிடித்து இழுத்துக் கட்டிலின் நான்கு கால்களிலும் இறுகக் கட்டி விடுவார்கள். அதற்குமேல் உன் நடனமெல்லாம் பலிக்காது. வீணாய் என் கோபத்தைக் கிளப்பிவிட்டு, நல்ல உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. நீ பேசும் மாதிரியிலிருந்து, நீ நல்ல விவேகியென்று நான் யூகிக்கிறேன். ஆகையால், இந்தச் சந்தர்ப்பத் திற்குத் தகுந்தபடி நீ புத்திசாலித்தனமாக நடந்துகொண்டு எங்களால் ஆகவேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொள். வீணாய்ப் பிடிவாதம் செய்து நான் முரட்டுத் தனத்தில் இறங்கும் படிச் செய்யாதே'' என்று கூறி அதட்டினார்.

அவரது சொற்களைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் சிறிதும் அச்சம் கொள்ளாமல், ''ஐயா! நீங்கள் துச்சாதனனுடைய உபமானத்தைச் சொன்னது, கும்பகர்ணன் நித்தியத்துவம் கேட்க எண்ணி நித்திரைத்துவம் கேட்டதுபோல் இருக்கிறது. நீங்கள் செய்யும் அக்கிரமத்தை கண்டிக்க இவ்விடத்தில் இப்போது யாரும் இல்லையென்கிற எண்ணத்தினால் நீங்கள் வீண் மமதைகொண்டு பேசவேண்டாம். சகலமான உலகங்களையும், அவைகளுள் அடங்கிய எல்லா ஜீவன்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கிற கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவர் எங்கும் நிறைந்திருந்து எல்லோருடைய செய்கைகளையும் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறார். நான் மனிதருடைய உதவி கிடைக்க முடியாத இந்த இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய திரிகரண சுத்தியால் என் கற்பை இழக்க எண்ணாத பரிசுத்தமான மனுஷி என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அப்படி இருந்தும், என் விஷயத்தில் நீங்கள் அக்கிரமம் நடத்தும்படி அவர் விட்டுவிடுவாரானால் அவருடைய சிருஷ்டி நீதியில்லாததும் கேள்வி முறையற்றதுமான சிருஷ்டியாய்விடும். அப்படி ஆகுமென்று நான் நினைக்கவே இல்லை. நான் எத்தனையோ பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் கதைகளைப் படித் திருக்கிறேன். அவர்கள் எல்லோரும் இப்படித்தான் பயங்கரமான தனித்த இடத்தில் உங்களைப்போன்ற துஷ்டர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகவும், முடிவில் வெகு சுலபமாகத் தப்பித்து நிஷ்களங்கமாய்ப் போனதாகவும் நான் படித் திருக்கிறேன். மேனகா, ஷண்முகவடிவு என்ற பெண்களின் கதையை நான் சமீபகாலத்தில் படித்திருக்கிறேன். அவை களிலிருந்து நான் முக்கியமாக கற்றுக்கொண்ட படிப்பினை என்ன தெரியுமா? ஸ்திரீகள் திரிகரண சுத்தியாய்த் தம்முடைய கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எண்ணி அதே உறுதியாக இருக்கும் பட்சத்தில் இராவணனே வந்து அவர்களை எடுத்துப் போனாலும், அவர்களைக்கொண்டு போய் இரும்புக் கோட்டைக்குள் சிறை வைத்தாலும், அவர்களுடைய கற்புக் குலையாமல் இருக்கும்படி கடவுள் ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்வார் என்ற முக்கியமான படிப்பினையை நான் கற்றுக் கொண்டேன். அதுமுதல் என் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைப் பற்றி நான் அதிகமாய்க் கவலைப் படுவதையே விட்டு விட்டேன். பெண்களுக்கு உறுதியான மனமொன்றே தேவை. மற்ற துணைக் கருவிகள் யாவும் தாமாகவே தோன்றுமென்பது முக்காலும் திண்ணம். நீங்கள் சொன்ன துச்சாதனன் உபமானத்தில் அவனுடைய கருத்து எவ்வளவு தூரம் நிறைவேறியது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள் வீணாய் மனப்பால் குடிக்கவேண்டாம். கற்பென்பது சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப் படும் மகா பரிசுத்தமான ஒரு தெய்விக வஸ்து. அதை அழித்துக்

கெடுக்க, உங்களை போன்ற மனிதரால் ஆகுமென்று எண்ண வேண்டாம்'' என்றாள்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் முன்னிலும் பன் மடங்கு ஆத்திரமும் ஆவேசமும் அடைந்து அவளை நோக்கிக் கோப நகை நகைத்து, ''அடீ முட்டாளே! போ; உன்னுடைய புஸ்தகப் படிப்பையெல்லாம் நீ என்னிடம் அளக்க ஆரம்பிக்கிறாயா! அதற்கெல்லாம் இந்தச் சிங்கமா மசிகிறவன். பிரகலாதன் கம்பத்துக்குள்ளிருந்த நரசிங்கப் பெருமாளை வரவழைத்த கதையையெல்லாம் சொல்லி நீ என்னை மிரட்டப் பார்க்கிறாயா? அதெல்லாம் பழைய காலத்துக் குப்பைகள் என்பதை நான் அறிவேன். நீ சொல்லும் மேனகா, பழங்களைச் சீவும் கத்தியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தன்னை குத்திக் கொள்வதாகப் பயமுறுத்தினாள். அதைக் கண்டு அந்தப் பைத்தியக்கார சாயப்பு பயந்து ஏமாறி அவளை விட்டு விட்டான். நானாக இருந்தால் எங்கே, ''குத்திக்கொள், பார்க்கலாம்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளிடம் போயிருப்பேன். அவள் ஒரு நாளும் தன்னைக் குத்திக் கொண்டிருக்கவே மாட்டாள். நீ குறித்த ஷண்முக வடிவு பண்டாரத்தினிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டபோது, அவளுக்குச் சிம்ணி எண்ணெய் விளக்கொன்று அகப்பட்டது. அந்த மாதிரி விளக்கு இங்கே உனக்கு அகப்படாது. அந்தப் பெண்ணே எண்ணெயை ஊற்றிக் கொளுத்திக் கொண்டாளோ, அல்லது, அவள் உன்னைப்போல, அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு இணங்காமல் பிடிவாதம் செய்ததால், ''நமக்கு உபயோகப் படாதவள் எரிந்து போகட்டுமென்று அந்தப் பண்டாரமே அவள் மேல் எண்ணெயை ஊற்றிக் கொளுத்திப் பாயில் வைத்துச் சுற்றிக்கொண்டுபோய் எறித்து விட்டு வந்தானோ. நானாக இருந்தால், அப்படியேதான் செய்திருப்பேன். அடீ கோகிலா! நீ பேசும் முறுக்கடத்தைப் பார்த்தால், நீ சுலபத்தில் வழிக்கு வர மாட்டாயெனத் தோன்றுகிறது. மயிலே மயிலே என்றால் அது இறகு போடாதுதான். இருக்கட்டும். அது இறகு போடும்படி நான் இதோ செய்கிறேன்'' என்று கூறிய வண்ணம் அவளைப் பலாத்காரம் செய்யும் தீர்மானத்துடன் அவளை நோக்கி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தார். அதைக் கண்ட நமது மாதுசிரோன்

மணியான கோகிலாம்பாள் திரௌபதிதேவி, "ஆ! கிருஷ்ணா! துவாரகவாசா!" என்று கண்ணபிரானைக் கூவியழைத்தது போலத் தன் மனத்திற்குள்ளாகவே, "ஐயோ! கடவுளே! இது முறையோ! இது உன் திருவுளத்திற்குச் சம்மதந்தானோ! சர்வேசுவரா! நீ தான் எனக்குப் புகலிடம்! உன் துணையின்றி எனக்கு வேறே யாரும் துணையில்லை. நீ விடுவதே வழி" என்று எண்ணிக் கடவுளை நினைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்தபடி, அவ்விடத்தில் இருந்த சில பூத்தொட்டிகளுக்கு அப்பால் போய் நிற்க, இன்ஸ்பெக்டர் இரத்தங் குடித்த புலிபோல மூர்க்கமும் ஆவேசமும் காட்டி அவளைத் துரத்த ஆரம்பித்தார்.

அந்தச் சமயத்தில், அந்த அறையில் கட்டிலிற்கு அப்பால் சுவரோரமாய்ப் போடப்பட்டிருந்த மேஜையின் மீது வைக்கப் பட்டிருந்த டெலிபோன் என்ற யந்திரத்தில் மணி கணகண வென்று அடித்துக் கொண்டது. அந்த ஓசையைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் அளவற்ற கோபாவேசம் கொண்டவராய் உடனே சடக்கென்று நின்று, "இந்த எழவெடுத்த போலீஸ் கமிஷனருக்கு இதே வேலை; இவனுக்குச் சமயம் தெரிகிற தில்லை, சந்தர்ப்பம் தெரிகிறதில்லை; எப்போதும் கூப்பிட்டுக் கொண்டேதான் இருப்பான். அவனுடன் நான் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க இது சமயமல்ல. நான் இங்கே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்" என்று தமக்குத் தாமே எண்ணிக்கொண்டவராய் நமது கோகிலாம்பாளைத் தொட்டியண்டையிலே இருக்க விடுத்து, விரைவாக டெலிபோனண்டை ஓடினார். ஓடினவர் அந்த யந்திரத்தை எடுத்து அதன் ஒரு பாகத்தைக் காதின்மேலும் இன்னொரு பாகத்தை வாய்க்கு எதிரிலும் வைத்துக்கொண்டு அடியில் வருமாறு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார். "யார் கூப்பிடுறது? ஓகோ! போலீஸ் கமிஷனர் ஆபீசிலிருந்தா பேசுகிறீர்கள்! நான் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டிலிருந்து பேசுகிறேன். இன்ஸ்பெக்டர் இப்போது வீட்டில் இல்லை. அவர் எங்கே போனாரென்பது தெரியவில்லை. நான் கோவிந்தசாமி. அவர் வந்தவுடன், கமிஷனர் அவசரமாய் அழைத்ததாக அவசியம் சொல்லுகிறேன். வேறு விசேஷமில்லையே? போகலாமல்லவா?" என்று இன்ஸ்பெக்டர் சம்பாஷித்துவிட்டு அந்த யந்திரத்தைக் கீழே

வைத்தார். அவர் சம்பாஷித்ததையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கோகிலாம்பாளினது மனத்தில் மின்னல் தோன்றுவதுபோல ஒரு யுக்தி தோன்றியது. அந்த அபாய சமயத்தில் தான் ஏதாவது தந்திரம் செய்தாலன்றி அந்த துராத்மாவிடத்திலிருந்து தான் தப்பித்துப்போவது துர்லபம் என்ற அந்த நற்குணவதி நினைத்தவளாய்த் தான் மறைந்து கொண்டிருந்த பூந்தொட்டிகளை விட்டு ஒரே பாய்ச்சலாக பாய்ந்து அறையோடு சேர்ந்தாற்போல இருந்த முன் அறைக்குள் ஓடி, இரண்டு அறைக்கும் நடுவில் இருந்த கதவைச் சாத்தித் தானிருந்த பக்கத்தில் அவசரமாகத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். அவ்வாறு அவள் செய்வாளென்று சிறிதும் எதிர்பார்க்காத இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவித மனக்கலக்கமும் ஆத்திரமும் அடைந்தார். ஆனாலும் கோகிலாம்பாள் எப்படியும் தமது வீட்டிற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையால், தாம் உடனே அந்தக் கதவை நாதாங்கியை விட்டு அடியோடு கிளப்பி அப்பால் வைத்துவிட்டால், அவளை ஒரு நொடியில் பிடித்துக் குண்டுக் கட்டாய்க் கட்டித் தூக்கி வந்து கட்டிலின்மேல் போட்டு விடலாம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டவராய் டெலிபோனை விட்டுக் கதவண்டை ஓடிவந்து அதை அசைத்துத் தூக்க முயன்றார்.

அதற்குள் நமது கற்பிற்கரசி முன்பக்கத்திலிருந்த கதவண்டை ஓடி அதை இழுத்துப் பார்த்தாள். அது வெளியில் தாளிடப் பெற்றிருந்தது. ஆகையால், திறந்துகொள்ளவில்லை. தன்னை உள்ளே அனுப்பினவனது பெயர் கோவிந்தசாமி என்பதை அவள் அதற்கு முன் இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லத் தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆகையால், அவள் தடதடவென்று விசையாகவும் ஆத்திரமாகவும் கதவைத் தட்டித் தனது குரலைத் தணிவுபடுத்திப் பேசத்தொடங்கி, "அப்பா! கோவிந்தசாமி! கோவிந்தசாமி!" என்று இரண்டு தடவை கூப்பிட்டாள். வெளியில் தயாராய் இருந்த கோவிந்தசாமி, அவள் இன்ஸ்பெக்டருடைய பிடிக்கு அகப்படாமல் ஓடிவந்து தட்டுகிறாள் என்று முதலில் நினைத்தான். ஆனாலும், அவள் கூப்பிட்ட மாதிரி அவனது மனத்தில் ஒருவித சந்தேகத்தை உண்டாக்கியது. ஆகவே, அவன் உடனே கதவண்டை நெருங்கி நின்று பலகைகளின் இடுக்கில்

வாயை வைத்து மெதுவாய், "ஏனம்மா கூப்பிடுகிறாய்? என்ன விசேஷம்?" என்றான்.

உடனே கோகிலாம்பாள் பதை பதைப்பாகவும் அவசரமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "அப்பா கோவிந்தசாமி! இன்ஸ்பெக்டருக்கு இப்போது டெலிபோனில் சங்கதி வந்தது. ஏதோ தலைபோகிற காரியமாம். போலீஸ் கமிஷனர் இவரையும்கூட அழைத்துக்கொண்டு உடனே எங்கேயோ போகவேண்டுமாம். அதற்காக அவர் தம்முடைய ஆபீசை விட்டுப் புறப்பட்டு மோட்டார் வண்டியில் இங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறாராம். யாரோ ஒரு குமாஸ்தா இன்ஸ் பெக்டரைக் கூப்பிட்டு இந்தச் சங்கதியைச் சொன்னார். அநேகமாய் இன்னும் கால் நாழிகையில் போலீஸ் கமிஷனர் இங்கே வந்துவிடுவாராம். வந்தால் வெளியில் இருக்கும் ஜவான்கள் பயந்து அவரை உள்ளே விட்டாலும் விட்டு விடுவார்களாம். இன்ஸ்பெக்டரும் நீயும் வீட்டில் இல்லை என்றும், எங்கேயோ போயிருப்பதாகவும் போலீஸ் கமிஷனருக்குத் தகவல் கொடுத்து அவரை அனுப்பிவிட வேண்டுமாம். கதவைத் திற" என்று நிரம்பவும் படபடப்பாகவும் அவசரத்தைக் காட்டியும் கூறினாள். கோவிந்தசாமி அந்த வரலாற்றை உண்மையென்று நம்பி உடனே தாழ்ப்பாளை விலக்கிக் கதவைத் திறந்துவிட பெண்ணரசி சரேலென்று வெளியில் வந்து நிரம்பவும் ரகஸியமாய் அவனுடன் பேசத் தொடங்கி, "போலீஸ் கமிஷனர் வந்துவிட்டு போகிறவரையில் ஐயா உள்ளேயே இருக்கப்போகிறாராம். இந்தக் கதவைத் தாளிட்டு வெளியில் பூட்டிக்கொண்டு நீ எங்கேயாவது போய்க் கொஞ்சநேரம் ஒளிந்திருந்துவிட்டு வரும்படி ஐயா உன்னிடம் சொல்லச்சொன்னார். நான் உடனே கீழே போய் அங்கே இருக்கும் பாராக்காரர்களை எச்சரித்துவிட்டு, எங்கேயாவது மறைந்துகொள்ளுகிறேன்" என்று கூறியபடி மெத்தைப்படியை நோக்கி விசையாக நடக்கலானாள். அவள் கூறியது முழுதும் மெய்போலவே இருந்தது. ஆகையால், கோவிந்தசாமி உடனே கதவைச் சாத்தி வெளியில் தாளிட்டுக்கொண்டு, பூட்டை எடுத்து வருவதற்காக முயன்றவன், "அம்மா! கீழே போக உங்களுக்கு வழி தெரியுமா? நானும் வரவேண்டுமா?" என்றான்.

உடனே கோகிலாம்பாள், "எனக்கு வழி நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நீ முதலில் பூட்டை எடுத்து வந்து இந்தக் கதவைப் பூட்டு" என்று மறுமொழி கூறியபடி மெத்தைப் படிகளின் வழியாய்த் தடதடவென்று கீழே இறங்கி அவனது திருஷ்டியில் படாமல் மறைந்துபோய்விட்டாள். உடனே கோவிந்தசாமியும் பூட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடிவிட்டான்.

கோகிலாம்பாள் தலைகால் தெரியாமல் ஒரு தாவில் இரண்டு மூன்று படிகள் வீதம் பாய்ந்து இரண்டே நிமிஷத்தில் கீழே இறங்கி விட்டாள். இன்ஸ்பெக்டர் ஒருகால் கூச்சலிட்டு கோவிந்தசாமியை அழைத்து உண்மையை வெளியிட்டு உடனே கதவைத் திறக்கச் செய்கிறாரோவென்ற நினைவும், அவர்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து துரத்திக்கொண்டு ஓடிவருகிறார்களோ என்ற கிலியும் நடுக்கமும் அவளை ஒரே தள்ளாகத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தமையால், அந்த இரண்டு நிமிஷமும் அவளது மனம் விவரிக்க இயலாத நரகவேதனையை அடைந்ததென்றே கூறவேண்டும்.

அவ்வாறு ஒரே ஓட்டமாக ஓடிக் கீழே இறங்கிய பெண்மணி அந்த மாளிகையின் முன் வாசலை அடைந்தாள். அவள் கோவிந்தசாமியோடு வந்த காலத்தில் நின்ற இரண்டு ஜெவான்களும் முன் போலவே அவ்விடத்தில் இருந்தனர். தான் உள்ளே இருந்து தப்பி ஓடிவந்து விட்டதைக் குறித்து அவர்கள் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளாதபடி நமது கோகிலாம்பாள் அவர்களண்டை சென்று, "போலீஸ் கமிஷனர் அவருடைய கச்சேரியிலிருந்து மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு ஓர் அவசர காரியமாய் இங்கே வருவதாக டெலிபோனில் செய்தி வந்தது. அவர் வரும்போது நான் உள்ளே இருப்பது சரியல்லவாம்! அதற்காக என்னை வெளியில் அனுப்பிவிட்டார்கள்; போலீஸ் கமிஷனர் இங்கே வந்து கேட்டால், இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டில் இல்லையென்று சொல்லிவிடுங்கள்" என்று கூறியவண்ணம், தனது பார்வையை நாற்புறங்களிலும் செலுத்தித் தங்களது பெட்டிவண்டி எங்கே யாகிலும் இருந்ததோவென்று ஆராய்ச்சி செய்தாள். சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் பெட்டிவண்டி விடப்பட்டிருந்ததன்றி, குதிரையும் தனியாகக் கட்டப் பட்டிருந்தது. வண்டியின் பின் பக்கத்துப் பலகையின்மேல்

காசாரி ஒருவன் படுத்துக் கொண்டிருந்ததையும் உடனே கண்ட பெண்ணரசி, ஓட்டமாக வண்டியண்டை ஓடினாள். அவள் கூறிய வரலாற்றை உண்மையென்றே நம்பிய ஜெவான்கள் இருவரும் போலீஸ் கமிஷ்னர் வரப்போகிறார் என்ற அச்சங் கொண்டு தமது உத்தியோக முறைமைப்படி ஒழுங்காகவும் விறைப்பாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் நிற்பதிலேயே தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர். ஆதலால், கோகிலாம்பாள் வண்டியண்டை சென்றதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. அடுத்த நிமிஷம் அந்த அணங்கு பெட்டி வண்டியண்டை சென்று, "அடே யார் படுத்திருக்கிறது?" என்று மிருதுவாகவும் விரைவாகவும் கூப்பிட, உடனே மினியன் திடுக்கிட்டு எழுந்து, "சாமி! நாந்தான் மினியன் சாமி! வண்டி போடட்டுமா?" என்றான். முருகேசன் நடுவழியில் போலீஸ் ஜெவானால் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டானென்ற நினைவு அவளுக்கு நன்றாக இருந்தது. ஆகையால், அங்கே படுத்திருந்தவன் அநேகமாய் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய காசாரியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்ததற்கு மாறாக, அவன் தங்கள் மினியனாக இருந்ததைக் காணவே, கோகிலாம்பாள் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தாள். ஆனாலும், அவன் அவ்விடத்திற்கு வந்த வரலாற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது உசிதமான காரியமல்ல என்று நினைத்து அவனை நோக்கி, "ஓகோ மினியனா! சரி; நாம் அவசரமாய்ப் போக வேண்டும். இங்கே ஒரு நிமிஷங்கூட இருக்கக்கூடாது. குதிரையைச் சீக்கிரம் பூட்டு" என்று அவசரத்தைக் காண்பித்து மொழிந்தாள்.

அவளது சொற்களைக் கேட்ட மினியன் மிகுந்த ஊக்கமும் துடிதுடிப்பும் அடைந்து, ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து குதிரையின் வண்டியை ஒரே நொடியில் ஆயத்தப்படுத்தி அதன் ஒரு பக்கத்து கதவைத் திறந்து வைத்து, "ஏறுங்க சாமி" என்று பணிவாகக் கூறினான். உடனே கோகிலாம்பாள் விசையாகச் சென்று வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, தான் இருந்தது எவருக்கும் தெரிய கூடாதென்ற நினைவினால் இரண்டு பக்கத்து ஜன்னல் கதவுகளையும் நன்றாக இழுத்து மறைத்துக்கொண்டு, "சரி; சீக்கிரமாகப் பங்களாவுக்கு ஓட்டு" என்று மினியனைப் பார்த்துக் கூறினாள். அவனும் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து தனது

ஆசனத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து குதிரையின் கடிவாள வாரையும் சவுக்கையும் தனது கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு குதிரையை விசையாக ஊக்க, அது உடனே ஓட ஆரம்பித்தது. அதை உணரவே, கோகிலாம்பாளுக்கு அப்போதே உயிர் திரும்பத் தொடங்கியது. அதுவரையில் வெடவெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த மடந்தையின் கைகால்கள் முதலிய அங்கங்களெல்லாம் அப்போதே ஒருவாறு அமைதியடைய ஆரம்பித்தன. பெருத்த கிலியினாலும், ஆத்திரத்தினாலும், கவலையினாலும், அவமானத்தினாலும் பதறிக் கொந்தளித்துத் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவளது மனம் சிறிதளவு அவளது கட்டிலடங்கி வரத் தொடங்கியது. கால் நாழிகை காலத்தில் வண்டி இரண்டு மூன்று தெருக்களின் முடக்குகளில் திரும்பிப் போனதை உணர்ந்த கோகிலாம்பாள் அதற்குமேல் தனக்கு எவ்வித அபாயமும் நேராதென்றும், அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி அதற்குமேல் தன்னை உபத்திரவிக்க முடியாதென்றும் நினைத்துத் தன் மனத்தை நிரம்பவும் தேற்றித் துணிவடைந்தவளாய், ஜன்னல்களின் கதவிடுக்குகளால் வண்டியின் மூன்று பக்கங்களிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தி வண்டிக்கருகில் யாரும் வரவில்லையென்பதைக் கண்டு உடனே மினியனை நோக்கி, "அடே மினியா! முருகேசனைப் போலீஸ் அழைத்துக் கொண்டு போனானே; அவன் பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்தானா? நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்?" என்று வினவினாள்.

அதைக் கேட்ட மினியன், "சாமீ! நானு சொந்த அலுவலா ஆனைகவுனியண்டெ வந்தேனுங்க. நம்ப முருகேஸனைத் தானாக்காரன் இட்டுக்கினு போனதை நானு தூரத்திலே இருந்து பாத்தேனுங்க. வண்டியெ அப்பாலெ இப்பாலெ நவத்தி ஓட்டி இருப்பான், அதுக்காவ தானாக்காரன் புடிச்சிக்கினு போறான்னு நெனெச்சிக்னேன். உள்ளற எஜமான் இருந்தத்தெப் பாத்தேன். வண்டியை ஓட்ட யாரும் காசாரி இல்லியேன்னு நெனெச்சு நானு நம்ப வண்டிக்கிப் பின்னாலெயே ஓடியாந்தேனுங்க. எப்படி ஓடியாந்தும் வண்டியெப் புடிக்க முடியல்லீங்க. கடெசியா எஜமான் ஒரு ஊட்டண்டெ வண்டியை நிறுத்தி, எறங்கி உள்ளற போனத்தை நான் தெருக்கோடியெ இருந்து பார்த்தேனுங்க. அந்த அடையாளத்தைப் புடிச்சிக்கினு

வண்டியண்டை வந்து சேர்ந்து எஜமான் வாறந்தனியும் அப்பிடியே வண்டியிலெ குந்திக்கினு இருந்தேனுங்க. எஜமான் வந்தீங்க. அம்பிட்டுத்தான் சங்கதி'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், "ஓகோ! அப்படியா அதுவும் கடவுள் கிருபைதான்! நல்லது. அதிருக்கட்டும். முருகேசன் வலது பக்கமாய் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்ததாகப் போலீஸ் ஜெவான் மிரட்டி அவனை ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனானே. அங்கே அவனை அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?" என்று மிகுந்த கவலையோடு வினவினாள்.

உடனே மினியன் அலட்சியமாகப் பேசத்தொடங்கி, "அவுங்க என்ன பண்ணப் போறாங்க. வண்டி வலது பக்கமாக வந்துட்டா, அதுக்குள்ளற அந்த ஜெவானுக்குக் குடி முளுகிப் பூட்டுது போலிருக்குது. முருகேஸனை இட்டுக்கினு போயி அவன் தலையெச் சீவிப்புடப் போறதில்லை. ஏதாச்சும் ஒரு ரூவா அரை ரூவாக்காக அவராதம் போடப் போறாங்க. அதுக்கு மேலே ஒண்ணும் செய்யப் போறதில்லீங்க. இல்லாமெப்போனா முருகேஸன் கெட்டிக்காரனாயிருந்தா, ஒரு ரெண்டெணாவை எடுத்து அந்தத் தானாக்காரன் சோப்பிலேயே சொருவிப்புட்டா ஒடனே ஓடியாந்துள்ளாம்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் மிகுந்த இரக்கமும் கவலையும் காட்டி, "அடே மினியா! அவனிடத்தில் சில்லரைக் காசு இருக்குமோ இருக்காதோ. அவன் அபராதத் தொகையைச் செலுத்த முடியாமல் கஷ்டப்படுவான். நாம் அவனைக் கவனிக்காமல் அலட்சியமாய் இருப்பது சரியல்ல. சீக்கிரமாக வண்டியைப் பங்களாவுக்கு ஓட்டி என்னை அங்கே கொண்டு போய் விட்டு, நீ கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் அபராதம் செலுத்தி அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து சேர்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட மினியன், "அப்படியே ஆவட்டுங்க எசமான். இதோ வேகமா ஓட்டறேனுங்க. ஆனா, நாம் போற ரஸ்தாவெல்லாம் ரிப்பேரு பண்ணறாங்களாம். மூங்கலெக் கட்டிக் குறுக்கே மறைச்சிக்கிறாங்க. அதனாலே தான் அப்பாலே இப்பாலே இருக்கற ரஸ்தாவிலே போயி சுத்திக்கினு வாறேன்.

இருந்தாலும பரவாயில்லீங்க. நாம் படியப் பூட்லாமுங்க. முருகேஸனை இதுக்குள்ளற தானாவுலே என்னா பண்ணிப்புடப் போறாங்க. அதெல்லாம் கெடுதல் எதுவும் நடக்காதுங்க, நானு சண நேரத்துலே போயி அவனெ இட்டாறேனுங்க. எசமானுக்கு அந்த கவலெ வாணாங்க" என்று கூறிய வண்ணம் குதிரையை நன்றாக அதட்டி ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

அவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட பெண்மணி வண்டி சீக்கிரம் பங்களாவையடைந்து விடுமென்றும், உடனே மினியன் போய் முருகேசனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவான் என்றும் நினைத்துத் தன் மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டாள். முருகேசனைப் பற்றி அவளது மனத்தை வதைத்துக் கொண்டிருந்த கவலை உடனே விலகியது. விலகவே, அந்த மடந்தையின் மனம் தனது நிலைமைப்பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போயிற்று. தனது ஆருயிர் மணாளனான கண்ணபிரான் அப்போது எவ்விடத்தில் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறானோவென்றும், அவனைத் தான் காண இயலாமல் போய்விட்டதே என்றும், தான் புறப்பட்டுவர வேண்டுமென்று அவன் கடிதம் எழுதியனுப்பியதன் கருத்து எதுவாக இருக்கும் என்றும் அந்தப் பெண்மணி பலவாறு எண்ணத் தொடங்கினாள். போலீசார் கண்ணபிரானை எவ்வளவுதான் வஞ்சித்திருந்தாலும், அல்லது, வதைத்திருந்தாலும், அவர்களது கேவலமான துர் எண்ணத்திற்கு அவன் இணங்கி இருப்பானா என்ற சந்தேகமே அடிக்கடி தோன்றி அவளது மனத்தைக் கப்பிக்கொண்டு புண்படுத்தலாயிற்று. தான் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகிய சொற்ப காலப் பழக்கத்திலிருந்து, அவன் மானமும், ஆண்மையும், வீரத் தன்மையும் பூர்த்தியாக வாய்ந்தவனென்ற அபிப்பிராயமே அவளது மனத்தில் பதிந்து போயிருந்தது. ஆகையால், அவன் தனது உயிரே போய்விடுவதானாலும் போலீசாரது கபடக் கருத்திற்கு இணங்கி இருக்கமாட்டான் என்றும், அவர்கள் ஏதோ தந்திரம் செய்து அவ்வாறு கடிதம் எழுதி வாங்கி அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்றும் நமது பெண்ணரசியான கோகிலாம்பாள் தனக்குத் தானே நிச்சயித்துக் கொண்டாள். அதுவுமன்றி, தன்னை அவ்வாறு வஞ்சித்து அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்திருந்த மனிதர் கண்ணபிரான் அடை

பட்டிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குரிய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்பதையும் அவள் யூகித்து நிச்சயித்துக் கொண்டாள். கண்ணபிரான் எழுதியனுப்பின கடிதத்தில், ஒரு முக்கியமான அதிகாரியின் அநுதாபமும், உதவியும் தனக்குக் கிடைத்து இருப்பதாய் அவன் எழுதி இருந்ததைப் படித்தபோதே அந்த மடந்தைக்கும் பூஞ்சோலையம்மாளுக்கும் அது போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டருடைய தயவு அவனுக்குக் கிடைத்திருந்தால், அவன், "இந்த ஸ்டேஷன் அதிகாரியின் உதவி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிற"தென்று எழுதி இருப்பான். போலீஸ் கமிஷனரோ ஸ்டேஷன்களுக்கு அதிகமாய் வருவதுமில்லை; கைதிகளோடு நெருங்கிப் பழகுவதுமில்லை. அதுவுமன்றி, அவர் வெள்ளைக்கார துரை. கருப்பு மனிதர்கள் அபாரமான செல்வாக்கும் செல்வமும் வாய்ந்தவராய் இருந்தாலன்றி மற்றவருக்கு அத்தகைய பெருத்த பதவியிலுள்ள துரைகளின் நெருங்கிய பழக்கமும் நட்பும் உதவியும் கிடைப்பது அரிது. ஆதலால், கண்ணபிரானுக்குப் பழக்கமான முக்கிய அதிகாரி போலீஸ் கமிஷனருமன்று, சப் இன்ஸ்பெக்டருமன்று; அநேகமாய் அவர் பெரிய இன்ஸ்பெக்டராய்த்தான் இருக்க வேண்டுமென்று தாயும் மகளும் ஆரம்பத்திலேயே சந்தேகித்தனர். கோகிலாம் பாளின் மனத்திலிருந்த அந்தச் சந்தேகம் வேறு இரண்டு மூன்று விஷயங்களினால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. கோவிந்தசாமி தன்னை அழைத்துச் சென்ற மாளிகை பிரம்மாண்டமானதாக இருந்ததோடு அதன் வாசலில் ஜெவான்கள் பாராக்கொடுத்து நின்றனர். பிறகு தான் உட்புறத்தில் இருந்த காலத்தில் டெலிபோன் சம்பாஷணையில் அந்த மனிதர் தாம் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது வீட்டிலிருந்து பேசுவதாகவும், ஆனால் போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டர் அப்போது வீட்டில் இல்லையென்றும், தமது பெயர் கோவிந்தசாமியென்றும் மறுமொழி தெரிவித்தார் அல்லவா? அதிலிருந்து, அந்த வீடு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடையது என்பது சந்தேகமறத் தெரிந்தது. அந்த வீட்டிலிருந்த அவ்வளவு சிரேஷ்டமான சயன அறையை அவ்வளவு தாராளமாகவும் உரிமையோடும் கிலேசமின்றியும் உபயோகித்துக் கொண்டவர் இன்ஸ்பெக்டராகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற நிச்சயம்

ஏற்பட்டது. அதுவுமனறி, தனனை அழைத்துவந்து அறைக்குள் அனுப்பிவிட்டு வெளிக்கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டவனது பெயர் கோவிந்தசாமியென்று முதலில் அந்த மடந்தையிடம் கூறிய மனிதர் பிறகு டெலிபோனில் தாமே கோவிந்தசாமி என்று கூறியதிலிருந்து, தாம் இன்னாரென்பதை உள்ளபடி வெளியிட அவர் விரும்பவில்லை என்பதும், அவரே இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தாலன்றி மற்றவர் அவ்வாறு தமது பெயரை மறைக்க வேண்டிய அவசியமில்லையென்பதும் நமது பெண்மணிக்கு நன்றாக விளங்கின. அதுவுமன்றி, அவரது கம்பீரமான தோற்றம், அமர்த்தலான நடத்தை, எடுப்பான நடைநொடி பாவனைகள் முதலியவைகளும் அவர் உத்தியோக அதிகாரத் திமிர் கொண்டவர் என்பதைத் தெள்ளிதில் காட்டின. ஆதலால், மகா கூர்மையான பகுத்தறிவைப் பெற்றிருந்த கோகிலாம்பாள் தன்னிடம் துராகிருத நினைவைக் கொண்டு பலாத்காரத்தை உபயோகிக்க முயன்ற மனிதர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரே என்று உறுதியாக நிச்சயித்துக் கொண்டாள். அதுவுமன்றி, அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தன்மீது துர்மோகம் கொண்டிருந்தது பற்றியே, கண்ணபிரானின் மீது பொய்க் குற்றம் நிர்மாணித்து அவனைக் கைதியாக்கிக் கொண்டு போனதுமன்றி, அவனிடம் கடிதம் பெற்று அதைக் கொண்டே தன்னையும் வஞ்சித்திருக்கிறாரென்றும் அவள் நிச்சயமாக நம்பினாள். ஆனால், அந்த இன்ஸ்பெக்டரைத் தான் அதற்குமுன் பார்த்ததாகவே நினைவில்லை. ஆதலால், அவர் எப்போது தன்னைப் பார்த்து அவ்விதமான துராசை கொண்டிருப்பார் என்ற சந்தேகமும் வியப்பும் தோன்றித் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருந்தன. அப்போது காலை சுமார் பத்துமணி சமயமாய் இருந்தது. அவள் அன்றையதினம் காலையில் எவ்வித ஆகாரமும் உண்ணாமல் புறப்பட்டுச் சென்றாள். ஆதலால், ஆகாரமின்மையால் ஏற்பட்ட தேக அயர்வும் முகவாட்டமும் ஒருபுறம் இருக்க, திடீரென்று தான் தனது கற்பை இழப்பதான பிரம்மாண்டமான அபாயத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டதனால் ஏற்பட்ட பெருந் திகில், குலை நடுக்கம், அதன்பிறகு அவ்விடத்திலிருந்து தான் தப்பித்துக் கொண்டு வருவதற்குத் தான் செய்த தந்திரம் பலிக்காமல்

போய்விடப் போகிறதே என்ற பேரச்சம், மன அலட்டல் முதலிய பலவகைப்பட்ட பலமான உணர்ச்சிகள் ஒன்று கூடி அந்த மின்னாளை நெடுநேரமாக வதைத்து விட்டமையால் அவள் முற்றிலும் சோர்ந்து தளர்ந்து வாடித் துவண்டு பெட்டி வண்டியில் அப்படியே சாய்ந்துகொண்டாள். அவளது கண்கள் தாமாகவே மூடிக்கொள்வதும் திறந்துகொள்வதுமாய் இருந்தன. மூளையும் சிரமும் மயங்கிச் சுழன்ற வண்ணமிருந்தன. ஆகவே, அந்த அருங்குண நங்கை வண்டி எந்தத் திக்கில் சென்றது, அல்லது எந்தத் தெருவில் சென்றது என்பதையும் சிறிதும் கவனியாமல் வேதனைக் கடலில் மூழ்கியிருந்தாள். அதுவுமன்றி, மினியன் என்ற காசாரி அவர்களிடம் அந்தரங்கமான விசுவாசம் உடைய உண்மையான வேலைக்காரன் ஆதலால், அவன் தன்னிடம் கபடமாக நடந்து கொள்ளுகிறான் என்பதையாவது, அவனும் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரும் சேர்ந்து கொண்டு தன்னைத் தொடர்ந்து இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகைக்கு வந்திருப்பார்கள் என்றாவது அந்த அணங்கு கனவிலும் சந்தேகிக்க ஏதுவில்லாதிருந்தமையால், ஒரு வஞ்சக வலையிலிருந்து தப்பி வந்த தன்னை மறுபடி வீழ்த்த இன்னொரு வஞ்சக வலை விரிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை அவள் சிறிதும் எண்ணாமல், தனது மனம் முழுவதையும் வேறிடத்தில் செல்லவிடுத்து மெய்ம்மறந்து போயிருந்தாள். ஆயினும், தான் தனது பங்களாவை விரைவில் அடையவேண்டும் என்ற ஆவலும், தனக்கு நேரிட்ட பேராபத்தைத் தனது தாயிடம் கூறி, மறுபடி ஏதேனும் தக்க ஏற்பாடு செய்து, கண்ணபிரானை விடுவிக்க முயற்சிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் இன்னொரு புறத்தில் அவளை வருத்திக் கொண்டே இருந்தமையால் வழி நீண்டுகொண்டே போவது போலத் தோன்றி அவள் தனது பொறுமையை இழந்து தவிக்கும்படிச் செய்தது.

அவ்வாறு அந்த மங்கையர்க்கரசி குழம்பிய அறிவும், கலங்கிய மனதும், தளர்ந்த மேனியும், தவித்த அங்கங்களுமாய் வண்டிக்குள் வீற்றிருக்க, மினியன் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரது விருப்பத்தின்படி வண்டியை விசையாகத் தென் திசையில் விடுத்துக்கொண்டே ஹைக்கோர்ட்டுப் பக்கமாகச் சென்று கோட்டை மைதானத்தை அடைந்து, அதைத் தாண்டி

மேலும் தெற்கு திக்கில் போகத் தொடங்கினான். அவன் துணிந்து அவ்வாறு செய்தான். ஆனாலும், கோகிலாம்பாள் அது இன்ன இடம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு வண்டியை நிறுத்தும்படித் திடீரென்று உத்தரவு கொடுத்துவிட்டால், கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரின் கோரிக்கையின்படி தான் நடந்துகொள்ள இயலாமல் போய் விடுவதோடு, அவ்வளவு தூரம் தெற்கில் வண்டியை ஓட்டி வந்ததற்குக் காரணம் தான் சொல்ல நேருமே என்ற அச்சமும் அபாரமாக எழுந்து அவனை நடுக்குவித்தது. பாதைகள் பழுது பார்க்கப்படுவதாகத் தான் கூறிய சமாதானம் உண்மையாக இருந்தாலும், இடை இடையில் மேற்கு நோக்கி குறுக்கே சென்ற பத்துப் பதினைந்து பாதைகளை யும் கடந்து, தான் நேராகத் தெற்குத் திக்கில் ஒன்றரை மைல் தூரம் வந்து விட்டதற்கு தான் எவ்விதமான சமாதானமும் கூறினாலும், அது பொருத்தமாய் இராதே என்ற பெருத்த கவலையும், அவள் கவனித்துக் கேள்வி கேட்டுவிட்டால் தான் தப்புவது துர்லபமென்ற அச்சமும் மினியனது மனத்தில் தோன்றி அவனை அளவற்ற சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்திக்கொண்டே இருந்தன. கோகிலாம்பாள் கேட்டுவிட்டால், தான் எவ்விதமான சமாதானம் கூறலாம் என்று அவன் ஒவ்வொன்றாக யோசித்து யோசித்துத் தனக்குத்தானே ஆக்ஷேபணை சமாதானங்கள் செய்து கொள்கிறான். எந்தச் சமாதானமும் அவனுக்குத் திருப்திகரமாகத் தோன்றவில்லை. அவன் கோட்டையைக் கடந்து அதற்கப் புறத்திலிருந்த கடற்கரைச் சாலையின் வழியாகச் செல்ல ஆரம்பிக்க, அவனது உடம்பு தானாகவே நடுங்கத் தொடங்கியது. கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் தனது எஜமாட்டிக்கு எவ்விதமான கெடுதலோ, அல்லது, அவமானமோ செய்வாரோ என்ற பீதி அவனது மனத்தைக் கலக்க ஆரம்பித்தது. அவனது அடி வயிற்றில் ஒருவித வேதனை தோன்றி, அவனை நிலைதடுமாறச் செய்தது. சிறிது தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த தோப்பிற்குள் தான் வண்டியை நிறுத்தினால், அப்போது எப்படியும் கோகிலாம்பாள் வெளிப்பக்கத்தை நோக்கி, அது இன்ன இடம் என்பதைக் கவனித்து உடனே உண்மையைக் கண்டுகொள்வாள், அல்லது, அவ்விடத்தில் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் வந்து அவளுக்கு ஏதேனும் கெடுதல் செய்ய

எத்தனித்தால், அப்போதும் அவள் அந்த இடம் இன்னது என்பதை அவசியம் உடனே கண்டுகொள்வாள், அதோடு தனக்கு அவர்களது வீட்டின் ருணம் அற்றுப்போவது நிச்சயத்திலும் நிச்சயம் என்று நினைக்க நினைக்க மினியனுக்கு அப்போதே அடிவயிற்றில் பெரிய கலக்கமும் குமுறலும் ஆரம்பித்தன. அவன் அத்தகைய விபரீத நிலைமையில் இருக்க, மேலும் இரண்டொரு நிமிஷநேரத்தில் வண்டி எதிரிலிருந்த தோப்பிற்குள் நுழைந்தது. நுழையவே, மினியனது மனவேதனை யும், தேக அவஸ்தையும் அவனால் தாங்க இயலாத உச்ச நிலையை அடைந்தன. அந்தத் தோப்பிற்குப் பக்கத்தில் தாழைகள் நிறைந்த மணல் பரப்பும், அதற்கப்பால் விஸ்தாரமான கடலும் இருக்கின்றன. தோப்பையடுத்தாற் போல அந்த ரஸ்தாவில் பிரம்மாண்டமான ஒரு இரும்புப்பாலம் இருக்கின்றது. அந்தப் பாலத்தண்டையில் வண்டியை நிறுத்தும்படி கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் அவனிடம் கோரியிருந்தார். ஆதலால், அது அந்த இடத்தை அடைவதற்கு முன்பே மினியனது நிலைமை பரம வேதனையான நிலைமையாகிவிட்டது. உண்மையிலேயே அவனுக்கு விலக்கமுடியாத ஒருவித தேகபாதை ஏற்பட்டு விட்டது. அவன் அந்த ரஸ்தாவின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வெகுதூரம் வரையில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியதன்றி, இரண்டு பக்கங்களிலுமிருந்த மறைவுகளையும் உற்று நோக்கினான். கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் எவ்விடத்திலும் காணப்படவில்லை. அவர் வருகிற வரையில் தான் அவ்விடத்தில் வண்டியை நிறுத்தினால், கோகிலாம்பாள் அதன் காரணமென்ன என்று கேட்பதோடு, வெளிப் பக்கத்தையும் கவனித்துப் பார்ப்பாள். ஆதலால், தான் அகப்பட்டுக்கொள்வது நிச்சயம் என்று நினைத்த மினியன் வண்டியை இரும்புப் பாலத்தின் ஆரம்பத்தில் நிறுத்திவிட்டு சடக்கென்று கீழே குதித்து, "சாமீ! எனக்கு அடிவவுத்துல என்னமோ தொந்தரவு பண்ணுதுங்க. வண்டி இப்பிடியே ஒரு நிமிச நேரம் நிக்கட்டுங்க. இந்த வாராவதிக்குக் கீயே போயிட்டு இதோ வந்துட்றேனுங்க" என்று கூறிய வண்ணம், அவள் ஏதேனும் மறுமொழி கொடுப்பாளோ என்பதையும் கவனிக்காமல் விசையாக நடந்து பக்கத்திலிருந்த சரிவின் வழியாகக் கீழே இறங்கி இரும்புப் பாலத்தினடியில்

சென்று அதன் முதல் கணவாய்க்குள் நுழைந்தான். நுழையவே, அடுத்த நிமிஷத்தில், அதற்குப் பக்கத்திலிருந்த இரண்டாவது கணவாய் மறைவிலிருந்த ஒரு மனிதன் அவ்விடத்தை விட்டு விரைவாக நடந்து முதற் கணவாய்க்குள் வந்து நமது காசாரியை நோக்கிப் புன்னகைசெய்து அன்பாகவும் நயமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "யாரப்பா நீ? உன் பெயர் மினியனா? புரசைப்பாக்கம் துபாஷ் ராஜரத்ன முதலியாருடைய மூத்த மகளைப் பெட்டி வண்டியில் வைத்து அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயல்லவா?" என்று வினவினான்.

அதைக் கேட்ட மினியன் மிகுந்த ஆச்சரியமும் ஆவலும் அடைந்து அவனை உற்று நோக்கினான். அந்த மனிதருக்குச் சுமார் நாற்பது வயதிருக்கலாம். அவன் சாதாரணமாய்ப் பெரிய மனிதர்களின் வீடுகளில் வேலைசெய்யும் சம்பளக்காரன் போல, ஏழ்மை நிலைமையில் காணப்பட்டான். அவன் தன்னை அறிந்து கொண்டு கோகிலாம்பாளைப் பற்றி விசாரித்தமையால் அவன் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாருடைய வேலையாளா கத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும், அவரால் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்றும் மினியன் உடனே யூகித்துக் கொண்டான். ஆயினும், அவனது மனம் பலவகைப்பட்ட சந்தேகங்களைக் கொண்டது. தான் பாலத்தடியில் மறைந்திருந் தால் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தார் ரஸ்தாவோடு வந்து கோகிலாம்பாளிடம் பேசி உண்மையைக் கிரகிப்பதாகத் தன்னிடம் கூறினாரேயன்றி தமது ஆளைப் பாலத்தடியில் ஒளித்து வைத்திருப்பதாகக் கூறவில்லை. ஆதலால், தான் எதிர்பாரா வகையில் அந்த மனிதன் வந்து தன்னிடம் கேள்வி கேட்டது மினியனுக்கு மிகுந்த வியப்பையும் கவலையையும் உண்டாக்கியது. ஆகவே விஷயம் இன்னதென்பதை அறிய ஆவல் கொண்ட மினியன் அந்த மனிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்து, "என்னெ நீ அடையாளம் கண்டுக்கினெ; நீ ஆருங்கறது தெரியலியெ. ஒன்னெ ஆரு அனுப்பிச்சது?" என்றான்.

உடனே அந்த மனிதன், "நான் பேசுவதிலிருந்து என்னை யார் அனுப்பியிருப்பார்களென்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா. கோவிந்தபுரம் சின்ன ஜெமீந்தார் ஐயா என்னை இங்கே அனுப்பினார்கள். நான் அவர்களுடைய வேலைக்காரன்.

அவர்கள் இங்கே வந்து இந்நேரம் காத்திருந்தார்கள். நீ வரவில்லை. பக்கத்திலுள்ள கோட்டைக்கு ஓர் அசவர காரியமாய் அவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். அதுவுமில்லாமல், நீங்கள் வரும் போது அவர்கள் இங்கே இருந்தால் அது சந்தேகத்துக்கு இடங் கொடுக்குமாம். உன் வண்டி இங்கே வந்து நிற்கையில், அவர்கள் தற்செயலாக வருகிறவர் போல வந்து வண்டி நிற்பதைக் கண்டு அம்மாளோடு பேச்சுக்கொடுக்க வேண்டுமாம். அவர்கள் கோட்டைக்குள் போய்த் தங்களுடைய அலுவலைச் சீக்கிரத்தில் முடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து கோட்டையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் மறைவாக இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நீ வந்தவுடன், உன்னோடு நான் பேசி, பெண் வண்டியில் வந்திருக்கிறதா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு சீக்கிரமாக ஓடிவந்து தம்மிடம் சொல்லும்படி திட்டம்செய்து, என்னை இங்கே நிறுத்திவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். நான் போய் அவர்களை உடனே அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீ இவ்விடத்திலேயே இரு; வண்டியண்டை நீ வரவேண்டாம். நான் போய் அவர்களை இங்கே அழைத்துவர ஐந்து நிமிஷநேரம் பிடிக்கும். அவர்கள் அம்மாளிடம் கால்மணி நேரமாவது பேசிவிட்டு, நீ இங்கே வந்திருக்கிறாயென்பதை அம்மாள் வாயின் மூலமாகவே தெரிந்து கொள்ளுகிறவர் போலக் காட்டிக் கொண்டு உடனே உன்னைக் கூப்பிடுவார்கள். அநேகமாய் நானே உன்னைக் கூப்பிட இங்கே வருவேன். அதுவரையில் நீ இவ்விடத்திலேயே இரு. மேலே தலையைக்கூடக் காட்ட வேண்டாம்'' என்றான். அந்த வரலாற்றை உண்மையென்று நம்பிய மினியன் சிறிதுநேரம் யோசனை செய்தபின், ''சரி நீ ஓடி ஐயாவைக் கடிய இட்டா. இல்லாமெப்போனா, அம்மா இந்த எடம் இன்னதுங்கறத்தெக் கண்டுக்கினு கீயே எறங்கி வந்து என்னெக் கூப்பிட்டாலும் கூப்பிடுவாங்க'' என்று ஆத்திரத்தைக் காட்டி மொழிந்தான். உடனே அந்த மனிதன், ''நீ வண்டியை விட்டு இறங்கி இங்கே வந்தபோது அம்மாளிடம் என்ன சொல்லிவிட்டு வந்தாய்?'' என்றான். மினியன், ''அடிவவுத்தெ நோவுதுன்னு சொல்லிப்புட்டு வந்தேன்'' என்றான்.

அந்த மனிதன், ''அப்படியானால், அம்மாள் இந்தப் பக்கம் வரவும் மாட்டார்கள். உன்னைப் பார்க்கவும் மாட்டார்கள். நீ

கவலைப்படாமல் ஒரு பக்கமாய்ப்போய் உட்கார்ந்துகொண்டிரு'' என்று கூறியபின் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் வந்து சரிவின் வழியாக மேலே ஏறி மினியனது திருஷ்டியில் படாமல் மறைந்து போனான்.

அவ்வாறு தனியாய் விடப்பட்ட மினியன் சுமார் பத்து நிமிஷ காலம்வரையில் அவ்விடத்தில் தங்கி தனது தேக பாதையை நிவர்த்தி செய்து, இளைய ஜெமீந்தாரது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தவனாய் நின்றுகொண்டிருந்தான். வண்டிகள் தடதடவென்று போவதும் வருவதுமாயிருந்தன. நிமிஷம் கழியக் கழிய அவனது மனவேதனை அதிகரித்து மலையாய்ப் பெருகியது. தன் வண்டி நடு ரஸ்தாவில் நிறுத்தப் பட்டிருந்தமையால், கோகிலாம்பாள் நான்கு பக்கங்களையும் பார்த்து, அது இன்ன இடம் என்பதை எப்படியும் அந்நேரம் கண்டுகொண்டிருப்பாள் என்ற அச்சமே பெரிதாக அவனை வதைக்கத் தொடங்கியது. கோகிலாம்பாளும், சௌந்தர வல்லியம்மாளும் அதற்குமுன் பல தடவைகளில் கடற்காற்று வாங்கும் பொருட்டு அந்த இடத்திற்கு வந்திருப்பதால், அதன் அடையாளம் கோகிலாம்பாளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துபோய் விடுமாதலால், அந்தத் தடவை தான் தப்ப முடியாதென்றும், அவர்களிடம் இனி தனக்கு வேலை நிலைக்காதென்றும் மினியன் நினைத்துப் பலவாறு எண்ணமிட்டவனாய் இருந்தான். அவன் அவ்விடத்தில் சந்தித்த மனிதன் போன பிறகு, சுமார் அரைநாழிகை சாவகாசம் கழிந்தது. அந்நேரம் அநேகமாய் இளைய ஜமீந்தார் வந்து கோகிலாம்பாளோடு பேசி முடித் திருப்பாரென்றும், அவர் தம்மைக் கூப்பிடுவார் என்றும் மினியன் நினைத்து ஆவலே வடிவாயும், வேதனையே நிறைவாயும் தவித்திருக்க, அப்பொழுது பாலத்தின்மேல் நின்றபடி சுந்தர மூர்த்தி முதலியார், ''மினியா! அடே மினியா!'' என்று மிகுந்த கவலையோடு அவனைக் கூப்பிட்ட குரல் உண்டாயிற்று. அடுத்த நிமிஷம் அவர் சரிவண்டை வந்து தமது முகத்தைக் கணவாய்ப் பக்கம் திருப்பி உள்பக்கம் பார்த்தபடி இன்னொரு முறை, ''மினியா! மினியா!'' என்று கூப்பிட்டார்.

இளைய ஜெமீந்தார்தான் தன்னை அழைக்கிறார் என்று நிச்சயித்துக்கொண்ட மினியன் கோகிலாம்பாளுக்கு எதிரில்,

தனக்கும் அவருக்கும் அதற்குமுன் அதிகமான பழக்கம் இல்லை என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு மெதுவாக வெளியில் வந்து சரிவின் வழியாய் மேலே ஏறி இளைய ஜெமீந்தாரை நோக்கி, "என்ன சாமீ! நீங்க எங்கே வந்தீங்க! நான் வண்டியை ஓட்டிக்கினெ வந்தேன். ஒரே மயக்கமாப் போச்சு. குதிரெ இன்ன எடத்துக்குப் போவுதுான்னு எனக்குத் தெரியாமெப் பூட்டுது. ஒடனே வவுத்தெக் கலக்கிப்புட்டுது. வண்டியெ உட்டு எறங்கி மணலுக்குப் போயிப் படுத்தேனுங்க, அதுதான் தெரிஞ்சது; திரியும் இப்ப நீங்க கூப்பிட்டீங்க. இதுதான் தெரிஞ்சுது" என்று மிகுந்த வியப்பும் துன்பமும் தோற்றுவித்தவனாய்ப் பேசினான். ரஸ்தாவில் வண்டிக்குள் இருந்த கோகிலாம்பாளுக்குக் கேட்கவேண்டுமென்று அவ்வாறு பேசினான். ஆதலால், அவன் செவிடனிடம் பேசுவதுபோல பலமாக ஓங்கிப் பேசினான். அவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டும் கேளாதவர் போலத் தோன்றிய இளைய ஜெமீந்தார், "அடே மினியா! வண்டியைக் காணோமேடா! நீ வண்டியை ரஸ்தாவில் நிறுத்திவிட்டுப் பாலத்தின் கீழே வந்ததாக என்னுடைய ஆள் வந்து என்னிடம் சொன்னான். நானும் அவனும் உடனே புறப்பட்டு இப்போதுதான் வருகிறோம். ரஸ்தாவில் இருந்த வண்டியைக் காணோமே! அது இதற்குள் எங்கே போயிருக்கும்?" என்று பதை பதைப்பும், வியப்பும், ஆவேசமும் தோன்றக் கூறினார்.

அந்தச் செய்தி மினியனுக்குப் பெருத்த இடி வீழ்ந்தது போலாய்விட்டது. அவன் திடுக்கிட்டு, சகிக்கவொண்ணாத அபாரமான திகிலும் குலை நடுக்கமும் அடைந்து, "ஆ! என்ன! என்ன! ரஸ்தாவுலே வண்டி இல்லையா! இந்த எடத்துலே தானே நானு வண்டியை நிறுத்தினேன். இதுக்குள்ளற அது எப்பிடி மாயமா மறைஞ்சு பூட்டுதுங்க" என்று கூறிய வண்ணம் ரஸ்தாவிற்கு ஓடி வந்து, அதன் இரண்டு திக்கிலும் திரும்பிப் பார்த்தான். கண்கண்ட தூரம் வரையில் இரண்டு திக்குகளிலும் வண்டியே காணப்படவில்லை. சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கொணர்ந்திருந்த அவரது பீட்டன் வண்டிமாத்திரம் ரஸ்தாவில் காணப்பட்டது. மினியன் முற்றிலும் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து இளைய ஜெமீந்தாரின் முகத்தைப் பார்க்க, அவரும் அது

போலவே பெருத்த கலக்கமும் குழப்பமும் மனப்பிராந்தியும் அடைந்தவராய் அவனை நோக்கி, ''என்னடா இதுபெருத்த மாயமாக அல்லவா இருக்கிறது! நீ வரவில்லையென்று நினைத்து அந்தப்பெண்ணே ஒருவேளை வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போயிருக்குமோ? சே! அப்படி ஒரு நாளும் நடந்திராது. வேறே யாராவது வந்து தனிமையில் நிற்பதைக் கண்டு குறும்புக்காக ஓட்டிக்கொண்டு போயிருப்பார்களா? அல்லது, குதிரை மோட்டார் வண்டி முதலிய எதையாவது கண்டு மருண்டு வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு ரஸ்தாவோடு போயிருக்குமோ? இது எப்படித்தான் நடந்திருக்குமென்பது விளங்கவில்லையே!'' என்று வியப்பே வடிவாகக் கூறினார். மினியன் முற்றிலும் சித்தப்பிரமை கொண்டவன்போல மாறித் தத்தளித்துத் தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, ''ஐயா! சாமீ! எஜமானர் ஊட்டுக் கொயந்தெக்கி என்ன கதி வந்திச்சோ தெரியலியே!'' என்று நிரம்பவும் தாபந்திரியமாகக் கூறிப் பரிதவித்தான். அது போலவே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் மிகுந்த கலக்கமும் விசனமும் தோற்றுவித்து, ''இதுபெரிய கண்கட்டு வித்தை போலல்லவா இருக்கிறது! இதே இடத்தில் கோகிலாம்பாள் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததை என் வேலைக்காரன் பார்த்து பத்து நிமிஷ நேரம் கூட ஆகவில்லை. இதற்குள் அவள் எப்படி மாயமாய்ப் போயிருப்பாள் என்பது தெரியவில்லையே. அவள் மாத்திரம் மறைந்து போயிருந்தால் ஒரு வேளை அவள் கீழே இறங்கிப் போயிருப்பாளோ, அல்லது வேறே யாராவது அவளை அழைத்துக்கொண்டோ, பலவந்தமாய் அபகரித்துக் கொண்டோ போயிருப்பார்களோ வென்று எண்ண வகையுண்டு. இவ்வளவு பெரிய வண்டி போன இடம் தெரியவில்லையே. நாங்கள் வடக்குத் திக்கிலிருந்து வருகிறோம். ஆகையால், அந்தப் பக்கமாய் வண்டி போகவில்லை என்பது நிச்சயம். தெற்குப் பக்கமாகத் தான் அது போயிருக்கவேண்டும். இந்த ரஸ்தாவோ தாரினால் மெழுகப்பட்டிருப்பதால், வண்டிச் சுவடுகள் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. நாம் இப்போது தெற்குத் திக்கில் விசையாகப் போய்ப் பார்ப்பதைத் தவிர வேறே எதையும் செய்வதற்கில்லை. மினியா! நீயும் எங்களோடு வண்டியில் உட்கார்ந்துகொள். போய்ப் பார்ப்போம்'' என்று அவசரமாகவும் ஆத்திரமாகவும்

கூறினார். அவரது சொற்களைக் கேட்ட மினியன் எவ்வித மறு மொழியும் கூறமாட்டாதவனாய்ச் சித்தப்பிரமை கொண்டவன் போலத் தோன்றி மருள மருள விழித்துத் தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு தத்ரூபம் ஊமைபோலவே நின்றான். அதற்குள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது வேலைக்காரன் அங்குமிங்கும் ஓடி, தோப்பிற்குள்ளும், தாழைப் புதருக்கும் அப்பாலும் சென்று தேடிவிட்டு ஏங்கிய முகமும், பதறிய அங்கங்களுமாய்த் திரும்பி வந்து தமது எஜமானரைப் பார்த்து, "சாமீ! வண்டி வடக்கிலும் போகவில்லை; பக்கங்களிலும் இல்லை. அது தெற்கில்தான் போயிருக்கவேண்டும். நாம் தெற்கே போய்ப் பார்க்கலாம்" என்றான்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அவரது வேலைக் காரனும், மினியனும் அங்கிருந்த அவர்களது பீட்டன் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு அதைத் தெற்கு திசையில் விரைவாக ஓட்டிக்கொண்டு செல்லலாயினர். வண்டி சிறிது தூரம் போனபொழுது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மினியனை நோக்கி, "இந்த ரஸ்தாவிலிருந்து திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகும் பாதைகள் மேற்கு திக்கில் எத்தனையோ பிரிந்து போகின்றனவே! அவளுடைய வண்டி இந்தப் பாதைகளில் எதன் வழியாகவாவது திருவல்லிக்கேணிப் பக்கம் போயிருக்குமோ என்னவோ. நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நேராகத் தெற்கே போய்க் கொண்டிருப்பது வீண்வேலையாக முடியுமோ என்னவோ தெரியவில்லையே" என்றார்.

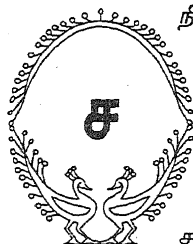
உடனே அவரது வேலைக்காரன், "நாம் இப்படியே திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகிறதாக வைத்துக் கொள்வோம். பெண் நேராகத் தெற்கே போயிருந்தால், நாம் இங்கே போவதும் வீணாய்த்தானே முடியும்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சிறிதுநேரம் யோசனை செய்து, "ஆம், நீ சொல்வதும் சரியான சங்கதிதான்! பல ரஸ்தாக்கள் எதிரில் குறுக்கிடும்போது, எவ்விதமான தகவலும் இல்லாமல் நாம் தேடினால் இப்படிப்பட்ட திண்டாட்டந்தான் ஏற்படும். ஆனால், எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு போன மனிதர்

அவளுக்குக் கெடுதல் செய்ய நினைப்பவராய் இருந்தால், அவர் வண்டியை ஊருக்குள் கொண்டுபோக எண்ணமாட்டார். அவர் பெண்ணுக்கு வேண்டிய மனிதராயிருந்து, அதற்கு உதவி செய்ய எண்ணினால் மாத்திரம், அவர் வண்டியைத் திருவல்லிக்கேணி வழியாகக் கொண்டு போயிருப்பார். அவரைத் தொடர்ந்து நாம் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. பெண்ணுக்குக் கெடுதல் செய்ய நினைத்திருந்தால், அவர் வண்டியை நேரில் தெற்கேதான் கொண்டுபோயிருப்பார். ஆகையால், நாம் நேராகத் தெற்குத் திக்கில் பார்த்துக்கொண்டே மயிலாப்பூர் வரையில் போவோம்; அதற்கு அப்பாலும் கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பார்த்து நிச்சயித்துக் கொள்வோம். வண்டி அங்கே காணப்படாவிடில், பெண் திருவல்லிக்கேணி வழியாய்த் தான் போயிருக்க வேண்டு மென்றும், அது பத்திரமாய் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரும் என்றும் நாம் யூகித்துக் கொள்வோம்" என்று கூறிய வண்ணம் தமது பீட்டன் வண்டியை விரைவாகத் தெற்குத் திக்கில் ஒட்டினார்.

11—வது அதிகாரம்

பேதையே போதியோ பித்தனாய் விடுத்தெனை

நிதொடர் மங்கலமென்ற ஊரில் முகாம் செய்திருந்த திவான் முதலியார் தமது சமையற்காரனான முத்துசாமி தெரிவித்த வரலாற்றைக் கேட்டுத் தாங்கவொண்ணாத அபாரமான விசனத்தினாலும் மன எழுச்சியினாலும் தாக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்து மேஜையின்மீது குப்புறச் சாய்ந்தார் அல்லவா? அப்போது அவ்விடத்தில் முத்துசாமியைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை ஆதலாலும், அவர்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணை நிரம்பவும் தணிவான குரலில் ரகஸியமாக நடந்தது ஆதலாலும் முத்துசாமியும், திவானும் விபரீதமான நிலைமையில் இருந்தார்கள் என்பதை மற்ற எவரும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அப்போது முத்துசாமியினது உடம்பின் நிலைமை சொல்லிலடங்காத மகா துன்பகரமான நிலைமையாக இருந்தது. அவனது உடம்பிற்குள் சென்ற பாஷாணம் இரத்தத்தில் கலந்துகொண்டு உடம்பு முழுவதும் பரவி, தலைக்கும் ஏறிப்போய்விட்டது. ஆகையால், அவனது உடம்பு கட்டிலடங்காமல் தத்தளிக்கிறது. ஒவ்வோர் அங்கமும் தெறித்துத் தனித்தனியாய்க் கிழிந்து விடுமோவென்னும் நிலைமையை அடைந்தது. குடல்களும் இரத்தமும் உடம்பை விட்டு வெளிப்பட்டு விடக்கூடிய நிலைமையை அடைந்து விட்டன. தொண்டை வறண்டு போய் முறுக்கிக் கொள்ளுகிறது. வயிறு முழுதும் துண்டு துண்டாய்க் கிழிபட்டு வாய் வழியாக வெளியில் வந்து விடுமோ வென்னலாம்படி ஆய்விட்டது. அவனது கண்கள் தெறித்து வெளியில் வந்துவிடத்தக்க நிலைமையை அடைந்தன. கீழே படுத்துப்புரள ஆரம்பித்த

முத்துசாமி திவான் முதலியார் மூர்ச்சித்து மேஜையின் மீது குப்புறச் சாய்ந்து போனதைக் கண்டு சகியாதவனாய்த் தான் அநுபவித்த நரக வேதனையைச் சிறிது நேரம் மறந்து ஒருவித ஆவேசம் கொண்டவனாய் எழுந்தோடி சமையலறைக்குள் சென்று, ஓர் ஈரத் துணியையும், தண்ணீரையும் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து துணியினால் திவானினது முகத்தைத் துடைத்து விட்டு, அவரை நிமிர்த்தி நாற்காலியில் சார்த்தி வாயைத் திறந்து தண்ணீரை வார்த்து, அவர் இரண்டொரு வாய் விழுங்கும்படிச் செய்தான். அந்த அபாய வேளையில் தான் வேறே மனிதர்களை உதவிக்கு அழைத்தால் அவர்களிடம் தான் உண்மையான தகவலைச் சொல்ல நேரிடுமென்றும், அவ்வாறு தான் செய்வது உசிதமல்லவென்றும் முத்துசாமி எண்ணினான்; திவான் முதலியாரது மனையாட்டியைப்பற்றிய விஷயத்தைத் தான் மற்றவர்களுக்குத் தெரிவித்து, திவானுக்குத் தலைகுனிவை ஏற்படுத்துவது உசிதமான காரியமல்ல என்று அவன் நினைத் தான். தான் விஷத்தைத் தின்ற வரலாற்றை மற்றவர் கேட்பார்களாயின், தன்னை அவர்களெல்லோரும் துகைத்துச் சித்திரவதை செய்வார்களென்ற எண்ணம் உண்டானது. ஆயினும், தன்னைப்பற்றியே அவன் கவலை கொள்ளவில்லை. தான் திவானுக்கு விஷமிட நினைத்தது தனக்கே நேர்ந்ததென்று கூறுவதைக் கேட்டு மற்றவர் அதன் மூலகாரணத்தை அறிய எப்படியும் பிரயத்தனப்படுவர். ஆதலால், தான் அதற்கு இடங்கொடுப்பது சரியல்லவென்று நினைத்து, முத்துசாமி வேறே எவரையும் உதவிக்கு அழைக்காமல் தான் உயிர்க்கழுவில் நின்று துடித்த பரம வேதனையான சந்தர்ப்பத்தில், பலவித சிகிச்சைகள் செய்து தண்ணீர் கொடுத்து விசிறி, திவான் முதலியாரது மூர்ச்சையை இரண்டு நிமிஷ நேரத்தில் தெளிவித்தான். அவர் தமது கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். முத்துசாமி தத்தளித்துத் தனது பிராணனைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதையும், வேறே யாரும் இல்லாததையும் உணர்ந்து, ''அப்பா! முத்துசாமி! நம்முடைய வைத்தியரை அவசரமாக அழைத்து வரச் சொல்லி ஆளை அனுப்பி இருக்கிறேன். அவர் வருவார். அவரிடமும் மற்றவரிடமும் நீ உண்மையான வரலாற்றைச் சொல்லப் போகிறாயா?'' என்றார். முத்துசாமி, ''நான் உண்மையைச்

சொல்வது சரியல்ல, எலி கூடாரத்தைக் கடித்துவிடப் போகிறது என்று, அதைப் பிடிக்க எலிப்பாஷாணம் வாங்கி வைக்கப்பட்டு இருந்ததாகவும், அதைச் சர்க்கரையென்று நினைத்து நான் தவறுதலாகச் சாப்பிட்டு விட்டேனென்றும் சொல்லிவிடுவோம். நான் தங்களுக்குப் பாஷாணம் கொடுக்க எத்தனித்ததையாவது, தங்கள் சம்சாரம் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையாவது நாம் வெளியிட வேண்டாம்'' என்று கூறி வாய்மூடு முன், ஆயுர்வேத வைத்தியர் விரைவாக அவ்விடத்திற்கு வந்து, ''எஜமானே! என்ன விசேஷம்! யாருக்கு உடம்பு சரிப்படவில்லை?'' என்று பணிவாக வினவினார்.

உடனே திவான், ''ஐயா! வைத்தியரே, நம்முடைய முத்துசாமி எப்படியோ தவறுதலாகப் பாஷாணத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டானாம். அது இவனைச் சகிக்கமுடியாதபடி உபத்திரவப்படுத்துகிறதாம். உம்மிடம் பாஷாணத்தை முறிக்கக் கூடிய மாற்று மருந்து நல்லதாக இருந்தால், உடனே கொடுத்து இவனுக்கு ஆகவேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்து இவன் பிழைக்கும்படியான வழியைத் தேடும்'' என்றார்.

அவ்விதம் அவர் முடிக்குமுன் முத்துசாமி மயங்கி வேரற்ற மரம் சாய்வது போலத் தரையில் சாய்ந்து விட்டான். அவ்வாறு சாய்ந்தவனுக்கு வாந்தி பேதி முதலியவை பிரமாதமாக ஆரம்பமாயின. உடம்பிலிருந்த நீர் முழுதும் வெளியில் வந்து விட்டதோடு இரத்தமும் பெருகி வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. பங்குனி சித்திரை மாதத்து ஆற்று மணலின்மேல் கிடந்து புழுக்கள் துடிப்பதுபோல அவன் கீழே கிடந்து புரண்டு புரண்டு கைகால்களை முறுக்கிக்கொண்டு, ''ஐயோ! அப்பா!'' என்று முக்கி முனகி மரணாவஸ்தைப் படுபவன்போலக் கிடந்து தத்தளிக்கலானான். உடனே ஆயுர்வேத வைத்தியர் அவனது கைகளைப் பிடித்து நாடியைப் பரீட்சை செய்து பார்த்துவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த வேலைக்காரர்களை அழைத்து, முத்துசாமியை அவ்விடத்திலிருந்து தூக்கிக்கொண்டு தமது வைத்திய அறைக்குச் சென்று அவ்விடத்தில் அவனை வசதியான ஒரு கட்டிலின் மீது படுக்கவைக்கச் செய்து, விஷத்தை மாற்றத்தக்க சிறந்த ஔஷதங்களை உடனே எடுத்து உள்ளுக்குப் பிரயோகம் செய்ததன்றி, அவனது உடம்பையும் பிளானலினால் மூடி

ஒத்தடம் முதலிய வெளிப் பிரயோகங்களையும் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் தமது திறமை முழுதையும் காட்டி அவனுக்குரிய சிகிச்சைகளையெல்லாம் விடாமுயற்சியோடும், கவனத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் செய்து கொண்டே இருந்தார். ஆனாலும், இரத்தமாக வாந்தியெடுப்பதும் வயிறு போவதும் வெகு நேரம் வரையில் குறையாமலேயே இருந்தன. அவனது கைகால்கள் முதலிய அங்கங்களெல்லாம் விரைவாக குளிர்ந்து தளர்ந்து போய்க் கொண்டே இருந்தன. ஆனாலும் அவர் ஒத்தடத்தினால் அவைகளுக்கு சூடு ஏற்றிக்கொண்டே இருந்தார். முத்துசாமி பாஷாணத்தைத் தின்றுவிட்டு மரணாவஸ்தைப் பட்டுத் தவிக்கிறான் என்ற செய்தி ஒரு நிமிஷத்தில் அந்தக் கூடாரம் முழுதும் பரவவே, திவானின் சிப்பந்திகளும் குமாஸ்தாக்களும் மற்றும் சநிதொடர் மங்கலத்து வாசிகள் சிலரும் ஓடோடியும் வந்து கூடி, அவனது பரிதாபகரமான தோற்றத்தைக் கண்டு மிகுந்த இரக்கமும் விசனமும் அடைந்து தம் தம்மாலேன்ற உதவியைச் செய்ய முன்னுக்கு வந்தனர். திவான் முதலியார் சித்தப்பிரமை கொண்டவர் போல் மாறி எவரோடும் வாயைத் திறந்து பேசவும் சக்தியற்றவராய் இடிந்து அப்படியே உட்கார்ந்து போய்விட்டார். தமது ஆருயிர் மனையாட்டியான காந்திமதியம்மாளைப்பற்றித் தமக்குக் கிடைத்த விபரீதச் செய்தி ஒரு புறத்தில் அவரது உயிரைப் பருகியது. ஆனாலும், அவரது கவனம் முக்கியமாய் முத்து சாமியின் மீதே சென்றது. அவன் தத்தளித்துத் தவித்து உயிருக்கு மன்றாடியதைக் கண் கொண்டு பார்க்கவே சிறிதும் சகிக்கவில்லையானாலும், திவான் அடிக்கடி எழுந்து போய் அவனைப் பார்த்து அவனது நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்று கேட்பதே வேலையாகச் செய்யத் தொடங்கியதன்றி, தமக்குத் தாமே பலவாறு எண்ணமிடத் தொடங்கினார். "ஐயோ! தெய்வமே! கருணாநிதே! இவன் படுகிற பாட்டைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லையே! பாவியாகிய என் பொருட்டு இவன் இப்படியும் துன்புறவேண்டுமா? என் மேல் யாரோ க்ஷாத்திரம் வைத்து என்னைக் கொல்ல எண்ணினால், அது இவனுக்கா வந்து வாய்க்கவேண்டும்! எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதுமுண்டா? இந்த முத்துசாதி எய்தவனல்லவே, அம்புதானே! எவன் இவனைத்

தூண்டி எனக்கு விஷமிட ஏற்பாடு செய்தானோ, அவன் இந்தப் பாஷாணத்தை உண்டிருந்தால், அப்போது அது கொஞ்சமாவது நீதிக்கு ஒத்த காரியமாக இருக்கும். சே, அதுகூடக் கொடிதினும் கொடிய சம்பவம்! அவன் என்னைக் கொல்ல எண்ணிய பகைவனானாலும், அவன் இந்தப் பாஷாணத்தைத் தின்று இப்படித் துடிப்பதைக் கண்டு நான் சகிப்பேனா! ஐயோ! கொடுமை! கொடுமை! ஈசனே! தயாபரனே! மனிதருடைய நீதி ஸ்தலத்தில்தான் கொலைக்குற்றம் செய்தவனுக்கு மரண தண்டனை விதிப்பதென்ற சட்டம் இருக்கிறது என்றால், சிறிதும் பக்ஷபாதமும் தவறுமில்லாத உன்னுடைய நீதிஸ்தலத்தில் கூடவா பழிக்குப்பழி என்ற நியதி ஏற்பட்டிருக்கிறது? ஜெகதீசா! என்னப்பனே! ஐயோ! என் குடல் நடுங்குகிறதே! என் மனம் தவிக்கிறதே! என் அங்கங்கள் சோர்கின்றனவே! கடவுளே! மனிதருடைய நீதிஸ்தலத்தின் தீர்மானத்தைவிட உன்னுடைய தீர்மானம் அதிகக் கடுமையானதாக இருக்கிறதே! இந்த முத்து சாமி என்னைக் கொல்ல முயன்றானேயன்றி, என்னைக் கொன்றுவிடவில்லை. ஒருவனை மற்றவன் கொல்ல முயன்றால், அதற்கு மரணதண்டனை கொடுப்பதில்லையே! ஏதோ சில வருஷ காலத்திற்குக் கடுங்காவல் தண்டனைத்தானே கொடுக் கிறார்கள். அப்படி இருக்க, இந்த முத்துசாமி என்னைக் கொல்ல எத்தனித்த குற்றத்திற்கு இவனுக்கு இப்படிப்பட்ட மரண தண்டனையையும், பொறுக்க முடியாத கொடிய வேதனையை யும் விதிப்பது முறையாகுமா? ஈசுவரா! கிருபாநிதே! இவனை இவ்வளவு தூரம் தண்டித்ததே போதுமானது. இவ்வளவோடு இவன் பிழைத்துப் போகும்படி அருள்புரிய வேண்டும் என்னப்பனே! நீதிக்கே உற்பத்தி ஸ்தானமாக அமைந்துள்ளவ னான உனக்குத் தெரியாத விஷயத்தை நான் எடுத்துச் சொல்லப் போகிறேனா!'' என்று திவான் முதலியார் தமக்குள்ளாகவே கடவுளை நினைத்து உருக்கமாகத் தியானம் செய்வதும், வைத்தியரிடம் சென்று முத்துசாமி பிழைத்துக் கொள்வானா என்று அடிக்கடி கேட்பதும், தமது ஆசனத்தையடைந்து சோர்ந்து சிறிது மயங்கிக் கிடப்பதுமாக மாறி மாறிச் செய்துகொண்டே இருந்தார்.

அவ்வாறு அந்தப் பிற்பகல் வேளை கழிய, இரவு வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. திவானாகிலும், வைத்தியராகிலும், மற்ற

சிப்பந்திகளாகிலும் ஆகாரத்தையாவது, நித்திரையையாவது நினையாமல், தங்களது கவனம் முழுதையும் முத்துசாமியின் விஷயத்திலேயே செலுத்தி அதே கவலையாகவும் நினைவாகவும் இருந்து அந்தக் கொடிய இரவைக் கழிக்கலாயினர்; மற்றவரது மன நிலைமையைவிட, திவான் முதலியாரினது மனம் பதினாயிரங் கோடி மடங்கு துன்பகரமாகவும் விசன நிறைவாக வும் மாறிக் கொடிய நரக வேதனையில் ஆழ்ந்துபோயிருந்தது. அவர் ஒரு நிமிஷமும் ஓய்வின்றிக் கடவுளை நினைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்தபடியும் தமது நிலைமையைப் பற்றிப் பலவாறு சிந்தனை செய்தபடியும் இருந்தார். "என்னோடு உயிருக்குயிராய்ப் பொருந்தி வாஞ்சையும், பணிவும், மிருதுத் தன்மையும், கபடமற்ற உண்மையான குணமும் வடிவெடுத்தது போல இதுவரையில் நடந்துவந்த அருமைக் கண்ணாட்டியான என் காந்திமதியும் இப்படிச் செய்திருப்பாளா! என்ன அதிசயம் இது! இப்படியும் உலகத்தில் நடக்குமா! மனத்திற்குள் கபட நினைவையும் திருட்டுக் குணத்தையும் வைத்து, அது சிறிதும் வெளியில் தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு இத்தனை வருஷ காலம் இவள் என்னிடம் கபட நாடகம் நடக்க முடியுமா! இவள் அப்படிச் செய்திருப்பாளானால், இவளை என்னவென்று சொல்வது! தாசி, வேசைகளைக்காட்டிலும், கொடிய பாஷாணத்தைக் காட்டிலும், பயங்கரமான சர்ப்பத்தின் கால கோடி விஷத்தைக் காட்டிலும் லக்ஷம்கோடி மடங்கு கொடிய மனது வாய்ந்த பரம துஷ்டை என்றல்லவா இவளை நான் மதிக்கவேண்டும்? ரோஜாப் புஷ்பம், தாமரைப் புஷ்பம், மாந்தளிர் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் மகா மிருதுவான குணமும், நடத்தையும் வார்த்தையும் வாய்ந்துள்ள இந்த மெல்லியலாள் வெளிப் பார்வைக்கு மாத்திரம் இப்படிக்குக் காட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குக் காலகோடி விஷத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பது சாத்தியமான செய்கையா? இதை நினைக்க நினைக்க, என் அறிவு குழம்பிப் போகிறதே! மூளை தெறித்துப் போகும் போலிருக்கிறதே! இதன் உண்மையை நான் எப்படி நிச்சயிக்கப் போகிறேன். முத்துசாமி அவன் ஒப்புக்கொண்டது போல, பண ஆசையினாலும், என் மனையாட்டியின் மேல் வைத்திருந்த அபாரமான மதிப்பினாலும், மதியிழந்து இந்தக்

காரியத்தைச் செய்ய இணங்கினாலும், இவனிடம் நற்குணம் இல்லாமல் போகவில்லை. இவன் கடைசியில் என்னிடம் வெளியிட்ட விஷயங்களில் பொய்க்கலப்பு இராதென்பது நிச்சயம். யாரோ ஒரு மனிதன் திருவிடமருதூரிலிருந்து திருவனந்தபுரத்திற்கு வந்து, அவ்விடத்தில் சுமார் ஒரு மாசகாலம் இருந்ததும், காந்திமதியம்மாள் கொடுக்கச் சொன்னதாக ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்ததும் உண்மையேயன்றி சிறிதும் பொய்யல்ல. ஆனால், அவள் உண்மையில் இதில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறாளா, அல்லது, வேறே எவராகிலும் இவ்வாறு பொய்யான தகவலைச் சொல்லி முத்துசாமியைச் சுலபத்தில் ஏமாற்றும்படி திட்டம்செய்து அனுப்பி இருப்பார்களா என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. காந்திமதியம்மாள் இதில் சம்பந்தப் படாவிட்டாலும் கூட, வேறே யாரோ ஒருவர் என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானிப்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் நான் யாருக்கும் அற்பக் கெடுதலும் செய்ய நினைக்கவில்லை. ஆதலால் எனக்கு இந்த உலகில் எவரும் பகைவரே இல்லையென்பது நிச்சயம். அப்படியானால் என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விபரீதமான சங்கற்பத்தோடு இருப்பது யார்? அவரது உள் கருத்து எதுவாக இருக்கலாம்? எனக்குத் தெரியாமல் யாராவது பங்காளாவில் இருப்பார்களா? அவர்கள் என்னைக் கொன்று விட்டால் என்னுடைய சொத்துக் களையெல்லாம் அடையலாமென்று எண்ணுகிறார்களா? நான் இறந்துபோனால், என் தகப்பனார், மகன், என் மனையாட்டி ஆகிய மூவரும் இருக்கையில் என் சொத்து பங்காளியை எப்படிச் சேரும்? என்னைக் கொல்ல யத்தனித்தது போல, அந்தப் பங்காளிகள் மற்ற மூவரையும் கொல்ல இனி ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வார்களோ? அல்லது, நான் இந்த சமஸ்தானத்து திவான் உத்தியோகம் பார்ப்பது எவருக்காகிலும் இடைஞ்சலாக இருக்குமோ? அதனால் என்னைக் கொன்றுவிட எத்தனிக் கிறார்களோ? ஒருவேளை அதுதான் நிஜமாய் இருக்கலாம். அல்லது விஷயம் இன்னொரு மாதிரியாகவும் இருக்கலாம். என் மனையாட்டியான காந்திமதியம்மாளின் நற்குணங்களையும் அழகையும் கண்டு எவனாவது அவளிடம் துர்மோகம் கொண்டு, அவளை அடைய எண்ணி, அதற்குப் பூர்வ பீடிகையாக

என்னைக் கொல்ல நினைத்திருப்பானோ? உண்மை எது என்பதை இப்போது எப்படி நிச்சயிக்கிறது? ஆயினும், ஒரு விஷயம் மாத்திரம் நிச்சயமாகப்படுகிறது. முத்துசாமி வெளியிட்ட வரலாற்றின் பிரகாரம் என் காந்திமதிக்கு ஆதி முதல் ஓர் ஆசை நாயகன் இருந்து, அவன் என்னைக் கொல்ல யத்தனித்திருப்பதாக வைத்துக் கொண்டு பார்க்கும் பட்சத்தில், இதுவரையில் அவனுடைய துராசையைப் பூர்த்தி செய்துவைத்த கடவுள், கடைசியில் இந்தப் பாஷாண விஷயத்தில் மாத்திரம் அவனுடைய கருத்து நிறைவேறாமல் போகும்படிச் செய்த காரணமென்ன? அவன் எனக்குப் பாஷாணமிட்டு என்னைக் கொல்வது அக்கிரமச் செய்கையென்று கண்டு கடவுள் இதைத் தடுத்திருக்கும் பக்ஷத்தில், கடவுள் சாக்ஷியாய் எனக்கு மனையாட்டியாக வரப்போகும் இவளை அவன் திருட்டுத் தனமாய் அபகரிக்கவும், அவர்கள் இருவருக்கும் கள்ள நட்பு ஏற்படவும் கடவுள் எப்படி அநுமதி கொடுத்திருப்பார்? அவர் தவறாத நீதிவானாக இருந்தால் அதையும் நடவாமல் தடுத்திருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆகவே, நான் என் அரிய மனையாட்டியின் மேல் உடனே சம்சயம் கொள்வது நியாயமல்ல; ஆயினும் இது மகா விபரீதமான சம்பவம். ஆதலால் இதை நான் அலட்சியமாக மதித்து இவ்வளவோடு விட்டு விடுவதும் யுக்தமாகத் தோன்ற வில்லை. நான் ஏதாவது தந்திரம் செய்து, என்னைக் கொல்ல உத்தேசித்த மனிதர் யார் என்பதைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். கண்டபின், அவர்களுடைய கோரிக்கை நியாயமானதாக இருந்தால் அதை நானே பூர்த்தி செய்விக்க வேண்டும்'' என்று திவான் பலவாறு எண்ணமிட்டு ஆக்ஷேபணை சமாதானங்கள் செய்துகொண்டே இருந்து, அன்றைய இரவைக் கழித்தார். ஆயுர்வேத வைத்தியரும் மற்ற ஜனங்களும் ஒன்று கூடி அரும்பாடு பட்டு முத்துசாமியின் உயிர் போகாமல் காப்பாற்றி வாந்தியும் பேதியும் நிற்கும்படிச் செய்தார்கள். வைத்தியர் சிறந்த நிபுணர். ஆதலால், அவரது ஔஷதங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இராமபாணம்போலச் சென்று, இரத்தத்தில் கலந்து கொண்டிருந்த பாஷாணத்தை முறித்து விலக்கிப் பிரித்து வெளிப்படுத்தி, பொழுது விடிவதற்குள் இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்து விட்டன. அவனது தேகத்தில் உயிரின் ஒரு திவலை

மாத்திரம் மிஞ்சி நின்றதென்றே நாம் கூறவேண்டும். அத்தகைய நிலைமையில் அவன் அநேகமாய்ப் பிணம் போலவே கிடந்தான். இரவு முற்றிலும் அவனது குடல், வயிறு முதலிய கருவிகள் ஸ்தானபேதப்பட்டு நிலைதடுமாறிப் புண்பட்டு ஒரே ரணம் போல மாறிப்போய் விட்டமையால், அவைகளை ஆற்றி மறுபடியும் அவனுக்குப் பலமுண்டாக்கக் குறைந்தது இரண்டு தினங்களாகிலும் செல்லுமென்று வைத்தியர் கூறிவிட்டார். ஆயினும், அவன் அந்தக் கண்டத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்தான் என்ற சந்தோஷச் செய்தி திவானினது மனத்தின் துயரச் சுமையில் பெரும் பாகத்தையும் விலக்கியது. அவர் தமது சொந்த மனவேதனைகளிடையில் அடிக்கடி எழுந்து போய்ப் போய் முத்துசாமியின் தேறுதலைக் கவனித்து வந்தார்.

அன்றையதினம் முழுவதும் முத்துசாமி உயிரற்ற வெற்றுடல் போலவே கிடந்தான். ஆயினும் வாந்தி, வயிற்றுப்போக்கு முதலிய கெட்ட குறிகள் அடியோடு நின்று போயின. ஆயுர்வேத வைத்தியர் தமது பசியையாவது, தாகத்தையாவது, தூக்கத்தை யாவது, தேக அலுப்பையாவது, பொழுதையாவது சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் முத்துசாமிக்கு அருகிலேயே இருந்து, அடிக்கடி மாறுபட்ட அவனது நிலைமைக்குத் தக்கபடி ஔஷதங்களையும், சிகிச்சைகளையும் பிரயோகம் செய்து கொண்டே இருக்க, அன்றைய பகலும் இரவும் கழிந்தன. முத்துசாமி நீராகாரம் பருகி இரவு பகல் தூங்கித் தூங்கி விழித்தான். ஆதலால், அவன் வலுவடைந்து தெளிவு பெற்று மறுநாட் காலையில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். "அரண்மனை வைத்தியர் பாஷாணம் தின்றவனைப் பிழைக்கவைத்து விட்டார்" என்ற செய்தி அந்த ஊர் முழுதும் பரவியது. ஆகையால், அந்த ஊர் வாசிகள் அனைவரும் அவரை அபாரமாகப் புகழ்ந்து அதே பேச்சாய்ப் பேசத் தொடங்கினர். அவர்களுள் பலர் கும்பல் கும்பலாக வந்து விஷமுண்டு பிழைத்தவனையும், அவனைப் பிழைக்க வைத்த வைத்திய நிபுணரையும் பார்த்துத் தமது வியப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்திவிட்டுச் சென்றனர். கூடாரத்திலிருந்த சிப்பந்தி களும் வைத்தியரும் முத்துசாமி பிழைக்க வேண்டுமே என்ற அபாரமான கவலையும் ஏக்கமும் விஸனமும் கொண்டு தவித்து,

அவன் தேறத் தேறத் தாங்களும் தெளிவடைந்து, அவன் தப்பிப் பிழைத்தான் என்பதை உணர்ந்தவுடன் மிகுந்த களிப்பும் குதூகலமும் கொண்டு ஒருவரோடொருவர் மகிழ்ச்சியாகவும் வேடிக்கையாகவும் பேசத் தலைப்பட்டனர். ஆனாலும், திவான் ஒருவரே அதற்கு மாறான மனநிலைமையைக் கொள்ளத் தொடங்கினார். முத்துசாமி பிழைக்க வேண்டுமே என்ற கவலையும் அச்சமும் இருந்த வரையில் திவானினது கவனம் முழுதும் தமது சொந்த விஷயங்களை விடுத்து அவன் மீதே சென்று கொண்டிருந்தது. அவனது அபாயம் நீங்கிவிட்டது. அவன் பிழைத்துக்கொண்டான் என்ற நிச்சயம் ஏற்படவே, அவரது முகத்தில் மேகப்படலங்கள் சூழ்ந்து அதிகரித்து அடரத்தொடங்கின. தமது மனையாட்டியைப் பற்றிய நினைவு சதாகாலமும் தோன்றித் தோன்றி அவரது மனத்தைப் புண்படுத்தி எண்ணிறந்த சிந்தனைகளையும் சந்தேகங்களையும் கொடுத்துத் தத்தளிக்க ஆரம்பித்தது. தம்மீது அவ்வளவு அதிகமான பகைமை பாராட்டித் தம்மை கொல்ல எண்ணத் தக்க பெரிய விரோதி யாரும் தமக்கு இந்த உலகில் இல்லை என்ற எண்ணம் உண்டாக உண்டாக, ஒருகால் முத்துசாமி கூறியதே உண்மையாக இருக்குமோ என்ற சம்சயம் பலமாக எழுந்து வதைக்கத் தொடங்கியது. "ஜனங்கள் நெருப்பில்லாமல் புகை உண்டாகாதென்று சொல்லுவார்களல்லவா? ஆகையால், ஏதேனும் சொற்பமாவது உண்மையில்லாமல் காந்திமதியம்மாளின் மீது இப்படிப்பட்ட அபவாதம் உண்டாயிருக்காது. **சொல்லாமல் பிறவாது, அள்ளாமல் குறையாது** என்ற சொல் பொய்யானதல்ல. அவள் முத்துசாமி சொன்னபடி முழுதும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாளா, அல்லது சிறிதளவு சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறாளா, அல்லது அவள் பேரில் சொல்லப்பட்டது சுத்த அபாண்டமான கற்பனையா என்பதை நான் நிச்சயிக்க வேண்டும்; இது முதல் வேலை, இரண்டாவது வேலை, இவள் இதில் சம்பந்தப்படவில்லையானால், வேறே யார் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தூண்டியது, அப்படிச் செய்யத் தூண்டியவர்கள் நான் இறந்தபிறகு அதனால் எவ்விதமான நன்மையை அடைய எண்ணுகிறார்கள் என்று கண்டு பிடிக்க வேண்டும். மூன்றாவது அவர்களது கோரிக்கை நியாயமானதாக

இருந்தால், அதை நானே நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும். இதற்குத் தகுந்த தந்திரம் எதையாவது நான் செய்யவேண்டும்'' என்று திவான் முதலியார் ஒருவிதமான முடிவிற்கு வந்தார். முத்துசாமி பாஷாணம் உண்ட தினத்திலிருந்து மூன்றாவது நாளைய இரவில் அவர் தமது போஜனத்தை முடித்ததாகக் காட்டிவிட்டுத் தமது சயனத்தையடைந்து அதன்மீது சாய்ந்த வண்ணம் காந்திமதியம்மாளையும் ராஜாபகதூரையும் நினைத்து மனநைந்துருகிக் கண்ணீர் விடுத்துப் பாகாய் நெகிழ்ந்தோடிக் கொண்டிருந்த தருணத்தில் அவரது இன்னொரு சமையற் காரனான கந்தன் பதுங்கி ஒதுங்கித் தத்திக் குதித்துக்கொண்டு அவருக்கெதிரில் பணிவாக வந்து நின்று தனது கைகள் இரண்டையும் குவித்து அவரை நமஸ்கரித்தபடி வணக்கமாக நின்றான்.

எதிர்பாரா வகையில் அவனைக் கண்ட திவான் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து தமது கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, அவன் தம்மிடம் முக்கியமான செய்தி எதையோ சொல்ல வந்திருக்கிறானென்று நினைத்து, ''ஏனப்பா! கந்தசாமீ! எங்கே வந்தாய்? மறுபடியும் முத்துசாமி வேலைக்காரப் பெண்ணுக்கு எதையாவது கொடுத்தானா? அல்லது வேறே ஏதாவது விசேஷம் உண்டா'' என்று அன்பாகவும் பிரியமாகவும் அவனிடம் வினவினார்.

அவரது சொற்களைக்கேட்ட கந்தன் அவமானத்தினாலும் அச்சத்தினாலும் குன்றிப்போய் ஒருவித நடுக்கம் அடைந்தான். ஆனாலும் தன்னை ஒருவாறு அமைதிப்படுத்திக்கொண்டு நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் திவானை நோக்கி, ''எஜமானே! தாங்கள் அன்றைய தினம் கோபித்துக் கொண்டு எனக்குப் புத்தி சொல்லியதைக் கேட்டு நான் மறுபடி முத்துசாமியின்மேல் புகார் சொல்வேனா? ஒருநாளும் மாட்டேன். அதுவுமன்றி, அவன் இப்பொழுதுதானே செத்துப் பிழைத்தான். அவன் உண்மையிலேயே இப்போது ஏதாவது தவறு செய்திருந்தாலும், இந்தச் சமயத்தில் தானா நான் அவன் மேல் புகார் சொல்வேன்? நான் வேறே யாரைப் பற்றியும் எதைப் பற்றியும் புகார் சொல்ல வரவில்லை. என் சொந்த விஷயமாக நான் எஜமானிடம் ஒரு மனுச்செய்துகொள்ள

வந்தேன். எஜமானுடைய உத்தரவு ஆனால் சொல்லுகிறேன். எஜமானுக்கு இப்போது அசந்தர்ப்ப சமயமாயிருந்தால், நான் நாளையதினம் வந்து விக்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறேன்'' என்று நிரம்பவும் விநயமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட திவான் அவனை நோக்கிப் புன்னகை செய்து நிரம்பவும் பட்சமாகப் பேச ஆரம்பித்து, ''ஓகோ! அப்படியா! உன் சொந்த விஷயமாகவா என்னோடு பேச வந்தாய்! சரி; அப்படியானால் சொல்லப்பா! என்ன விசேஷம்?'' என்றார்.

உடனே கந்தன், ''எஜமானே! நான் என்னுடைய சொந்த ஊரைவிட்டுத் தங்களிடம் வேலைக்கு வந்து இரண்டு வருஷத்துக்குமேல் ஆகிறதென்பது தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். நான் என் சொந்த ஜனங்களைப் பார்த்து எத்தனையோ வருஷகாலம் ஆய்விட்டதுபோல என் மனசில் ஒருவிதமான ஏக்கம் இருந்து வருகிறது. அதுவுமன்றி எனக்கு இப்போது வயசு முப்பது ஆகிறது. எங்கள் சொந்த மனிதர் வீட்டில், கலியாணம் செய்யத்தக்க பருவமடைந்த பெண் இருப்பதாயும், அதை எனக்குக் கட்டிக்கொடுக்க அவர்களுக்குப் பிரியமென்றும் கடிதம் வந்துகொண்டே இருக்கிறது. எனக்குப் பூர்வீகமான நிலம் கொஞ்சம் இருக்கிறது. அது சுமார் எழுநூறு எண்ணூறு ரூபாய் பெறும். அது என் தகப்பனார் காலம் முதல் ஒருவரிடம் முந்நூறு ரூபாய்க்கு அடமானமாக இருந்து வருகிறது. நான் ஊருக்குப் போய் அந்த நிலத்தை விற்று கடனைக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதி இருக்கும் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய கலியாணத்தை ஒருவிதமாக முடித்துக்கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன். அதுவுமன்றி, நான் இந்த இரண்டு வருஷகாலம் தங்களிடம் சேவித்ததில் ஒரு நானூறு ரூபாய் சேர்ந்திருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு நான் அவ்விடத்திலேயே ஒரு சின்ன வியாபாரம் எதையாவது செய்து சொந்த ஊரிலேயே இருந்து என் ஜீவனத்தை நடத்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் என் மனசில் இருந்து வருகிறது. இவ்விடத்தில் முத்துசாமிக்குச் சௌக்கியமாகி விட்டது. நாளையதினம் அவன் அநேகமாய் வேலைக்கு வரக் கூடிய நிலைமையிலிருக்கிறான்; ஆகையால், நாளையதினம் முதலே எஜமானர் எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினால் நலமாக இருக்கும்'' என்று நிரம்பவும் வணக்கமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட திவானினது மனத்தில் ஒருவித சந்தேகம் தோன்றியது. முத்துசாமி பாஷாணங் கலந்த வடை தயாரித்த அன்றையதினம் தமக்கும் அவனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை ஒருவேளை கந்தன் கேட்டிருந்து, பாஷாணம் வைத்துக்கொல்ல நினைத்தவனான முத்துசாமியுடன் கூட இருந்து வேலை செய்வது அபாயகரமானதென்று நினைத்து, அவன் தம்மை விட்டுப் போய்விட எண்ணுகிறானோ என்ற சந்தேகம் உதித்தது. ஆயினும், அவன் கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டிய நிலைமையிலிருந்தது உண்மையான விஷயமாதலால் அவனைத் தடுக்கவாவது, அவனது உண்மையன கருத்து என்னவென்று கேட்கவாவது திவான் எண்ணவில்லை.

ஆகவே, திவான் மிகுந்த அன்பும் பிரியமும் தோற்றுவித்து அவனை நோக்கி, "கந்தா! நீ கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியது முக்கியமான விஷயமே. கலியாணம் செய்து கொண்டபின், யௌவனப் பிராயத்தினளான உன் சம்சாரத்தைத் தனிமையில் அழைத்துக்கொண்டு நீ இவ்வளவு தூரத்தில் மறுபடி வந்து வேலை பார்ப்பதும் உசிதமான காரியமல்ல. ஆகையால், நீ செய்திருக்கும் தீர்மானம் சரியானதே. அதை நான் முழு மனசோடு ஆமோதிக்கிறேன். நீ அப்படியே செய்யப்பா! உன்னுடைய சொந்த ஊர் எது? மாயவரமா?" என்றார்.

அவர் அவ்வளவு எளிதில் தனது கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டது பற்றி மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்த கந்தன், "இல்லை எஜமானே! என்னுடைய சொந்த ஊர் தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள கண்டியூர்" என்றான்.

திவான், "அப்படியா! கண்டியூரா! சரி; நாளைக்கா புறப்பட்டுப் போகப் போகிறாய்?" என்றார்.

கந்தன், "ஆம். எஜமான் உத்தரவு கொடுத்தால், விடியற் காலையிலேயே புறப்பட்டுப் போக்குவண்டியில் ஏறிக்கொண்டு போகலாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நானென்ன மூட்டை கட்ட வேண்டுமா? வேறே ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமா? ஒன்றுமில்லை. என் வேஷ்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டால் பிரயாணம் ஆய்விட்டது" என்றான்.

திவான், "சரி, அப்படியே செய். உனக்கு என்னிடத்திலிருந்து எவ்வளவு சம்பளம் சேரவேண்டும்? சொன்னால், உடனே தருகிறேன்" என்றார்.

கந்தன், "எஜமானே! நேற்றுதானே முதல் தேதி. போன மாசத்துச் சம்பளத்தை நான் நேற்று தங்கள் குமாஸ்தாவிடம் வழக்கப்படி வாங்கிக்கொண்டுவிட்டேன். எனக்குப் பாக்கி ஒன்றுமில்லை. எஜமானருடைய உத்தரவும் ஆசீர்வாதமுந்தான் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும். வேறொன்றுமில்லை" என்றான்.

அவனது பெருந்தன்மையைக் கண்ட திவானினது மனம் இளகி ஒருவித மகிழ்ச்சியடைந்தது. அவர் அவனை நோக்கி, "அப்பா, கந்தசாமீ! நீ நேற்று இன்று ஆகிய இரண்டு தினங் களுக்கு இங்கே வேலை செய்திருக்கிறாய். இந்த இரண்டு தினங்களுக்கும் நான் உனக்குச் சம்பளம் கொடுக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அதுவுமன்றி, நீ ஊருக்குப் போய்ச்சேருகிற வரையில் உனக்குப் பிடிக்கும் பிரயாணச் செலவையும் நான் கொடுக்க வேண்டியவன். அப்படி இருக்க, உனக்குச் சேர வேண்டிய பாக்கி ஒன்றுமில்லையென்று நீ சொல்வது சரியல்ல. அதிருக்கட்டும். நீ சாப்பிட்டாய் விட்டதா?" என்றார்.

கந்தன், "இல்லை எஜமானே! தாங்கள் தூங்குவதற்கு விஷயத்தைத் தங்களிடம் சொல்லி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு போய்ப் பிறகு என் சாப்பாட்டைக் கவனிக்கலாமென்று நினைத்தேன்" என்றான்.

திவான், "சரி; நீ போய் அந்தக் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டுவா; அதற்குள் நான், உனக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தை எடுத்து வைக்கிறேன்" என்றார்.

உடனே கந்தன், "எஜமானே! தாங்கள் எனக்கு முழு மனதோடு உத்தரவு கொடுத்ததே என் மனம் குளிரும்படிச் செய்து விட்டது. தாங்கள் இதுவரையில் எனக்கு எவ்வளவோ பொருள் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். இரண்டு நாளைய சம்பளத்தைப் பொருட் படுத்திக் கணக்கு வைத்து நான் கேட்கவில்லை. தாங்கள் படுத்து நித்திரை செய்யப்போகும் சமயத்தில் அதற்குப் பங்கமாகத் தாங்கள் எழுந்து போய்ப் பணம் எடுத்து எனக்குக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. தயைசெய்து தாங்கள் தூங்கலாம். பணத்தைப்

பற்றி அக்கறை இல்லை'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட திவான், ''இல்லையப்பா! எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்க இன்னம் வெகுநேரம் ஆகும். அதைப்பற்றி நீ கிலேசப்பட வேண்டாம். நீ போய் உன் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு அவசியம் வந்துவிட்டுப் போ'' என்றார்.

கந்தன் அதற்கு மேலும் அவரை மறுத்துப் பேச மாட்டாதவனாய் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு, சமையலறைக்குப் போய்க் கால்நாழிகை காலத்தில் தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு மறுபடி மெதுவாகவும் சந்தடி செய்யாமலும் தயங்கித் தயங்கி நடந்து திவானுக்கெதிரில் வந்து நின்றான்.

அவனைக் கண்ட முதலியார், ''கந்தசாமீ! அதோ மேஜையின்மேல் ஒரு காகிதப் பொட்டலம் இருக்கிறதே. அதை எடுத்துக்கொள். உனக்குச் சேரவேண்டிய பணம் அதில் இருக்கிறது'' என்றார்.

உடனே கந்தன் அவர் காட்டிய பொட்டலத்தை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவரைநோக்கிக் கீழே குனிந்து நிரம்பவும் பணிவாகவும் உருக்கமாகவும் நமஸ்காரம் செய்து, ''எஜமானே; உத்தரவு வாங்கிக்கொள்கிறேன். எஜமானியம்மாளும் இங்கே இல்லை. தாங்கள் தங்கள் உடம்பை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நான் ஊருக்குப் போய் என் காரியங்கள் முடிந்தபிறகு கடிதம் எழுதுகிறேன். எஜமானருடைய ஆசீர்வாதமும் அன்பும் எப்போதும் இந்த ஏழையின்மேல் இருக்க வேண்டும். நான் இந்த இரண்டு வருஷகாலம் இங்கே இருந்ததில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நான் எத்தனையோ தவறுகள் செய்திருக்கலாம். எதையும் எஜமானர் மனசில் வைக்கக்கூடாது. இந்த ஏழை தங்களுக்கு ஒரு காலத்தில் அடிமையாய் இருந்தவன் என்ற ஞாபகம் ஒரு மூலையில் இருக்கவேண்டும். எஜமானே! நான் போய் வருகிறேன். தாங்கள் தூங்குங்கள். உடம்பை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் அடிக்கடி குமாஸ்தாவுக்குக் கடிதம் எழுதி எஜமானருடைய க்ஷேமத்தைப்பற்றி விசாரித்துக்கொண்டேதான்

இருப்பேன். நான் ஊருக்குப் போனவுடன் திருவிடமருதூருக்குப் போய் எஜமானியம்மாளுக்குக் கால்கும்பிட்டு குழந்தையையும் பார்த்துவிட்டுத்தான் வரப்போகிறேன். எஜமானே! உத்தரவு கொடுங்கள்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் பணிவாகவும் தழுதழுத்த குரலிலும் கூறி அவரை மறுபடியும் வணங்கி நமஸ்கரித்தான். அதைக் காண திவானினது மனம் இளங்கியது. அவரது கண்களில் ஆநந்தக் கண்ணீர் துளிர்த்தது; அவர், ''அப்பா! கந்தசாமி, நீ போய்க் கலியாணம் செய்துகொண்டு க்ஷேமமாயிரு. உன்னுடைய நல்ல குணத்துக்கும் நல்ல நடத்தைக்கும் தக்கபடி கடவுளின் அநுக்கிரகம் உனக்குப் பூர்த்தியாக ஏற்படும். போய் உன் க்ஷேம லாபத்தைப்பற்றி எனக்கே நீ அடிக்கடி கடிதம் எழுது'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட கந்தன் மறுபடி பன்முறை குனிந்து குனிந்து கும்பிட்டு அவரை விட்டுப் பிரியச் சிறிதும் மனமற்றவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் போனான்.

போனவனுக்கு அவனது ஆவேசம் அடங்க கால்நாழிகை நேரம் பிடித்தது. அதன்மேல் தனது கையிலிருந்த காகிதப் பொட்டலத்தின் நினைவு உண்டானது. ஆகையால், அதைப் பிரித்து அதற்குள்ளிருந்த பணத்தை, அதற்குமுன் தான் தனது துணிமூட்டையில் முடிந்து வைத்திருந்த பணத்தோடு சேர்த்து முடியவேண்டுமென்ற எண்ணம் உதித்தது. ஆகையால், அவன் உடனே அந்தக் காகிதப்பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான். பார்க்கவே, அவனுக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்துக் கொண்டது. அவசனது தேகம் கிடுகிடென்று ஆடத் தொடங்கியது. அபாரமான திகிலும் வியப்பும் அவனது மனத்தில் எழுந்தன. அந்தப் பொட்டலத்தில் திவான் இரண்டு அல்லது மூன்று ஐந்து ரூபாய் நோட்டுகளை வைத்திருக்கலாமென்று அவன் நினைத்ததற்கு மாறாக, அதற்குள் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகள் நான்கும், நூறு ரூபாய் நோட்டுகள் நான்கும் இருந்தன. அவை களைக் காண, அவனுக்குச் சித்தப்பிரமை உண்டாகிவிட்டது. அவனது அறிவு மயங்கியது. கண்கள் பூத்துப்போக, எதிரில் இருப்பது இன்னதென்பதே தெரியாமல் போயிற்று. திவான் தூக்கக் கலக்கத்தில் நோட்டுகளைத் தவறுதலாக எடுத்து வைத்திருப்பாரோ, அல்லது தனது நாணயத்தைப் பரீட்சிப்பதற்

காக அவ்வாறு செய்திருப்பாரோ என்ற பல நினைவுகள் தோன்றின. அவன் உடனே திவானுக்கெதிரில் ஓடிப் பதைபதைத்து நின்று நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் அச்சத்தோடும் அவரை நோக்கி, "எஜமானே! இந்தப் பொட்டலம் எனக்காக வைக்கப்பட்ட பொட்டலமல்ல. இதில் நாலாயிரத்து நானூறு ரூபாய் பெறுமானமுடைய நோட்டுகள் இருக்கின்றன. வேறே எந்தச் செலவுக்காவது உத்தேசித்து இதை வைத்தீர்களோ, அல்லது இராத்திரி வேளையாகையால் வெளிச்சக் குறைவினால் தப்பான நோட்டுக்களை வைத்துவிட்டீர்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. நோட்டுகளெல்லாம் அப்படியே இதோ இருக்கின்றன. எண்ணிப் பார்த்து எடுத்துப் பெட்டியில் பத்திரப்படுத்துங்கள். எனக்குப் பணமே வேண்டாம்" என்று பயபக்தி விநயத்தோடு கூறியவண்ணம் நோட்டுகளையெல்லாம் அவருக்கு எதிரிலிருந்த மேஜையின்மீது வைத்துவிட்டான்.

அதைக்கண்ட திவான் பெருந்தன்மையாக அவனை நோக்கிப் புன்னகை செய்து, "கந்தசாமீ! நான் தவறாக இந்த நோட்டுகளை உனக்குக் கொடுத்ததாகவா நீ எண்ணிக் கொண்டாய்! சே! நான் என் மனப்பூர்வமாய் உனக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றே நான்கு ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளையும் நான்கு நூறு ரூபாய் நோட்டுகளையும் வைத்துப் பொட்டலம் கட்டிக் கொடுத்தேன். நோட்டுகளை நேரில் கொடுத்தால் நீ வாங்கிக்கொள்ள ஆட்சேபிப்பாயென்று நினைத்து நான் பொட்டலங்கட்டி மறைத்துக் கொடுத்தேன். நீ என்னிடம் இரண்டு வருஷகாலம் இருந்து எனக்கு உழைத்திருப்பதன்றி என்னை ஒரு தெய்வம்போல மதித்து உண்மையான பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நடந்து கொண்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய கடனைத் தீர்த்து உனக்குக் கலியாணம் செய்துவைத்து, உன்னை ஒரு வர்த்தகத்தில் அமர்த்தவேண்டிய பொறுப்பு என்னைச் சேர்ந்ததாயிற்று. எனக்குக் கடவுள் ஏராளமான செல்வத்தை அருளியிருக்கிறார். இந்தப் பணம் அற்பமானது; உனக்கோ இது மலை போன்றது. இதைக்கொண்டு உன் குடும்பம் க்ஷேமப்பட்டுப்போகும். ஆட்சேபணை சொல்லாமல் இதை நீ எடுத்துக் கொள். நீ இங்கே இருந்து ஊருக்குப் போய் உன் கடனைத் தீர்ப்பது வரையில் உனக்கு நானூறு ரூபாய்

தீர்ந்துபோகும். பிறகு நாலாயிரம் ரூபாய் மிஞ்சும். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு உன் சம்சாரத்துக்கு நகைகள் செய்து போடு. ஆயிரம் ரூபாயைக் கலியாணச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள். மிகுதி இருக்கும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கூட முதல் வைக்காவிட்டால், அது ஒரு வியாபாரத்தில் சேர்ந்ததாகாது. ஆகையால், நான் எல்லா விஷயங்களையும் யோசனைசெய்தே இந்தத் தொகையை எடுத்துக் கட்டிவைத்தேன். நோட்டுகளை மேஜையில் வைக்காதே. எடுத்துக்கொள்; எடுத்துக்கொள்'' என்று அன்பாக வற்புறுத்திக் கூறினார். கந்தனுக்குத் தான் கண்டது கனவோ நனவோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவன் தனது செவிகளையே நம்பாமல் பிரமிப்பும் மயக்கமும் அடைந்து இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் ஸ்தம்பித்துப்போய் அப்படியே ஊமைபோல நின்று விட்டான். தாங்கவொண்ணாத அமிதமான ஆநந்தத்தினால் அவனது மனம் பூரித்துப் பொங்கி எழுந்தது. அந்த அமிதமான எழுச்சியினால் அவனது இருதயம் வெடித்துப் போய்விடுமோவென அஞ்சத்தக்க நிலைமை ஏற்பட்டது. அவன் முற்றிலும் மெய்ம்மறந்து பரவசமடைந்து திவானினது கால்பக்கத்தில் கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, "மகாப் பிரபுவே! காருண்ய வள்ளலே! கருணைக் கடலே! பேசுந் தெய்வமே! நானும் இதுவரையில் எத்தனையோ புண்ணிய ஆத்மாக்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்! இப்பேர்ப்பட்ட பெருந் தன்மையும் ஜீவகாருண்யமும் தயாளமும் வாய்ந்த உத்தமகுண புருஷரை நான் பார்த்ததே இல்லை. எஜமானே! எனக்கு எதற்காக இவ்வளவு பெரிய ஐசுவரியம்! என்னைப் போன்றவர்கள் எல்லோரும் உழைத்து பாடுபட்டுத் தங்களைப் போன்ற புண்ணியாத்துமாக்களுக்கெல்லாம் குற்றேவல் செய்யப் பிறந்தவர்களாயிற்றே. நாய்க்கு வால் அளந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறபடி ஈசுவரன் ஒவ்வொருவனையும் அவனுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்த நிலைமையில் தானே வைத்திருக்கிறான். எங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் திடீரென்று அபாரமான செல்வம் வந்துவிடுமானால், உடனே செருக்கும், திமிரும், தான் என்கிற ஆணவமும் உண்டாவதோடு நல்லவர் பெரியவர்களைப் பணியவேண்டுமென்ற சிரேஷ்ட குணமே இல்லாமல் போய்விடுமே! நாலு காசு அகப்பட்டு விட்டால்,

அதை வைத்துக்கொண்டு தலை கால் தெரியாமல் குதித்து ஊருக்கு அடங்காமல், ஜனங்களை இலட்சியம் செய்யாமல் பழைய கட்டுப்பாடுகளை மதியாமல், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய்ச் செய்து, முடிவில் அழிந்து போகும்படி அதுசெய்து விடுமே! நிதான புத்தியும், எப்பொழுதும் பழைய நிலைமையை மறவாமல், நிறை தவறாமல், ஆணவம் கொள்ளாமல் நடக்கும் தன்மையும் உடைய புத்திமான்களுக்குத் தான் பெரிய செல்வம் உரியது; அவர்களிடம் தான் அது நீடித்து நிற்கிறது. யோக்கியதையற்ற மற்ற மனிதர்களிடம் செல்வம் உண்டாகுமானால், அது குடிக்கும், கூத்திக்கும், கள்வருக்கும், மோசக்காரருக்கும், கச்சேரிகளில் விரயம் செய்வதற்கும், வைத்தியர்களுக்குக் கொடுக்கவும், பங்காளிகள் அபகரிப் பதற்கும், இன்னம் இப்படிப்பட்ட அக்கிரமச் செலவுகளுக்குமே உபயோகப்படும். யோக்கியர்களிடம் இருக்கும் பொருள் அவர்களுக்கு நல்லவழி காட்டி அவர்கள் மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் கீர்த்தியும் பெயரும் நற்குண நல்லொழுக்கமும் பெற்று க்ஷேமப்பட்டு அமோகமாய் வாழும்படிச் செய்கிறது. யோக்கியதை அற்றவர்களிடம் திடீரென்று வந்து சேரும் பொருள் அவர்களுக்குக் கெட்ட வழியையே காட்டி அவர்கள் மேன்மேலும் துர்க்குணங்களிலும் கெட்ட காரியங்களிலும் பழகி அபகீர்த்திக்கும் தூஷணைக்கும் நோய்க்கும் இலக்காய் முடிவில் அழிந்து போகும்படிச் செய்கிறது. ஆகையால், செல்வத்தில் ஒன்றுமில்லை. மனிதரை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும் அவரவர்களுடைய குணமும் நடத்தையுமேயன்றிப் பணமல்ல. ஆனால், உலகத்திலுள்ள மனிதப் பதர்களுள் சிலர் அதிகப் பணம் படைத்தவன் எப்பேர்ப்பட்டவனானாலும் தமது சுயநலங் கருதி அவனிடம் சென்று அவனை இந்திரன் சந்திரன் என்று புகழ்ந்து அவனிடத்தில் அடிமைக்கும் அடிமையாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிச்செய்வதெல்லாம் அந்தப் போலிப் பணக்காரர்களை இன்னம் மேன்மேலும் கெடுக்கிற சாதனமேயன்றி வேறல்ல. இவைகளை எல்லாம் எண்ண எண்ண நான் நெடுநாளாக ஒருவித அபிப்பிராயத்தோடு இருந்து வருகிறேன். பணம் திடீரென்று அபாரமாய் வந்து எவனுக்கும் சேரக்கூடாது. அப்படி வந்தால், அதன் அருமை தெரியாது.

ஆகையால், அதைக் கிரமப்படி நடத்தவும், வைத்தாளவும் தேவையான அநுபவம் அவனுக்கு இராது. அது முடிவில் அவனுக்குக் கெடுதலே செய்யும். மனிதன் உழைத்து உழைத்துக் காலக்கிரமத்தில் பொருள் தேடிச் சேர்ப்பானாயின் அதன் அருமை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை நல்ல வழியில் உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும், கெட்ட வழிகளில் விரயம் செய்யக் கூடாதென்றும், அவனுக்கு வேறே எவரும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. மகாப்பிரபுவே! தங்களுக்குத் தெரியாத உலக வியவகாரம் நான் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறேனா. இல்லை. எஜமானே! எனக்கு இவ்வளவு பெருத்த செல்வம் வேண்டாம், இது என்னைக் கெடுக்காவிட்டாலும், இதை வைத்துக் காப்பாற்றும் வல்லமை எனக்கு இல்லை. இதைப் பார்த்து ஒழுங்காயிருக்கும் மற்றவர் துராசை கொண்டு இதை அபகரிக்க வேண்டுமென்று ஏதேனும் மோசத்திலும் திருட்டிலும் கொலையிலும் இறங்கிக் கெட்டுப் போவார்கள். இது என்னையும் கெடுக்கும்; பிறரையும் கெடுக்கும். ஆகையால், இதைத் திருப்பி ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இந்த ஏழையின்மேல் தங்கள் அன்பும் பட்சமும் மாறாமல் நீடித்து இருக்குமாயின், அதைக் காட்டிலும் நான் அடையத் தகுந்த பெருஞ்செல்வம் வேறொன்றும் இராதென்று நினைக்கிறேன்'' என்று கூறி எழுந்து கை கட்டி வாய்புதைத்து நின்றான்.

அவனது குணத்தழகையும், சொல்லழகையும் கண்ட திவான் முற்றிலும் பிரமித்து அளவற்ற மகிழ்ச்சியும், குதூகலமும் அடைந்து மிகுந்த வாஞ்சையும் உருக்கமும் தோன்ற, "அப்பா கந்தசாமீ! நான் என்னுடைய அநுபவத்தில் எத்தனையோ விதமான குணமுடைய மனிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இவ்வளவு ஏழ்மையிலிருந்தும், பணத்தைக் கேவலம் துச்சமாக மதித்து அலட்சியமாய் விலக்கிய மனிதனைப் பார்த்ததே இல்லை. ஆகா! இதுவல்லவோ குணம்! இதுவல்லவோ தெய்விகச் செல்வம்! மனிதனுக்கு உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தி அடையவேண்டுமென்ற மன அமைதியும், நிராசையும் ஏற்பட்டு விடுமானால், அவனிடம் ஒரு செல்லாக்காசுகூட இல்லை. ஆனாலும், செல்வத்தில் அவனே குபேரன்; புத்தியில் அவனே

பிரஹஸ்பதி; அவனே சகலமான உத்தம குணங்களும் வாய்ந்த மகான்; நம்முடைய தேசத்தில் பூர்விக காலங்களில் இருந்த மகரிஷிகளும் தபோதனர்களும் இந்த நிலைமையை அடைவதற் காகவேதான் தமது ஆயுள் காலத்தையே செலவிட்டனர். மனிதன் இக பரம் ஆகிய இரண்டிலும் க்ஷேமப்படுவதற்கு இதுவே சூக்ஷுமமான வழி. எப்பேர்ப்பட்டவருக்கும் சித்திக்காத இந்த அரிய குணம் உன்னிடத்தில் இருப்பதைக் காண்பது எனக்கு நிரம்பவும் ஆநந்தமாக இருக்கிறது. அப்பா கந்தசாமீ! இந்தக் குணத்தை மாத்திரம் நீ எப்போதும் கைவிடாமல் நடந்து வந்தால், உனக்குக் கடவுள் ஒரு குறைவையும் வைக்கமாட்டார். ஒரு மனிதனுக்கு ஏராளமான செல்வம் இருக்குமானால், அவன் அதை நல்ல வழியில் செலவிடவேண்டுமென்று நீயே கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் சொன்னாயல்லவா. எனக்குக் கடவுள் அபாரமான செல்வத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறார். ஆனால், சாப்பிடுவதற்கு என் குடும்பத்தில் மனிதர்கள் அதிகமாக இல்லை. இருப்பவருக்கும், வயிறு கிடையாது. மிச்சப்படுவதை வைரங்களில்போட்டு நகைகளாக மாற்றி என் சம்சாரத்தின் உடம்பில் தொங்கவிட்டிருக்கிறேன். இன்னமும் மேன்மேலும் செல்வம் வந்துகொண்டே இருக்கிறது. என் சம்சாரத்தின் உடம்பில் நகைகள் போட இனி இடமே இல்லை. இந்தப் பொருளை வைத்துக்கொண்டு நான் என்னதான் செய்கிறது. நல்ல சற்பாத்திரமான மனிதர்களாய்ப் பார்த்து அவர்களுக்குத் தக்க அளவு கொடுப்பதைத் தவிர, நான் இதை நல்ல வழியில் எப்படிச் செலவிடுகிறது. என்னிடம் சன்மானம் பெற உன்னைப் போன்றவர்கள் தவிர, மற்ற எவர் அருகரானவர்? நீ இதை வாங்கிக்கொள்ள மறுத்துவிட்டால், இந்தப் பொருள் எதற்கும் உபயோகப்படாமல் துருப்பிடித்து ஒரு மூலையில் கிடக்க வேண்டியதாகவே முடியும். ஆகையால், நீ தயவு செய்து இதை வாங்கிக்கொள்ளப்பா! நீ மாத்திரம் உறுதியான மனப்போக்கு உடையவனாக இருந்தால், இந்த அற்பச் செல்வம் உன்னை ஒரு நாளும் கெட்ட வழியில் விடாது. நீ அவசியம் இதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இல்லாவிடில், என் மனம் வெகு நாளைக்கு இதை நினைத்து விசனப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும்" என்றார்.

அதைக்கேட்ட கந்தன் மறுபடி அவரை வணக்கமாகக் கும்பிட்டு, ''எஜமானே! தாங்கள் இந்த ஏழையை ஒரு பொருட்டாய் எண்ணி, இவ்வளவு தூரம் மதிப்பாய்ப் பேசும் போது நான் தங்களுடைய ஆக்ஞையை மீறி நடப்பது சரியல்ல. பணத்தை அடியோடு விலக்கிவிட்டுக் காட்டில் போய் சருகைத் தின்று நிர்வாணத்தோடிருந்து தவம் செய்யும் நிலைக்கு நான் இன்னும் வரவில்லை. என் மனசை விட்டுப் பொருளாசையும் போய்விடவில்லை. ஆனாலும் நான் சம்பாதிப்பதை நாணயமான வழியில் உழைத்துச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பது என் கொள்கையென்று நான் விக்ஞாபனம் செய்துகொண்டேன். அவ்வளவேயன்றி வேறல்ல. நான் இதை அவசியம் எடுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று தாங்கள் மனப்பூர்வமாக எண்ணுகிறபடியால் அப்படியே நான் இதை எடுத்துக்கொண்டு இதை நல்ல வழியில் உபயோகப்படுத்த முயற்சி செய்கிறேன். இனி நானும் என் குடும்பத்தாரும் சாப்பிடப்போகும் சாப்பாடு தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிச்சை. ஆதலால், நாங்கள் ஒவ்வொரு வேளையிலும் சாப்பிட முதல் கவளம் எடுக்கும் போது 'எங்களுக்கு அன்னமளித்த வள்ளல் நீடூழி வாழ வேண்டு'மென்று சொல்லிவிட்டே சாப்பிடுவோம்'' என்று கூறித் தனது நன்றியறிதலின் பெருக்கை வெளியிட்டான்.

உடனே திவான் முதலியார், ''அப்பா! கந்தசாமி! உனக்கு அன்னமளிக்கிறவரும், எனக்கு அன்னமளிக்கிறவரும், இன்னும் மற்றுமுள்ள சகலமான பிராணிகளுக்குப் பசியை அறிந்து அன்னம் அளிப்பவரும் சர்வ பிதாவாகிய கடவுளல்லவா! அவரைத்தான் நீயும் நானும் ஒவ்வொரு வேளையும், ஒவ்வொரு க்ஷணமும் நினைத்து அவருக்கே நன்றியறிதல் செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய பெருமைக்கு முன் நான் எம்மாத்திரம்! அவர் என்னிடம் பொருளைக் கொடுத்து யார் யாருக்குக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறாரோ, அவரவருக்கு நான் கொடுக்கவேண்டியவன். நான் எஜமானருடைய வேலையைச் செய்யும் குமாஸ்தாவேயன்றி, முதலாளியல்ல. நீ குமாஸ்தாவைத் தொழுவதைவிட முதலாளியையே தொழு, நேரமாகிறது. நீ போய்ப் படுத்துக்கொள். நானும் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்'' என்றார்.

உடனே கந்தன், "அப்படியே ஆகட்டும். நான் உத்தரவு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். காலையில் பார்க்கமுடியுமோ முடியாதோ, தங்களுடைய பட்சமும், ஆசீர்வாதமும் இந்த ஏழையின்மேல் எப்போதும் மாறாமல் இருக்கவேண்டும்" என்று முடிவாகக் கூறி அவருடைய காலில் விழுந்து வணங்கியபின் அவ்விடத்தை விட்டு அப்பால் சென்று மறைந்துபோனான்.

அந்த இரவு கழிந்தது. மறுநாள் முத்துசாமி தனது வேலையை ஒப்புக்கொண்டு திவானுக்கு வேண்டிய அன்னபானாதிகளைத் தயாரித்து அவரை உண்பித்தான். அவர் இலைக்கருகில் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்துவிட்டதாக பெயர் பண்ணிவிட்டு எழுந்தாரேயன்றி அவருக்குப் போஜனம் முதலிய சகலமான விவகாரத்திலும் ஒருவிதமான வெறுப்பும் விரக்தியும் தோன்றி விட்டன. அவரது மனம் பெருத்த வியாகூலத்திற்கும் கவலைக்கும் இருப்பிடமாய்த் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதை அவரது முகத்தோற்றமே எளிதில் காட்டியது. அவரது கவனம் தமது உத்தியோகக் கடமைகளிலாவது, தமது தேக போஷணையிலாவது, இதர விஷயங்களிலாவது செல்லாமல் தம்மைக் கொல்ல யத்தனித்தவர் யாராயிருப்பர் என்பதையும், காந்திமதியம்மாள் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாளா இல்லையா என்பதையும், அவளுக்கு ஒரு கள்ள நாயகன் இருப்பது உண்மை தானா அல்லவா என்பதையும் எண்ணி எண்ணித் தனக்குத் தானே வாத தர்க்கங்கள் செய்து உண்மையை நிச்சயிப்பதிலேயே சென்று லயித்துப்போயிருந்தது. வெளித்தோற்றத்தில் அவர் வாடி வதங்கித் துவண்டு, நடக்கையிலேயே தூங்குகிறவர் போலக் காணப்பட்டவர். ஆனாலும், அவரது மனத்தில் எத்தனையோ கோடி சேனைகள் எதிர்த்து வெகு மும்முரமாக யுத்தம் நடத்துவது போலக் கோடாநுகோடி எண்ணங்களும், சந்தேகங்களும், யூகங்களும், யுக்திகளும் தோன்றித் தோன்றி ஒன்றோடொன்று பெருத்த முஷ்டி யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தன. அவருக்குத் தெரியாமலேயே அவரைக் கூர்மையாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்த முத்துசாமி தான் வெளியிட்ட விபரீதச் செய்தி அவரது மனத்தை அரித்துத் தின்றுகொண்டிருக்கிறதென்றும், அவர் ஒரு வேளை தமது உயிருக்கே ஏதேனும் ஹானி செய்து கொள்ள வழி பார்க்கிறாரோவென்றும் நினைத்து, அவர்

அப்படிச் செய்து கொள்ளாமல் தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் இருந்து வந்தான். ஆயினும் அவன் துணிந்து அவரிடம் மறுபடியும் அந்த விஷயத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபத்தை எடுக்கவே மனமற்றவனாய் அவரை வெகு கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அன்றைய தினம் காலை பத்து மணிக்கே தமது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்ட திவான் உடனே மோட்டார் வண்டியைத் தயாரிக்கச்செய்து, அதில் ஏறிக்கொண்டு தாம் இன்ன இடத்திற்குப் போகிறோம் என்பதை எவருக்கும் தெரிவிக்காமல் அவ்விடத்தை விட்டுப் பிரயாணம் புறப்பட்டுத் திருவனந்தபுரத்திற்குப் போய்த் தமது மாளிகையை அடைந்தார். தாம் அவ்வாறு வந்ததாவது, மறுபடியும் அவ்விடத்தைவிட்டுத் திரும்பிப் போனதாவது அண்டையிலிருப்பவர் எவருக்கும் தெரியாதபடி அவர் நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாகவும் மறைவாகவும் நடந்து கொண்டார். தமது மாளிகையை அடைந்தவர் வெகு நேரம் வரையில் தனிமையில் உள்ளே இருந்து, தமக்கு ஆகவேண்டிய சில முக்கியமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டார். இரகசியத்தில் ஒரு தையல்காரனை வரவழைத்து சில முக்கிய மான உடைகளைத் தயாரித்துக்கொண்டார். முக்கியமாக ஓர் உயில் தயாரித்து அதில் தமக்குள்ள சொத்துக்கள் இன்னின்னவை என்றும், தாம் தெய்வச் செயலாய் இறந்து போனால், தமக்குப் பின் தமது தகப்பனார் அவைகளை அடைவதென்றும், தமது மனைவியும் புத்திரனும் கிழவருடைய மனத்திற்குத் திருப்தி கரமாக நடந்து கொள்ளும் பக்ஷத்தில், கிழவர் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதென்றும், சகலமான சொத்துக்களையும் தமது தந்தை அவரது இஷ்டப்படி விநியோகம் செய்து கொள்ளலாமென்றும், திவான் உயில் எழுதி, அதை முக்கியமான ஓர் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பத்திரமாகப் பூட்டித் திறவுகோலை மற்ற திறவுகோல்களடங்கிய வளையத்தில் கோத்துக் கொண்டார். அவர் தமது ஜாகையில் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளாக சுமார் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய்க்கு நோட்டுகள் வைத்திருந்தார். அவைகளையெல்லாம், அவர் எடுத்து நீளமான வண்டிக்காரன் பை ஒன்றில் போட்டு அரைஞாண் கயிற்றோடு சேர்த்து இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டார். தையல்காரன் கொணர்ந்து

கொடுத்த உடைகளையெல்லாம் செங்காவியில் நனைத்துக் காயவைத்து அவைகளோடு வேறு சில சாமான்களையும் வைத்து ஒரு சிறிய மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டார். அவ்வாறு தமது மாளிகைக்குள் போய்த் தமது சயன அறையையும், போஜனம் ஸ்நானம் முதலியவை செய்த இடங்களையும் பார்க்கவே, காந்திமதியம்மாளும், ராஜாபகதூரும் உயிரோடு அங்கு நின்று சந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு அவருடன் பேசுவது போலவே அவர் உணர்ந்தார். அதற்குமுன் காந்திமதியம்மாள் அவருடன் சம்பாஷித்த அழகான வார்த்தைகள் யாவும் அப்போதும் அவரது செவிகளில் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. அவள் தம்மோடிருந்து தமது மனம் பரவசம் அடையும்படி பேசிய வார்த்தைகளும் செய்த செய்கைகளும் ஒவ்வொன்றாய் நினைவிற்கு வரவே, அவரது மனம் அவரை மிஞ்சி இளகிப் பாகாய் உருகத் தொடங்கியது. அவரது இரு கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தோடத் தொடங்கியது. அவரது தேகம் பதறியது. அவர் குழந்தை அழுவதைப்போலத் தேம்பித் தேம்பி அழுது, "ஆ! என்ன உலகம்! என்ன புருஷன் பெண்ஜாதி! என்ன மனிதவாழ்க்கை! எல்லாம் மாயை! எல்லாம் பொய்த் தோற்றம்! இந்த உலகமும் இதிலிருக்கும் உயிருள்ளதும் இல்லாததுமான ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அநித்தியம். எல்லாம் பொய் வடிவம். எல்லாம் அழிந்து போவது. கடவுளின் சிருஷ்டி முழுதும் ஒரே பொய் மயம். இதில் நிஜமான நீடித்த மாறாத அன்பும் உண்மையான பற்றும் எங்கிருந்து கிடைக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாயும் உயிருக்குயிராயும் இருந்து படைத்துக் காத்து அழிக்கும் தெய்வத்தினிடத்தில் உண்மையான மாறாத பயபக்தியுள்ளவர் இந்த உலகத்தில் எத்தனை பேர்? வெகு சொற்பமான மனிதரே கடவுளிடம் பக்தியுடையவராய் இருக்கின்றனர். கடவுளுடைய கதியே இப்படியிருக்கையில், ஆற்று வெள்ளத்தில் கிடந்து மிதக்கும் ஒரு துரும்பு போல இருக்கும் அற்ப ஜெந்துவாகிய நான் பிறரிடம் மாறாத உண்மையான பிரியத்தை எதிர்பார்ப்பது பலிக்கக்கூடிய காரியமா? நான் எதிர்பார்ப்பது முடவன் கொம்புத் தேனெடுக்க எண்ணுவது போன்றதேயன்றி வேறல்ல. தந்தை தாய் தமர் தாரம்

மகவு என்னும் இவையெல்லாம் சந்தையிற்கூட்டம் என்று சொன்னவர் அனுபவமில்லாமல் சொல்லவில்லை. ஆகா! காந்திமதீ! கடைசியாக நீ என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோக மனமற்றவள்போல நடித்தாயே! உன் உயிர் இங்கேயே இருப்பதாகவும், வெறும் உடல் மாத்திரம் போகிறதென்றும் சொன்னாயே! நான் இல்லாத இடத்தில் உனக்குச் சந்தோஷமே உண்டாகாதென்று நீ எவ்வளவோ வேதாந்தமெல்லாம் பேசினாயே! நீ இதுவரையில் செய்ததும் சொன்னதும் பொய் நாடகமாகவல்லவா முடிகின்றன. இருக்கட்டும்! நான் எப்படியும் இதன் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கிறேன்'' என்று தமக்குத் தாமே பலவாறு பிரலாபித்துப் பிதற்றுவதும் அழுவதுமாயிருந்த பின், அதிக நேரம் வீட்டில் இருக்கச் சகியாதவராய் அவ்விடத்தை விட்டுவெளிப்பட்டார். வெளிக்கதவைப் பத்திரமாகப் பூட்டி சாவிகளையெல்லாம் ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொண்டு மறுபடி மோட்டார் வண்டியில் ஏறி எவரும் அறியாதபடி பிரயாணம் செய்து மாலை நேரத்தில் சநிதொடர் மங்கலத்திற்கு வந்து சேர்ந்து, தாம் திருவனந்தபுரத்திற்குப் போய் வந்தச்செய்தி எவருக்கும் தெரியாதபடியும், தாம் ஏதோ சர்க்கார் விஷயமாக எவ்விடத்திற்கோ போய்விட்டு வந்ததாக எல்லோரும் நினைக்கும்படியும் வார்த்தைகள் கூறி, அன்றைய இராப் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குச் செல்லுமுன் தமது தலைமை குமாஸ்தாவை வரவழைத்து, "நான் விடியற் காலையில் புறப்பட்டு ஓர் ஊருக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி காலை 9, அல்லது 10 மணிக்குள் வந்துவிடுகிறேன். திருவனந்த புரத்திலிருந்து தபால்கள் வந்தால் அப்படியே இருக்கட்டும்; நான் வந்தபிறகு பிரித்துப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். என்னுடைய கொத்துச் சாவியை நான் கையில் கொண்டுபோனதில், அதை நான் அடிக்கடி எங்கேயாவது மறதியாய்ப் போட்டுவிடுகிறேன். அதை நான் இங்கே வேறே யாரிடத்திலும் கொடுப்பது சரியல்ல. நீரே பத்திரமாக அதை வைத்துக் கொள்ளும்; நான் வந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்'' என்று கூறித் தமது கொத்துச் சாவியை அவரிடம் கொடுத்தார். தலைமை குமாஸ்தா அதை வாங்கிக் கொண்டதன்றி அவரது கட்டளைப்படி நடந்து கொள்வதாகவும் மறுமொழி கூறி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தமது இடத்திற்குப் போய்விட்டார்.

திவான் தமது சயனத்தையடைந்து படுத்துக் கொண்டார். ஆனாலும், இரவு முழுதும் அவருக்கு நித்திரையென்பதே உண்டாகவில்லை. ஆதலால் அவர் பெருத்த வியாகூலத்தில் ஆழ்ந்தபடி இருந்து அந்த இரவைக் கடத்தினார். அந்த ஓர் இரவு பல இரவுகள்போலப் பெருகி நீண்டு அவரை நரக வேதனையில் ஆழ்த்தியது. ஆயினும், அவர் தமது மன வேதனைகளைப் பொறுத்திருந்து பொழுது விடியும் தருணத்தில் மற்றவர் எழுந்திருப்பதற்குமுன் எழுந்து, தமது மேட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து அதை விடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து மேற்குத் திக்கில் சென்ற ரஸ்தாவோடு விரைவாகச் செல்லலானார்.

அந்த ரஸ்தா மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பிரதேசத்தில் மலை நாடுகளுக்குள் ஏறிச்சென்ற ரஸ்தாவாதலால், எங்கும் ஒரே மலையும் காடுமாக இருந்தன. இடையில் வெகு தூரத்திற்கு ஓரிடத்தில் சிறிய சிறிய ஊர்கள் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. சநிதொடர் மங்கலத்திலிருந்து சுமார் முப்பது மைல் தூரம் வரையில் அவ்வாறு அப்பால் காணப்பட்ட பயங்கரமான ஒரு காட்டிற்குள் தமது மோட்டார் வண்டியைக் கொண்டுபோய், அதிலிருந்து கீழே இறங்கித் தமது மூட்டையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டார். எடுத்துக் கொண்ட பிறகு அவ்விடத்தில் ஒரு பனை ஆழத்தில் காணப்பட்ட ஒரு பள்ளத்தைப் பார்த்துத் தமது மோட்டார் வண்டியின் விசையைத் திருப்பிவிட்டார். விடவே, மோட்டார் வண்டி தடதடவென்று பள்ளத்தில் ஓடிக் கரணம் போட்டுக் கொண்டு தலை குப்புற விழுந்து உருண்டு புரண்டு பள்ளத்தின் அடியில் போய்ச் சாய்ந்துவிட்டது. உடனே திவான் தமது மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு சிறிது தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த தண்ணீர் சுனையண்டை போய் உட்கார்ந்து கொண்டு தமது மூட்டையை அவிழ்த்து அதற்குள்ளிருந்த அம்பட்டன் கத்தியை எடுத்துத் தமது தலைமயிர் மீசை முதலியவைகளையெல்லாம் அடியோடு க்ஷவரம் செய்து மழுங்க மொட்டையடித்துக்கொண்டு மூட்டையிலிருந்த காசிச் சொம்பினால் சுனைத் தண்ணீரை எடுத்து ஸ்நானம் செய்து உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு, நோட்டுகளடங்கிய வண்டிக் காரன் பையை அரைஞாணாகக் கட்டி காஷாயம் நனைத்த கோவணத்தை எடுத்து அணிந்து கொண்டார்; கழுத்து முதல்

கணைக்கால் வரையில் மூடிக்கொள்ளும் அங்கியொன்றை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டார்; முகம் தலை முதலிய இடம் முழுதிலும் விபூதியைப் பட்டை பட்டையாக அணிந்து கொண்டார்; கழுத்து காதுகள் தலை முதலியவைகளில் ஏராளமான ருத்திராக்ஷ மாலைகளைத் தரித்துக் கொண்டார். மிகுதியிருந்த துணிகள் முதலிய சாமான்களைச் சிறிய மூட்டையாக இடுப்பைச் சுற்றி அங்கியின்மேல் கட்டிக் கொண்டு, இடது கையில் காசிச்சொம்பைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டார்; வலது கையில் ஒரு தண்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தத் தண்ணீர்ச் சுனையை விட்டுப் புறப்பட்டு விரைவாக நடந்து பக்கத்திலிருந்த ஊரையடைந்தார். அது வரையில் சாதாரணமாக வந்தவர் ஊருக்குள் நுழைந்தபோது மிகுந்த பதைபதைப்பும் விசனமும் அவசரமும் காட்டிய வண்ணம் ஓடி, தமக்கெதிரில் காணப்பட்ட மனிதர்களை நோக்கி, "ஐயா! இந்த ஊரின் கிராம முனிசீப்பு எங்கே இருக்கிறார்?" என்று வினவினார். அதைக் கேட்ட அந்த ஊர்வாசிகள், "என்ன விசேஷம்? எதற்காக கிராம முனுசீப்பைத் தேடுகிறீர்கள்?" என்றனர். நமது திவான் நிரம்பவும் வேகமாக ஓடிவந்தவர்போல இரைக்க இரைக்கப் பேசத் தொடங்கி, "இதோ! பக்கத்தில் ஒரு கொடிய அபாயம் நேர்ந்துவிட்டது! ஒரு பெரிய மனிதர் அநியாயமாய் இறந்து போய்விட்டார்! கிராம முனுசீப்பை நான் உடனே அழைத்துக்கொண்டு போய்க் காட்ட வேண்டும். அவரைக் கூப்பிடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் அவர் இருக்கும் இடத்தையாவது காட்டுங்கள். நான் போய் நேரில் சொல்லுகிறேன்" என்றார்.

அவரது விபரீதமான சொற்களைக் கேட்கவே, அண்டையிலிருந்த வீட்டார் எல்லோரும் பெருத்த கும்பலாக வந்து தெருவில் கூடிவிட்டனர். அவ்விடத்திலிருந்த மனிதர்களுள் ஒருவரே அந்த ஊரின் கிராம முனுசீப்பாதலால், அவர் திவான் சாமியாரைப் பார்த்து, "சாமியார் ஐயா! நான் தான் கிராம முனிசீப்பு! என்ன அபாயம் நேர்ந்தது? யார் இறந்து போனது?" என்று மிகுந்த ஆவலோடும் பதைபதைப்போடும் கூறி வினவினார். உடனே திவான் சாமியார் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாகத் துடிதுடித்து, "நீங்கள் தான் கிராம

முனுசீப்பா! அப்படியானால் என்னோடு சீக்கிரமாக வாருங்கள். இன்னும் சில மனிதரையும் உதவிக்கு அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லோரும் கையில் தடிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு மனிதரைப் புலி தூக்கிக்கொண்டு போகிறது. ஒருவேளை அவர் இன்னம் உயிரோடு இருக்கலாம்'' என்றார்.

அந்த விபரீதச் செய்தியைக் கேட்கவே, கிராம முனுசீப்பும் இன்னும் அங்கிருந்த மற்றவர்களும் உடனே வீட்டிற்குள் ஓடி ஆளுக்கு ஒரு தடியாகக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து, ''சாமியார் ஐயா! வாருங்கள் போவோம்! இடத்தைக் காட்டுங்கள்'' என்று கூறிய வண்ணம் புறப்பட ஆயத்தமாயினர். உடனே திவான் அவர்களெல்லோரையும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று பத்து நிமிஷ நேரத்தில், தாம் மோட்டார் வண்டியைப் பள்ளத்தில் தள்ளி விட்ட இடத்தையடைந்தார். அவ்வாறு எல்லோரும் ஓடிய காலத்தில் கிராம முனுசீப்பும் மற்றவர்களும் திவானை நோக்கிப் பற்பல கேள்விகளைக் கேட்டனர். ஆனாலும், தாம் ஓடிய ஓட்டத்தில் தமக்குப் பிரமாதமான இரைப்பும் தோன்றிவிட்டது போல அவர் நடித்துத் தமது கைகளின் ஜாடையினால் எல்லா விவரத்தையும் தாம் அந்த இடத்தில் போய்த் தெரிவிப்பதாகக் காட்டியவண்ணம் ஓடிவந்தார். அந்த இடத்தை அடைந்த உடனே கிராம முனுசீப்பும் மற்றவர்களும் பக்கத்திலிருந்த பள்ளத்தைப் பார்த்தனர். அதற்கு அடியில் தாறுமாறாய் விழுந்து கிடந்த மோட்டார் வண்டி அவர்களது திருஷ்டியில் படவே, எல்லோரும் பதறிப்போய் தடதடவென்று கீழே இறங்கி மோட்டாரண்டை போய்ச் சேர்ந்தனர். திவான் சாமியாரும் அவர்களுடன் கூடவே தொடர்ந்து கீழே சென்று, கிராம முனிசீப்பை நோக்கி, ''ஐயா! இந்தக் கொடுமையை என்ன வென்று நான் சொல்லுவேன்! நான் இந்த வழியாக வந்து கொண்டிருந்தேன். இந்த மோட்டார் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு ஒரு மனிதர் இந்தப் பக்கமாய் வந்துகொண்டிருந்தார். வந்த வேகத்தில் மோட்டார் வண்டி ரஸ்தாவை விட்டுக் கொஞ்சம் பக்கமாக விலகிவிட்டது போலிருக்கிறது. அடுத்த நிமிஷம் வண்டி தடதடவென்று கீழே இறங்கித் தலைகுப்புறக் கவிழ்ந்து உருண்டு புரண்டு அடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது.

அதற்குள்ளிருந்த மனிதர் முதல் புரளலிலேயே வெளியில் வந்து வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் போய்விழுந்தார். அப்படி அவர் விழுந்ததுதான் தாமசம். அதோ தெரிகிறதல்லவா புதர். அதற்குள்ளிருந்த ஒரு சிறுத்தைப்புலி ஒரே பாய்ச்சலாக அவர் மேல்பாய்ந்து அவரது தொடையைத் தன் வாயால் கௌவி அவரைக் கீழே போட்டுப் பரபரவென்று இழுத்துக்கொண்டு போக ஆரம்பித்தது. அதைக்கண்ட நான் பதறிப்போய்ப் பெருத்த கூச்சலிட்டு அதைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினேன். அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பெரிய மனிதர் என்னைப் பார்த்து, "ஐயோ! ஐயோ! என் உயிர் போகிறதே! நான் இனி பிழைக்கமாட்டேன். இந்தப் புலியினிடத்திலிருந்து நான் தப்பமுடியாது. நீங்கள் எனக்கு ஓர் உதவி செய்யுங்கள். நான் இந்த சமஸ்தானத்தில் திவான் உத்தியோகம் வகிப்பவன். கொஞ்ச தூரத்திற்கு அப்பாலுள்ள சநிதொடர் மங்கலத்தில் நானும் என் சிப்பந்தி களும் முகாம் செய்துகொண்டிருந்தோம். ஒரு முக்கியமான காரியமாய் நான் மாத்திரம் இங்கே வந்தேன். வந்த இடத்தில் எனக்கு இந்தக் கதி நேர்ந்துவிட்டது. நான் இனி தப்பிப் பிழைப்பது சாத்தியமற்ற விஷயம். நீங்கள் உடனே சநிதொடர் மங்கலத்துக்குப் போய் எனக்கு நேர்ந்த கதியை என் சிப்பந்தி களுக்குத் தெரிவியுங்கள். என் பிரதம குமாஸ்தாவிடம் என் கொத்துச்சாவி இருக்கிறது. திருவனந்தபுரத்தில் என் வீட்டில் ஏராளமான சொத்து இருக்கிறது. உடனே போய் வீட்டு வாசல் கதவிலிருக்கும் பூட்டின் மேல் சீல்வைத்து, வீட்டைச் சுற்றிலும் காவல் போடச்செய்து, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த திருவிடமருதூரிலுள்ள குஞ்சிதபாத முதலியார் என்று பெயர் கொண்ட என் தகப்பனாருக்கு உடனே தந்தி கொடுத்து அவரை வரவழைத்து அந்தக் கொத்துச்சாவியை அவரிடம் கொடுத்து வீட்டிலுள்ள சொத்துக்களையெல்லாம் அவரிடம் ஒப்புவிக்கும் படி பிரதம குமாஸ்தாவிடம் சொல்லவேண்டும்" என்றார். அதற்கு மேலும் அவர் ஏதோ சொல்ல எத்தனிக்க, அதற்குள் அவருக்கு பிரக்ஞை தவறிப் போய்விட்டது. பிறகு அவருடைய வாய் குழறிப்போய் மூடிக்கொண்டது. அப்போது நான் துரத்திக் கொண்டு வந்ததைக் கண்ட புலி அவரைக் கீழே வைத்துவிட்டு என்னையும் துரத்த ஆரம்பித்தது. நான் பயந்துகொண்டு

ஓட்டமாக ஓடிவந்துவிட்டேன். மறுபடி அந்தப் புலி அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதை நான் தூரத்திலிருந்து பார்த்தேன். பக்கத்தில் ஏதாவது ஊர் இருந்தால், நான் வந்து சொல்லி மனிதர்களை உதவிக்கு அழைத்துக்கொண்டு வரலாமென்று நினைத்து ஓடி உங்களுடைய ஊருக்கு வந்தேன். அவ்வளவுதான் சங்கதி'' என்று உளறிக் குழறித் திணறித் திக்கு முக்கலாடிக் கூறினார். அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட மற்ற ஜனங்கள் எல்லோரும் துடிதுடித்துப் போய் மூலைக்கொருவராய்ப் பிரிந்து ஓடி வெகுதூரம் வரையில் சென்று பார்த்தனர். அந்த இடம் புல் பத்தைகளும், கருங்கல்லுமே நிறைந்த தரையாக இருந்தமையால், புலியின் கால்சுவடுகள் தரையில் பதிந்திருக்க வகையில்லாது போயிற்று. சுமார் அரைநாழிகை காலம் வரையில் ஜனங்கள் வெகுதூரம் வரையில் சென்று புதர்களிலும், குகைகளிலும் தேடிப் பார்த்துப் பயனற்று வாடிய முகமும் ஏங்கிய மனதுமாய்த் திரும்பி வந்து சேர்ந்தனர்.

சிறுத்தைப் புலி திவானைக் கொன்று தின்று விட்டதென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக்கொண்டு அதற்குமேல் தாம் என்ன செய்வதென்பதைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்யலாயினர். சிலர் மோட்டார் வண்டியை மேலே ஏற்றி ஊருக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றனர். உடனே கிராம முனிசீப்பு மற்றவர்களை நோக்கி, "நாம் அப்படிச் செய்வது சரியல்ல. சட்டப்படி நான் இதைப்பற்றிப் போலீசாருக்கு எழுதவேண்டும். நல்ல வேளையாக, நம்முடைய போலீஸ் ஸ்டேஷன் எந்த ஊரில் இருக்கிறதோ அதே ஊரில் இந்தத் திவானுடைய சிப்பந்திகள் இப்போது இருக்கிறதாக அவர் சொன்னாராம். நாம் நம்முடைய ஊருக்குப் போவோம்; போலீசார் வந்து இந்த ஸ்தலத்தையும் வண்டியையும் பார்க்கிறவரையில், நாம் சில வெட்டியான்களை இங்கே காவல் போட்டு வைப்போம்'' என்று கூறிய பின் சில ஆட்களைக் காவலாக நிறுத்திவிட்டு மற்றவரை அழைத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுத் தங்களது ஊருக்குச் சென்றார். சென்றவர் உடனே தமது அறிக்கைப் புஸ்தகத்தை எடுத்து அதில் அந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றிய விவரம் முழுதையும் தாம் தெரிந்து கொண்டபடி எழுதி அதற்கு மூன்று பிரதிகள் தயாரித்து ஒன்றைத் திருவனந்தபுரத்திலுள்ள மாஜிஸ்டிரேட் கச்சேரிக்கும்,

இன்னொன்றை சநிதொடர் மங்கலம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும், மூன்றாவதை அந்த ஊரிலிருந்த திவானுடைய பிரதம குமாஸ்தாவுக்கும் ஆள்கள் மூலமாக அனுப்பிவிட்டு, சாமியார் வேஷம் பூண்டிருந்த திவானை நோக்கி, போலீஸார் வருகிற வரையில் அவ்விடத்திலே இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். சாமியார் தாம் தமது குருபூஜையை உத்தேசித்து திருவனந்த புரத்திற்கு அன்றையதினம் போக வேண்டுமாதலால், தாம் அங்கே போய்விட்டு மறுநாள் அந்த ஊருக்கு வருவதாகக் கூறினார்.

உடனே கிராம முனிசீப்பு யோசனை செய்து, அவருடைய வாக்குமூலத்தை ஒரு காகிதத்தில் எழுதி அதன் அடியில் அவரது கையெழுத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். சாமியார் வாக்கு மூலத்தின் அடியில் மாயா விபூதிப் பரதேசி என்று தமது கையெழுத்தைச் செய்தபின் கிராம முனிசீப்பு முதலியோரிடம் செலவு பெற்றுக் கொண்டு அந்த ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு திக்கு திசையறியாமல் திருவனந்தபுரம் இருந்த திசைக்கு எதிர்த் திசையில் விரைவாகச் சென்று மறைந்து போய்விட்டார்.

அவ்வாறு சென்றவர் அன்றைய பகற்பொழுது முழுதும் பிரயாணம் செய்து மாலை ஐந்து மணி நேர சமயத்தில் ஒரு சிறிய ஊரை அடைந்தார். அதற்குமுன் அவர் உழைத்தே அறியாத மென்மையான தேகமுடைய மனிதராதலால், நீடித்த தேக உழைப்பினாலும் மனவேதனையினாலும் அவர் அயர்ந்து சோர்ந்து களைத்துத் தளர்ந்து மயங்கிக் கீழே விழத்தக்க நிலைமையை அடைந்துவிட்டார். கடுமையான பசியும் தாகமும் உண்டாகி அவரை வதைக்கத் தொடங்கின. ஆயினும், அவர் தமக்குப் பசிக்கிறதென்று அதுவரையில் எவரிடமும் கூறியறியாத மகா மானியான மனிதராதலால், தமது வயிற்றுக் கொடுமையை வெளியிட வெட்கி, அந்த ஊருக்கு வெளியில் இருந்த ஒரு குளத்தில் நாலைந்து கை தண்ணீர் எடுத்து அருந்திவிட்டு ஊருக்குள் நுழைந்து ஒரு வீட்டுத் திண்ணையை அடைந்து, "சம்போ! சங்கரா! மகா தேவா!" என்று பன்முறை கடவுளைத் தியானித்து விட்டு அப்படியே திண்ணையில் படுத்துக் கடுமையான நித்திரையில் ஆழ்ந்து போய்விட்டார்.

மறுபடி அவர் விழித்துப் பார்த்த காலத்தில், பொழுது விடியும் தருணமாக இருந்தது. அந்த ஊர்ப் பெண்பிள்ளைகள் வீட்டு வாசல்களுக்குத் தண்ணீர் தெளிப்பதும் திண்ணைகளைப் பெருக்குவதுமாக இருந்தனர். திவான் சாமியாரது களைப்பு ஒருவாறு நீங்கிப் போயிருந்தது. ஆனாலும், உடம்பு நிரம்பவும் தளர்ந்து இலேசாய்க் காணப்பட்டது. பசி மந்தித்துப் போயிருந்தது. எழுந்து உட்காரவும் அவருக்குச் சக்தி இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆயினும் பொழுது விடியும்போது தாம் படுத்திருந்தால் அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் வந்து கோபித்துக் கொள்வார் என்ற அச்சம் தோன்றியது. ஆகையால், அவர் நலிந்து ஊக்கத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு எழுந்து திண்ணையை விட்டிறங்கி, ஊருக்கு வெளியிலிருந்த குளத்தில் இறங்கி நன்றாக நீராடி வெளியில் வந்து விபூதி ருத்ராக்ஷ மாலைகள் முதலிய வற்றை அணிந்துக்கொண்டார். அவ்வாறு தமது ஸ்நானம் முதலிய கருமங்களை முடித்துக்கொள்ளவே அவரது அயர்வில் பெரும் பாகமும் விலகியது. தாம் எவரிடமாவது விசாரித்து அந்த ஊரில் தமது ஆகாரத்திற்கு ஏதேனும் மார்க்கம் இருக்கிறதா என்பதை அறியவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு ஊருக்குள் நுழைய, எதிரில் வந்த சில மனிதர்கள் அவரைக் கண்டு அவரது அருள் வழிந்த பெருந்தன்மையான முகத் தோற்றத்தைக் கண்டு அவர் யாரோ உண்மையான மகான் என்று நினைத்து அவரை வணங்கி, "சுவாமி! தாங்கள் எந்த ஊர்? இப்போது எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று பயபக்தி விநயத்தோடு கேட்டனர்.

உடனே திவான் சாமியார் நிரம்பவும் பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் அவர்களை நோக்கி, "நான் ஓர் ஏழைப் பரதேசி; உலகத்தில் விரக்திகொண்டு, அதைத் துறந்தவன். எனக்கு இப்போது சொந்த ஊர் கிடையாது. ஊர் ஊராய்ப் போய் ஆங்காங்கு இருக்கும் க்ஷேத்திரங்களில் சுவாமி தரிசனம் செய்து, புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து, இப்படியே என் காலத்தைக் கடத்த உத்தேசிக்கிறேன். இந்த ஊரில் சுவாமி கோவில் இருக்கிறதா?" என்றார்.

உடனே அவர்கள், "இந்த ஊரில் ஓர் அம்மன் கோவில் இருக்கிறது. பக்கத்தில் கொஞ்ச தூரத்தில் பெரிய ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. அவ்விடத்தில் சிவன் கோவில் இருக்கிறது. அங்கே

போனால் நீங்கள் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொள்ளலாம்'' என்றனர். உடனே திவான் சாமியார் அந்த ஊர் எந்தத் திக்கில் இருக்கிறதென்று அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல்லலானார். தாம் உலகைத் துறந்த சந்நியாசி என்று தாம் வெளியிட்டவுடனே தமக்கு ஏற்பட்ட மதிப்பையும் மரியாதையையும் உணர்ந்த திவான் தமக்குத் தாமே பலவாறு எண்ணமிடலானார்; "ஆகா! என்ன மனிதர் களுடைய மனப்போக்கு! உலகத்தில் ஏராளமான செல்வம் படைத்த பிரபுக்களாயிருந்தால், ஜனங்கள் அவர்களைத்தான் தெய்வம்போல மதித்துக் கொண்டாடுகிறார்களென்றால், உண்மையிலேயே உலகத்தைத் துறந்த பரதேசிகளைக் கண்டால், அவர்களையும் ஜனங்கள் அபாரமாகப் பெருமைப் படுத்து கிறார்களே! இந்த விநோதமான முரண்பாட்டை என்னவென்று சொல்லுகிறது! நேற்று நான் சாமியார் வேஷம் போட்டு ஜனங்களை முதன் முதலில் வஞ்சிக்க எத்தனித்தது எவ்வளவு சுலபத்தில் பலித்தது! என் சொல்லை அந்த ஊர் ஜனங்களும் கிராம முனிசீப்பும் வேதவாக்கியமாக அல்லவா மதித்து அப்படியே உண்மையாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்! இதுவரையில் என் ஆயுசு காலத்தில் எந்த விஷயத்திலும் பொய்யையே பேசியறியாத நான் நேற்று எப்பேர்ப்பட்ட பெருத்த புளுகைச் சொல்லி உண்மைபோல நடிக்க நேர்ந்தது! சே! நான் காஷாயம் ருத்திராக்ஷம் முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டவுடன் இப்பேர்ப்பட்ட படுமோசத்தில் தானா இறங்க வேண்டும். ஆகா! காலக் கொடுமையை என்னவென்று சொல்லுகிறது! யாரோ ஒருவர் எனக்குச் செய்ய நினைத்த தீங்கு எவ்வெவ்விதமாக மாறி என்னை எப்படிப்பட்ட கோலத்திற்கும் செய்கைக்கும் தூண்டி விட்டது! நான் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கிறவரையில் இன்னும் என்னென்ன தந்திரங்களை உபயோகிக்க வேண்டுமோ, எவ்வெவ்விதமாய்ப் புழுகவேண்டுமோ தெரியவில்லையே! காரியம் இவ்வளவு தூரத்திற்கு வந்த பிறகு நான் இனி பின் வாங்குவதும் யுக்தமானதல்ல; எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்த மனிதர்களுக்கும் இது பொல்லாத வேளையென்பது பரிஷ்கார மாகத் தெரிகிறது. இந்தத் துன்பமெல்லாம் எவ்வளவு காலம் நீடித்திருக்குமோ தெரியவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் நான்

அங்கங்கு பற்பல மூர்த்தங்களாய் விளங்கும் பரம்பொருளைத் தரிசித்து, அவரது திருநாமங்களையே எப்போதும் ஜெபித்து என் பாப மூட்டையைக் குறைப்பதற்கு வழி தேடவேண்டும். அதுவுமன்றி நான் இப்போது உடனே திருவிடமருதூருக்குப் போவது யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. நான் இறந்து விட்டேன் என்ற செய்தி எப்படியும் இரண்டொரு தினங்களில் திருவிட மருதூருக்கு எட்டும். அதைக் கேட்டு என் தகப்பனார் என்ன செய்வாரோ? அதை எப்படிச் சகித்திருப்பாரோ, அல்லது அவர் தம்முடைய உயிரையே விட்டு விடுவாரோ, அதுதான் எனக்குப் பெருத்த கவலையாக இருக்கிறது. காந்திமதியம்மாள் உண்மையில் குற்றவாளியாக இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அவள் ஒப்புக்காகக் கொஞ்சகாலம் வரையில் துக்கப்படுபவள் போலக் காட்டி, பிறகு தன் இச்சைப்படி நடந்து கொள்ள ஆரம்பிப்பாள். நான் இப்போது திருவிடமருதூருக்குப் போனால் அவர்கள் எல்லோரும் அடித்துக்கொண்டு அழுது புலம்புவதையெல்லாம் நான் கண்ணால் பார்க்க நேரும். அந்த உபத்திரவமெல்லாம் தீரட்டும். எல்லோருடைய மனமும் ஒருவிதமாய் அமைதியடையட்டும். மூன்று நான்கு மாதங்கள் கழித்து எவரும் என்னைக் கண்டுகொள்ளாதபடி நான் ஊருக்குப் போய்ப் பார்க்கிறேன். உண்மையில் காந்திமதி குற்றமற்றவளாக இருந்தாலும், என்னைக் கொல்ல எத்தனித்த வேறொரு மனிதன் என்ன செய்ய எண்ணுகிறான் என்பதும் அதற்குள் தெரிந்து போகும். ஆகையால், மூன்று நான்கு மாதகாலம் வரையில் நான் ஸ்தல யாத்திரை செய்து உண்மையில் பரதேசியாகவே இருந்து சுவாமி தரிசனம் தீர்த்தாடனம் முதலியவைகளைச் செய்து கொண்டே மெதுவாய்ப் பிரயாணம் போகிறேன்'' என்று தமக்குள் ஒருவிதமாய் தீர்மானித்துக் கொண்டவராய்ப் பக்கத்து ஊரையடைந்தார்.

அடைந்தவர், அவ்விடத்திலிருந்த சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து விபூதி முதலிய பிரசாதங்களைப் பெற்று, அந்த ஊரில் ஒரு சோற்றுக்கடை இருப்பதாக விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்திற்குச் சென்று பணங்கொடுத்துத் தமது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு வசதியான ஒரு சத்திரத்தின் திண்ணையில் அன்று முழுதும் படுத்திருந்தார்.

அன்றைய இரவிலும் அவர் அந்த சோற்றுக்கடையிலே தமது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு பகலில் படுத்திருந்த திண்ணையிலேயே படுத்து இரவையும் கழித்தார். அவரது மனம் முழுதும் காந்திமதியம்மாள், ராஜா பகதூர், தமது தந்தை ஆகிய மூவர் பேரிலும் மாறிமாறிச் சென்று லயித்துப் போயிருந்தது. ஆனாலும், அவரது வாய் ஓயாமல் சிவநாம ஸ்மரணை செய்த படி இருந்தது. மறுநாள் காலையில் அவர் அந்த ஊரிலிருந்த நதியில் தமது ஸ்நானம் அநுஷ்டானம் முதலியவைகளை நிரம்பவும் மனோக்கியமாக முடித்துக்கொண்டு முதல் நாளில் செய்ததுபோலவே சுவாமி தரிசனம் போஜனம் முதலியவை களைச் செய்துகொண்டு சத்திரத்துத் திண்ணையில் படுத்திருந்தார். அவ்வாறு அந்த முகமறியாத புதிய ஊரில் தமது தினப்படிக் காரியங்களை அவர் யதோக்தமாகச் செய்து பொழுதைப் போக்கியது அவருக்கு ஒருவிதத்தில் ஆறுதலாக இருந்தது. ஆகையால், தாம் சொற்பகாலம் அந்த ஊரிலேயே சௌகரியமாக இருந்து பிறகு புறப்பட்டுப் போகலாம் என்ற நினைவு தோன்றியது. அவ்வாறே செய்யவேண்டுமென்று அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டு இரண்டாவது தினத்தையும் அதே ஊரில் போக்கினார். மறு நாளாகிய மூன்றாவது தினம் காலையில் அவர் தமது ஸ்நானம், அநுஷ்டானம், சிவபூஜை முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு சோற்றுக்கடைக்குப் போய் இலையில் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அவரைச் சூழ்ந்த நாற்புறங்களிலும் பந்தி பந்தியாக இலைகள் போட்டிருந்தன. பல மனிதர்கள் உட்கார்ந்து ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பற்றித் தமக்குள் சுவாரஸ்யமாக சம்பாஷித்த வண்ணம் உண்டுகொண்டிருந்தனர். திவான் சாமியார் சுய நினைவுகளிலேயே தமது கவனத்தைச் செலுத்திய வண்ணம் இலையில் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்து கொண்டிருந்தாலும் அங்கு பேசப்பட்ட விஷயம் அவரது கவனத்தை உடனே கவர்ந்துகொண்டது. திவானுக்கெதிரில் உட்கார்ந்து போஜனம் செய்த ஒருவர் அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த இன்னொருவரைப் பார்த்து, "ஏனப்பா! நாராயணசாமீ! திருவனந்தபுரத்துச் சங்கதியெல்லாம் கேள்விப்பட்டாயா?" என்றார். நாராயணசாமி "இல்லையே! ஏன் என்ன விசேஷம் வேலாயுதம்?" என்றார்.

வேலாயுதம் நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக, "என்ன விசேஷமா? சங்கதி ஊர் முழுதும் அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. அதை நீ தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறாயே! நம்முடைய முதலைமூஞ்சி சுப்புராயன் இருக்கிறானல்லவா! அவன் ஏதோ ஒரு காரியமாய்த் திருவனந்தபுரத்துக்குப் போய்விட்டு நேற்று இரவில் இங்கே வந்தானாம். அவன் சொல்லுகிறான் சொல்லுகிறான்; வாய் ஓயாமல் சொல்லுகிறான், திருவனந்தபுரத்துத் திவானைப் புலி தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டதாம். அந்தச் சங்கதி தெரிந்தது முதல் அந்த ஊர் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுக் கிடக்கிறதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் அதே பேச்சாய்ப் பேசி வாய்விட்டுக் கதறியழுகிறார்களாம். அந்த திவான் இந்தக் கலிகாலத்திலேயே பிறக்காத அவதார புருஷராம். பாரதத்தில் தர்மராஜனைப்பற்றிப் படித்ததெல்லாம் நிஜமாக நடந்ததோ என்னவோ. அவரை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கவில்லை. இவர்தான் தத்ரூபம் தர்மராஜனாய் விளங்கினாராம். ஊரிலுள்ள ஒவ்வோர் ஏழை மனிதனுக்கும் அவர் குறைந்தது ஒவ்வொரு நன்மையாவது செய்திருப்பாராம். மகா சிரேஷ்டமான குணமும், நிரம்பவும் நிதானமான புத்தியும், பெருந்தன்மையும், பூததயை, இரக்கம், பச்சாதாபம் முதலிய குணங்களும், மகா பரிசுத்தமான நடத்தையும், அவரைப் போன்ற திவான் இதுவரையில் இருந்ததில்லையென்றும், இனி இருக்கப் போகிறதில்லை என்றும் ஜனங்கள் சொல்லிச் சொல்லிப் பதறி அழுகிறார்களாம். இரண்டு தினங்களாய் ஊர் முழுதும் ஒரே துயரத்தில் மூழ்கி இருக்கிறதாம். கடைகளெல்லாம் மூடிக்கிடக்கின்றனவாம். அவரவர்கள் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிளம்பவும் மனமற்றவராய், "என்ன உலகம்! என்ன வாழ்க்கை! நேற்று உயிரோடிருந்த தர்மராஜனை இன்று எமன் வாயில் போட்டுக் கொண்டான்; அவருடைய செல்வமென்ன செல்வாக்கென்ன, அழகென்ன, குணமென்ன? அவருடைய சம்சாரத்தை மகாலக்ஷ்மி என்றே சொல்லவேண்டும். அவருடைய குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் எத்தனை நாளானாலும் பசியே உண்டாகாது. அப்போர்ப்பட்ட குடும்பம் ஒரு நிமிஷத்தில் சீர் குலைந்து போய்விட்டதே! ஈவிரக்கமற்ற கொடிய பாவியான கூற்றுவன் இப்பேர்ப்பட்ட மனிதரை ஒரு நிமிஷத்தில் வாயில்

போட்டுக்கொண்டானே! நாமெல்லாம் எந்த மூலை. நாம் எதற்காக உழைத்துச் சம்பாதித்து இந்த வீணுடம்பை வளர்த்துப் போற்றவேண்டும். இப்படியே பட்டினி கிடந்து, நாமும் இறந்து போய்விடுவோம்'' என்று சொல்லி அளவிட இயலாத ஸ்மசான வைராக்கியமடைந்து பிரலாபித்து வருந்தித் தவிக்கிறார்களாம். அந்த ஊர் மகாராஜனே இந்தச் சங்கதியைக் கேட்டவுடன் பொறிக்கலக்கமும் சித்தப் பிரமையும் அடைந்து பஞ்சணையில் படுத்தவர் இரண்டு திங்களாய் எழுந்திருக்கவே இல்லையாம். அரண்மனைக் கதவுகளும் மற்றுமுள்ள சகலமான காரியாலயங் களின் கதவுகளும் மூடப்பட்டபடியே இருக்கின்றனவாம்; திவான் இறந்து போய்விட்டார் என்ற செய்தி ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையே படவில்லை. அவர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்ற சங்கதி எங்கே இருந்தாவது சீக்கிரம் வரும் என்று அவர்கள் இன்னும் அசட்டுத் தனமாக எண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறார் களாம்'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட நாராயணசாமியும் மற்றவரும் மிகுந்த வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் வேலாயுதத்தின் வாயைப் பார்த்தபடி இருந்தனர். திடீரென்று தம்மை பற்றிய பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்டதைக் கேட்ட திவான் திடுக்கிட்டுப் போனார். அரசர் முதல் ஊரிலுள்ள சகலமான ஜனங்களும், தமது குணாதிசயங்களை மெச்சித் தாம் இறந்து போன செய்தியைக்கேட்டு விசனக்கடலில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறார்கள் என்ற செய்தி அவரது ஹிருதயத்தில் சுறுக்கென்று தைத்து ஊடுருவிப் பாய்ந்து சகிக்கவொண்ணாத ஒருவித இளக்கத்தையும் மன எழுச்சியையும் உண்டாக்கியது. ஆநந்தத்தினாலோ விசனத்தினாலோ அவரது கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது. அவரது முகாரவிந்தம் சரேலென்று மாறி விகாரப் பட்டது. தம்மை எவராகிலும் கவனிக்கப் போகிறார்களோ என்ற அச்சமும் கவலையும் உடனே எழுந்தன. ஆகையால் அவர் தமது இயற்கை நிலைமையைக் கைவிடாமல் எச்சரிப்பாக நடந்துகொண்டதன்றி, அங்கு கூறப்பட்ட விஷயங்களைக் கேட்டும் கவனியாதவர் போல இருந்தார். வேலாயுதம் பேசி நிறுத்தியவுடன் நாராயணசாமி அவரை நோக்கி, "நீ சொல்லும் சங்கதி மகா விபரீதமான சங்கதியாயிருக்கிறதே! திவானையாவது

புலி தூக்கிக்கொண்டு போகிறதாவது! அவருக்கு மாளிகை இல்லையா? பாராக்காரர்கள் இல்லையா? அவர் நடுகாட்டில் தனிமையிலா இருந்தார்? நீ சொல்வது வெள்ளைக் காக்கை பறந்ததென்ற செய்தியாக அல்லவா இருக்கிறது. திவானாவது சாகிறதாவது! அவர் இந்நேரம் திரும்பி வந்திருப்பார்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட வேலாயுதம் நிரம்பவும் ஆத்திரமாகப் பேசத் தொடங்கி, "சங்கதியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நீ அவசரப்பட்டு உளறுகிறாயே! இவ்வளவு பெரிய சங்கதியை யாராவது வேண்டுமென்று கட்டிவிடுவார்களா? நீ ஒருத்தன்தான் புத்தி சாலியா! திருவனந்தபுரத்திலுள்ள அத்தனை ஜனங்களுக்கும் அறிவில்லையென்று நினைத்துக் கொண்டாயா? ஒரு சங்கதி நிஜமானதா பொய்யானதா என்பதை நிச்சயிப்பதற்கு அவர்களுக்கு அவ்வளவு மூளை இல்லாமல் போய்விட்டதென்று எண்ணிக்கொண்டாயா! திவானாவது இனி வருவதாவது. அவரைப் புலி தின்று ஏப்பம் விட்டுவிட்டது. அவர் இந்நேரம் புலியின் இரத்தமாக மாறிப் போயிருப்பார். அவருடைய சொந்த ஊர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருவிடமருதூர் என்ற ஸ்தலமாம். அங்கே அவருடைய தகப்பனார் விருந்தாப்பிய தசையில் இருக்கிறாராம். அந்த ஊரிலுள்ள சிவன் கோவிலில் இப்போது திருவிழா நடக்கிறதாம். அதற்காக திவானுடைய சம்சாரத்தையும் குழந்தையையும் அனுப்பும்படி கிழவர் எழுதி இருந்தாராம். திவானுடைய சம்சாரம் உத்தம குணங்களெல்லாம் நிறைந்த புண்ணியவதியாம். புருஷரும் பெண்ஜாதியும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்ததே இல்லையாம். திவான் தம்முடைய தகப்பனார் சொல்லை மீறமாட்டாதவராய் தம் சம்சாரத்தையும் பையனையும் நாலைந்து தினங்களுக்குமுன் ஊருக்கு அனுப்பினாராம். அனுப்பிய அந்த விசனத்தையும் ஏக்கத்தையும் பொறுக்கமாட்டாதவராய் திவான் சநிதொடர் மங்கலம் என்ற ஊருக்குப் போய்த் தம் சிப்பந்திகளுடன் முகாம் செய்திருந்தாராம். செய்திருந்தவர் ஏதோ இராஜாங்க விஷயமாய் தம்முடைய மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு தனிமையில் காடுகளும் மலையும் நிறைந்த ஒரு ரஸ்தாவின் வழியாய்ப் போனாராம். மோட்டார் வண்டி திடீரென்று வழிதப்பி பக்கத்திலிருந்த ஆழமான பள்ளத்தில் இறங்கித் தலைகுப்புறச் சாய்ந்து உருண்டு

புரண்டு பாதாளத்துக்குப் போய்விட்டதாம். திவான் ஒரு பக்கத்தில் போய் விழுந்தாராம். அப்போது அவ்விடத்தில் புதரிலிருந்த ஒரு சிறுத்தைப்புலி வந்து அவர்மேல் பாய்ந்து அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டதாம்'' என்றார்.

நாராயணசாமி, "இது தனிக்காட்டில் அல்லவா நடந்தது! அதை யார் பார்த்தது? எல்லாம் யூகம்தானே?'' என்றார்.

வேலாயுதம், "இல்லையப்பா இல்லை. அந்தச் சமயத்தில் யாரோ ஒரு பரதேசி அந்த வழியாக வந்தானாம். புலி திவானைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினதைக் கண்டு அந்தப் பரதேசி கூச்சலிட்டு அதைத் துரத்தினானாம். அப்போது திவான் அந்தப் பரதேசியிடம் தம்முடைய வரலாற்றை இரண்டொரு வார்த்தையில் சொன்னாராம். அதற்கு மேல் திவானுக்குப் பிரக்ஞை இல்லாமல் போய்விட்டதாம். புலி திவானைக் கீழே போட்டு விட்டுப் பரதேசியைத் துரத்தியதாம். பரதேசி செத்தேன் பிழைத்தேனென்று ஓட்டம் பிடித்து பக்கத்திலிருந்த ஊருக்கு வந்து இந்தத் தகவலைக் கிராம முனிசீப்பிடம் சொன்னானாம். உடனே ஜனங்களோடு கிராம முனிசீப்பு போய்ப் பார்த்து, அது நிஜமென்று கண்டு உடனே போலீசாருக்கும், மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கும் எழுதினாராம். போலீசார் வந்து பார்த்து மோட்டார் வண்டியை வெளிப்படுத்தி அதைத் திருவனந்தபுரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்களாம். திருவிடமருதூருக்கு உடனே தந்தி போயிற்றாம். திவானுடைய தகப்பனார் மாத்திரம் மோதியடித்துக் கொண்டு நேற்றையதினம் திருவனந்தபுரத்துக்கு வந்து தம்முடைய பிள்ளையிருந்த இடத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்டு கதறியழுது சொத்துக்களையெல்லாம் ஒப்புக் கொண்டாராம். காரியம் இவ்வளவு தூரம் நடந்து போயிருக்கிறது. திவான் திரும்பிவந்து விடுவாரென்று நீ வெகு தாராளமாக உத்தரவு செய்துவிட்டாயே'' என்றார்.

அப்போது வேறொருவர், "ஏன் ஐயா! இந்தச் சங்கதியைக் கேட்டுக் கிழவர் மாத்திரந்தானா வந்தார்? அவரும் அவருடைய சம்சாரமும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிந்ததே இல்லை என்றும், இப்போது பிரிந்ததைப் பற்றி திவான் நிரம்பவும்

விசனப்பட்டாரென்றும் சொன்னீரே! ஐயாவைப் புலியடித்தால், அம்மாள் வரவேண்டாமா?'' என்றார்.

வேலாயுதம், ''இந்த திருவனந்தபுரத்தில் அவர்களுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? இங்கே எதற்காக அந்த அம்மாள் வருகிறது? திவான் தான் எலும்புக்குக்கூட வழி இல்லாமல் மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டாரே! அந்த அம்மாள் வந்து திருவனந்த புரத்திலுள்ள திவானுடைய மாளிகையைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறதா? கிழவர்கூட இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இங்கே வந்தது அநாவசியமென்று நினைக்கிறேன். இவ்வளவு பெரிய மனிதரான திவான் இருந்து இறந்த இடத்திற்கு அவருடைய மனுஷ்யாள் யாரும் வந்து அவர் என்ன விதமாக இறந்தார் என்பதைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையென்று ஜனங்கள் சொல்ல மாட்டார்களா? அதற்காக அவர் வந்திருப்பார். எதையும் நேரில் வந்து பார்த்தால்தானே அவருக்கும் விஷயம் நிச்சயப்படும். அதுவுமல்லாமல் திவானுக்கு ஏராளமான சொத்து இருக்கிறதாம். அதையெல்லாம் மற்றவர் அபகரித்துக்கொள்ளாமல் காப்பாற்ற வேண்டியவர் கிழவர் தானே. 10, 12—வயசில் திவானுக்கு ஒரு குழந்தை இருக்கிறானாம். திவானுடைய சொத்தையெல்லாம் பத்திரப்படுத்தாவிட்டால், பையன் ஓட்டாண்டி ஆய்விடுவான் அல்லவா? கிழவர் மாத்திரம் வந்தது சரியான காரியம்'' என்றார்.

அதுவரையில் ஆழ்ந்த யோசனைசெய்பவர் போல் காணப் பட்ட நாராயணசாமி, ''வேலாயுதம் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். இருந்தாலும், என் மனசில் ஒருவிதமான சந்தேகம் உண்டாகிறது. காட்டில் திவானைப் புலி தூக்கிக்கொண்டு போனபோது அங்கே தற்செயலாய் ஒரு பரதேசி வந்ததாகவும், அவரிடம் திவான் எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லிவிட்டு மூர்ச்சித்துப் போனதாக வும், பிறகு பரதேசி வந்து தம்மிடம் விவரத்தை தெரிவித்ததாகவும் கிராம முனிசீப்பு எழுதினாரல்லவா? அந்த இடத்தில்தான் இந்தக் கதை அவ்வளவு நம்பிக்கையாகப் படவில்லை. திவானுடைய மோட்டார் வண்டி தவறிப் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கலாம். அப்படி விழுந்த காலத்தில் திவானுக்குப் பலமாக அடிபடாமல் இருக்குமா? அடிபட்டவர் மூர்ச்சித்துப்போகாமல் இருந்திருப் பாரா? அல்லது அவர் தெளிவான அறிவோடு இருந்ததாக வைத்துக்கொண்டாலும், புலி வந்து பாய்ந்து அவரைப் பல்லால் கௌவித் தூக்கிக்கொண்டு போகும் போதே கிலியினால்

அவருக்கு உடனே உயிர் போய்விடுமே. அந்தச் சமயத்தில் திவான் பரதேசியிடம் தம்முடைய வரலாற்றை இப்படி யெல்லாம் அழகாகச் சொல்லப் போகிறாரா!'' என்றார்.

உடனே வேலாயுதம், ''அப்படியானால் என்னதான் உன்னுடைய யூகம்? திவான் இறக்கவில்லை என்கிறாயா?'' என்றான்.

நாராயணசாமி, ''திவான் இறக்கவில்லை என்று நான் சொல்லவரவில்லை. திவானைப் புலி அடித்திருக்காது. அவர் மோட்டாரிலிருந்து விழுந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்திருப்பார். அந்தப் பரதேசி அதைப் பார்த்து அவரிடம்போய் அவருடைய கைவசத்தில் இருந்த நகைகள் பணம் முதலிய விலைபெற்ற சாமான்களையெல்லாம் அபகரித்து, பத்திரப்படுத்திவிட்டுத் திவானைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வேறே எங்கேயாவது பள்ளம் படுகுழியில் போட்டு மறைத்துவிட்டு, இவ்விதமான கட்டுக் கதையை முனிசீப்பிடம் சொல்லியிருக்கலாம். நானாயிருந்தால் உடனே அந்தப் பரதேசியைச் சோதனை போட்டுப் பார்த்திருப்பேன்'' என்றார்.

வேலாயுதம், ''நீ மகா புத்திசாலி! அந்தப் பரதேசி அப்படிப் பட்ட திருட்டில் இறங்குகிறவனாயிருந்தால் அவன் பக்கத்து ஊருக்குப் போய், வேறே எவருக்கும் தெரியாமல் தனிமையில் காட்டில் நடந்த விஷயத்தைக் கிராம முனிசீப்பிடம் சொல்லியே இருக்கமாட்டான்; பொருளையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு சம்சயத்திற்கு இடமில்லாமல் வேறே எங்கேயாவது போயிருப்பான்; இந்த விஷயத்தை எவரிடத்திலும் பிரஸ் தாபிக்கவே மாட்டான்; அவன் எப்போது அவ்வளவு தூரம் போய்ச் சொன்னானோ, அது நிஜமாகவே இருக்கவேண்டும்'' ன்றார்.

அவ்வாறு அவர்கள் அந்தப் பரதேசியைக் குறித்து சம்பாஷித்திருந்தபொழுது அங்கிருந்த மனிதர்கள் எல்லோரும் திவானை அடிக்கடி கபட்டுப் பார்வையாகப் பார்த்தனர். ஆனால், அவர்மீது சந்தேகப்பட்டு அவர்கள் அவ்வாறு பார்க்க வில்லை. அவ்விடத்தில் ஒரு பரதேசி இருக்கையில் நாராயண சாமி இன்னொரு பரதேசியைப் பற்றி இழிவாகப் பேசுகிறாரே

என்ற நினைவினால் அவர்கள் அவ்வாறு பார்த்தனர். அவர்கள் தம்மைப் பார்க்கின்றனர் என்பதை திவானும் உணர்ந்தார். அவர்கள் தம்மீது அதிக கவனம் செலுத்தும்படி விடுவது உசிதமல்லவென்று நினைத்த திவான் தமது போஜனத்தை அவ்வளவோடு முடித்துக்கொண்டு உடனே எழுந்து தண்ணீர்ச் செம்பை எடுத்துக்கொண்டு கையலம்பும் பொருட்டுப் பின்பக்கத்திற்குச் சென்றார். அப்போது நாராயணசாமி வேலாயுதத்தைப் பார்த்து, "இந்தப் பரதேசி யாரப்பா? மற்றப் பரதேசிகள் ஊருக்குள் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிடுவார்கள். இவர் பணங்கொடுத்துச் சோற்றுக்கடையில் சுகமாகச் சாப்பிடுகிறாரே! இவர் பணக்காரப் பரதேசி போலிருக்கிறதே. இவர் உலகைத் துறந்திருப்பது புது மாதிரியாக இருக்கிறதே" என்றார்.

இன்னொருவர், "ஒருவேளை இந்தச் சாமியார்தான் திவான் இறந்ததைப்பற்றி கிராம முனிசீப்புக்குச் செய்தி சொன்னவரோ என்னவோ" என்றார்.

வேலாயுதம், "இவருடைய முகத்தையும், இவர் பேசுவதையும் பார்த்தால், இவர் இங்கிலீஷ் நாகரிகம் அறிந்த பரதேசியாகத் தோன்றுகிறார். இவர் தம்முடைய வாயைத்திறந்து யாரோடும் பேசுகிறதையே காணோமே!" என்றார்.

அவ்வாறு அவ்விடத்தில் நடந்த சம்பாஷணை முழுதையும் நன்றாகக் கேட்டுக்கொண்டே பின்புறத்தில் கையலம்பிக் கொண்டிருந்த திவான் அதை விரைவாக முடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து செம்பை வைத்தபின், சோற்றுக்கடைக்காரருக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு விசையாக நடந்து அந்த இடத்தை விட்டு வெளியில் சென்றுவிட்டார். சென்றவர் தாம் எவ்விடத்திற்குப் போகிறோம் என்பதை எவரும் கண்டு கொள்ளாதபடி, சாமார்த்தியம் செய்து ஆங்காங்கு சிறிதுநேரம் நிற்பதும் உட்காருவதும் எழுந்து மேலே செல்வதுமாய் நடந்து அந்த ஊரை விட்டு வெளிப்பட்டார். அதற்குமேல் தாம் அந்த ஊரில் இருப்பது தமக்கு அபாயகரமாய் முடியுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆகையால், திவான் சாமியார் எவரும் தம்மைக் கவனிக்காதபடி தந்திரமாக அந்த ஊரை விட்டுப் பிரயாணமாகி விரைவாக நடந்து சுமார் பதினைந்து மைல்செல்ல, அவ்விடத்தில் ஓர் ஊர் குறுக்கிட்டது. அந்த ஊரிலும் கோவில்

குளங்கள் சத்திரம் கடைகள் முதலிய வசதிகள் காணப பட்டமையால், தாம் அந்த இரவை அவ்விடத்திலிருந்து கழிப்பதென்று நமது சாமியார் தீர்மானித்துக்கொண்டு அவ்வாறே அந்த ஊரில் தங்கினார். கோவில் சுவாமி தரிசனம், சத்திரத்தில் சாப்பாடு, திண்ணையில் படுக்கையாக அந்த இரவு கழிந்தது. அந்த ஊரும் இருப்பதற்கு வசதியானதாய் இருந்தது. ஆகையால், தாம் அவ்விடத்தில் இரண்டு தினங்கள் இருந்து பிறகு புறப்பட்டுப் போவதென்று சாமியார் தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஆனால், அவ்விடத்தில் அவர் ஒரு நாளைக்கு அதிகமாய் இருக்க இயலாமல் போய்விட்டது. அந்த ஊரில் இருந்த சத்திரம் தர்ம சத்திரமாதலால், அவ்விடத்தில் ஏழைப் பிரயாணிகளுக்கும், பரதேசிகளுக்கும் இலவசமாய்ப் போஜனம் அளிக்கப்பட்டதுபற்றி, அந்தச் சத்திரத்தின் திண்ணையில் ஏராளமான பரதேசிகளும், பிச்சைக்காரர்களும் எப்போதும் நிரம்பி இருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் தவிர மற்றவர் விகாரமான தோற்றமும், அசங்கியமான ஆடைகளும், கஞ்சாக் குடித்தல், பங்கியடித்தல், கள் குடித்தல் முதலிய துர்நடத்தைகளும், இழிவான சம்பாஷணையும் உடையவராய் இருந்தமையால், அவர்களுக்கிடையில் இருந்தது திவான் சாமியாருக்கு நிரம்பவும் துன்பகரமாக இருந்தது. ஆகையால், அவர் அவ்விடத்தை விட்டு மறுநாளே புறப்பட்டு வேறோர் ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்வாறு திவான் மூன்று மாதகாலம் நடந்து ஷேத்திரவாசம் தீர்த்த யாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்தபடி ஒருநாள் தங்கிய இடத்தில் மறுநாள் தங்காமல் சென்று கொண்டே இருந்தார். அவ்வாறு தொடர்ச்சியாகக் கால் நடையாய் நடந்து சென்றமையாலும், ஒவ்வோர் ஊரில் ஒவ்வொரு விதமான ஆகாரமும் தண்ணீரும் கிடைத்தமையாலும், பஞ்சணையில் சயனித்த உடம்பைக் கரடுமுரடான திண்ணைகளில் போட்டுப் படுக்க நேர்ந்தமையாலும், எப்போதும் அவரது மனத்தில் குடிகொண்டு அதை ஓயாமல் புண்படுத்திக் கொண்டே இருந்த விசனமும் சஞ்சலமும் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் பெருகிக் கொண்டே இருந்தமையாலும், தாம் உயிருக்குயிராய் நினைத்துக் காதலித்த காந்திமதியம்மாளையும் ராஜாபகதூரையும் நெடுங் காலமாய் விட்டுப்பிரிந்த ஏக்கத்தின் சுமையினாலும், காந்திமதி யம்மாளின்மீது ஏற்பட்ட சம்சயமாகிய பெரும்பேய் விலகாமல், அவரது மனத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்து ஆட்டிவைத்தமை

யாலும், திவான் வெகுசீக்கிரத்தில் இளைத்துக் கருத்துத் துரும்பாய் மெலிந்து முற்றிலும் உருமாறிப் போய்விட்டார். அவரது தேக நன்னிலைமையும் குலைந்து, இருமல் ஜுரம் முதலிய நோய்களுக்கு இருப்பிடமாயிற்று. மினுமினுப்பாக இருந்த அவரது முகம் வாடி வதங்கிக் காய்ந்துபோயிற்று. கன்னங்களின் எலும்புகள் வெளிப்படத் தொடங்கின. தாமே தமது வடிவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்தால், தமது அடையாளத்தைக் கண்டுக்கொள்ளக் கூடாதபடி அவர் அடியோடு மாறிப்போனார். அவ்வாறு இளைத்து முற்றிலும் வேறுபட்டுப் போனதற்கு அநுகுணமாக அவர் முன்னரே தமது தலையை மொட்டையடித்து மீசையை எடுத்துவிட்டு, காஷாய அங்கி விபூதி, ருத்திராக்ஷ மாலைகள் முதலியவற்றை அணிந்து கொண்டிருந்தமையால், அவரது பழைய தோற்றம் அடியோடு மாறிப்போய் விட்டது. அவருடன் எப்போதும் இருந்து பழகிய காந்திமதியம்மாளோ, திருவனந்தபுரத்தில் அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய இதர மனிதர்களோ, அவரை உற்று நோக்கினாலும், அவர் இன்னார் என்பதை அறிந்துகொள்வது முற்றிலும் துர்லப மாகப் போய்விட்டது. அத்தகைய நிலைமையை அடைந்த திவான் சறிதொடர் மங்கலத்தை விட்டுப் புறப்பட்டதற்குச் சுமார் மூன்று மாத காலத்திற்குப் பிறகு திருவிடமருதூருக்கு அருகில் போய்ச் சேர்ந்தார். இரண்டு மூன்று தினங்களில் தாம் தமது சொந்த ஊரை அடைந்துவிடுவோம் என்ற நினைவு தோன்றத் தோன்ற அவரது ஆவலும் வேதனைகளும் மலை போலப் பெருகி சகிக்கவொண்ணாத சஞ்சலத்தை உண்டு பண்ணின. தாம் எவ்விதமான விபரீதச் செய்தியைக் கேட்க நேருமோ என்ற எண்ணமும், தாம் இறந்து போனதாகக் கேள்வியுற்ற தமது தந்தை உயிருடன் இருக்கிறாரோ, அல்லது தமது செய்கையே அவருக்கு எமனாய் முடிந்துவிட்டதோ என்ற எண்ணமும், காந்திமதியம்மாள் தமது கள்ள நாயகனோடு பகிரங்கமாய் வாழ்வதைத் தாம் காண நேருமோ என்ற எண்ணமும், அல்லது அவள் குற்றமற்றவளாயிருந்தால், தான் வைதவ்வியம் அடைந்ததைச் சகியாமல் அவள் எவ்வித நிலைமை யில் இருக்கிறாளோ அல்லது கிணற்றில் குளத்தில் விழுந்து இறந்துவிட்டாளோ என்ற எண்ணமும் மாறிமாறி மும்முரமாக எழுந்து பெருகி அவரை ஓயாமல் கொன்று கொண்டே இருந்தன.

தொடர்ச்சி அடுத்த பாகத்தில்...

ஆங்கிலத்தில் ஷெர்லாக்ஹோம்ஸ்
நவீன காலத்தில் 007 ஜேம்ஸ்பாண்டு
அன்றும் இன்றும் என்றும் தமிழகத்தில்

திகம்பர சாமியார்

1. பூர்ண சந்திரோதயம்	பாகம் - 1
2. பூர்ண சந்திரோதயம்	பாகம் - 2
3. பூர்ண சந்திரோதயம்	பாகம் - 3
4. பூர்ண சந்திரோதயம்	பாகம் - 4
5. பூர்ண சந்திரோதயம்	பாகம் - 5
6. கும்பகோணம் வக்கீல்	பாகம் - 1
7. கும்பகோணம் வக்கீல்	பாகம் - 2
8. மாயா வினோதப் பரதேசி	பாகம் - 1
9. மாயா வினோதப் பரதேசி	பாகம் - 2
10. மாயா வினோதப் பரதேசி	பாகம் - 3
11. மேனகா	பாகம் - 1
12. மேனகா	பாகம் - 2
13. சௌந்திர கோகிலம்	பாகம் - 1
14. சௌந்திர கோகிலம்	பாகம் - 2
15. சௌந்திர கோகிலம்	பாகம் - 3
16. சௌந்திர கோகிலம்	பாகம் - 4
17. மதன கல்யாணி	பாகம் - 1
18. மதன கல்யாணி	பாகம் - 1
19. மதன கல்யாணி	பாகம் - 2
20. வித்யாசாகரம்	
21. வசந்த மல்லிகா	

... ... இதற்கு மேலும் வருவார் !